DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ilk

zeynep ışıklar

PDF NOKTASI

CamScanner ile tarandı

İyi ya da kötü, nasıl sona ermiş olursa olsun,
birçok ilki yaşayanlara ve henüz
hiçbirini tatmamış olanlara...

CamScanner ile tarandı

Ahmet Baba'mın güven veren kollarında gözyaşlarıma engel olmaya çalışıyordum. Kendimi bildim bileli, ne zaman diğer çocuklarla sorun yaşasam, ne zaman kâbuslarımdan korkuyla uyansam, yanında alırdım soluğu. Oysa şimdi, bilmediğimden emin olduğum koca bir dünyaya onsuz atacaktım adımlarımı ve bundan ölesiye korkuyordum. Öyle bir korkuydu ki, kâbuslarım bunun yanında masal gibi kalıyordu.

Hıçkırıklarımı yutup, hüznümü belli etmemek için yüzüme hafif bir tebessüm yerleştirerek, kendimi zorlukla çektim sıcak kollarından. Kırışıklıklarının çevrelediği, büyük bir sevgi ve endişeyle bakan gözlerine baktım. Onca sene sorumluluğumu almasının yanı sıra son bir senedir beni burada tutmaya devam ederek de, yapabileceği en büyük yardımı yapmıştı. Ondan daha ne isteyebilirdim ki?

"Elimden gelse inan daha fazlasını yapardım kızım."

"Biliyorum Ahmet Baba, biliyorum. Sıkma sen canını, her şey iyi olacak, öyle değil mi?" Sesim çatlak çıkıyor, hâlâ destek ve güven beklediğimi belli ediyordu. Nasıl beklemezdim? Korkudan titriyordu içim.

"Ah be kızım, şu memuriyet sınavına girseydin ya keşke. O zaman işin de hazır olurdu."

"Çok az kişinin kazanabildiğini biliyorsun."

CamScanner ile tarandı

"Evet, ama buradaki çoğu kişi ilkokulu bile zorla bitirdi. Sen ise lise mezunusun. Şansın vardı, hâlâ var."

"Belki bir dahaki sefere, Ahmet Baba," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

"Her şey iyi olacak. Lütfen, beni dinle ve en azından üniversite sınavına gir. Öğretmen olmak istiyorsun ve bunu başarabilirsin." Keşke onun bana inandığı kadar ben de kendime inanabilseydim. "Her neye ihtiyacın varsa er ya da geç senin olur. Hele ki senin gibi temiz kalplilerin istedikleri kesinlikle olur. Lütfen kızım, inan ve sadece adım at." Tamam, diyemedim. Okumayı, herkesten daha çok istiyordum ama hangi parayla yapacaktım? Hadi, çalıştım diyelim, okul masraflarımı karşıladım. Kazandığım para aynı zamanda yurda para vermeme yetecek miydi? Hiç sanmıyordum. Benim gibi vasıfsız bir kız, ne kadar maaşla işe başlayabilirdi? Neyse, Ahmet Baba'mın dediği gibi, çıkmadık candan umut kesilmezdi.

"Kendine iyi bak Ahmet Baba," derken, yeniden ve son kez sarıldım sıkıca. Kafamı yasladığım göğsünden, evim bildiğim tek yere son kez baktım. Güzel anılarla doldurmayı başaramadığım kocaman bir boşluk vardı karşımda. Ahmet Baba'mdan başka hiç kimsem yoktu beni buraya bağlayan. Ne kadar acıydı, kimseyle doğru dürüst konuşamadan geçen onca sene...

Denemiştim. Herkes birbiriyle oynarken aralarında olmak istemiştim. Onlarla kahkahalar atabilmeyi, şakalarına ortak olabilmeyi dilemiştim, ama uzak durdular.

Gerçekten denemiştim. Alaylarına, sataşmalarına karşı durabilirsem, beni yanlarına alabileceklerine inanmıştım. Onlardan bir farkım olmadığını görsünler istemiştim. Evet, tenim çoğundan daha beyazdı. Damarlarım, ağaç dalları gibi sarıyordu, kollarımı, bacaklarımı. Onların pa-

CamScanner ile tarandı

ıl parıl parlayan siyah, kahverengi saçlarının yanında benimki çamaşır suyu ile yıkanmış gibi apaçık bir sarıydı. Mavi gözlerimden rahatsız olurlardı. Görmüştüm. Aralarında renkli gözlü olanlar vardı ama benden kaçarlardı. Hayalet, derlerdi bana. Bu dünyadan olmadığımı söylerlerdi. Sustum. Saldırılarının hepsi olağan gelmeye başlayana kadar sustum. Ahmet Baba'm, kızardı sessizliğime. Konuş, ne varsa içinde dök hepsini, at dışarıya, derdi... Denemeye çalıştığımda bu da çözüm olmadı ya neyse... Yapamadım işte.

Sıkıntıyla iç çektim. Güzel anılarım olmasa da; bildiğim, sığındığım, bilinmezliklerle dolu dünyadan saklandığım tek yerdi. Ayrılmaya korkuyordum ama aksi elimden gelmiyordu. On dokuz yaşıma basmıştım ve gitme zamanım çoktan gelmiş, geçiyordu. Ahmet Baba'yı riske atamazdım. Bakması gereken kendi çocukları, onu çok seven bir ailesi vardı.

"Beni haberdar et, sık sık ara. Aklımı sende bırakma sakın."

"Sözümü tutarım, bilirsin, arayacağım." Kollarından sıyrıldım. Arkamı dönüp, üç beş parça eşyamın doldurmaya yetmediği minik valizin sapını kavrayıp peşimden sürüklemeye başladım. Dönüp bakmadım. Bakarsam, ağlardım. Ağlarsam Ahmet Baba'm üzülürdü ve ben, bu hayatta bana değer veren tek insanı, sahip olduğum tek kişiyi üzmek istemiyordum. Mutsuz olduğumu, dışarıya doğru adım attıkça korkudan titremeye başladığımı görsün istemiyordum.

Yetimhanenin olduğu tepeden, aşağı yürürken, serin ve sertçe esen rüzgâra karışıyordu gözyaşlarım. Yanaklarımda kalan tuz tenimi geriyor, içinde bulunduğum durum canımı yakıyor, yaşlar gözlerime yeniden doluyordu.

CamScanner ile tarandı

Kalbimi sıkıştıran sıkıntıyla kemirdiğim dudaklarım sızlıyor, adım atmakta zorlanıyordum.

Yokuşun bittiği yerde durup, senelerimi geçirdiğim evimin, soyulmuş sarı duvarlarına baktım. Çatı katındaki odamın penceresi buradan görünüyordu. İtirazlara aldırmadan, yalnızca bana ait bir odam olmasını sağlamıştı Ahmet Baba'm. O pencerenin önünde; bu yokuşu, çatıları, bulutlu gökyüzünü, simsiyah karanlığı izleyerek geçirmiştim yıllarımı. Daha şimdiden özlemiştim odamı. Gıcırdayan yatağımı, asırlık gibi görünen, üzerinde oturup kitap okuduğum o eski halıyı...

Gözlerimi yumdum. Bir an önce uzaklaşmak zorundaydım buradan. Yoksa dayanamayacak, geri dönecek, birileri beni bulup da oradan çıkarana kadar yatağımın içine hapsedecektim kendimi.

Boğazıma takılıp kalan hıçkırıklarımı yutup Ahmet Baba'mın verdiği kâğıdı çıkardım cebimden. Kadıköy'e gidecektim. Geçici bir süre için kendime kalacak uygun bir yer bulacak, sonra Ahmet Baba'mın verdiği adreslere uğrayıp beni işe almalarını rica edecektim. İçlerinden biri sana yardım edecektir, demişti. Öyle olmasını ummaktan başka çarem yoktu. Derin nefesler alıp gözyaşlarımı sildim ve yürümeye devam ettim.

Başaracaktım. Başarmak zorundaydım.

* * *

Kalabalığın arasına karışınca, Ahmet Baba'mın önerilerine kulak asmadığıma ve o zamanki korkaklığıma pişman oldum. Her şeye bu denli yabancı olmamın tek sorumlusu bendim. Okulun kantininde çalışmak yerine sokağa çıkmamı, hazır yardımcı olabilecekken en azından denememi söylemişti ama korkmuş, sığındığım yerden

CamScanner ile tarandı

uzağa bir adım dahi atmak istememiştim. Hazır değildim. Şimdi ise, o zaman yaptığım seçimin acısı çıkıyordu. Nereye gideceğimi, başımı sokacak bir yeri nasıl bulacağımı bilmiyordum.

Ahmet Baba'm, iş bulabileceğim yerlerin adresini verirken, kalacak yer bulmamda da yardım etmeyi teklif etmiş hatta bu konuda baya ısrarcı davranmıştı. Kabul etmemiştim. Eğer nerede olduğumu bilirse, uyku tutmayan ilk gecemde onu arayacak, yanıma gelmesini, beni almasını isteyecektim, biliyordum. Uzaklaşmak, hayatımda ilk defa kendi başıma ayakta durmayı başarmak zorundaydım. Zaten, maaşından ayırdığı parayı, zorla vermişti. Daha fazlasını ondan bekleyemez, isteyemez, kabul edemezdim. Kantinden kazandığımla biriktirdiğim miktarın en fazla bir hafta yeteceğini söylemişti. Düzgün diye adlandırdığı, yatacak yerler pahalı olurmuş. Bu yüzden en kısa sürede işe başlamalıydım. Tabii önce başımı sokacak o düzgün yeri bulmam gerekiyordu.

Kalabalık arttı. Kalabalıkla beraber korkularım da çoğaldı. Saklanmak istiyordum. Kendimi güvende hissedebildiğim tek yere, yalnızlığıma kavuşmak istiyordum. Semra Pansiyon yazan mavi ışıklı tabelayı görünce hızlı adımlarla ilerleyip aralık kapıdan, çan sesiyle beraber içeri girdim. Sol yanımda kalan dar bir koridordan, kırmızı pullu kısacık bir elbise giymiş esmer bir kadın çıktı. Topuklu ayakkabılarıyla attığı her adımda kalçası bir sağa bir sola sallanıyordu. Elimde olmadan merakla süzdüm onu. Makyajını, boyalı tırnaklarını, taktığı onlarca takısını...

"Kim attı seni buralara?" dedi, tiz bir sesle. Ne demek istediğini anlayamadığım için kibarca, "Pardon?" dedim.

"Diyorum ki senin gibi bir kızın ne işi var burada? İşe

CamScanner ile tarandı

başlamaya mı karar verdin?" Buraya da mı eleman arıyorlardı? Bir şeyler garipti.

"Hayır," diye cevap verdim. "Birkaç gün kalacak oda arıyordum."

"Burada beleşe kalamazsın," dedi ağzını yayarak, bir yandan da boyalı tırnaklarını süzüyordu.

"Tabii ki para vereceğim," dedim. Deli miydi bu kadın? Para vermeden oda isteyecek halim yoktu herhalde.

"Fazla safsın, dolanma buralarda." Gözlerini tırnaklarından çekip gözlerime baktı. "Çalışmadan kalamazsın diyorum ama sen bunu da anlamayacaksın herhalde." Çalışanların kaldığı bir yer miydi burası? Lojman gibi? İstediğimi alamayacağımı anlamıştım en azından.

"Yardımınız için teşekkürler."

"Dediğim gibi, fazla dolanma buralarda." Kadının tavırlarından rahatsız olup girdiğim hızla çıktım pansiyondan. Ahmet Baba'nın dediği düzgün yerlere de benzemiyordu zaten. Güvenli değil gibiydi. Gerçi bana şu an her yer kötü ve korkutucu geliyordu.

Kalabalığın iyice yoğunlaştığı sokaklarda yürümeye devam ederken, birkaç yere daha girdim. Düzgün olduğu belli olan çoğu otel, karşılayamayacağım kadar pahalıydı. İnsanların uyuması için yapılmış olan bu yerlerin bu kadar pahalı olmasına akıl sır erdiremedim. Diğerleri ise... Kötüydü. Şansımı bir başka sokakta denerken, fazla zamanım ve seçeneğim olmadığını fark ettim. Hava kararmıştı. Gölgemden bile çekinir hale gelmiştim. Yolun sonunda, sağımda kalan Meydan Pansiyon tabelalı yere girdim. Burası da olmazsa ne yapacağımı bilmiyordum. Saatlerdir yürüyordum. Kirlenmiştim. Ayaklarım acıyordu ve bir şeyler yemiş olmama rağmen yeniden acıkmıştım.

Dört katlı binanın kapısından içeri girdim. Yeri tama-

CamScanner ile tarandı

men kaplayan desenli, bordo halı çok kullanılmaktan ve pıslıkten koyulaşmış, iki yandaki duvarların altın yaldızlı kâğıdında iş lekeleri oluşmuştu. Sevmemiştim. Berbat görünüyordu, ama buradan çıkıp daha iyi bir yer bulma ihtimalim de giderek azalıyordu. En azından fiyatının uygun olmasını dileyerek yürümeye devam ettim. Birkaç adım ötemde, sol duvara dayanmış resepsiyon masasına ilerleyip kimseyi göremeyince, ufak zili çaldım. Arkamdaki bir kapının çarpma sesiyle irkilirken, karşıma hafif göbekli, saçı başı dağınık, orta yaşlı bir adam çıktı.

"Ne istemiştin?" Oda, diye bağırmak geliyordu içimden ve bu, bende sık rastlanacak bir durum değildi. Sakin kalmaya çalışarak, "Kalacak bir oda arıyorum," dedim.

"Tek misin?" diye sorarken bakışları yerimde huzursuzca kıpırdanmama neden oldu. Burası da güvenli değildi. Denediğim kaç yer için aynı şeyi düşünmüştüm? Pahalı olanlar hariç hepsi? Bunu yapmaya devam edemezdim. Çiğneyip durduğum dudaklarımı, serbest bıraktım.

"Evet."

"Kaç gün?"

"Henüz emin değilim ama en az üç gece."

"Tamam, bir üst katta tek kişilik odam var. Oraya geçersin."

"Ne kadar ödemem gerekiyor?"

"Üç yüz." Yok artık! O düzgün otellerden biri mi sanıyordu burayı?

"Tamam, teşekkürler," diyerek çıkmak için bavulumun sapını kavradım. Avucumun içi bile acıyordu artık. Arkamı dönerken, "Sen ne kadar verebilirsin?" diye sordu. Soru saçma geldi. Mantıksızdı, ama bunu düşünme şansım yoktu.

"En fazla yüz elli," dedim ve adamın üzerime iğneler

CamScanner ile tarandı

batırıyormuş hissi yaratan bakışlarından kaçırdım gözlerimi.

"Tamam." Kabul etmişti. Bundan rahatsız olmaya devam mı etmeliyim yoksa kendimi bırakıp rahatlayarak bir oh mu çekmeliyim bilemedim. İyi ya da kötü, üç gece kalacak bir yerim olmuştu. İş bulacak, buradan çıkacaktım.

"Teşekkürler, anahtarı alabilir miyim?"

"Önce ismini ver, kayda alalım."

"Meyra Alkan." Bu soyadının kime ait olduğunu bile bilmiyor olmanın tuhaflığını her daim üzerimde taşıyordum. İsmime alışkındım ama soyadım... Anlamsızdı.

"Gel, sana yardım edeyim," diyerek bavulumu ellerimin arasından kaptı. Kısacık da olsa tenime değen sıcak ve terli parmaklarının rahatsız edici etkisini geçirmek için elimi pantolonuma sürttüm. Merdivenlerden peşi sıra çıkarken, bastığım ahşap basamaklar gıcırdıyordu. Alan çok dardı. Sanki her an başımıza çökecek gibiydi duvarlar. Üst kata çıkıp sağa döndü. Soldaki ilk kapının önünde durup açtı.

"Bundan sonrasını ben hallederim," dedim. "Tekrar teşekkür ederim." Beni duymamış gibi içeri girip, "Sıcak suyumuz mevcut. Isıtma akşam altıdan sonra çalışır. Gerçi kış bitmek üzere gerek olacağını sanmam," diyerek odanın içinde dolandı. "Televizyon var ama ne kadar işine yarar emin değilim. Kanalların çoğu açılmıyor. Parasını verirsen kahvaltı hazırlanıyor." Yüzüme bakıp,"Gerçi sen bizimle yesen de olur," diyerek sırıttı. Tüylerim diken diken oldu. İyi niyetli olduğunu düşünmek istiyordum.

"Genelde kahvaltı etmem zaten, buna gerek olacağını sanmıyorum." Sırıtmasını bozmadan kafasını sallayıp anahtarı pencerenin kenarında duran sehpanın üzerine bıraktı. Kapıya doğru yürürken, ondan mümkün olduğu

CamScanner ile tarandı

kadar uzağa çekilip odadan çıkmasını izledim.

"Bir şeye ihtiyacın olursa, telefondan bire basman yeterli olur. Ancak onun da çalıştığından emin değilim," diyerek iğrenç bir kahkaha atıp gitti. Nerede kalıyordum ben böyle?

Kapıyı arkasından kapatıp iki kere kilitledim. Biraz daha huzurlu hissederek, yatağa uzandım. Bundan sonra ne yapacağımı düşünme kısmını yarına bırakacaktım.

* * *

Ahmet Baba'mın gönderdiği üç yer de olmamıştı. Onu sevdiklerini ama şu an için elemana ihtiyaç duymadıklarını söylediler. Israr edemeyeceğime göre kendi yolumu bulmak zorundaydım. Restoran, kafe, kuru temizlemeci... Bir sürü yere girip hepsinden elim boş çıktım.

"Eleman arıyor musunuz?" diye sordum, herhalde onuncu kez.

"Mesleğiniz nedir?" dedi kasanın arkasında duran adam.

"İlk iş deneyimim olacak."

"Peki, ne okudun?"

"Okumadım," dedim artık üniversiteyi sorduklarını bilerek.

"Becerin var mı?"

"Ne olursa yapmaya çalışırım." Ciddiydim. Ne iş verirlerse versinler, elimden gelenin en iyisini yapardım ama yine de o memnuniyetsiz bakışlara maruz kaldım.

"Sen yine de bir adını ve numaranı bırak. Senin yapabileceğin bir iş olursa ararız." Hüsranla adımı ve yeni aldığım numaramı yazıp verdim. Yarım yamalak bir teşekkürle bir kez daha serin havaya attım adımımı. Hepsi aynı şeyi söylüyordu. Biri hariç. Barlardan bir tanesi, akşam

CamScanner ile tarandı

servis yapacak eleman aradığını söylemişti ama oraya girdiğime bile pişman olarak çıkmıştım. Ter ve alkol kokan, duman altı, karanlık, rezalet bir yerdi. Sabahın o saatinde bile içen adamların bakışları karşısında donup kalmıştım. Bu bakışlar, yetimhaneden alışık olduğum, dışlayan, aşağılayıcı bakışlardan değildi. Farklıydı. Kendimi çıplak hissetmeme neden oluyordu ve bu, sanki mümkünmüş gibi daha çok korkmama neden oluyordu.

Yorgunluk içinde pansiyona döndüm. Duş almak için soyunurken ertesi gün yapacaklarımı planlamaya çalıştım. Parasını ödediğim son gecemdi ve ellerimde koca bir hiçten başka bir şey yoktu. Bulaşık bile yıkarım demiştim kimisine. İş olsun da ne olursa olsun, fark etmezdi. O büyük cevabı verdiler. *Biz sizi ararız!*

Sıcak su tenimden usulca akıp giderken, bütün gün yürümekten ağrıyan ayaklarım, stresten gerilen omuzlarım yavaş yavaş rahatlamaya başladı. Adamın ağzından çıkan tek doğru, suyun sıcak olduğuydu. Isıtma, dediği gibi saat altıdan sonra çalışsa da bir saat sonra oda yine buz gibi oluyordu. Kırık dökük dolaptan bulduğum, eski, tuhaf kokulu battaniyeye sarınmak zorunda kalmıştım. Ayrıca, televizyon çalışmamış, sırf merakımdan telefonu denediğimde onun da arızalı olduğunu anlamıştım.

Soğuk fayanslara basarken, vücudumu saran titremeyle sımsıkı sarındım havluya. Odaya geçip dökmeye gerek duymadığım bavuldan kıyafetlerimi çıkardım. Okulun hademesi Fatma Teyze'nin ördüğü kırmızı kazağı üzerime geçirince rahatladım. Saçlarımı hızla kurutup Ahmet Baba'mın verdiği kitabı alıp yatağa yerleştim. Çalan telefonumun ekranına bakmama bile gerek yoktu. Bu saatte sadece bir tek kişi arardı.

"Ahmet Baba'm."

CamScanner ile tarandı

"Meyra, kızım nasılsın?"

"Bir şey çıkmadı," dedim sıkıntıyla.

"Daha üç gün oldu. Biliyorum, bir an önce bulman lazım ama canını sıkma."

"Yarın başka semtlere gideceğim. Belli ki buralardan iş çıkmayacak."

"Birkaç kişiyi daha aradım, belki onlardan haber gelir."

"Benim için daha fazla uğraşmanı istemiyorum. Yeterince yük oldum sana."

"O da ne demek! Bana asla yük olmazsın. Keşke elimden daha fazlası gelse..."

"Ben iyiyim, merak etme."

"Daha da iyi olacaksın. Dikkat et kendine."

Telefonla beraber kitabımı da sehpaya bıraktım. Battaniyeyi üzerime çekip her zaman aklımı esir alan düşüncelerime daldım. Nasıl bir anne baba, üç yaşındaki kızlarını yetimhaneye bırakırdı? Neden? Bazı geceler, rüyamda beni saran güçlü kolların arasından çekilip alındığımı görüyordum. Gerçek bir anı mıydı yoksa yalnızlığımla yarattığım herhangi bir hayalden mi ibaretti bilemiyorum. Bir yanım, o kişinin gerçek olduğuna, babam olduğuna inanmak istiyordu. Diğer yanımsa, eğer gerçekse ondan ayrıldığım anı yaşadığım hakikatiyle başa çıkamıyordu.

Orta yaşlı bir kadın, elinde sahte bir kimlikle getirmiş beni yetimhaneye. Sahte olduğunu sonra öğrenmişler tabii. Kimliğimde yazdığı gibi ne Osman Alkan diye bir adam bulmuşlar ne de Aynur diye bir kadın. Gerçek annemle babamın bırakın isimlerini, yaşayıp yaşamadıklarını bile bilmem imkânsızdı. Beni merak etmeyen, terk edip giden insanları neden bu kadar düşündüğümü de bilmiyordum. Yetimhanedeki çocuklarla ortak olduğum tek konuydu bu herhalde. Hepsi merak ediyor, oradan

CamScanner ile tarandı

çıktıklarında ailelerini bulmak istediklerini söylüyorlardı. Ben ise, ne istediğimi bilmiyordum.

Ne kadar sonra uykuya daldığımdan emin olamasam da gelen tıkırtı sesleriyle sıçradım yerimden. Nereden geldiğinden emin olana kadar etrafıma bakınıp kapının kolunun hareket ettiğini görünce hızla çıktım yataktan. Kapı ardına kadar sertçe açılırken, içimden kopan çığlığa engel olamadım. Pansiyonun sahibi olan adam odaya girerken, o garip bakışlarını üzerimde gezdirdi. Sırıtarak, "Gitmeden seni ziyaret etmemin zamanı gelmişti," diyerek kapıyı arkasından kapattı ve üzerime doğru büyük bir adım daha attı. Zaten küçücük olan odada ondan kaçmaya çalışarak geriye doğru ilerledim.

"Sen... Sen ne dediğini sanıyorsun!" diye çıkıştım yersizce. Üzerime atılıp kolumu kavrarken, sanki komik bir şey söylemişim gibi kahkaha attı.

"Nazlanma boşuna, ne dediğimi gayet iyi bildiğinden eminim. Yoksa neden bir başına burada kalasın?" Ne diyordu bu adam? Kurtulmaya çalıştıkça, kolumu saran eli canımı daha çok yakıyor, çabalarımın işe yaramayışı gözlerimin dolmasına neden oluyordu.

"Bırak kolumu," dedim çaresizce, "çık odamdan."

"Burası benim güzelim ve sen istediğin kadar bağırabilirsin. Birazdan zevk çığlıklarını duymaktan büyük keyif duyacağım."

"Bırak, lütfen..." Beni yatağa itip kalkmama fırsat vermeden üzerime çıktı. Dudakları boynuma yapışırken, altında tepiniyor, kıskacına aldığı bacaklarımı kurtarmaya çalışıyordum. Hırıltılı nefesi, iğrenç, kirli sözleri kulaklarıma dolarken, oluk oluk akan yaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. Kaçmak zorundaydım. "Bırak," diye bağırarak var gücümle ittim onu. Elbette işe yaramadı. O

CamScanner ile tarandı

dev, hantal cüssesi karşısında hiçbir şansım yoktu. Ben kurtulmaya çalıştıkça dokunuşları daha sert bir hal alıyor, canımı yakıyor ve bundan zevk alıyordu. Tanrım... Bunu hak edecek ne yapmıştım ben?

Daha önce bir kişinin bile temas etmediği tenim üzerinde kendine hak bulmuş, eli ve dudakları acımasızca geziniyordu. Ne çığlıklarım ne çırpınışlarım onu durdurmaya yetmiyor, çaresizliğim gözyaşlarıma karışıyordu.

"Lütfen bırak, lütfen..." Hıçkırıklarım arasından zorlukla çıkan sesimi duyuyor gibi görünmüyor, midemi bulandıran iğrenç şeyleri söylemeye devam ediyordu.

"Bakalım neler saklıyormuşsun bu kıyafetlerinin içinde," diyerek, kazağımı yukarıya doğru sıyırdı.

"Yapma!" diye haykırdım. "Dur!" Açığa çıkan göğüslerime değdi dudakları. Midemdeki çalkalanma arttı. Kusmak istiyordum. Canımın acısı yalnızca tenimde değildi artık. İçim acıyordu, kalbim paramparça oluyor, dokunuşlarıyla ruhuma da temas ediyor, kendi pisliğiyle beni de kirletiyordu. Bileğimi saran elleri her çırpınışımda daha da sıkılaşıyor, kendini bana bastırıyordu. Korkuyordum. Tüm kâbuslarımdan daha çok!

"Bırak..." dedim zor aldığım nefesle. Başım dönmeye başlamıştı. Var gücüyle sıktığı göğüslerim acıyor, her temasında kendi tenimden daha çok nefret ediyordum. Neden yapıyordu bunu bana? Ne yapmıştım ki ben? Bunu yaşamaktansa ölmeyi tercih ederdim.

"Fazla kıpırdandın küçük sürtük." Suratıma attığı tokatla başım savruldu. Yanağımdaki acı nefesimi kesti. Kulağım zonkluyordu. Ağzımın içi kanla dolmuştu. Tüm vücudum titriyordu. Onunla savaşacak gücüm kalmamıştı. Kaybetmeye başladığımı hissediyordum. Kolumdaki, göğsümdeki ya da yanağımdaki acı umurumda değildi

CamScanner ile tarandı

artık. Birazdan olacaklardan sonra hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı.

"Yalvarırım dur," dedim. Belki duyardı beni. Belki bırakırdı.

"Biraz sonra durma diye yalvaracaksın." Eli pantolonumun düğmesine gitti. Yalvardım içimden. Bu durumdan kurtulmak için yakardım.

"Ersin! Neredesin lan orospu çocuğu!" Yakarışlarım duyulmuş muydu? Odaya yakın bir yerden gelen bu kükremeyle üzerimdeki adam durdu. Şansımı deneyerek yeniden kurtulmaya çalışsam da henüz gevşemeyen tutuşu buna engel oldu.

"Sana diyorum lan! Sen ortaya çıkarsan tatlı tatlı konuşuruz, ben bulursam neler olacağına karışmam!" Aniden serbest kalan bileklerimi ovuşturarak yataktan kalkıp duvarın köşesine sindim. Kurtulmuştum! Öyle olmasını umuyordum. Şükürler olsun. En azından buradan çekip gitmek için güçlü bir ihtimalim vardı.

Kapı sertçe açılıp duvara çarparken, içeriye dalan adamın sessizce yaydığı güç içimi titretti. Net görmeyen gözlerimdeki yaşları elimin tersiyle sildikçe, yerine hâlâ yenileri doluyordu.

"Demek buradasın."

"Abi kusura bakma, meşguldüm. Geldiğinden haberim olmadı."

Bana saldıran adamın sesi mi titriyordu? Korkuyor muydu?

"Bırak lan zevzekliği!" İçeri giren iki adam, pansiyon sahibini kollarından yakalayıp dizlerinin üzerine çökmesini sağladı. Suratının ortasına inen okkalı bir yumrukla burnundan çıkan çıtırdama sesi odayı doldurdu. Adamın acı çığlığı beni rahatsız edeceği yerde içimi rahatlattı. Bana

CamScanner ile tarandı

yaptıklarının acısının çıktığını düşünmek istiyordum. Titremelerim dinmek bilmiyordu, bana yaşattıklarından sonra da kolay kolay kendime gelebileceğimi sanmıyordum. Buradan çıkmam gerekiyordu. Yeni gelen adamlardan yardım istemeli miydim? Hayır! Kimseye güvenemezdim. Olduğum köşeye iyice sinip görünmez olmaya çalıştım.

"Nerde lan paralar? Bir hafta önce ödemen gerekiyordu."

"Abi yapma, ne olur. Bulmaya çalışıyordum. Kenan'a söylemiştim Abi."

"Ersin... Ersin... Sana fazladan bir haftayı neden verdim?" Sertçe inen yumrukla acı bir çığlık daha yükseldi. "Canım sıkıldı, gelip kendim bir göreyim dedim, benim şerefsiz ne haltlar karıştırıyor diye. Pansiyondan çıkmadan mı arıyorsun lan parayı! Kimi kandırdığını sanıyorsun sen!" Bu sefer gelen tekmeyle, adının Ersin olduğunu öğrendiğim o iğrenç adamı tutan diğer iki adam da sendeledi. "Abi affet ne olur! Bulacağım söz, bana iki gün daha ver."

"O kadar zamanda bulamayan adam iki günde hiç bulamaz. Ben sözümü tuttum sana fazladan bir hafta verdim. Hakkını kaybedeceğini bilmeliydin." Adamın attığı iki yumrukla inleyerek kafası öne düştü. Daha uzun boylu olan adamın cebinden çıkardığı şeyle dondum. Tek eliyle silahı kavrayıp adamın kafasına doğrulttu. Öldürecek miydi? Öldürmezdi değil mi? Bunların sadece filmlerde olması gerekmez miydi? Ya da benim olmadığım herhangi bir yerde? Böyle bir şey görmeyi kaldırabileceğimi sanmıyordum. Filmlerde bile birinin canı yandığında aynı yeri elimle tutar, sanki bana bir şey olmuş gibi garip bir duyguya kapılırdım.

"Abi, yapma ne olur..." Silahı görünce ses tonu alçaldı.

CamScanner ile tarandı

Kollarını tutan adamlara rağmen titrediğini görebiliyordum. Bu hali, acınasıydı. Aynı biraz önce benim olduğum gibi...

Tetiği çektiğini duydum. Kendimi tutamadan dudaklarım arasından kopan haykırışımla tüm bakışlar üzerime döndü. Küllenen korkum yeniden alevlendi. Attığı üç koca adımla dibimde biten adamın yüzüne bakmaya korkarak, kafamı dizlerime gömdüm.

"Kimsin sen?" Kim olduğumun bir önemi var mıydı? Muhtemelen onu gördüğüm için beni de sağ bırakmayacaktı.

"Kimsin dedim!"

"Kimse..." dedim fısıltıyla. "Kimse değilim." Karşımda eğildiğini hissettim. Başımı tutup kafamı kaldırmaya zorlarken, gözlerimi sımsıkı yummuş, inatla onu görmemeye çalışıyordum. Çaresizce saklanıyordum.

"Bir kez daha tekrar ettirme."

"Sadece bu odada kalan bir müşteriyim."

"Ne işi var Ersin'in senin odanda? Para bulmak yerine senin koynunda mı zaman öldürüyordu? Onun fahişesi misin?"

"Hayır!" diye bağırdım sinirle. Yediğim hakaret yüzünden içimi kaplayan öfkeyle gözlerimi açmış, onu görebilmek için kafamı biraz daha yukarı kaldırmak zorunda kalmıştım. Önce sert köşeli, hafif bir çizgi olan çenesini buldu gözlerim. Kastığı belli olan çenesinin etrafı kirli sakalla kaplanmış, dudakları incecik bir çizgiye dönüşmüştü. Öfkeyle soluduğu belli olan burun delikleri genişlemişti. Korkuyla dolup taşarken yeşil gözlerini buldu gözlerim. Nutkum tutuldu. Zaten duvara yapışık olduğum için kaçamadım. Kımıldayamadım.

Konuşmak istedim. Beni bırakmasını, dediği gibi bir

CamScanner ile tarandı

fahişe olmadığımı söylemek istedim. Dudaklarım kıpırdandı ama sesim çıkmadı. Esir almıştı gözlerimi, ona bakmadan duramadım. Belki de Ersin'den korktuğumdan daha çok korkmalıydım bu adamdan. Ama sebepsiz bir şekilde içimi kaplayan dinginlik beni yerime mıhladı. Ne yapacaksa yapsaydı ve bu gün bitseydi artık. Hissetmemek istiyordum, hiçliğin içinde kaybolmak, yalnızlığıma kök salmak...

"Ne işi vardı o zaman odanda?" Olanların utancıyla ona bakmaya devam edemeden indirdim başımı, ama çenemi saran parmaklar yeniden yukarı kaldırdı. Tenime değen parmakların sıcaklığı şaşırtıcıydı. Az önceki terli sıcaklığın yok olduğunu hissettim. Gözümün altında gezinen parmağıyla gözyaşlarımı yanağıma süpürdü. Tuhaf bir şekilde şefkatli gelen bu dokunuşla, yaşlarım birbiri ardına akmaya başladı.

"Şşş... Küçüğüm. Ne oldu, söyle bana?" *Küçüğüm?* İçimi sımsıcak yapan bu sözle, kilitlenen dudaklarım aralandı. Saldığı korku derinlerde kaldı. Bu his bambaşkaydı. Korktum. Korktum, ama bu sefer kendimi güvende hissettiren bu duygunun mükemmelliğinden korktum.

"Ben... Uyuyordum," dedim zorlukla. "Kapıyı açıp girdi ve... Bana... Bana saldırdı." Gözlerimi yumdum. Keşke gözkapaklarımın ardında kalan o çirkin görüntülerin her biri silinseydi. Aksine, zihnimi saran karanlık adeta boğazımı sıkıyor, simsiyah bir girdabın içine sürüklüyordu beni. Gözlerimi yumduğumda keşke silebilseydim, tenime dokunan tiksindirici ellerinin izlerini. Keşke...

Kulağımın dibinden gelen yüksek ve bir o kadar tok sesle, sıçradım. Gözlerimi açarken, sımsıkı yaptığı yumruğu duvardan ayrıldı. Eklem yerlerinden kanlar akıyordu. Hızla yanımdan kalkıp Ersin'in yanına giderek, kanlı

CamScanner ile tarandı

eliyle birbiri ardına yumrukladı Ersin'in suratını. Yüzünü kaplayan öfkeyle, birçok çocuğun kâbusu olacak kadar korkutucu görünüyordu. Daha fazla bakmaya dayanamayarak bir kez daha yumdum gözlerimi. İçimden Ahmet Baba'mın okuduğu ninnilerden birini söyleyemeye başladım. Kulaklarıma dolan çığlıklar, kırılma sesleri dinsin, tüm bu çirkinlikler bitsin istedim. İç sesim, katıksız bir öfkeyle dolup taşan sözleri bastırmaya yetmedi.

Bunların, gecelerimi mahveden kâbuslarımdan biri olmasını diledim. Yalnızca üç günde hayatım bu denli değişemezdi. Bunların hepsi gerçekse, bundan sonra hiç bilmediğim bu yolda yürümeye nasıl devam edebilirdim?

Sesler kesildi. Haykırışların, öfkeli sözlerin yerini soğuk bir sessizlik kapladı. Derin nefesler alarak gözlerimi açtım. Ersin, darmadağın olmuştu. Yaşayıp yaşamadığından emin olmam imkânsızdı.

"Götürün iti. Kenan'a haber verin, ne yapacağını bilir," dedi sertçe. İki adam da kafalarını sallayarak onayladı uzun boylu adamı. Ersin'i kollarından tutup hareketsiz bedenini peşlerinden sürükleyerek çıktılar odadan.

O adam, yeniden yanıma gelip topuklarının üzerinde eğildi.

"İyi misin? Sana zarar verdi mi?" diye sordu, sesinde tuhaf, gerçekten ilgileniyormuş gibi gelen o şefkatli tınıyla. Ürperdim. Neden umursayacaktı ki beni?

"Yapamadı." Dudağım sızladı. O zaman ciddi anlamda yaralandığımı anladım. Parmağımı dudağıma götürürken, onun eli benden önce davranıp kanayan yere dokundu. Yumuşak dokunuşu karşısında şaşırarak sertçe iç çektim. Hızla geri çekti elini.

"Gidelim." Kolları bir anda etrafıma dolandı ve beni kolayca kucağına aldı. Aynı şeyi yaşayacağım korkusuyla

CamScanner ile tarandı

tutuşundan kurtulmaya çalıştım. Daha sıkı sarılıp başımı göğsüne bastırdı.

"Benden sana zarar gelmez, korkma." İnandım. Ona inanarak aptallık mı ediyordum, bilmiyorum ama buna ihtiyacım vardı. Belki de ilk defa yalnızlığıma sığınmaktan korkuyordum. "Burada kalamazsın."

"Yeni bir yer bulana kadar kalmak zorundayım. Gideceğim başka bir yer yok."

"Var," dedi sakince. Anlayamadım.

"Nasıl yani?"

"Benimle geliyorsun."

"Olmaz!" diye haykırdım panikle.

"Gidecek bir yerin yok madem, ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Ben... Bilmiyorum. Dedim ya başka yer bulana kadar burada kalırım. Sonuçta artık güvenli değil mi?" Onunla gidemezdim. Onu tanımıyordum. Bir şekilde ondan korkmuyordum, ama hayır, onunla gidemezdim.

"Onun gibi onlarcası var ve hayır, güvenli değil. Senin için hiçbir yer güvenli değil. Benimle geliyorsun."

"Yapamam. Lütfen, beni indirir misiniz? Başka bir şey düşünmem lazım." İndirmek yerine kolları arasına iyice yerleşebileceğim şekilde hareket etti. Sanki onun için kuş tüyünden farksızdım.

"Ne yapacağına daha sonra karar veririz," dedi kendinden emin bir sesle.

"Sizinle gelemem. Sizi tanımıyorum."

"Ezel."

"Efendim?"

"Adım, Ezel." dedi bir kez daha. Şimdi onu tanımış mı oluyordum?

CamScanner ile tarandı

"Adınızı öğrenmem bir şeyi değiştirmez, size güvenemem."

"Güvenmemelisin ama şu an daha iyi bir seçeneğin yok." Gerçek yeniden acımasızca yüzüme çarparken, ne yapmam gerektiğini düşündüm. Onunla gitmemeyi seçersem ne yapacaktım? Ahmet Baba'mın yanına dönsem başını belaya sokabilirdim çünkü beni bir daha bırakmazdı. Burada bir gece daha kalıp yarın başka bir yer bulsam... Hayır, burada kalamazdım. Gerekirse sabaha kadar sokak sokak gezerdim ama burada durmaya dayanamazdım. Ya sonra ne olacaktı? İş bulmadan kendime kalacak daha düzgün bir yer edinmem imkânsızdı.

Of! Berbat durumdaydım. Etrafımda binlerce yol birbirine girmişti ve ben hangi yöne gitmem gerektiğini bilmiyordum. Peki, onunla gidersem? Zaten hayır cevabını kabul edeceğe benzemiyordu. Korkudan aklımı kaçırmam gerekirken, neden kendimi rahatlamış hissediyordum? Kendimi güvende hissetmeye duyduğum ihtiyaç zihnimi bulandırıyordu herhalde. Anlamadığım bir şekilde kollarında olduğum adamın bana bu güvenliği sağlayabileceğine inanıyordum. Göğsüne çektikçe burnuma dolan kokusu ve içime işleyen sıcaklığı uykuya dalmak istememe neden oluyordu. Günlerce uyanmayacakmışım gibi...

"Eşyalarım!" dedim son bir dirençle.

"Alırlar," dedi. Sesindeki gülümseyen tona bıraktım kendimi.

* * *

Adamlardan biri, pahalı gözüken, siyah arabanın kapısını açtı. Kocaman kollarının arasında, küçük bir çocukmuşum gibi beni rahatlıkla taşıyan adamla beraber arka koltuğa oturduk. Sıcaklığının verdiği huzura çabucak ka-

CamScanner ile tarandı

pılmış olsam da arabanın içinde onun kucağında oturmak fazlasıyla garipti. Yana kaymak için hareketlendiğimde bu sefer tutuşunu gevşetip ondan uzaklaşmama izin verdi.

Arabanın içini az da olsa aydınlatan sokak lambalarından yayılan ışık üzerine düşerken, kendime engel olamadan baktım yüzüne. Pür dikkat kesilmiş bakışları, yüzümden bir saniye olsun ayrılmazken, gözlerimi onda tutmam zordu ama rengini seçemediğim gözleri beni buna devam etmeye zorluyordu. Şu son birkaç dakikada hissettiğim duyguların hepsine anlam yükleyebilmem imkânsızdı. Öfkeyle doluydum, neredeyse kendimden nefret eder hale gelmiştim, umutsuz, mutsuz, dağılmış ve korkmuştum. Bunların hepsinin yanında bu adam bana bu kadar yakınken... Bilmiyordum. Hissettiklerimin adı neydi, bilmiyordum. Huzurla dolu o dinginlik ağır ağır kanıma işliyordu. Bu duyguyu kucaklamadan edemiyordum. Oysa bilmediğimden korkmam gerekmez miydi?

"İyi misin?" diye sordu yine. Sesindeki sertliğe rağmen içinde barındırdığı naif bir tat vardı. Sanki o sertliği bastırmak için uğraşıyormuş gibiydi. Kollarındayken etrafımı saran o güce yeniden sığınma isteği duyuyor, aynı zamanda tehlikeli olduğunu söyleyip duruyordum kendi kendime. "Kaç!" diyen cılız bir ses duyuyordum sanki... Kaçmadım. Gidecek bir yerim yoktu ve pes edip bir an için düşünmekten vazgeçtim.

"İyiyim." Haykırmaktan ve ağlamaktan kısılmış sesim güçsüzlüğümü yansıtıyordu. Başımı cama yaslayıp bir an olsun bakışlarından kaçındım. Zayıflığım zavallıcaydı ve ben herhangi birinin bunu görmesinden nefret ediyordum. Kafam pencerenin soğuğuna dayalı, yolu izlemeye başladım. Nereye gittiğimize dair en ufak bir fikrim yoktu. Sorsam, söylese, yine bir şey ifade etmeyecekti. Ne bi-

CamScanner ile tarandı

liyordum ki bu şehir hakkında... Neredeyse hiç. Yüksek binalar yavaşça gözden kayboldu. Trafik ardımızda kaldı. Yolu aydınlatan ışıklar azaldı ve bir süre sonra kayboldu. Arabanın sessiz, hafif sarsıntısı, karanlıkla birleşince gözkapaklarım ağırlaştı. Karşı koymadım.

Yanımda hissettiğim hareketlenmeyle uyandığımda, iki yana açılan devasa demir kapıdan geçiyorduk. Sağ ve sol yanı büyük ağaçlarla çevrilmiş yolun sonunda biri iki katlı diğeri tek katlı olan evleri gördüm. Ağaçlar evlerin etrafından dönüyor, sanki burayı saklıyorlardı. Şaşkın bakışlarımı gizleyebildiğimi sanmıyordum. İki katlı olmasına rağmen genelde gördüğüm evlerin en az iki katı olan bu taş ev, okuduğum romanlardan, eski zamanlardan fırlamış gibiydi. Henüz sayamadığım kadar çok penceresinden yalnızca üç tanesi aydınlıktı. Neresiydi burası? Kimdi yanımda oturan bu adam? İşte, şimdi korkup kaçmalıydım öyle değil mi? Belki böbreklerimi satacaktı? Böbrek mafyası vardı, değil mi? Evet, mafya olabilirlerdi. Gazetelerde onlarca haber okumuştum. Yanındaki adamlar, takım elbiseleri, bellerindeki silahlar... Pansiyona da para almak için gelmişlerdi. Resmen terör estirmiş, adamı haşat etmişlerdi. Ahmet Baba'm, bu kelimeleri aklımdan geçirdiğimi öğrense fenalaşırdı. Of! Bunların hiçbirini düşünmeden neden kabul etmiştim ki teklifini? Sorgusuzca korumasını kabul etmişti bedenim, zihnim ise boynunu büküp kabullenmişti.

Gerginliğimi, dudaklarımı parçalamaya çalışarak çıkarırken, araba kapının önünde durdu. Sağ koltukta oturan adam hızla inip Ezel'in kapısını açtı. Ezel, arabadan çıktıktan hemen sonra benim de inmem için elini uzatınca, düşünmeden bıraktım elimi avucuna. Saatler önce yaşadığımdan daha kötü ne gelebilirdi ki başıma?

CamScanner ile tarandı

Sımsıkı kavrayışına tutundum. Buram buram yaydığı gücün altında sıcacıktı eli, minik elimi hapsetti parmakları arasına. Dokunuşuyla anlık bir titreme aldı bedenimi. Şeytan yokladı, derler ya, onun gibi...

Aydınlık bahçede daha net gördüm gri yeşil gözlerini. Öylece kalakaldım. Bir şey anlatmak istiyordu sanki gözleri. Yapamıyormuş, zorlanıyormuş gibiydi. Hissettim, içinde taşıdığı onca ağırlığı. İstemsizce kendime benzettim. Yalnızdı. Uzun kirpiklerinin gölgesi kısacık bir an yanaklarına düştü ve o an değişti ifadesi. Kasılan çenesi gevşedi, gerilen dudakları huzura kavuştu. Savunmasız bir ana şahit oluyormuşum gibi utandım. Ayaklarımın üzerinde durur durmaz, çektim elimi elinden. Üşüdüm. Serin bir rüzgâr dokundu tenime, boşlukta kaldım.

Arkasını döndü. Onu takip etmem gerektiğini bilerek peşinden gittim. Dört basamaklı merdiveni tamamlayamadan, evin geniş kapısı ardına kadar açıldı. Bu evde, o kapının ardında olmasını beklemeyeceğim bir kadın çıktı karşımıza.

"Hoş geldiniz," dedi saygıyla ama o ses tonunun ve o bakışların altında yatan yakınlıklarını sezebiliyordum. Ahmet Baba'nın bana olan bakışlarına benziyordu bu kadının Ezel'e olan bakışları. Tahminen elli, elli beş yaşlarında olmalıydı ve daha görür görmez ısındığınız ışıltılı bir gülümsemesi vardı.

"Meliha Hanım, misafirimiz var. Kendisine üst katta bir oda hazırlayalım lütfen." Kadın yüzüme bakarken bir anlık da olsa suratı asıldı.

"Tüm odalar müsait, istediğiniz yere geçebilir. Hoş geldiniz küçük hanım," derken, Ezel'e merakla baktı. Bana ne olduğunu merak ediyor olmalıydı. Evlerinde ne işim olduğunu...

CamScanner ile tarandı

"Meyra," dedim, "Sadece Meyra yeterli, lütfen." Gülümsedi, kafasını sallayarak onay verirken, ayakkabılarımı çıkarmak için eğildim. "Ayakkabılarınla girebilirsin kızım. Ezel Bey, birkaç saniyesini ayırıp kapı önünde ayakkabılarını çıkarmayı sevmediği için evde ayakkabıyla geziyoruz." Açık sitemine, "Peki," diyerek gülümsedim. Ezel ise tepki vermeden girdi içeri, onu takip ettim. Sağ yanımdaki merdivenlerin önünden geçtikten sonra salonu gördüm. Olduğumuz yerden iki basamak aşağıda kalan salon, küçük dilimi yutmama neden oldu. Boydan boya camın arkasından görünenler olağanüstüydü. Dışarıda, evin etrafını çevrelediğini gördüğüm ağaçlara buradan bakmak... Vay canına! İçi daha doldurulmamış bir havuz vardı, etrafı özenle aydınlatılmış. Yüzme bilmeyi dileyeceğim kadar güzeldi.

Hayranlık duyuşuma kızdım. Hayatım boyunca hiçbir şeye sahip olmadığım için bunların hepsi sıra dışı geliyordu ve böyle hissetmekten rahatsız oluyordum.

"Yorgun olmalısın, gel." Yorgun olmasam bile, haklısın, demek gelmişti içimden; ses tonundaki netlik karşısında.

Yukarı çıkan merdivenleri, onun arkasından sessizce tırmandım. Geniş koridorun en sonunda bir, sağ duvarda ise üç kapı vardı. Sağ duvarda kalan üçüncü kapının önünde durduk. Nasıl olup da sakinliğimi koruyordum, hiçbir fikrim yoktu. Bilinmezlikten, korkudan, belki de heyecandan elim ayağım birbirine girmeli ve olduğum yere yığılıp kalmalıydım.

Kapıyı açıp geçmem için kenara çekilirken kendimi adım atmaya zorladım. Bir kez daha nefesim kesildi, krem ve mavi tonlarının hafifliğiyle karşılanırken. Gözlerim, gördüklerimin hepsini aklıma kazımak istercesine hareket etti. İnanılmaz olan, aynı salondaki gibi bir duvarın komp-

CamScanner ile tarandı

le camdan oluşmasıydı. İşte, şimdi o ağaçların ne kadar yüksek olduklarını görebiliyordum. Altlarından vuran ışık, ağacın dallarını ve yapraklarını aydınlatıyor, uçsuz bucaksız karanlığı dağıtıyorlardı. Büyülenmiştim. Bundan sonra görebileceğim herhangi bir yerin buradan daha güzel olabileceğini hayal dahi edemezdim, ama bunların hepsinin yanında hâlâ gözlerimin önüne gelen o iğrenç dakikalar vardı. Kolay kolay da yok olacak gibi durmuyordu. Oysa yaşananları unutmak istiyordum. Hafızamdan silinip gitmesini... Şu anda olduğum yer, hayal dünyamdan ibaret olsa bile buraya sıkışıp kalmayı istiyordum.

"Beğendin mi?" diye sorarken dalga mı geçiyordu yoksa gerçekten umursuyor muydu? Bilemiyordum.

"Çok güzel," diyebildim sadece. Benim gibi biri için bunun ancak güzel bir rüya olduğunu, göremiyor muydu?

"Meliha Hanım sana kıyafet bulacaktır, bir şeye ihtiyacın olursa sağdaki odadayım."

"Teşekkürler." Yüzüne bakmamak için göğsünü hedefledim kendime. Benim ufak bedenimin yanında ancak heybetli denebilecek o koca bedeninin kapıdan çıkışını izledim. Bunu neden yapıyordu? Neden bana yardım ediyordu? Bir gün bunu öğrenebilecek miydim? Ya da bu hayali dünyamdaki sürem ne zaman dolacaktı? Bana, ne zaman artık gitmen gerek, diyecekti?

Kapının hafifçe tıklatıldığını duyarak arkamı döndüm. Meliha Hanım, elinde eşyalarla içeri girdi. "Bunları giyebilirsin, Meyra kızım," dedi kıyafetleri yatağın üstüne bırakarak. "Benim kızıma aitler. Arada sırada gelip burada kalıyor."

"Teşekkür ederim, zahmet verdim size."

"Ben sana Meyra diyorsam sen de bana Teyze diyebilirsin, öyle değil mi?"

CamScanner ile tarandı

"Peki, Meliha Teyze," dedim gülümseyerek. Bu kadının yaydığı anaç ve sıcacık his, insanı gülümsetiyordu.

"Ne kadar güzelsin," dedikten hemen sonra ağzını kapadı, sanki yanlış bir şey söylemiş gibi. Kibar olmaya çalıştığını biliyordum.

"Değilim, biliyorum ama yine de teşekkür ederim."

"Hayır, kızım gerçekten bir melek gibisin." Ahmet Baba'mdan başka kimseden duymadığım bu sözler, yanaklarımın alev alev yanmasına neden oldu. Ne diyeceğimi bilemeyerek, huzursuzca kıpırdandım. "Yüzün için de Baticon getirdim. Gel, otur şöyle de dudağını temizleyelim." Şimdi, utancım dışarıdaki ağaçlardan da büyüktü.

"Ben hallederim."

"Olur mu öyle şey? Hadi otur." Karşı koyamadım ama yatağa oturur oturmaz gözlerimi kapadım. Bakamazdım gözlerine. Her şey bu kadar tazeyken yapamazdım.

Yumuşacık dokunuşlarla temizledi dudağımı. Anne gibi ilgileniyordu. Gözlerimin sulandığını hissettim. İşini bitirene kadar kaldım öylece. "Bir şeye ihtiyacın olursa, en baştaki odada kalıyorum," dedi ayağa kalkarken.

"Teşekkür ederim," dedim gülümsemeye çalışarak. Eliyle dolabı işaret ederek, "Orada hem duş hem baş havlusu var. İstersen duş al, kızım," dedikten sonra çıktı odadan.

"İyi geceler," diye seslendim arkasından. Kalkıp kapıyı kapattım. Kilitlemek için uzandığımda anahtarın olmadığını gördüm. Ya biri girerse? Beni kurtaran oyken yapar mıydı öyle bir şey? Delirecek gibiydim. Yıkanmak istiyordum. Temizlenmek. Yatağın üzerindeki pijamaları alıp banyoya gittim. Anahtar vardı! Defalarca kilitledim. Bu korkunun dinmesini diledim. Böyle yaşamak istemiyordum. Yavaş yavaş soyunurken, kendi ellerimle dokun-

CamScanner ile tarandı

duğum bedenimden rahatsızlık duyuyordum. Aynadaki aksimi gördüğümde sandığımdan da berbat halde olduğumu fark ettim. Saçlarım dağılmış, gözlerim şişmiş, dudağım yarılmıştı. Yanaklarımda, akan yaşların bıraktığı tuzdan izler vardı. Ve göğsümdeki morluklar! Yaşadıklarımı asla unutamayacakmışım gibi hissediyordum. Gücüm tükendi, yere çöktüm. Kendimi tutamadım, hıçkırıklarımı bastırmaya çalışarak ağlamaya başladım. Belki dakikalar, saatler boyunca kalkamadım yerimden.

Kalan son gücümle duşa girip tenimi kazırcasına yıkandım neredeyse kaynar suyla. Canım yanıyordu. Korkum hâlâ orada bir yerde saklı duruyor, beni tehdit ediyordu. Buradan ayrıldığımda ne olacaktı bana? Ya aynı şeyleri yaşarsam... Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyordu. Havluya sarınıp kurulandıktan sonra giyinip odaya geçtim. Yatağa, yorganın huzur veren ağırlığı altına sığındım. Başucumda yanan ışığı kapatmaya varmadı elim. Karanlıkta kalmak istemedim. Gözlerimi yumdum ve kirli hatıralarımın en azından uykumdan uzak durması için dua ettim.

* * *

CamScanner ile tarandı

Aklımı ondan alamıyordum. Korkuyla irileşmiş, yaşardığı için parlayan, çevresi kızarmış masmavi gözleri, gözlerimin önünden gitmiyordu. Çaresizliği bakışlarından okunuyordu. Yalnızlığı, umutsuzluğu, korkusu, içinde kopan haykırışları... Rahat mıydı şu an odasında? Yoksa hâlâ korkuyor muydu?

Ah küçük kız... Her halinden belli oluyordu masumluğu. Korunmaya ihtiyaç duyduğunu dudakları değil, ruhu söylüyordu. Görmüştüm. O masmavi gözlerinden görmüştüm, hatta fazlasını da görmüştüm. Ama anlayamıyordum kendimi, nasıl olup da bir bakışta bunca şey görebildiğimi... Daha önce de karşıma çıkmamış mıydı sanki masum ruhlar, çaresiz insanlar? Neden bu kadar etkilenmiştim şimdi? Bu boktan hayattaki boktan şeyler umurumda olmamalıydı hâlbuki... Hem her şeyden önce o da bir kadın değil miydi? Zamanla değişmeyecek miydi diğerleri gibi? Ne masumluğu kalacaktı, ne de saf düşünceleri. O da öğrenecekti şeytana pabucunu ters giydirmeyi.

Düşünmemeliydim. Umursamamalıydım. Nasıl olsa kendi yolunu bulacaktı. Ayağa kalkar kalkmaz göndermeliydim onu. O yumuşacık akan sarı saçlarını düşünmemeliydim. Huzur verebilmek için, güvende hissettirebilmek için sadece bir an değmişti ellerim, o cennetten düşme

CamScanner ile tarandı

ipeksi tellere. Savunmasızlığı yakalıyordu beni. Göğsümü sıkıştırıyordu bu yabancı duygu, karşı koyamıyordum.

Ersin şerefsizinin ona dokunduğunu bilmek, içimi katıksız bir öfkeyle dolduruyordu. O pisliğin acı çekmesini, bunu kendi ellerimle yapmayı istiyordum ama onu yalnız bırakamamıştım. Küçüğüm... Köşeye sinmiş minik bedeninin titreyişini gördüğümde onu sarıp sarmalamak, bu iğrenç dünyadan saklamak istemiştim.

Küçüğüm mü? Ne kadar da kolay çıkmıştı ağzımdan bu sesleniş. O köşeye büzülmüş haliyle küçücüktü evet... Ama, "Küçüğüm"...

Yok, yok! Etkisine kapılan yalnızca ben değildim. Meliha Abla bile ışığına kaptırmıştı kendini. Dememiş miydi, bu kız cennetten düşme bir melek gibi, diye? Bir de üstüne sıkı sıkı tembihlemişti beni. Ona zarar verecek herhangi bir şey yapacak olursan, karşında bulursun beni, demişti. Yalnız değildim. Onu korumak, dünyadaki bütün kötülüklerden uzak tutmak isteyen yalnızca ben değildim. Bu hissettiklerim bana özel değildi.

Uyuyamayacağımı anlayınca kalktım yataktan. Bir yerleri yumruklamak düşüncelerimin kontrolünü yeniden elime almamı sağlardı. Sakinleşmeliydim. Eşofman altımı giyip çıktım odamdan. Onun kapısının önünde duraksadım. Elim kapının koluna gitmişken kendime kızıp bir adım uzaklaştım. Ne yapıyordum ben? Evimdeydi. Olabileceği en güvenli yerdeydi. Neden hâlâ merak ediyordum?

Arkamı dönüp gidecekken içeriden gelen sesle duraksadım. Ağlıyor muydu? Belki de hâlâ güvende hissetmiyordu kendini, korkuyordu. Engel olamadım kendime, hafifçe araladım kapısını. Başucundaki ışığı kapatmamıştı ve üzerine yansıyan ışıkta gördüm, yatakta huzursuzca kı-

CamScanner ile tarandı

pırdandığını. Hiç düşünmeden yaklaştım yanına. Terden yüzüne yapışmıştı saçları. Anlamsız kelimeler mırıldanan dudakları, solgundu.

"Yapma!" diye bağırdı güçsüzce. Ne yapacağımı bilemez halde bakakaldım bitap haline. "Lütfen..." Yan döndü. İnce, küçük parmakları yorganı kavradı. O şerefsizin yaptıkları musallat olmuştu uykusuna. Kenan'ı arasaydım da getirseydi onu bana. Kendi ellerimle sıksaydım boğazını...

"Hayır..." Çaresiz mırıldanışına dayanmadı kalbim, oturdum yanına. Yüzüne yapışan saçları çektim ağır ağır.

"Geçti," diye fısıldadım. Belki kâbusuna ortak olur, rahatlatırım onu umuduyla. "Söz veriyorum, bundan sonra kimse sana zarar veremeyecek." Yalandan, yalan söyleyen karaktersiz insanlardan nefret ederdim. Onu ne pahasına olursa olsun koruyacaktım. Kendi ayaklarının üstünde durana kadar, belki ondan sonra bile elim omzunda olacaktı ama... Bunu nasıl yapacaktım? Benim yanımda olduğu sürece de tehlike altında olmayacak mıydı? Burada kalmasına izin vermemeliydim. Lanet olsun! Nereden çıkmıştı karşıma, neden?

"Dur!"

"Şşş..." Parmaklarım yanaklarında gezindi, yumuşacık teni benim sert tenimi okşadı. Bu dünyaya ait olamayacak kadar güzeldi. Meliha Abla, haklıydı. Melek gibiydi. Beyaza yakın sarı saçlarıyla, saflığını yansıtan bembeyaz teniyle, bir melek...

Saçlarından daha koyu renkteki kirpikleri kıpırdadı, gözleri titreyerek açıldı. Birkaç saniye boş bir ifadeyle yüzüme baktıktan sonra hızla uzaklaştırdı sıcaklığını benden. Göğsüm sıkıştı.

"Ne işiniz var burada?" diye bağırdı. "Uzak durun!"

CamScanner ile tarandı

Salak kafam! Yaşadıklarından sonra kızın odasına girip uykusunda başucunda durarak ne düşünmesini bekliyordum ki?

"Sakin ol, lütfen," dedim onu mu kendimi mi sakinleştirmeye çalıştığımdan emin olamadan. "Kâbus görüyordun. Sesini duyunca iyi olup olmadığına bakmak için geldim."

"Ben..." dedikten sonra duraksadı. Doğru söyleyip söylemediğimden söylediğimden emin olmaya çalışıyor gibiydi. "Ben iyiyim." Hiç de iyi görünmüyordu oysa... "Gidebilirsiniz."

"Korkmakta haklısın ama benden sana zarar gelmez." Söylediklerimi sindirmesi için bekledim. Yalan söylemediğimi, asla yalan söylemeyeceğimi anlaması için o güzel gözlerinin içine baktım. "Yaşadıklarına kötü demek bile yetmez, biliyorum. Bil ki aynısını sana asla yaşatmam. Ne sana ne de bir başkasına." Neden çaresizce bana güvenmesini istiyordum? Zihnimden geçen ona dair onlarca düşünce saçmalıktan ibaretti.

"Tanımadığım birine güvenmemi beklemeyin benden. Buraya gelmeyi kabul etmemeliydim. Kalacak bir yer bulmam lazım, bu yüzden yarın gideceğim." İlk defa bu kadar uzun soluklu konuşmuştu. Alçalıp yükselen melodik sesi bile huzur vericiydi. Aynı onu izlemek gibi... Daha çok konuşmasını istedim. Sesini duyamaya devam etmeyi... Şeytanlarımı uzaklaştırıyordu sanki.

Saçlarımı çekiştirdim. Düşüncelerimi susturmayı başaramıyordum. Başıma ağrı saplanıyordu.

"Tek başına olduğunu söylemedin mi?" diye sordum. "Nereye gidip de güvende olmayı bekliyorsun? Sana yardım etmeye çalışıyorum, görmüyor musun?" Benden uzaklaştığını gördüğümde ona bağırdığımı anladım. La-

CamScanner ile tarandı

net olası çenemi tutmayı başaramıyordum!

"Sizi dinlemek zorunda değilim," dedi inatçı, minik burnunu havaya kaldırırken. Mücadele etmesine hayran kaldım.

"Peki, haklısın. Söyle bakalım, planın ne?"

"Ben..."

"Bak, amacım seni korkutmak değil ama dışarıda o şerefsiz gibilerden onlarcası var. Şanslıydın ki o an oradaydım. Ya bir daha olursa? Ya bir daha yaşanırsa aynı şey?" Onu ikna etmek için acımasız olmak zorundaydım ama söylediklerim midemi bulandırdı. Evet, acımasızdım. Gerçekler de acı değil miydi zaten? Gözü ne kadar erken açılırsa o kadar iyiydi.

Suratı düştü. Solgun dudakları aşağı doğru çöktü. Oysa ben gülümsemesini görmek istiyordum.

"Siz olmasaydınız bir yolunu bulmak zorunda kalacaktım ve siz, her zaman yanımda olamazsınız."

"Olurum," dedim, tereddüt dahi etmeden.

* * *

CamScanner ile tarandı

Bir saniye olsun düşünmeden verdiği cevap karşısında, sanırım ikimiz de şaşkındık. Çatılan kaşları ve bakışlarında bunu planlayarak söylemediğini görebiliyordum. Zaten neden benim yanımda olacaktı ki?

Ne derse desin, doğru olan buradan gitmemdi. Yalnız başıma ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu ama ne fark ederdi? Karşıma ne çıkarsa çıksın, tek başıma mücadele etmek zorundaydım. Zorundaydım da... İstemiyordum. Tek başıma kalmak, bilinmezlikte bir başıma yürümek istemiyordum.

"Olamazsınız," dedim. "Bunu isteyerek söylemediğinizi de biliyorum. Neden durup dururken başınıza iş alasınız ki..."

"Bak küçük kız, söylediklerimde ciddi olduğumu anlaman gerekiyor. Kast etmediğim bir şeyin ağzımdan çıktığını duyamazsın. Anlayacağın, seni bırakmaya niyetim yok!"

"Peşinizde dolanan o adamlar verdiğiniz emirleri dinlemek zorunda olabilir. Beni onlarla karıştırmayın!" dedim sinirle. Söylediklerinin doğruluğu karşısında zaten köşeye sıkışmış durumdaydım ve bu çaresizlik beni deli ediyordu. Bir de üstüne, üzerimde otorite kurmaya çalışmasına dayanamıyordum.

CamScanner ile tarandı

"Emir vermiyorum. Doğru olan seçeneği sunuyorum sadece." Bu çıkmazda hangisinin doğru hangisinin yanlış olduğunu ayırt edebileceğimi sanmıyordum. Bildiğim tek şey, gidecek başka bir yerim, bir işim ve param olmadığıydı ki zaten bu yoksunluk silsilesi kalmam için yeterli koşulları oluşturuyordu.

"Anlamıyorsunuz. Burada kalmam doğru değil."

"Belki doğru belki de değil. Nereden baktığına göre değişir. İzin ver sana yardım edeyim. Güvende olmanı sağlayacağıma söz veriyorum." Bir an olsun gözlerimden ayırmadığı gözleri, ona güvenmem için ısrar ediyordu. Kaybediyordum. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Tek seçeneğim karşımda duruyordu. Belki de kötünün iyisiydi, ama ne fark ederdi?

"Bir iş ve kalacak yer bulur bulmaz gideceğim," dedim kendimden emin bir şekilde.

Çatılı kaşları havaya kalktı. İfadesindeki her bir değişimi incelemeden duramıyordum.

"Güvende olacağından emin olduğum zamana kadar diyelim." Bu, göreceli bir kavram değil miydi?

"Buna kim karar verecek?"

"Tabii ki ben... Bu konuda senin vereceğin kararlara güvenmeyeceğimi gördük sanırım." Bir kez daha acımasızca saldırıyordu. Sanki bunu yaşamayı istemişim gibi... Olanları değiştirmeye gücüm yetermiş gibi... "Henüz sabah olmadı," dedi bitkin bir sesle. "Biraz daha uyumaya çalış. Meliha Hanım'a kahvaltı için seni uyandırmasını söylerim."

Uyumak istemiyordum ama sessiz kalıp, başımı sallayarak onayladım. Kıpırdamadan beni izlemeye devam ederken, daha fazla ona bakmaya dayanamayıp uzandım. Gideceğini düşündüm. Gitmedi. Yorganı etrafıma sarıp

CamScanner ile tarandı

elini usulca saçlarımda gezdirdi. Korkmalısın, dedi içimden bir ses ama dokunuşu o kadar rahatlatıcıydı ki karşı koyamadım. Kaçmadım. Şefkate aç yanım bir kedi gibi mırıldandı. Buna ihtiyacım vardı. İtiraz edemedim. Gözkapaklarım ağırlaştı, kapandı. Saçlarımdaki hafif dokunuşlarıyla uykuya daldım.

* * *

Onu görmeden geçirdiğim üçüncü gündü. Geldiğim gecenin sabahında evden çıkmamamı tembih ederek gitmiş ve geri gelmemişti. Sanki çıksam nereye gideceğimi biliyordum ya! Kapıdaki korumalar da sağ olsun, bahçeye çıktığımda bile gözleri üzerime dönüyor, attığım her adımı takip ediyorlardı. Saymıştım. Altı kişiydiler. En azından benim görebildiğim kadarıyla. Kim olduğu sorusu, bu üç günde daha çok kafamı kurcalamaya başlamıştı. Evin gezebildiğim her yerinde onun hakkında öğrenebileceğim bir şeyler aramıştım ama bu çabam sonuçsuz kalmıştı. Ne bir resim, ne bir not... Onun hakkında bildiklerim, gördüklerimden ibaretti ve bu hâlâ koşarak uzaklaşmam gerektiğine işaret ediyordu, peki ben ne yapıyordum? Burada durmuş onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışıyor ve üç gündür nerede olduğunu düşünüyordum! Beni ne ilgilendiriyordu ki nerede olduğu!

İlk günü o gittikten sonra yatarak geçirmiştim. İkinci gün sıkılıp salona inmiş, televizyon karşısında öldürdüğüm birkaç saat sonunda bunalıp, Meliha Teyze'nin yanına, mutfağa gitmiştim. İtirazlarına aldırış etmeyip yemek yapmasına yardım ederken, hayatını dinlemiştim. On beş sene önce tanışmış Ezel ile Meliha Teyze. Ezel'in satın aldığı bir restoranda aşçılık yapıyormuş. Ona hakaret eden bir adamı görünce, adamı işten kovup onu yanına almış.

CamScanner ile tarandı

Bu anlattığı kadarıydı ama sesinden daha fazlası olduğunu çıkarmak zor olmamıştı.

"Nerelere daldın kızım yine?" diye sordu, koltukta yanıma otururken.

"Sıkıldım, Meliha Teyze," dedim dürüstçe. "Bir iş bulmam lazım bir an önce."

"Ezel oğlum bulur sana güzel bir iş. Ona söylemedin mi?"

"İş aradığımı biliyor ama yardımcı olabilir mi emin değilim."

"Neden olmasın kızım? O bulur bir şeyler. Hem o kadar restoranı, kafesi var. Madem bu kadar çalışmak istiyorsun, onun yanında çalışırsın."

"Yok, yok! Bulurum bir iş nasıl olsa," dedim hızla, yaptığı o kadar şeyden sonra bir de bunu isteyemezdim. O sırada onun hakkında öğrendiğim şeyi fark ettim. "İşi bu mu? Yani restoran mı alıyor?"

Önce kıkırdadı ama sonra hızla topladı kendini. Ciddileşti.

"Sayılır. Birçok yerin işletmeciliğini yapıyor diyelim..." Ama? Fazlası vardı. Tabii bunları bana söylemesi için bir neden yoktu.

"Hiç kendinden bahsetmedin," dedi bir süre sonra.

"Anlatacak bir şeyim olmadığından," diyerek dürüst olmaya çalıştım.

"Herkesin bir hikâyesi vardır kızım." Benimki oldukça kısaydı. Saklayacak bir şeyim olmadığından, "Yetimhanede büyüdüm," dedim. "Üç yaşımdaymışım oraya bırakıldığımda. Benimle ilgilenen Ahmet Baba sağ olsun, yetimhanenin yanındaki okulda okuttu beni. Kitaplarımı, okul kıyafetlerimi ve ufak ihtiyaçlarımı karşılamamda yardımcı oldu. Birkaç gün öncesine kadar orada yaşıyordum."

CamScanner ile tarandı

Oradan çıkışımı ve o gün olanları anlatmak isteyeceğim son insandı. "İşte, benim hikâyem bu kadar," diyerek gülümsedim. Yalnızca dört, beş cümleden oluşan hayatım, Meliha Teyze'nin suratının asılmasına yetti. Hüzünlü gözleri ve elimi saran eli, anlayışla doluydu. Kesinlikle acıma değildi. Minnetle sıktım elini. Buna, böylesi bir dokunuşa ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettim. Ve bugüne kadar ne denli yalnız olduğumu...

"Meyra!" Kalın ve tok sesini duyar duymaz yerimden sıçradım.

"Beni korkuttunuz!" diye inledim dönüp arkama bakarken. Geldiğini duymamıştım. Ne kadar zamandır oradaydı? Kısacık hayat hikâyemi duymuş muydu?

"İsteyerek olmadı."

"Hoş geldiniz Ezel Bey."

"Meyra'nın yanında resmiyete gerek yok Meliha Abla," dedi Ezel, şaşırdım. Üç günde ne değişmişti?

Meliha Teyze sıcacık gülümseyerek, "Sen nasıl dersen oğlum..." dedi ve hemen sonra hızlıca kalkıp çıktı salondan. Peşinden gitmek istedim. Onunla baş başa kalmanın tuhaflığıyla odama sığınmak geliyordu içimden ama tuttum kendimi.

"Aç mısın?"

"Pek değil."

"Yemeğe gidelim mi?"

"Evde yesek olmaz mı?" diye sordum. Bir yanım günlerdir evin içine sıkışıp kaldığım için dışarı çıkmak istese de diğer yanım, evin alıştığım güvenli ortamından ayrılmak istemiyordu.

"Tamam," diyerek yanıma oturdu, ısrar etmeden. Uzun bacaklarını pufa uzatarak yayıldı. Kollarını, kafasının arkasında birleştirip arkasına yaslandı. Gözlerini kapadı.

CamScanner ile tarandı

Muazzam kirpikleri yanaklarına düştü. Ne kadar da rahat davranıyordu... Sanki bir yabancıyla oturmuyormuş gibi...

"Anneni ve babanı bulamadın, öyle değil mi?" Konuşmamızı duymuştu. Gelecek olan sorulardan kaçmam mümkün müydü? Hiçbirine cevap vermesem, kabul eder miydi sessizliğimi? Sanmıyordum.

"Hayır."

"Aradın mı?"

"Yetimhane müdürü araştırmış ama bulamamış."

"Merak etmiyor musun?"

"Belki..." dedim, içimden geleni söyleyerek. "Önceden ediyordum ama şimdi... Sanırım kimsem olmadığı gerçeğine alıştım."

"Peki, neden bir sene geç çıktın yetimhaneden?"

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordum şaşkınlıkla. Omuz silkerek, sanki bunu bilmesi en doğal şeymiş gibi bir tavır takındı.

"Evime aldığım kızı araştırmış olmam garip mi?"

"Sizden beni eve almanızı istemedim. Özel hayatıma burnunuzu sokmanız hoş değil!"

"Şu sizli bizli konuşmalarından vazgeçer misin?" Nasıl hitap etmemi bekliyordu ki?

"Abi diyeceğim kadar yakın değilsiniz bana," dedim. Yardımcı olmaya çalışmasına minnet duysam da onunla yakınlık kuracağım kadar da zaman geçmemişti.

Kapalı olan gözleri, oturduğundan beri ilk defa açıldı. Fırtınalı gözlerinde, o akşamki gibi gri bulutlar vardı. Ne yani? Sinirlenmiş miydi? Ezel Bey dememi mi bekliyordu yoksa?

"Abi demeni istemedim, istemem de. Sadece Ezel demen yeterli..."

"Bu, hiç uygun değil."

CamScanner ile tarandı

"Hah! Küçük kızımız, yetimhanede değil de prenses okulunda yetiştirilmiş sanki!" diye söylendi alayla. Kibar davranmamda alay edilecek ne vardı? Ahmet Baba'm, bir hanımefendiye yakışacak şekilde hareket et, derdi. Anlaşılan bu adam kibarlıktan anlamıyordu.

"Dalga geçmeniz hiç hoş değil," dedim sinirle.

"Bir kez daha söylemek istemiyorum, siz deyip durma."

"Bundan neden rahatsız olduğunuzu anlamış değilim."

"Sanki çalışanımla konuşuyormuşum gibi hissediyorum."

Homurdanması, bu koskoca adamda o kadar komik durmuştu ki kıkırdamama engel olamadım. Beni izleyen gözlerindeki gri bulutlar dağıldı ve bir an sonra onun dudakları da kıvrıldı. Tebessümü, benim kıkırtılarımı durdurdu. Dudaklarının aldığı kıvrımla, gözlerinin kenarlarındaki çizgiler ve çenesindeki çukur belirginleşti. Sert hatlara sahip yüzünün bu ufacık hareketle yumuşamasını hayretle izledim. Bambaşka biri olmuştu. Tamamen güldüğünde nasıl olurdu acaba? Kahkaha attığında nasıl çıkardı sesi?

Silkelendim. Düşüncelerimin ve duygularımın bu ani değişimi kafamı karıştırıyordu.

"İş bulmam lazım," dedim, konuyu değiştirmek için. Tebessümü kayboldu. Merhaba öfkeli suratlı adam! İçim sıkıldı. Gülüşünü kaybetmesine sebep olan benmişim gibi suçlu hissettim kendimi.

"Bakarım," dedi memnuniyetsiz bir sesle. Anlaşılan ona yük olduğumu saklama gereği duymuyordu artık. Elimde ne varsa kullanmalı ve kendi yoluma gitmeliydim bir an önce.

CamScanner ile tarandı

"Ne zaman?"

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, neden?"

"O zaman acele etmene gerek yok. Bir şeye ihtiyacın olduğunda söylemen yeter."

"Bana bakmanızı kabul etmeyeceğim, bunu istemiyorum."

"Bu şekilde konuşmaya devam edersen, gerçekten patronunmuş gibi davranacağım ve sen de dediğim her şeyi itiraz etmeden yapmak zorunda kalacaksın."

"Beni, buna zorlayamazsınız. Zor durumda olduğum için yardımınızı kabul ettim ve bunun için de teşekkür ederim ama benden evde oturarak zaman öldürmemi bekleyemezsiniz."

Sıkıntıyla iç çekerek ayağa kalktı. Koca bedeniyle karşımda dikilip gözlerini üzerime dikti.

"Yarın sabah, sekizde hazır ol. İş görüşmesine gideceksin," dedi ve arkasını döndü. Uzun adımlarla ilerleyip kapıdan çıkışını izledim. Bu kadar mıydı yani? Biraz daha detay verse olmaz mıydı? Neden her şey bu kadar anlaşılmaz olmak zorundaydı?

* * *

Dolabın kapağındaki boy aynası işime yaramıyordu. Kıyafetlerimin üzerimde nasıl durduğunu gayet iyi biliyordum. Sorun şuydu; iş görüşmesine uyuyor muydu, uymuyor muydu? Kapı kapı gezip iş ararken üzerimde ne olduğunu umursamamıştım ama şimdi... Kot ve kazağın duruma uygun olduğunu sanmıyordum. Bir de önceden Fatma Teyze'nin kızına ait olan siyah bir elbisem vardı. Liseden mezun olduğum gün giymem için getirmiş, geri de almamıştı. Onu giyebilirdim, ama bu sefer de aşırıya

CamScanner ile tarandı

kaçmış gibi görünebilirdim. Elim, elbiseye gitti ve hızlı bir kararla üzerimdekileri çıkarıp elbiseyi giydim. Soluk bacaklarımı kapatmak için siyah külotlu çorabımı bacaklarıma geçirip aynada kendime bir kez daha baktım. Boyum geçen sene uzadığı için dizimden birkaç santim yukarıda bitiyordu eteği. Kolları uzun, yakası kapalıydı. Zayıfladığım için kumaş belimde bolluk yapıyordu. Yine de az öncekinden daha düzgün görünüyordum. Fatma Teyze'nin dediği gibi, derli toplu... Saçlarımı tarayıp dalgalarını düzelttim. Hayatımda hiç makyaj yapmadığım için yine Fatma Teyze'nin hediye verdiği çilekli rujumdan başka bir şeyim yoktu. Yüzüme renk gelir diye ruju kullandım. Siyah, kısa çizmelerimi de giydikten sonra hazırdım.

Umarım Ezel'i mahcup etmezdim. Kimsenin bana iş vermek istemediği göz önüne alındığında bu mümkündü. Ne giyersem giyeyim, nasıl göründüğümün fark edeceğini sanmıyordum. Mesleğim yoktu. Becerim yoktu. Ne olursa olsun yapmak istemem ve buna çabalayacak olmamın da bir önemi yoktu.

"Günaydın Meliha Teyze," dedim mutfağa girince. "Ezel Bey nerede?"

"Sana da günaydın kızım, o çoktan çıktı." Ah... Unutmuştu demek. Hissettiğim hayal kırıklığı anlamsız olsa da yarım saattir gereksiz yere telaşlandığım için kendime kızıyordum.

"Geç otur, kahvaltını yap da geç kalma."

"Nereye geç kalacağım ki?"

"Ezel oğlum söylemedi mi? Şoför Samet, bekliyor bahçede. İş görüşmesine götürecek seni." Unutmamıştı! Az önceki burukluğum yok oldu. Tüm olumsuzluklara rağmen iyi düşünmeye çalıştım. Belki de şans yüzüme gülerdi ve bir işim olurdu. Yüzüme yerleşen gülümsemeyle

CamScanner ile tarandı

oturdum sandalyeye. İştahsızlığımı umursamayıp bir şey-ler yemek için zorladım kendimi.

Kapının çalınmasıyla Meliha Teyze koşturdu.

"Meyra Hanım'ı almak için geldim. Hazır mı acaba?" Meyra Hanım mı? Beni ne sanıyordu bu çocuk? Ellerimi, ağzımı silip sandalyenin arkasına astığım çantamı aldım. Yağmurluğumu üzerime geçirip yanlarına gittim.

"Ellerine sağlık, Meliha Teyze. Görüşürüz."

"Hayırlısı olur inşallah kızım. Dikkat et kendine."

Samet, benden önce hareket ederek arabanın yanına gi-dip arka kapıyı açtı.

"Öne otursam olmuyor mu?"

"Bu doğru olmaz efendim."

"Bir de, efendim, demesen?"

"Nasıl isterseniz, Meyra Hanım." Anlamıyordu ne de-mek istediğimi herhalde. Yüzüme bile bakmıyordu ki ço-cuk. Mecburen oturdum arka koltuğa. Kapıyı kapatıp ye-rine geçti. Dört gün önce girdiğim, büyük demir kapıdan çıktık. Geldiğimizde gece olduğu ve tüm yolu uyuyarak geçirdiğim için merakla inceledim bu kez etrafı. Şehirden uzaktaydık ama neredeydik, hiçbir fikrim yoktu.

"Neredeyiz?" diye sordum, cevap alıp alamayacağımı bilmeden.

"Tuzla'dayız, Meyra Hanım." Kadıköy'den baya uzak olduğumuzu anladım yalnızca. Yarım saatten fazla yol aldık. Hiç bu denli bir trafiğe karışmamıştım daha önce. Resmen kapalı bir kutuda yaşamıştım senelerce. Her şey ölçüsüz geliyordu. Bu lüks arabanın içinde olmak gibi...

Otobandan çıkmak dert oldu, ara sokaklardan sıyrıl-mak başka bir dert. Heyecandan daraldım. Kalabalık, öylesine boğucu geliyordu ki denizi görene kadar rahat-

CamScanner ile tarandı

layamadım. Yan yana sıralanmış kafe ve restoranların önünden geçerken, bir tanesinin önünde durduk.

"Burası, Meyra Hanım." Bunların herhangi birinde işe alınmam imkânsızdı. Her ne kadar Ezel aracı olmuş olsa da dışarıdan bile kendini belli eden bu kaliteli yerler, ancak benden çok çok daha deneyimli insanları çalıştırırlardı. İyi düşün, dedim kendi kendime. Heyecanıma yenik düşüp sabırsızca kapıya uzanmıştım ki Samet, benden önce davrandı. Buna alışmam mümkün değildi ki zaten gerek de olmayacaktı. Kısa zaman sonra hepsine veda edecektim. Huzur veren bahçeye, içimi ısıtan odaya, anaç tavırlarıyla gülümseyen Meliha Teyze'ye... Mutlu olmam gerekirken neden canım sıkılıyordu? Hayır! Alışmamalıydım.

Daha fazla oyalanmamak için hızlı adımlarla kafeye doğru yürürken, Samet'in de beni takip ettiğini fark ettim. Serin havaya ve erken saate rağmen, bahçedeki masaların neredeyse yarısı doluydu. Masaların arasından ilerleyip içeri girince duraksadım. Nereye gitmem gerekiyordu? Ayrıca, ne iş yapacaktım ben burada? Servis yapan kız ve erkeklere gitti gözüm. Onlardan biri olacaktım sanırım.

Samet, yanımdan geçip dar bir koridorda gözden kayboldu. Herhangi biri beni bulup ne yapacağımı söyleyene kadar etrafı incelemeye başladım. Siyah deri koltuklar ve siyah çelik sandalyelerle beraber, koyu renk ahşaptan oluşan masalar duvar kenarlarına yerleştirilmişti. Ortada iki tane bilardo masası vardı ve koridorun başladığı duvarda bar duruyordu. Geniş ve ferah bir yerdi. Sevmiştim. Tabii bunun bir önemi yoktu.

O sırada Samet, yanındaki adamla koridordan çıkarak, belli belirsiz bir baş selamıyla yanımdan geçip gitti. Uzun boylu adam karşımda durduğunda aynı Ezel'de olduğu gibi kafamı yukarı kaldırmak zorunda kaldım.

CamScanner ile tarandı

"Hoş geldin, Meyra."

"Hoş buldum da... Ben kiminle konuşuyorum?"

"Kenan," dedi kısaca. "Gel, patron seni bekliyor." Bu sefer koridora beraber yürüdük. İlk bakışta göremediğim bir merdiven çıktı karşımıza. Yukarı çıkıp sağdaki ilk kapının önünde durduk. Kapıyı iki kere tıklattıktan sonra içeri girdiğinde, onu takip ettim. "Birazdan burada olur," diyerek çıktı odadan. Madem kimse yoktu burada, ne diye kapı çalmıştı? Hem neden Ezel, benimle gelmemişti ki? Onun tanıdığı biri olduğuna göre burada olup işi almam için bana destek olması gerekmez miydi? Ayrıca kimdi bu patron? Adını bile bilmiyordum!

Büyük masanın karşısındaki siyah koltuğa oturdum. Sanki beni içine çekecekmiş gibi hafifçe çöktü. Huzursuzca kıpırdandım. Bacak bacak üstüne atmayı denedim, rahat edemedim. Titrediğimi gizlemesi için bileklerimi birbirine kenetledim. Ellerim yumruk olmuş, kucağımda duruyordu ve tabii ki dudaklarımı kemiriyordum. Dikkatimi dağıtmaya çalışarak geniş balkonun, büyük pencerelerinden dışarıya baktım. Bir sürü teknenin yelkenleri rüzgârın etkisiyle sallanıyor, yeşil alanı süsleyen ağaçlar aynı benim gibi huzursuzca kıpırdanıyorlardı.

"Güzel, öyle değil mi?" Beklenmedik bu sesle yerimden sıçradım. Ezel bir kez daha beni korkutmayı başarmıştı.

"Beni korkutmaktan hoşlandığınızı düşünmeye başlıyorum," dedim onu görmek için arkamı dönerken.

"İsteyerek yapmıyorum. Sadece fazla dikkatsizsin."

"Burada ne işiniz var?"

"İş görüşmen için burada olmam gerekmez mi?" Birkaç saniye önce aynı şeyleri düşündüğümü belli etmedim.

"Görüşmeyi patron her kimse onunla yapacağıma göre, hayır. Burada olmanıza gerek yok."

CamScanner ile tarandı

"Patron ben olduğuma göre," dedi, dün gördüğüm hafif kıvrım dudaklarına yerleşirken. Duyduğum şeyi idrak etmeye çalışarak öylece bakakaldım.

"Nasıl yani?" derken, sesimi kaybetmiş gibiydim. Patron o muydu? Ah... Demek bana oyun oynamıştı. Sinirle kalktım ayağa. "Benimle dalga geçtiniz!"

"Neyden bahsediyorsun sen? Dalga geçmiyorum."

"Bana iş bulacağınızı söyleyip buraya çağırdınız."

"Evet, sana iş teklif ediyorum. Sakince otur, konuşalım." Yok, bu adam beni anlamıyordu!

"Zaten sizinle kalıyorum," dedim duruma açıklık getirmeye çalışarak. "Ve bu durumdan kurtulmak için iş arıyorum. Siz ise kalkmış bana iş teklif ediyorsunuz."

"Senin için güvenli olan neyse onu sağlamaya çalışıyorum. Bunu zorlaştırma."

"Haklısınız belki saf olabilir ve kendimi koruyamayabilirim ama sizinle çalışmamın uygun olmadığını..."

"Şu kelimeden kurtul artık!" diye çıkışarak böldü cümlemi. Sesi yüksek değildi ama içinde yatan gerginliği de tahammülsüzlüğü de elle tutuluyordu. "Bu uygun olmaz, bu uygun değil! Nerede çalışmayı düşünüyorsun? Okumadın, mesleğin yok. Ne kadar ezileceğinin farkında mısın? Ya da ne kadar savunmasız kalacağının? Gözünü aç. Sana bir fırsat sunuyorum."

Söylediği her kelime tokat misali patladı yüzümde. Verecek cevabım yoktu. Haklıydı. Bulaşıkçı olarak bile işe alınmamış, arayacağını söyleyenler bile dönmemişken... Ellerim bomboştu. Bu da Ezel'i haklı çıkarıyordu. Beğenmeme lüksüm yoktu.

"Burada ne yapacağım?" diye sordum, pes ederek. "Bu bilgisizliğimle sizin ne işinize yararım?" Söylediğim hoşuna gitmese de gerilen omuzları kabullenişim karşısında

CamScanner ile tarandı

rahatladığını belli edercesine gevşedi. Oysa ben de onun gibi gerçeği dile getirmiştim. Bilgisizdim! Karşımdaki koltuğa oturup benim de oturmamı işaret etti. Oturdum. Dirseklerini dizlerine dayayıp öne doğru eğildi.

"Asistanım olacaksın. Ben sana ne yapman gerekiyorsa öğreteceğim." Garson ya da bulaşıkçı değil de bizzat onun yanında mı çalışmamı istiyordu? Delirmiş olmalıydı.

"Neden benim yerime bu işten daha iyi anlayacak ve öğretmekle vakit kaybetmeyeceğiniz birini işe almıyorsunuz?"

"İşi bilmesi değil, istediğim her an yanımda olabilecek olması önemli." Kimseye karşı bağlılığı ya da sorumluluğu olmayan biri, benim gibi...

Anlaşılan ben ne dersem diyeyim, kararı değişmeyecek, kendince mantıklı bir neden bulup sunacaktı.

"Tamam," dedim. "Siz nasıl istiyorsanız..." Sızlanmak yerine mutlu olmam gerekirdi. Bundan daha iyisini bulmam imkânsızdı. Ahmet Baba'mın kollarına dönecek değildim ya... İstesem de dönemezdim.

"Dinlediğin zaman kabul edeceğinden emindim."

"Mecbur olduğum için."

"Bunun farkındayım ama bir süre sonra yaptığın işten keyif almaya başlarsın."

"Bundan emin değilim," desem de yalan söylediğim apaçık ortadaydı. Bana, başka yerde elde edemeyeceğim bir fırsat sunduğunun ikimiz de farkındaydık.

"Ve bir dahakine etek ya da elbise giyeceksen daha uzun olsun." Eteğimin kenarında gezen elimi durdurdum. İlk giydiğim zamana göre biraz kısalmıştı ama çok da kısa değildi ki. Hem başka elbisem de yoktu zaten.

"Başka eteğim ya da elbisem yok. Umarım kotla gel-

CamScanner ile tarandı

memin sizin için sakıncası olmaz," derken çekinmeden baktım gözlerine. Ben buydum. Elimde olan bu kadardı.

"Gideceğimiz yerlere göre değişir. Sadece bu kafede değil birçok yerde bulunmamız gerekebilir." Ayağa kalktı, "Hadi, beraber alışveriş yapalım."

"Gerek yok," diye reddettim. Yeterince yük oluyordum zaten. "Maaşımı aldığım zaman kendim çıkarım alışverişe." Bana yardım etmesi için onun kapısına giden ben olmasam da yaptığı bunca iyilik, ona karşı kendimi borçlu hissetmeme neden oluyordu.

"Ne zaman, nereye gideceğimizi bilemezsin. Hazırlıklı olmamızda fayda var."

"Ama..."

"Bu alışverişi bir avans olarak düşünebilirsin, seni rahatlatacaksa." Bir kez daha beni köşeye sıkıştırdığı için kabul etmek zorunda kaldım. Onunla çalışacaksam neye ihtiyacım olup olmayacağını benden daha iyi bilirdi. Of! Hangi konuda ona karşı koyabilmiştim ki?

Ayağa kalkıp çantamı aldım. Yanıma gelip elini belime yerleştirdiğinde, omurgamdan yukarı doğru bir akım yayıldı. Büyük eli, kalçamın tam üzerindeki çukura yerleşmiş, sıcaklığını yayıyordu. Geri çekilmek istesem de adım atmam için hafifçe itekledi. Kapıyı diğer eliyle açıp temasını hiç kaybetmeden biraz daha baskı uygulayarak beni yönlendirdi. Merdivenler kurtuluşummuş gibi daha hızlı adımlar atarken, ilk basamakta ondan uzaklaştım. Bana temas ettiğinde hissettiğim duyguların anlamını çözebileceğimden ya da çözmek istediğimden emin değildim.

Tanımadığım bir başka şoför bizi büyük bir alışveriş merkezinin önünde bıraktığında etrafımdaki kalabalıktan kaçınarak Ezel'e yaklaştım. Huzursuzluğumu hissetmiş olacak ki yine elini belime koyup yanımda olduğunu gös-

CamScanner ile tarandı

termeye çalıştı. Buna ihtiyaç duyuyor olmam acınasıydı. Ne olmuştu yalnızlığıyla mutlu Meyra'ya?

İçeri girer girmez Ezel'in rotası belli adımlarına uyum sağladım. Işıl ışıl mağazaları süzüp insanların çıkardığı uğultuyu dinleyerek bulunduğum yere adapte olmaya çalıştım. Hiç ama hiç alışkın değildim. Üçüncü kata çıkıp büyük bir mağazaya girdiğimizde çalışanlardan biri bizi karşıladı. Kadının Ezel'in üzerinde gezdirdiği keskin bakışları beni rahatsız etse de, o farkında değil gibiydi.

"Hoş geldiniz," dedi, büyük ama bana samimiyetsiz gelen bir gülümsemeyle.

"Hanımefendi için iş kıyafetleri bakıyoruz."

"Hemen yardımcı olalım. Buyurun," diye şakıdı kadın. "Bu taraftan." Az öncekiyle kıyaslanamayacak kadar küçük bir tebessümle beni merdivenlere doğru yönlendirdi. Belki de Ezel'i tanıdığı için ona daha sıcak davranmıştı. Bilmiyordum.

Elinde bir pantolon ve etek takımla yanıma geldiğinde, ikisini de alıp kabine girdim. Siyah pantolon üzerime tam otursa da paçalarını biraz daha kısaltmak gerekiyordu sanırım. Beyaz gömleği de üzerime geçirdikten sonra kabinden çıktım. Ayağımdaki spor çoraplar ve pantolonun fazlaca uzun gelen paçasıyla komik göründüğümden emindim ki Ezel'in bakışları da bunu doğruluyordu. Kız nereye baktığımızı anlamış olacak ki, "Paçalarını yarım saat içinde hallederiz," dedi. Ezel bakışlarını benden kaçırmadan, kafasını salladı.

"Ayrısının kremini ve lacivertini de istiyoruz," diyerek bana sorma gereksinimi dahi duymadı. Ardından denediğim eteğin kısalığından, öbürünün yırtmacından şikâyet ederek bir yenisini daha istedi. Of çekmek istiyor ama bana harcadığı emek ve zaman yüzünden bu isteğimi bas-

CamScanner ile tarandı

tırıyordum. Her ne olursa olsun ona borçluydum.

Son giydiğim krem etek ve uçuk mavi gömlekle çıktım karşısına. Eteğin boyu dizlerimden yalnızca iki parmak yukarıdaydı. Dardı ve arkasındaki ufak yırtmacıyla yürümemi kolaylaştıran, benim giymeyi tercih edeceğim rahat bir etekti.

Gözleri üzerimde dolanırken, parmağını havada döndürerek kendi etrafımda dönmemi istediğini belirtti. Onu dinleyip etrafımda dönerken kendimi garip hissediyordum. Nedensizce, beni beğenmesini istediğimi, onun tarafından kabul görmeyi beklediğimi fark ettim. Turu tamamladığımda koyulaşmış yeşil gözleri, gözlerimi yakaladı. Geçen birkaç saniye içinde yanaklarım ısındı. Bakışları beni heyecanlandırmış, ellerimin terlemesine neden olmuştu. Kafasını onaylar şekilde sallar sallamaz, kabine attım kendimi. Pufa oturana kadar tüm kaslarımın gerildiğini fark etmemiştim bile. Ne oluyordu bana?

Çarçabuk üzerimdekilerden kurtulup kabinden çıktığımda Ezel, eteğin de birkaç rengini istiyordu. Sonunda mağazadan çıkmayı başardık. Bittiğini sandığım alışverişin daha yeni başladığını öğrenmem ise mutluluk verici bir haber olmadı. Bir süre sonra robotlaşmış bir şekilde birçok kıyafet denedim ve girdiğimiz her mağazadan ellerimiz oldukça yüklü bir şekilde ayrıldık.

İç çamaşırı mağazasının önünden geçerken sanırım bakışlarımı yakaladı.

"Hadi, git. İhtiyacın olanı al," diyerek kartını uzattı. Şifresini söylediğinde utançla kızarmış bir şekilde yanından ayrıldım. Kıyafetlerden daha çok iç çamaşırına ihtiyacım vardı ama bunu onun bilgisi dâhilinde yapmak... Her neyse. Başka çarem olmadığı için ihtiyacım olanları aramaya koyuldum.

CamScanner ile tarandı

Her şeyin ateş pahası ve fiyatına ters bir orantıda minicik olması sinir bozucuydu. Neredeydi pamuklu, bildiğimiz külotlar? Mümkün olduğunca en sade ve bir taraflarımı örtecek olanları seçip ödemeyi yaparak yine aynı kızarıklıkla Ezel'in yanına yürüdüm.

"Bu kadar yeter," diye sızlanmamı bastıramadım. Benim tükenmiş halimden eğlendiği belli oluyordu. Güzel gülümsemesini sundu, parmaklarımı çenesinde oluşan çukurda gezdirmek istedim. Bu isteğimi idrak eder etmez bakışlarımı kaçırdım. Bu garip etkisinden nasıl kurtulacaktım?

* * *

Dolabın kenarına bırakılan poşetlere, sanki Noel Baba'dan gelmiş gibi şaşkınlıkla bakmıştım dakikalarca. İtirazlarıma aldırmayan bu koca adam, gerekli gereksiz ne varsa almıştı. Bu kadarına ihtiyacım olmadığından emin olmakla beraber, avans dediği tutar da merak uyandırıcıydı. Birkaç aylık maaşım gitmiş olmalıydı.

Bir masalın içine sıkıştığımı hissediyordum. Yetimhaneden, bilinmezliğe doğru adım atığımda, birkaç gündür yaşadıklarımın başıma geleceğini tahmin dahi edemezdim ve bu, kabullenme sürecimi zorlaştırıyordu. Arada sırada kendimi çimdikliyor, gerçek mi değil mi diye kontrol ediyordum.

Salona indikten bir süre sonra telefonum çaldığında yine Ahmet Baba'mın aradığını anladım. Ne söyleyeceğimi bilmediğim için aramalarına yanıt vermiyor, iyi olduğumu ileten mesajlar atıyordum ama artık konuşmam gerekiyordu. Yanıp sönen ekrana bakıp ona ne söyleyeceğimi düşünürken Ezel, yanımdaki varlığını hatırlattı.

"Kim arıyor bu saatte?" diye sordu. "Tanıdığın birileri·

CamScanner ile tarandı

olduğunu bilmiyordum." Merak mı ediyordu yoksa sadece sorguluyor muydu?

"Ahmet Baba'm arıyor ama ben ona ne söylemem gerektiğini bilmiyorum."

"Doğruyu söyle."

"Kabul edebileceği bir şey olduğunu sanmıyorum." Omuz silkerek, umursamaz bir tavra büründü bu sefer. Ne düşündüğünü anlamaya çalışmak kafa karıştırıcıydı.

Mecburen açtım telefonu.

"Kızım, neden günlerdir aramıyorsun?" Sesindeki telaşa neden olduğum için içimde burukluk oluştu.

"Yoğundum birazcık Ahmet Baba. Bir iş ve kalacak yer buldum. Beni merak etmene gerek yok."

"Nasıl etmem? Günlerdir telefonlarıma cevap vermiyorsun. Sadece mesaj atarak iyi olduğunu haber vermenin bana yeteceğini mi sanıyorsun? Yaşlı kalbim, bu kadar telaşı kaldırmaz."

"Senin kalbin yaşlı falan değil ve dediğim gibi sadece yoğundum."

"Nerede iş buldun?"

"Birinin asistanlığını yapacağım."

"Kimin?"

"Sanki tanıyacakmış gibi soruyorsun Ahmet Baba. Kafeleri olan bir adamın işte."

"Kim olduğunu bilsem daha rahat ederdim. Ayrıca nerede kalıyorsun bakayım? O saçma pansiyondan ayrıldın, öyle değil mi?" İşte bu sorudan kaçıyordum.

"Bana işveren adam, kalacak bir yer buldu," diye cevap vererek, bunun ona yetmesini diledim ama insanın her dilediği olmuyordu. Bunu öğrenmiştim.

"Kimmiş O? Şimdi, gerçekten duymak istiyorum."

"Ezel Bey," dedim, sanki bir şeyi değiştirecekmiş gibi.

CamScanner ile tarandı

Tanımadığı için aklı bende kalmaya devam edecekti ne yazık ki.

"Ezel kim?" Soyadını bile bilmiyordum, sormaya gerek duymamıştım hiç.

"Bir saniye," dedim Ahmet Baba'ya. Telefonun ağzını kapatarak Ezel'e baktım. "Soyadınız ne?"

"Ne yapacak soyadımla?"

"Bir şey yapmayacağını biliyorsunuz."

"Arıkan."

Elimi kaldırıp, "Ezel Arıkan," dedim. Birkaç saniye sessizlik olunca telefonun kapanıp kapanmadığına baktım. Açıktı. "Duydun mu Ahmet Baba?"

"Duydum. Nerede tanıştınız?"

"Şans diyelim."

"Daha önce adını duydum, kızım. Lütfen, dikkat et kendine. Kimseye güvenemeyeceğini anlaman gerekiyor."

"Bunu konuşmuştuk, dikkatliyim." En azından olmaya çalışıyordum ya da Ezel, bu aralar benim yerime dikkatli davranıyordu.

"Beni her gün ara. Ne kadar işin olursa olsun birkaç dakika sesini duyurman zor olamaz."

"Tamam, Ahmet Baba... Seni seviyorum, biliyorsun."

"Ben de seni kızım."

Telefonu kapattıktan sonra Ahmet Baba'mın hoşuna gitmeyen şeyin ne olduğunu düşündüm. Ezel'in adını duyduktan sonra, sesi daha bir memnuniyetsiz çıkmıştı. Yanımda oturan adam kimdi de Ahmet Baba'm bile tanıyor ve ondan rahatsız olabiliyordu? Ona güvenmeye başlamış olmam, verdiği işi ve sağladığı imkânları kabul etmem hata mıydı? Gerçi Ahmet Baba'm gerçekten rahatsız olmuş olsa bile bana, gel, ya da o adamdan uzaklaş dememişti. Ya bildiğim üzere bunu yapacak gücü olmadı-

CamScanner ile tarandı

ğından ya da sandığım kadar korkulacak bir şey olmadığındandı.

Sonuç olarak değişen hiçbir şey yoktu. Gidecek başka bir yerim ya da kazanmış olduğum bir para olmadığına göre... İyi düşünmek istiyordum. Bu adam her kim olursa olsun bana zarar verecek gibi değildi. İsteseydi bunu çoktan yapardı, öyle değil mi? Hayır, bana karşı en ufak kötü bir davranışını görmemiştim. Bazı acımasız sözleri dışında...

Belki de hayatımın en büyük hatasını yapıyordum ama hayır, ondan korkmuyordum.

Of! Keşke, hayata hazırlanma kılavuzu, diye bir şey olsaydı.

"Ben yatıyorum," diyerek kalktım koltuktan. Yeterince yorucu bir gün olmuştu. Ezel cevap vermedi.

Odama geçtikten sonra yeni eğlencem haline gelen duşa girmek için soyundum. Meliha Teyze ilk günden sonra bir sürü duş jeli, banyo köpüğü ve şampuanla doldurmuştu burayı. Yıllarca ayakta yıkandıktan sonra küvetin içine girip uzun uzun suyun ve temizliğin içinde kalmak, o mis kokunun keyfine varmak, küçük bir cennet gibiydi benim için. Vücudumun olağan soğukluğu sımsıcak suyun içinde çözüldükçe rahatlıyordum.

Su soğumaya ve uyku bastırmaya başladığında küvetten çıkıp kurulandım. Halsizleşmiştim. Günlerdir yaşadığım stres ve ani değişikliklerin sonucu olsa gerekti. Saçlarımı kurutacak kadar bile enerjim kalmadığı için pijamalarımı giyip yorganın altına girdim. Uyuyunca kendime gelirdim.

* * *

CamScanner ile tarandı

Alnımda gezinen parmakları hissederek uyandım. Bir çift yeşil göz beni izliyordu. Ondan uzaklaşmaya çalışınca çektiğim ağrıdan inledim. Vücudum bin parçaya bölünüyordu adeta. Ter içinde kalmıştım ama deli gibi üşüyordum. Yorganı kavrayıp üzerime çekmeye çalıştığımda engel oldu.

"Ateşin var, örtme üzerini."

"Yine ne işiniz var odamda?"

"Sayıkladığını duydum, Meyra," dedi sanki her şeyi açıklamaya yetiyormuş gibi. Yorganı gücüm yettiğince kavrayıp, "Üşüyorum," dedim.

"Biliyorum ama ateşinin düşmesi için vücudunun buna ihtiyacı var. Islak saçla uyumayı bir daha aklından geçirme!" Çocukmuşum gibi talimat vermesine sinir olsam da itiraz etmeye bile mecalim yoktu.

Kapı aralandı. Elinde bir kâse ile Meliha Teyze içeri girdi.

"Ben uyandırmadım değil mi?"

"Hayır, az önce uyandım."

"Ah kızım, neden ıslak saçla yatarsın ki... Zaten ufacıksın ve çok zayıfsın." Tatlı söylenmeleri ve telaşlı hareketleri karşısında duygulandım. Ahmet Baba'mdan başka kimsenin beni düşündüğünü görmemiş, böyle bir ilginin kaynağı olmamıştım.

Kâsenin içinden bezi çıkarıp alnıma koyacakken Ezel elinden aldı. "Ben hallederim," dedi. Meliha Teyze, bir an tereddüt etse de kafasını sallayıp, "Tamam," dedi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin. Ateşi artarsa da soğuk bir duş alması lazım, ama saçlarını kurutacak..." Bunları Ezel yerine bana söylemesi gerekmez miydi? Bu adam, şimdi de kendini hasta bakıcım mı ilan etmişti? Meliha Teyze odadan çıkınca, alnıma yapışan saçları özenle çe-

CamScanner ile tarandı

kip serin havluyu yerleştirdi. Havluyu bana bırakıp gitse olmaz mıydı? Sürekli onun bakışları altında kalmak karnıma ağrılar saplanmasına neden oluyordu.

"Üzerini değiştirmelisin, terliyorsun," dedi. Ardından, "Dudaklarını kemirmeyi de kes!" diye homurdandı. Gergindim. Farkında olmadan dudaklarımı parçalıyordum yine anlaşılan.

"Duş alsam iyi olur," dedim sırf ondan kaçmak için.

"Tamam, kalk bakalım." Elini terden ıslanmış sırtıma kaydırdığında rahatsız oldum.

"Kendim gidebilirim."

"Bu halde yataktan tek başına kalkmamalısın." İtirazlarıma aldırmadan, beni kaldırıp banyoya kadar geldi.

"Şimdi çıkarsanız bir an önce duş alabilirim."

"Kendini iyi hissetmezsen seslen ve sakın sıcak su kullanma."

Soğuk sudan nefret ederdim. Yetimhanenin sıcak suları kış vakti kesildiğinde o buz gibi suda yıkanmak zorunda kalırdım. Ama Ezel haklıydı. Bu halde sıcak suyun altına girersem daha kötü olurdum.

"Tamam." Kapıyı kapatıp çıkınca rahat bir nefes alıp duşun altına girdim. Suyu tamamen soğutmaya gitmedi elim. Ilık suyun altında bile dişlerim birbirine çarpıyor, vücudum her damlada daha çok titriyordu. Tenime iğneler batıyormuş gibi hissediyordum. Bu halsizlik canımı sıkıyor, güçsüzlüğüm gözlerimin sulanmasına neden oluyordu. Suyun altında geçen bir, iki dakikayı bile zorlukla doldurduktan sonra kapıya asılı olan bornozu alıp sımsıkı sarındım. Donuyordum!

Banyodan çıkmadan önce onun hâlâ odada olup olmadığından emin olmak için kapıyı aralayıp seslendim.

"Hâlâ orda mısınız?"

CamScanner ile tarandı

"Buraya gel, üşüyeceksin."

"Odadan çıkarsanız giyinebilirim."

"Buraya gel, Meyra." Adımı bir yemeğin tadını alıyormuş gibi dilinde döndürüyordu sanki. Ürperdim. Onu dinlemeye alışmış bedenim, komutuna karşılık verdi. Beni görür görmez yataktan kalkıp yanıma geldi. Avucunu alnıma bastırarak ateşimi kontrol etti.

"Ateşin düşmeye başlamış. Hemen giyin."

"Çıkarsanız bunu yapabilirim."

Sıkıntılı bir iç çekişle arkasını döndü ve çıktı odadan. Oyalanmadan giyinmeye başladım. Daha tişörtümü yeni indiriyordum ki içeri girdi. Kapının ağzında bir süre durup o bakışlarını üzerime dikti. Gözlerimi esir alıyordu sanki. Ben de ona bakmadan duramıyordum bu anlarda. Her geçen saniyede ona doğru çekiliyordum sanki. Ilık nefesini yüzümde hissettiğimde hangi ara bu kadar yakınlaştığımızı anlayamadım. Sıcaklığı aramızdaki kısacık mesafeden çarpıyordu bedenime. Üşüyen bedenimi ısıtıyordu. Telaşlandım. Kalp atışlarım telaşıma eşlik ederek hızlandı. Geri çekilmek istedim ama ben daha bir adım atamadan elini belime yerleştirdi.

"Ne..." O kadar yakındı ki nefesim kesildi. "Ne yapıyorsunuz?"

Cevap vermedi. Yüzü gittikçe yaklaşırken bana, korkudan mı heyecandan mı bilemediğim bir duyguyla sarsıldım. Kirli sakalları yanağıma sürttü. Önce burnu sonra dudakları değdi burnuma. Yere yığılıp kalmam an meselesiydi. Kalbim öylesine bir hızla çarpıyordu ki kulaklarımda yankı buluyordu. Onun da kalbimin çırpınışlarını duyduğundan emindim. Büyük bir utanç dalgasıyla yıkanırken, uzaklaşmaya çalıştım. Dokunduğu yer yanıyordu sanki. İzin vermedi. Kaçamadım. Diğer eli ıslak saçlarımın

CamScanner ile tarandı

arasına karıştı. Solukları boynumu ısıtırken, yumuşak olduğunu hissedebildiğim dudakları tenimde adeta uykuya daldı. Kıpırdamıyordu. Kıpırdayamıyordum.

Bir an sonra hareket etti. Boynumdan omzuma doğru üç küçük öpücük bıraktı tenimde. Sesimi aradım, bulamadım. Dur, demek istedim, diyemedim. Zamanın içinde sıkışıp kalmış gibiydim. İki yanda kök salan kollarıma aldırmadan sımsıkı sardı, onun karşısında ufacık kalan bedenimi. Bu bir saldırı değildi. Güçlü dokunuşlarıyla, güvendesin, diyordu sanki. Bu bir saldırı değildi. O koskoca cüssesiyle, aciz bedenime sığınıyordu sanki.

"Kokun..." diye mırıldandı. "Cennette hissettiriyor." Ciğerlerime zar zor dolan nefesim kesildi ve bir an sonra serin bir rüzgâr girdi aramıza.

Yatağa oturduk. Saçlarımı kuruttu. Beni yatırıp yorganı üzerime çektikten sonra usul usul saçlarımı okşadı. Ne o konuştu ne de ben. Ne söylemem gerektiğini bilmediğim gibi az önce neler olduğunu ve hissettiğim şeylerin anlamını da bilmiyordum. Bunlar... Hepsi bir rüyanın parçası olmalıydı. Tek bildiğim, gözlerimi kapadığımda içimdeki o tatlı kıpırtının hoşuma gittiğiydi.

* * *

Uykunun ağırlık veren perdesi üzerimden çekilirken bir şeylerin farklı olduğunu hissettim. Her zamanki gibi yanağımın altına sıkıştırdığım için şişen ellerim değildi farklı olan. Çok sıcaktı mesela. Fazla sıcak. Bir de... Ah! Belimdeki ağırlığı fark eder etmez kaçmaya çalıştım. Tutuşu sıkılaştı. Pijamam sıyrılmış koyu teni, beyaz tenimin üzerine yapışmıştı. Sıcaklığımın sebebi anlaşıyordu da neden bırakmıyordu beni? Ona bu denli yakın olmak... Karnım kasıldı.

CamScanner ile tarandı

Uyanık mı değil mi anlamak için ona doğru döndüğümde gözlerinin açık olduğunu gördüm. Yeşil gözlerinin tüm dikkati üzerimdeydi. "Bırakır mısınız?" diyerek yeniden kendimi çekmeye çalıştım ama bir kez daha başarısız oldum.

"Kıpırdanmayı bırakıp uyumaya devam eder misin? Bütün gece uyumadım."

"Sizden benimle ilgilenmenizi istemedim," diyerek kafamı çevirdim. Bu kadar yakın olup da gözlerine bakmak... Tuhaftı. Alışılmadık...

Beni bırakmak yerine kendine çevirdi. Yüz yüze... Şimdi, daha yakındık. Sanki kendimi korumam mümkünmüş gibi ellerimi göğsüne yasladım. Sert bir kayayı itmekten farksızdı ondan uzaklaşmaya çalışmak. Kalbim sıkıştı. Arka arkaya çığ gibi üzerime yığılan bu hislerle baş etmeye çalışmak imkânsızdı. Benimkine eş bir hızla atan kalbini hissedebiliyordum. Nefes alış verişlerim düzensizleşti. Kontrol edemediğim bir titreme sardı bedenimi. Daha çok sokuldu. Artık burunlarımız neredeyse birbirine değiyor, nefesi dudaklarımı yalıyordu.

"Dudaklarını ısırma," dedi hırıltılı bir sesle. Dişlerimi geri çekerken, buna neden takıldığını anlayamadım. Bulunduğumuz durum uygun değildi. Bu adamla aynı yatakta yatıyor olmam, kollarının arasında olmam, nefesinin sıcaklığını hissetmem, gözlerindeki dalgalanmayı bu kadar yakından görebilmem...

"Beni bırakır mısınız?" dedim titrek bir sesle. Yine o ufak tebessümle kıvrıldı dudakları. Gözlerimi neden alamıyordum kıvrılan dudaklarından ya da çenesindeki o çukurdan? Tanrım! Biri karnımdaki sancının anlamını söyleseydi keşke.

"Hiç sanmıyorum Küçüğüm," diye mırıldandı ve du-

CamScanner ile tarandı

dakları yanağımın üzerine kondu. Engel olamadım. Bu sefer gücüm yetmediğinden değil... Dokunuşu karşısında yine donup kalmıştım. Boynumdan omzuma doğru yol aldı öpücükleri. Yine! Göğsündeki ellerim yumruk oldu, tişörtü avuçlarım içinde kaldı. "Titriyorsun... Neden titriyorsun?" Bunu bilsem durdurmaz mıydım? Belki de bana bu kadar yakın olduğu için titriyordum. Neden? Neden üzerimde böyle bir etki yaratıyordu?

"Durun lütfen," dedim. Bu yoğunluğu kaldırmıyordu kalbim. Neler oluyordu bana? "Bu hiç uygun değil."

"Bence ben seni öperken bana hâlâ siz diyor olman da uygun değil." Her bir kelimesinde dudaklarının kıpırtısını hissetmiştim tenimde. Bir kez daha denedim.

"Dur," dedim bu sefer istediği gibi. "Lütfen." Dokunuşları, yakınlığı, sözleri... Kendimi savunmasız hissetmeme neden oluyordu, korkuyordum.

Sözümü dinledi. Dudaklarını üzerimden çekti ama bunun yerine beni kollarının arasına sımsıkı alarak sarıldı. Başım göğsüne kapandı. Büyük, güçlü kolları arasında sıkışıp kaldım. Kayboldum adeta.

"Neden bilmiyorum ama bana iyi geliyorsun Meyra. Adını koyamadığım, varlığını bilmediğim şeyler hissettiriyorsun bana. İşin tuhaf tarafı bunları hissetmekten rahatsız olmuyorum. Aksine daha fazlasını istiyorum. Sanki artık... Sanki..."

Yalnız değilmişsin gibi, dedim içimden. Gözlerinden akıyordu içime, onu gördüğüm andan beri. Tadını gayet iyi bildiğim bir duyguydu bu. Yalnızlık. "Seni bırakabileceğimi sanmıyorum, bunu benden uzun bir süre isteme olur mu?"

Bomba gibi düştü kelimeleri zihnime. Onu, o an, o kadar iyi anladım ki... Kendi çırpınışlarımı gördüm sözlerin-

CamScanner ile tarandı

de. İtiraf etmeliydim kendime. Aynı yoksunluktandı, ona sığınışım. Onunla karşılaşmamış olsam bana ne olacağını düşünmediğim bir gecem olmuş muydu? Oysa şimdi, o vardı. Güvende olmamı sağlamıştı. Bunu iliklerime kadar hissettiriyor, bana huzur veriyordu. İnkâr edemezdim. Peki, gitmemeyi kabul ettiğim takdirde ne olacaktı? Onunla çalışıp eve dönmek... Onunla uyuyup onunla uyanmak... Bir anda beliren bu yakınlığı... Öpücükleri... Bunlarla başa çıkabilir miydim?

"Gidecek bir yerim yok zaten. Para biriktirmem de zaman alır," dedim ama gerçek sebebim bu muydu? Ne olursa olsun gitmeye hazır değildim.

"Paran olsa da gitmene gerek yok."

"Kızacaksınız biliyorum ama bu uygun değil."

"Sanırım değil, ama ne fark eder? Bu, isteklerimi değiştirmiyor."

Kafamda dönüp duran yığınla soru vardı, her biri cevapsız kalan.

"Yanınızda olmamı istiyorsunuz ama bunu yapabilir miyim, bilmiyorum," dedim dürüstçe. Kafamı geriye doğru çekip yüzüne baktım. "Kafam karmakarışık. Neden beni kurtardığınızı hâlâ anlamış değilim. Neden bana evinizde yer açtığınızı, bununla da kalmayıp iş verdiğinizi? Neden yardım ediyorsunuz bana? Böyle bir sorumluluğun altına neden giriyorsunuz? Yanlış anlamayın, bunların hepsine minnettarım ama neden? Hepsi bir yana, neden kalmamı istiyorsunuz ki?"

Bana öyle bir bakışı vardı ki birden sustum. Kafasını yeniden boynuma gömdü. Kokumu soluduğunu hissedebiliyordum.

"Bunun için," dedi derin bir nefes daha alırken, etrafıma dolanan kolları kasıldı. İç çekerken istemsizce ben de

CamScanner ile tarandı

onu soludum. Çektim kokusunu derince içime. Tatlıydı. Sıcak ve tatlı... Hayret ettim kendime. "En başta korunmaya ihtiyaç duyduğun için yardım ettim sana ama sonra... Sonrasını ben de bilmiyorum Küçüğüm. Dedim ya, tek bildiğim seni bırakamayacağım."

O an mutlu olduğumu fark ettim. Tanımadığım bu adamın kollarında bunu hissediyor olmam tuhaftı, belki de yanlıştı. Aptallık ediyordum ama karşı koyamıyordum. Yalnız olmadığımı bilmek, yaşamaya hiç fırsat bulamadığım bir huzurla dolduruyordu içimi. Rahatlıyordum.

Cevap vermemi beklemedi. Belki sessizliğim anlatmıştı, kelimelerle ifade edemeyeceğim şeyleri. Beni bırakıp ayağa kalktı.

"Kahvaltı için aşağı inebilecek misin?"

"İnerim."

"Tamam. Meliha Ablaya haber vereyim." O çıktıktan sonra, bir süre daha kaldım yatakta. Bana neler olduğunu çözmem zaman alacaktı ama her şeyin ötesinde yüzümü güldüren o hafifletici duygu vardı içimde.

İlk günkü korkularım diniyor, yerini Ezel dolduruyordu. O büyük boşluk, yakından tanıdığım karanlık, şimdi Ezel'le doluyordu.

* * *

Bir ay geçmişti yetimhaneden çıkışımın üzerinden. Ahmet Baba'yı deli gibi özlemiş ama gitmeye cesaret edememiştim. Yüz yüze geldiğimiz zaman ondan hiçbir şey saklayamayacağımı biliyordum. Sadece en ufak bir hareketimden bir şeyler döndüğünü anlardı ve söyleyeceği tek bir kelime ile dökülmeye başlardım.

Bunun dışında, sanki Ezel'le aramızda sessiz bir anlaşma var gibiydi. Hastalandığım geceden beri, birkaç gün-

CamScanner ile tarandı

de bir yatağımda onunla uyanıyor, neden orada olduğunu sorgulamıyordum. Sarılışına, sıcaklığına bedenimden çok ruhum ihtiyaç duyuyor ve buna engel olacak bir şey söylemekten korkuyordum. Uyandığında beni daha çok kendine çekiyor, kokumu soluyor, bazen de ufak öpücükler bırakıyordu. Bir keresinde yine öpmek için yanağıma uzandığında nedensizce kaçmaya çalışmış, kafamı çevirdiğim için dudakları dudağımın kenarına dokunmuş, sanki ateşe değmiş gibi kollarımın arasından çıkıp gitmişti. Durumun tuhaf olduğunu biliyordum. Sonuçta sevgili değildik. Onca kitapta bunu hatta daha fazlasını okumuştum ama neden bu denli rahatsız olduğunu anlamamış, sormaya da korkmuştum. O gün, asık suratıyla sağa sola emirler verip telefonda saatlerce birilerine bağırmıştı. Öfkesinin sebebi ben miyim diye düşünmüş olsam da bana karşı sert bir tavırda bulunmamış, ertesi sabah uyandığımda kendimi yine kolları arasında bulmuştum. Kabul etmeliydim ki dudaklarını neredeyse dudaklarımda hissetmek, bambaşka hisleri açığa çıkarmış, açıkçası elimi ayağımı yerden kesmişti. Bir şeyler hızla değişiyordu ve artık, onun yakınlığına ciddi anlamda alışmıştım. Bunu o kadar sessizce ve zorlamadan sağlamıştı ki... Karşı koymam imkânsızdı. Hissettiklerimin adını koymak istiyordum ama sorabileceğim kimsem yoktu. Meliha Teyze, aklıma gelmişti ama senelerdir oğlu gibi gördüğü biri hakkında böyle bir şey konuşmam uygun olmazdı. Yine de hâlâ o sabah neden kaçtığını merak ediyordum. O anki hareketi...

"Sana sesleniyorum Meyra, duymuyor musun?"

"Dalmışım, kusura bakmayın," diyerek sıyrıldım düşüncelerimden.

"Şunları da bilgisayara geçirir misin? Sonra çıkarız."

"Tamam," diyerek tam karşısına hazırlattığı masadan

CamScanner ile tarandı

kalktım. Bana ayrı bir oda vermek yerine kendi odasına bir masa getirtmeyi daha uygun bulmuştu. İstediği gibi her an elinin altında olmam, bu anlama geliyordu sanırım. Ezel'in, bilgisayarda neyi, nasıl yapacağımı gösterdiği birkaç günün ardından, rahatlıkla uygulamaya geçmiştim. Kısa sürede, verdiği dosyadaki bilgileri bilgisayara geçirirken, bir kez daha ona dair hiçbir yeni bilgi bulamadım. Zaten kendi elleriyle bilmemi istemediği şeyleri verecek değildi ya...

"Hepsi tamam," dedim bir yarım saat kadar sonra.

"Hadi, yemeğe gidelim."

"Dışarıda mı yiyeceğiz?"

"Evet."

"Peki," diyerek kabul ettim bu sefer. Başlarda, onunla baş başa yemek yemeğe gitme düşüncesi, gerilmeme neden oluyordu. Şimdi, varlığına alışmıştım. Bu ofisin içinde onunla yalnız kalmaya da... O da itiraz etmeyişime şaşırmış olacak ki söylemeye hazırlandığı kelimeleri yutarak, az önce açtığı ağzını kapadı. Bu halini görünce kendimi tutamayıp güldüm. Kıkırdamamı bastıramadığım için bir an sonra onun da yüzü güldü. Yanıma geldi. Elini yanağıma uzattığında, hâlâ alışamadığım dokunuşu karşısında dondum.

"Gülünce çok güzel oluyorsun." Beklemediğim bu iltifat karşısında yanaklarım ısındı, gözlerimi kaçırdım. Yanağımdaki eli aşağı doğru indi. Çenemi kavrayıp yukarı kaldırdı. Nefesi, bazı sabahlar olduğu gibi yüzümü yalarken, dudakları yanağımda gezindi. Yine kokumu çekiyordu içine, biliyordum. Hapsetmek istiyordu kokumu sanki ciğerlerine. Bu yaptığı kendimi inanılmaz derecede özel hissettiriyor, bundan yoksun kaldığım günlerde özlüyordum. Evet, ondan etkileniyordum ama her zaman

CamScanner ile tarandı

düşündüğüm gibi bunun ne anlama geldiğinden emin olamıyordum.

"Böyle şeyler söylememelisiniz."

"Tanrım, Meyra! Bana siz demekten lütfen vazgeç artık." Söylene söylene benden uzaklaştığında, ona yeniden bakmaya cesaret edebildim.

"Patronumsunuz."

"Sadece patronun olmadığımı biliyorsun, çoğu akşam yanında uyuyor ve sabahları sen kollarımdayken güne başlıyorum."

Bir süredir siz diyor olmak, bana da garip gelmeye başlamıştı ama ona sadece adıyla hitap edebileceğimden emin değildim. Nedenini bilemesem de çekiniyordum. Yoksa abi mi dememi bekliyordu? Aramızdaki on beş yaşı düşündüğümde bunu istemesi anormal olmazdı ama... Yani... Beni o kadar ufak görüyor olsa o şekilde öpmezdi, değil mi?

"Benden büyüksünüz..." dedim duruma açıklık getirmek için.

"O kadar da büyük değilim!" diye gürledi. Dalga geçiyordu herhalde...

"Aramızda on beş yaş var, Ezel Bey."

"Ne olmuş yani? Beni yaşlı mı görüyorsun?" Gittikçe daha da yükseliyordu sesi. Sanki ona olumlu cevap versem beni boğazlayacakmış gibi... Kesinlikle onu yaşlı görmüyordum. Sadece aramızdaki yaş farkı fazlaydı.

"Ben... Ben size ne demem gerektiğini bilmiyorum."

"Sadece adımı söylemen hoşuma gider," dediğinde daha sakindi. Rahat bir nefes aldım.

"Deneyeceğim."

"Hadi, söyle."

"Şimdi mi?"

CamScanner ile tarandı

"Evet, duymak istiyorum." Gergindim. O kadar gergindim ki dudaklarımı kemirmeye başlamıştım. Şimdi, buna da kızardı bu koca adam. Sertçe yutkundum. Neden bu kadar zor geliyordu ki?

"Ezel," dedim tek solukta. Bir adım yaklaştı.

"Tekrar söyle."

"Neden?"

"Söyle Meyra."

"Ezel." Bu sefer sesim fısıltıdan farksızdı ama o halinden memnun görünüyordu. Gülümsedi.

"Sonunda bunu duymak çok güzel... Sizli bizli konuşmayı bırakıyorsun artık, anlaştık mı?" diye sordu, emin olmak istercesine.

"Anlaştık."

"Anlaştık ne?" Of! Neden bu kadar zorluyordu ki!

"Anlaştık. Ezel."

"Buna sevindim. Hadi, gidip karnımızı doyuralım."

Yol boyunca hafif tebessümü yüzünden silinmezken, ben de onu izleme isteğime karşı koyamadım. Arada bunun farkına varmasından korkarak, kafamı pencereye çeviriyor, sonra yine dayanamayıp ona bakıyordum. O sert duruşunun ardında, özellikle geceleri gördüğüm derin bir şefkatin yattığını biliyordum artık. Söylediği gibi korunmaya ihtiyaç duyan, savunmasız bir kız olduğumdandı bu davranışı, ama ben sorgulamaktan vazgeçmiştim. Her ne için olursa olsun bir şekilde yanımdaydı.

Bir restoranın önünde durduğumuzda Ezel hiç vakit kaybetmeden indi. Kapımı açan çocuk geri çekilirken Ezel'in uzattığı eline, elimi bırakıp beni çekmesine müsaade ettim. Ona hayır demek günden güne daha da zorlaşıyordu. Restorana doğru yürürken, başparmağı avucumun içinde geziniyor, tüylerimin diken diken olmasına neden

CamScanner ile tarandı

oluyordu. Sadece parmağının ucundan çıkan ve beni etkisi altına alan o akım...

"Hoş geldiniz Ezel Bey, Hanımefendi," diyerek orta yaşlı bir adam karşıladı bizi. Ezel, yalnızca kafasını salladıktan sonra adamın yanından geçip bilinçli adımlarla arka tarafa doğru yürüdü. Köşede kalan masaya yaklaştığımızda önce beni oturttuktan sonra kendisi de karşımdaki yerini aldı.

Menüler gelmeden, "Ne yemek istersin?" diye sordu. Hiçbir fikrim yoktu.

"Burada ne yiyebileceğimi bilmiyorum."

"Benim karar vermem uygun mu?"

"Tabii ki." Gelen garsona sipariş verirken içecek olarak yalnızca su istedi. Evde alkol aldığını görmemiştim. Salonda mini bir bar vardı ama kullanılmıyordu. Hayatımda ağzıma bir damla dahi içki sürmediğimden, onun da içmemesi hoşuma gitmişti. Yetimhanede kalan çocukların bazılarının ailelerinin, alkol sorunları olduğunu ve çocukları o yüzden bırakmak zorunda kaldıklarını biliyordum. Bu, rahatsız ediciydi. Nasıl bir aile çocuklarına bunu yapabilirdi?

Garson gittikten sonra her zaman olduğu gibi dikkatle beni inceleyip, "Bana yetimhaneden bahseder misin biraz?" diye rica etti.

"Neyi merak ediyorsun?"

"Neler yapardın mesela? Nasıl zaman geçirirdin? Arkadaşların..."

"Hiç arkadaşım olmadı," derken, içimde oluşan burukluğa engel olamadım. Bunu sesli dile getirmek yaşadığım her şeyi daha gerçek kılıyordu.

"Neden?"

"Sanırım onlara farklı geliyordum. Küçükken, şimdi-

CamScanner ile tarandı

kinden daha beyaz tenliydim tabi saçlarım da çok daha açıktı. Beyaz gibi... Onlar... Biliyorum, söylediklerim saçma gelecek sana ama onlardan farklıydım ve bunun sadece görünüşüm yüzünden olup olmadığından hâlâ emin olamıyorum. Bana ucube derlerdi. Benden bir şekilde ya korkuyor ya da sevmiyorlardı. Onlara göre çok sessizdim. Yanlarına gitmeye çekinirdim çünkü bakışlarından huzursuz olurdum. Bu yüzden kimseyle konuşmaz, bir köşede oturup oyunlarını izlerdim. Zaten yanıma gelmeye çekinen çocuklar, bir süre sonra yaklaşmayı dahi düşünmez oldular. Büyüdükçe de durum pek değişmedi."

Masanın üzerinde duran eli yumruk olmuştu. Oraya baktığımı görünce parmaklarını yeniden serbest bıraktı ama çenesindeki gerginliği yok etmeyi başaramadı. Gerilmesine hiç gerek yoktu aslında. O zamanlarla barışık olmayı öğrenmiştim.

"Ne yani? Sadece diğerlerinden daha farklı görünüyorsun diye mi senden uzak durdular? Ya da sessizsin diye? Saçmalık!" Bu tatlı öfkesine gülümsedim.

"Belki öyle belki değil. Ne fark eder ki?"

"Bunların hiçbiri senden uzak durmaları için geçerli bir neden değil."

"Ufak çocuklar için yeterliydi."

"Güzelliğini kıskanmışlar," diye homurdandı. Bir kez daha bunu dile getirmesiyle yanaklarımın yandığını hissettim, sanki ateşe yaklaşmışım gibi.

"Bu doğru değil," dedim utançla. "Güzel olduğumu söylemekten vazgeçmelisiniz."

"Birincisi, sizli bizli konuşmayacaktın. İkincisi, gördüğümü söylüyorum ve ben yalan söylemem Meyra." Söyleyecek bir şey bulamadığım için sessizliğimi korudum.

CamScanner ile tarandı

Neyse ki garson imdadıma yetişerek beni bu garip durumdan kurtardı.

"Başka bir arzunuz var mı?"

"Hayır, teşekkür ederiz."

"Afiyet olsun, efendim." Çatalımı elime alıp soslu tavukların üzerinde gezdirdim. Ona bakmaya çekiniyordum çünkü görmesem bile o yoğun bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyordum.

Yemeğin yarısına gelene kadar didik didik etmiştim tüm tavukları. Sonunda pes edip kafamı kaldırdığımda beni izlemeye devam ettiğini gördüğümde, şaşırmadım.

"Yemeğe daha ne kadar işkence edeceksin, merak ediyordum."

"İştahım yok sanırım."

"Beğenmedin mi?"

Onu gücendirmek istemediğim için, "Beğendim," dedim net bir sesle. "Bir şey sorabilir miyim?" Ne zamandır merak ediyor ama sormaya çekiniyordum. Aramızda korumaya çalıştığım resmiyet de artık olmadığına göre onu daha iyi tanımamam için bir sebebim yoktu.

"Tabii ki."

"Annen, baban... Neredeler?" Çatalını bırakırken, yüzündeki ifadenin değiştiğini, karanlık bir hâl aldığını gördüğümde, yanlış bir şey sorduğumu anladım.

"Öldüler," dedi bir çırpıda. Sadece bu. Öldüler.

Ah! Salak kafam! Burnumu sokmamalıydım.

"Ben..." Ne diyeceğimi bilemedim. "Özür dilerim."

"Neden? Onları sen mi öldürdün?"

"Ha... Hayır."

"O zaman, özür dilemene gerek yok," diyerek geçiştirdi. Keyfi kaçmıştı bir kere ve bu konuyu daha sonra bir

CamScanner ile tarandı

kere daha açmak istemediğim için merakıma yenik düşerek, "Nasıl oldu?" diye sordum.

Söylemek ile söylememek arasında gidip geldiğini görebiliyordum. Bana anlatması için bir nedeni yoktu ama sonunda iç çekerek, dirseklerini masaya yasladı.

"Annem, ben daha küçükken babamı aldattı ve babam onu evden kovdu. Şimdi şimdi düşünüyorum da babamın onu öldürmemiş olması bile şaşırtıcı." Ne söylediğinin farkında mı, diye onu incelerken gayet ciddi olduğunu anlayınca buz kestim. "Gerçi iki sene sonra trafik kazasında öldüğünü öğrendim. Değişen bir şey olmamıştı yani... Babam ise kendini içkiye ve kadınlara verdi. Çevresindeki kötü adamların sayısı arttı ve onlarla beraber pis işlere bulaştı." Duraksadığında, sert, acımasız bir tebessüm oluştu yüzünde. Gözünün önüne gelen her neyse belli ki kötüydü. "Kazandığından daha çok borca girdi. Zannettiğin üzere bankaya olan borçlardan bahsetmiyorum. Tefecilere borçlanmıştı. O adamlardan biri de sonunu getirdi. Ya faiziyle öderdin ya da canınla."

Ürpermeme engel olamadım. Duyduklarımdan emin olmak için, "Öldürüldü mü?" diye sorduğum anda pişman oldum. Neden çenemi tutamıyordum?

"Evet."

"Üzgünüm," dedim, hissettiklerimi anlatmaya yetmeyeceğini bilsem de.

"Ben değilim."

Kimsesizliğin yoksunluğunu, yalnızlığın ne demek olduğunu biliyordum. Şimdi, daha iyi anlıyordum onu. Katı çehresinin altındaki yumuşak kalbinin çaresizce yalnızlıktan kurtulmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Benim gibiydi... Parlak yeşil gözlerine baktığımda kendimi görmem hiç de zor olmuyordu. İki yaralı, iki yalnız ruhtuk.

CamScanner ile tarandı

İçimden gelene mani olmaya kalkışmadan masanın üzerinde duran eline uzandım. Dokunuşumla irkildi. Yanlış bir şey yaptığımı düşünerek elimi çekmeye kalktığımda, diğer elini elimin üzerine koyup buna engel oldu.

"Belki hata yaptılar belki de yapmak istemediklerini yaşamak zorunda kaldılar. Onların geçmişi, bizim hayatımızı etkilememeli, öyle değil mi?" Sözlerimi onaylayacak hiçbir şey söylemedi. "Benim yanımdayken kendini saklamana gerek yok," dedim, onu da umursamadı. Bir süre daha elimi okşamaya devam etti.

"Gidelim mi?" diye sordum. İnsanların arasında olmayı sevmiyordum. Hele ki şu an olduğu gibi kafam bu kadar doluyken.

"Tabağındakiler duruyor."

"Evde yerim acıkırsam, canım istemiyor."

"Keyfini kaçırdım."

"Hayır, uzun süre insanların içinde olmayı sevmiyorum." Bu da beni ucube gibi gösteriyordu değil mi? Ama o beni anlardı. Belki beni en iyi anlayabilecek tek kişi oydu.

Hesabı ödedikten sonra yine el ele çıktık restorandan. Gözlerim ikide bir birleşen ellerimize kayıyor, hissettirdiği duygunun tadını çıkarıyordum. Yalnız olmadığım duygusunun...

Eve giderken de yol boyunca elimi bırakmadı. Varlığını kabullenmiş olmanın rahatlığı üzerimde olsa da karnımdaki kasılmalara hâlâ anlam veremiyordum. Bir de heyecanlanıyordum. Hani böyle elleri terleten cinsten... Sonunda eve vardığımızda, koskoca evde yalnız olduğumuzu öğrendim. Meliha Teyze yoktu. Nerede olduğunu sormak da aklıma gelmedi. Odalarımıza girerken elimi bıraktı. Bana gülümsedi. O güzel gülümsemesiydi yüzünü süsleyen. Yalnız kaldığımda ne yapacağımı bilemedim. Üzeri-

CamScanner ile tarandı

mi değiştirdim. Ahmet Baba'mı arayıp iyi olduğumu bilmesi için sesimi duyurdum. Odamın içinde dört döndüm. Yatağımda boş boş uzanıp tavanı izledim. Sürekli aynı şeyi düşündüm. Ezel'in yanında olmak istediğimi... Yalnız kalmak istemiyordum. Onun yalnız kalmasını istemiyordum. Onu görmek, kokusunu duymak, sarılışının verdiği güvene sığınmak... Yine tutamadım kendimi. Daha fazla düşünmedim.

Odamdan çıkıp onun kapısının önünde dikildim birkaç saniye. Elim havalandı. Kapısını çalmak istedim. Yapamadım. Ayaklarım geri geri gitti. Yaptığım şeye anlam veremiyordum. Hangi ara bu denli alışmıştım ona? Varlığına? O anda nereden geldiğini bilmediğim bir cesaretle araladım kapısını. İlk defa giriyordum odasına. İki adım atmamıştım daha, gördüm onu. Kollarını başının altına almış, simsiyah yatağında uzanıyordu.

Farkında olmadan ses çıkarmış olmalıyım ki yerinde doğruldu. Gözlerimiz daha o an birbirinde kayboldu. Uyuşmuş gibiydim. Belki hata ediyordum ama nedense öyle hissettirmiyordu. Onun kollarında olmak, bunu istemek doğru geliyordu. Dur, diyemedim kendime. Yanına gidip yatağın ucuna oturdum. Neden orada olduğumu sormadı. Hiçbir şey sormadı, söylemedi. Yorganı kaldırıp beni de yanına çekerek uzandı. Sol elim kalbinin üzerine yerleşirken, sıcaklığı hızla doldurdu avucumu. Kafasını saçlarımın arasına gömdü. O, kokumu soludukça benden bir parça kopuyor, onun içinde kayboluyordu sanki. Bu mümkün müydü? Belki de bundandı ona yakın olmak isteyişim. Elini sırtıma götürdü, daha çok çekti kendine. "Küçüğüm..." diye fısıldadı saçlarımın arasına.

"Biz ne yapıyoruz?" diye sordum fısıltıyla. Nefesimin değdiği tenindeki tüyler yükseldi, derince iç çekti.

CamScanner ile tarandı

"Bilmiyorum ama her ne yapıyorsak çok iyi geliyor. Her geçen gün daha fazlasını istiyorum."

"Neyin daha fazlası?" Saçlarımın arasına, alnıma, yanaklarıma, boynuma minicik öpücükler kondurdu. Her biri öylesine hafif öylesine narindi ki... İstemsizce daha çok sokuldum ona.

"Bunların daha fazlasını..." dedi öpücüklerinin arasından. Dayanamadım, ben de şiddetle çarpan kalbinden öptüm onu. Sonra yaptığım şeyin şaşkınlığıyla donup kaldım. Kıpırdayamadım. Beni saran kollarının kasılmasını hissettim. Bir şey söyleseydi ya... Neden susuyordu? Ya ben? Dilim lal olmuştu.

Sonunda çenemi kavrayıp ona bakmam için başımı yukarı kaldırdı.

"Bana ne yapıyorsun güzel kız?" diye sordu, sanki cevabını biliyormuşum gibi. Ne mi yapıyordum? Asıl o bana ne yapıyordu? Neden kalplerimiz birbiriyle yarışır bir hızla çarpıyordu? Neden karnım düğüm düğüm oluyordu? Neden nefesim kesiliyordu? Tenim içten içe nasıl yanıyordu? Mıknatısın iki farklı kutbuyduk sanki. Çekiliyordum ona. Karşı koymayı deniyordum ama ondan uzaklaşmaya çalıştığımda ellerim titriyordu.

"Bilmiyorum." Harfler havada dağılmadan, dudakları dudaklarıma kapandı. İkimiz de donduk o anda. Ne o hareket ediyordu ne de ben. Nefes alamıyordum. Kulaklarım uğulduyor, başım dönüyordu. Gözlerim kapandı. Dudaklarımdaki sıcaklık arttıkça arttı. Yandım.

"Nefes al Küçüğüm..." dedi uzaklaşırken. Çektiğim derin nefes ciğerlerimi yaktı. Bu hissi sevdim, gülümsedim. Gözlerimi araladığımda onun da gülümsediğini gördüm. Bu sefer tutmadım kendimi, uzanıp çenesindeki o eşsiz çukuru öptüm.

CamScanner ile tarandı

Mutluyduk, biliyordum.

"Sanırım ben de daha fazlasını istiyorum ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." Derinden yükselen kalın ama içimi titreten ufacık kahkahasıyla büyülendim.

"Ben de bilmiyorum Meyra," dedi. "Güzel olan da bu..."

Sırt üstü uzanıp beni iyice göğsüne çekti. Kulağımın altındaydı şimdi o hızlı, tanıdık ritim. Kolumu onun geniş gövdesine doladım. Sadece bedenim değil, ruhum da sıcacıktı artık. Birbirimizi farklılıkların içinde kabullenmiştik, hem de kabullenişin altında yatan duyguların anlamını bilmeden. Belirsizliklerden korkardım önceden ama şu an, bundan daha huzurlu daha mutlu olduğumu düşünemiyordum. Hiçbir şeyi olmayan biri için, şu anda sahip olduklarım masal gibiydi. Onun sayesinde sahip olduklarımdan öte, hepsinden önce, o vardı.

O berbat pansiyonda kalmak zorunda olmasam, yollarımız yine de kesişir miydi merak ediyordum. Kader denen şey gerçekten var mıydı?

* * *

Henüz alışamadığım yoğun sıcaklık ve pencereden sızan parlak güneş ışıklarıyla uyandım. Ezel'in sarhoş edici güzel kokusu doldu ciğerlerimden içeri. Çoğu sabah olduğu gibi arkamdan sarılmıyordu bu sabah bana. Dün gece yattığımız şekilde kalmış, ikimiz de kıpırdamamıştık. Burnum boyun çukurunda duruyor, onu nasıl böylesine derin bir şekilde soluduğumu açıklıyordu.

Göğsünün üzerine kapanmış elimi hareket ettirdim yavaşça. Görüntüsüne tezat, yumuşacıktı teni. Bana gösterdiği kalbi gibi...

İçimden bir ses, yanlış yapıyorsun, diyordu. Ahmet

CamScanner ile tarandı

Baba'mdan saklamaya gerek duyduğuma göre bu yaptığım tamamen doğru olamazdı. Ama o ses yalnızca fısıltıdan ibaretti. Mutluydum ya... Umursayamıyordum başka hiçbir şeyi. Böylesine güzel hissettiren bir şey nasıl yanlış olabilirdi?

Kafamı yavaşça geriye atıp uyuyunca rahatlayan yüzünü izledim. Kirpikleri yanağına gölge düşürmüş, göz kapakları, bakmaya doyamadığım, yeşillerine dalınca donup kaldığım, o güzel gözlerini gizlemişti. Sakalları biraz daha uzamıştı. Parmaklarımı yanaklarında gezdirirken, uçları sızladı. Hafifçe aralık dudakları çatlamıştı.

Nasıl olup da herhangi birine bu kadar yakın olabildiğimi anlayamıyordum. Sanki cevabı yüzünde gizliymiş gibi izledim bir süre ama aradığım cevap orada değildi. Göğsüne uzandığımda kulaklarıma dolan, bana ninni gibi gelen o tatlı ritmin kaynağıydı beni ona çeken. Yeniden uzandım. Dayadım kulağımı kalbinin üzerine. Yaşadığım şeylerin şaşkınlığıyla gülümsedim bir kez daha.

"Beni izlemekten bu kadar çabuk mu sıkıldın?" Nasıl? Onu izlediğim süre boyunca uyanık mıydı yani? Of!

"Sıkıldığımdan değil," diye mırıldandım, yakalanmanın verdiği utançla.

"Gördüklerini beğenmedin o zaman?" Buna gerçekten inanıyor olamazdı değil mi? Sesi o kadar düzdü ki ne düşündüğünü anlamam imkânsızdı.

"Beğendim. Yani şey... "

Kıkırdadı. Evet, gerçek bir kıkırtı yükseldi derinlerinden. Kafam, yaslandığı yerde titredi. Bir an sonra, yatağa sırt üstü uzanmış buldum kendimi. O ise üzerimde yükselmişti.

"İyice bak bakalım şimdi, neyimi beğenmedin?" Gözlerimi kaçırdım. Beni utandırmaktan keyif aldığını görebili-

CamScanner ile tarandı

yordum. Bu... Hoşuma gidiyordu. Onu böyle umursamaz ve rahat görmek...

"Hmm... Şimdi anladım. Bakmaya dahi tahammül edemiyorsun." Gözlerimi, her seferinde beni benden alan gözlerine diktim. Kelimeler dudaklarımdan dökülürken, yine sözlerimin kontrolünü kaybetmiştim.

"Gördüklerimden çok memnun olsam da beni ilgilendiren burası," derken elimi kaldırıp kalbine koydum. "Atışını dinlemek hepsinden güzel." Dokunuşumla gözlerini birkaç saniye kapadı. Yeniden açtığında gözbebekleri esir almıştı yeşilliklerini. İki koca kara delik gibiydi.

"Kıpırdama," dedikten sonra daha ben ne olduğunu anlayamadan, aynı dün geceki gibi dudakları dudaklarımla buluştu. İsteseydi de kıpırdayamazdım zaten ama bu sefer o hareket etti. Önce alt dudağımı öptü sonra üst dudağımı dudakları arasına hapsetti. Pürüzlü dilinin temasını hissettiğimde nefesim kesildi. Geri çekildi. Bir anlık boşlukta doldurdum ihtiyacım olan havayla ciğerlerimi. Sonra yeniden öptü. Yeniden ve yeniden... Ben de onun tadını almak istedim. Titredi dudaklarım dudakları arasında. Dilim dokundu diline. Aldığım tat başımı döndürdü.

İlk gerçek öpücüğümdü. Ona aitti.

Soluksuz kalarak geri çekildiğimde o da benim gibi derin bir nefes aldı. Alnını alnıma yasladı. Hızla inip kalkan göğsünün üzerinde yumruk olmuş elimi açtım. Benim kalbim de onunkine eş, hızla atıyordu. Yine...

Gülümsedim.

* * *

CamScanner ile tarandı

Cennetin tadını almıştım dudaklarında. Kokusunu soluyup uyumuştum onunla. Karşı koyamamış, yasak meyvenin tadına bakmış ve şimdi de büyüsüne kapılmıştım. Otuz dört sene boyunca kimseye dokunmayan dudaklarım, senelerin susuzluğuyla kapanmıştı dudaklarına. Hayat bulmuştum. Kendime koyduğum en büyük kuralı çiğnemiş, kendimi onun tatlı zehrine bırakmıştım.

Nasıl da güzeldi... Eşsiz...

Onu öpmüştüm. Beni öpmesini beklerken kendimden korkmuş, verebileceğim tepkiden çekinmiştim. Oysa hissettiğim tek şey mutluluktu. Bana kimsenin dokunmadığı şekilde dokunmuştu. Ruhumdu ona kucak açan... Hissettirdiği duygularla yanan... Çöl sıcağında kavrulan...

"Bir kez daha öp beni Küçüğüm," diye fısıldadım dudaklarına. İtiraz etmedi. Onun sessiz kabullenişiyle, kalbim, göğüs kafesime sığmaz oldu. Güzelliği nefesimi kesti ve bir kez daha cennetin tadını aldım. Bundan sonra hep alacağım gibi... Asla bırakmayacaktım. Bırakamazdım.

* * *

CamScanner ile tarandı

İlkler, iyi kötü bir iz bırakır. Kimisini hatırlamak dahi istemezsin, kimisinden de vazgeçemezsin.

Hayatının parçalarından birini oluşturur, asla unutamazsın.

İlk kavgamı unutmadım. Devlet okulundaki zengin züppesi olduğum için yediğim dayağın izini hâlâ taşıyordum içimde.

Bir daha asla yenilmedim.

İlk hediyemi unutmadım. Bir gemi maketi... Kaçmak istediğimde, düşüncelerimi içine doldurup, uzaklaştığımı hayal ederdim.

İlk hayal kırıklığımı unutmadım. Annemin babamı aldatışı...

Sevgi dolu öpücükler sadece bana özel değildi. Değersizdi.

İlk defa kendi paramı kazandığım günü unutmadım.

Daha güçlüydüm. Hayatla mücadele edebilir, kimsenin eline bakmadan ayakta durabilirdim.

İlk öpücüğümü dün aldım. Asla unutmayacağım. Dudaklarıma değen dudakları cennetten kopma. Ruhuma dokunan ilk kişi...

Tadını aldığım ilk kişi... Sadece düşüncesi bile hiç yaşamadığım heyecanı yaşatıyor. Soluğumu kesiyor.

CamScanner ile tarandı

Her şeyin ilkinin verdiği tat başkadır. Kimisini bir daha denemek istemezsin, kimisinden vazgeçemezsin.

İyi ya da kötü, ilkleri asla unutamazsın.

İlk yediğim çilekli şekeri asla unutmadım. Enfesti. Belki de o yüzden o meyveyi çok seviyordum.

İlk gittiğim parkı unutmadım. Bir kızla kavga ettim. Belki de o yüzden parkta eğlenen çocuklara hafif bir kırgınlıkla bakardım.

İlk izlediğim filmi unutmadım. Aslan kral. Belki o yüzden Kral Mufasa'nın ölümü beni hâlâ hüzünlendirir. Doğumunu kutlamak için Sinba'yı kayalıklarda yükseltiğinde sevinç ve heyecanla tüylerim ürperir.

İlk okuduğum kitabı unutmadım. Küçük Ağacın Eğitimi. O Kızılderili çocuğun savaşı benim savaşım halini almış, bitene kadar elimden bırakamamıştım. Tanımadığım hayatlar için belki de ilk defa o zaman gözyaşı dökmüştüm.

İlk öpücüğümü dün aldım. Asla unutmayacağım. Dudaklarımla beraber ruhuma dokunan ilk kişi... Tadını aldığım ilk kişi... O anı düşündüğümde dahi, heyecandan kalbim kanatlanıyor. Soluklarım hızlanıyor.

CamScanner ile tarandı

"Yüzünde güller açıyor, güzel kızım." Engel olamıyordum ki. Bundan daha güzel bir sabaha uyanamazdım. Odama geçip hazırlanırken bile aklımda o vardı. Sımsıcak gülüşü, sımsıkı sarılışı ve o öpücükler... Bir daha öpseydim ya...

Düşüncelerim yanaklarımın ısınmasına neden olurken, bakışlarımı Meliha Teyze'den kaçırdım.

"İyi uyudum, o yüzdendir."

"Ezel oğlumun da yüzü senden farksızdı. O da iyi uyumuş demek ki." Eyvah! Sesindeki imayı sezmemek imkânsızdı. Bir şeylerden şüphelenmişti demek ki. Ne diyeceğimi bilemedim. Neyse ki Ezel, "Kahvaltı hazır mı Meliha Abla?" diye seslenerek içeri girdi de kurtuldum. Arkamı döndüğümde, dudaklarının hafif kıvrımı ve parlayan gözleri yetiyordu içindekileri anlatmaya. Ben de öyle mi bakıyordum?

"Günaydın," dedim dudaklarıma bakışından kaçınmak mümkünmüş gibi elimi dudaklarıma götürürken.

"Günaydın Meyra." Duştan çıktığını belli eden ıslak saçları alnına dökülmüştü. Parmaklarımla düzeltme dürtüme engel olmak zorundaydım. Yanına gidip temiz kokusunu içime çekmek istemem de şu an için yanlıştı.

CamScanner ile tarandı

"Geçin oturun çocuklar, çayları koyayım." Meliha Teyze'nin sesiyle kendimize gelip yerlerimize oturduk. Birbirimize ara sıra kaçamak bakışlar atıyor, yüzümüze yerleşen tebessümleri saklamaya çalışıyorduk.

"İki gün sonra Ankara'ya gitmem gerekiyor. Benimle gelmek ister misin?" diye sordu birden.

"Daha önce hiç şehir dışına çıkmadım. Çok isterim," dedim heyecanla. Utanmasam ellerimi çırpabilir hatta kollarına atlayabilirdim. Bilmediğim bir yer görmek... Heyecan vericiydi.

"Tamam, gitmeden önce Ahmet Bey'in yanına uğramak ister misin?"

"Neden, uzun mu kalacağız?"

"Hayır, sadece daha ne kadar erteleyeceğini merak ediyorum."

"İstersen seninle gelebilirim kızım," diyerek tüm iyi niyetini ortaya koydu Meliha Teyze.

"Gerek yok Meliha Teyze, ama yine de teşekkür ederim. Yalnız başıma yapmam gereken bir konuşma."

"Bugün gitmek ister misin?" İstemiyordum. Yine de, "Olur," dedim. Daha fazla geciktiremezdim. Her zaman olduğu gibi anlayışla karşılamasını beklemekten başka çarem yoktu. Ondan saklayarak bir nevi yalan söylüyordum ama gerçekleri nasıl anlatacağımı da bilmiyordum.

* * *

"Bu kadar gergin olmana gerek yok. Yanlış bir şey yapmıyorsun," dedi Ezel, yetimhaneye giderken.

"Belki bize göre yanlış değil ama bu doğru olduğunu da göstermez. En azından o, bu şekilde düşünüyor olacak."

"Ne derse desin fark etmez. Yanında olduğumu bil."

"Biliyorum. Bilmediğim sana nasıl bu kadar güvendi-

CamScanner ile tarandı

ğim," derken mırıldanmıştım ve bu onu gülümsetmeye yetmişti. Onu tanıdığım zamandan beri daha mı sık gülümsüyordu ne?

"Teşekkür ederim," dedi sanki ona iltifat etmişim gibi sonra da elimi tuttu ve yetimhaneye gidene kadar da bırakmadı. Arabadan benimle indiğinde, onu durdurdum. Bunu tek başıma yapmam gerekiyordu.

"Benimle gelemezsin." Arkasındaki adamlara baktım. "Özellikle onlarla beraber... Daha çok endişelenir benim için."

"Gelmek istiyorum."

"Lütfen. Seni başka zaman tanıştırırım ama ilk konuşmayı benim yapmam lazım." Sıkıntılı bir iç çekişle, saçlarını karıştırdı.

"Tamam," dedi zorlukla. Bunu yapmayı hiç istemediğini görebiliyordum. "Burada bekleyeceğim."

"Ne kadar kalırım içeride bilmiyorum."

"Fark etmez." Yanımda olduğunu söylemekle kalmıyor bunu hissettirmek için de elinden geleni yapıyordu. Elimi kavrayan elini sıktım. Bu, bir çeşit güç alma girişimiydi.

"Görüşürüz," dedikten sonra arkamı dönüp ondan uzaklaştım. Aradan çok zaman geçmemesine rağmen hiçbir şey aynı hissettirmedi ve buraya karşı kendimi böylesine yabancı hissetmekten rahatsız oldum. Beni tanıyan birkaç kişinin bakışları altında kapıdan girdim. İşin diğer bir tuhaf yanı, o bakışların da farklı gelmesiydi. Belki de zihnimin yarattığı aptalca bir düşünceydi. Aldırmadan Ahmet Baba'mın odasının olduğu binaya yürüdüm. Kapısının önüne geldiğimde üzerimde iş kıyafetlerim olduğunu fark ettim. Buraya geleceğimi düşünmemiştim. Of! Neden her şeyi bu kadar dert ediyordum?

Kapıyı çaldım. Sesini duyunca, girdim içeri. Masasına

CamScanner ile tarandı

eğik duran kafasını kaldırdı. Baştan aşağı gezindi gözleri üzerimde. Alışık olduğundan daha farklı görünüyor olduğumu biliyordum. Ayağa kalkıp kollarını açtığında, teredüt etmeden yanına gidip sıkıca sarıldım.

"Büyüdüğünü anlamam için buradan gitmen gerekiyormuş sanırım." Sesindeki hüzün beni de hüzünlendirdi.

"Hâlâ kızın değil miyim?"

"Her zaman benim küçük kızımsın." Ayrıldık, karşılıklı koltuklara oturduk. Fatma Teyze çay getirmek için odaya geldiğinde onunla da sarıldık. Hep beraber oturup okuldan, çocuklardan konuştuk bir süre. Fatma Teyze gittikten sonra olanları açıklamaya başlamam gerektiğinin farkındaydım.

"Burada, yanımda olmanı özlüyorum. Benim de dertleşecek birine ihtiyacım var, biliyorsun."

"Ahmet Baba, senin yaşlı dertlerini dinlemek için çok gençtim zaten," diyerek aramızda asılı kalan hüznü dağıtmaya çalıştım.

"Bunu yüzüme vurman çok acımasızca! Dili mi çözülmüş benim kızımın?" Ne desem bilemedim. Şakayla sorduğu sorunun altında yatan ciddiyeti görebiliyordum. "Anlat bakalım." dedi, artık konuşmamı açıkça isteyerek.

"Kaldığım pansiyonu biliyorsun."

"Evet, oradan ayrılmanı istemiştim."

"Zaten son geceden sonra kalmam imkânsızdı. Pansiyonun sahibi bana saldırmaya çalıştı," dedim bir çırpıda. Bunu daha uygun nasıl söyleyebilirdim ki?

"Ne dedin sen?" diye gürledi. Bunu, daha önce söylemediğim için kızmasına fırsat vermeden konuşmaya devam ettim.

"Bir şey olmadı. Ezel oradaydı ve beni kurtardı. O gece onunla beraber ayrıldım otelden."

CamScanner ile tarandı

"Bunları söylemek için bu kadar beklediğine inanamıyorum Meyra! Hem o senin için ne zamandan beri sadece Ezel? Ayrıca onunla ayrıldım derken? Nereye gittin?" Of! Nasıl anlatacaktım? Hiç kolay değildi.

"Böyle yaparsan anlatamam Ahmet Baba. Gördüğün gibi tek parça karşındayım."

"Ne tepki vermemi bekliyorsun? Buradan çıktığının üçüncü gününde başına gelmeyen kalmamış!"

"Haklısın," dedim sakince. "Söylenmeye ben her şeyi anlattıktan sonra devam etsen?"

"Devam et," derken pes etmişe benzemiyordu. İçi içini yiyordu, görebiliyordum.

"Onun evine gittik. O an için daha iyi bir seçeneğim yoktu. Akşamın bir yarısı elimde bavulla yeni bir yer aramam daha tehlikeliydi ki Ezel de buna izin vermedi zaten. Ertesi gün, doğru düzgün kalacak bir yer ve iş bulana kadar orada kalmamı teklif etti. Evde ondan başka çalışan bir kadın daha var, Meliha Teyze. İkisi de tanımadıkları bir kıza karşı oldukça kibar ve iyiydiler. Kabul ettim. Üç gün Ezel'i görmedim, döndüğünde de iş bulmam gerektiğini söyledim. Onun yanında çalışmamı istedi. Böylesi daha güvenliydi ve daha kazançlı. Kimse bana iş vermiyordu, Ahmet Baba. Biliyorsun, okumadım ve nerede, ne yaparım bilmiyordum. Sonuç olarak o zamandan beri onunla yaşıyor ve onunla çalışıyorum. Hakkında ne duydun bilmiyorum ama o iyi biri."

"Bu anlattıkların... Bu doğru değil, Meyra. Onunla çalışmanı geçtim, onunla yaşaman kesinlikle doğru değil. Şimdiye kadar bir şey yapmamış olması bundan sonra da yapmayacağını göstermez. O tehlikeli bir adam. Fazla tehlikeli... Zarar görmenden korkuyorum kızım, anlamıyor musun?"

CamScanner ile tarandı

"Ne kadar tehlikeli olabileceğini beni kurtardığı gün gördüm ve tabii çevresinde gezen korumalardan da anlaşılıyor. Ama bu kendisini korumak için kullanmak zorunda kaldığı bir kılıf. Onun neler yaşamak zorunda olduğunu bilmiyorsun Ahmet Baba ve dediğim gibi bana zarar vermez. Tam tersi, o olmasaydı... Sen anlamıyorsun. O, beni koruyor."

"Ona âşık olmuşsun," dedi, sözlerimin bittiği noktada. Afalladım. Bir türlü isim takamadığım duygularımın adı aşk mıydı? Ben... Bir şeyler okumuştum ama... Pek benzemiyordu sanki hissettiklerim, oralarda yazanlara.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," derken ciddiydim. Bir şekilde mantıklı gelen bu kısacık kelime sanki her şeyi açıklıyormuş gibi karşımda duruyordu şimdi.

"Ah be güzel kızım... O kocaman kalbinin çırpınışlarını buradan duyabiliyorum neredeyse. Onu anlatırken gözlerin ışıldıyor."

"Mutlu olduğumu hissediyorum, hiç olmadığım kadar. Sanki her an kırabileceği narin bir varlıkmışım gibi yaklaşıyor bana. Emin ol Ahmet Baba, istemediğim hiçbir şey yapmadı bana, yapmaz da. Asla."

"Kızım..."

"Belki dediğin gibi bu duyguların adı aşktır. Varsın öyle olsun. Ne fark eder ki? Hayatımda ilk defa bu kadar mutluyken, yalnız değilken, vazgeçmemi bekleme benden."

Planlanmamış bu kelimeler ardı ardına dökülürken, aslında ne kadar gerçek olduklarını hissediyordum. Ondan vazgeçmek istemediğimi, yaşadıklarımızın özel olduğunu, hiçbir şekilde başka hiçbir duyguyla kıyaslayamadığımı...

Elimi avuçları arasına aldı.

CamScanner ile tarandı

"Senden bunu isteyemem. Sadece sonrasında üzülmenden korkuyorum. Belki benim bildiğim gibi biri değildir ama onun yanında olan benim küçük kızım. Senin için endişelenmememi bekleme benden. Meyra... Senden rica ediyorum. Bir şeylerin yolunda gitmediği bir an gelirse, ondan uzaklaş. Kendi iyiliğin için. Bana gel. Ne yapar eder başka bir yol buluruz."

"Söz veriyorum," dedim ama içimden o günün gelmemesi için dua ettim.

"Güzel," derken kederli bir gülümseme yerleşti yüzüne. Söylemediği bir şeyler olmalıydı. Yoksa neden bu denli endişeleniyordu ki? Bilmem gerektiğini düşünse, söylerdi de... En iyisi konuyu kapatmaktı. Sonunda ona açıldığım için rahatlamıştım. Sadece, söylediği şey zihnimde dönüp duruyordu. Âşık mıydım ben? Ne güzel bir kelimeydi bu böyle...

"Gitmem lazım," dedim, birkaç gün Ankara'da olacağımı da söyledikten sonra. "Merak etme demiyorum, edersin çünkü."

"Deme."

Sarıldım. Bu seferki ayrılık daha kolaydı. İnanması güç gelse de artık buranın dışında da bir hayatım vardı. Hem de yaşamaktan keyif almaya başladığım bir hayat.

Ahmet Baba'nın yanından ayrıldıktan sonra içimi dolduran merakla adımlarım, beni eski odama götürdü. Ne bulmayı beklediğimi bilmiyordum. Sadece... Geçmişle yüzleşmek gibiydi. Kapıyı aralık bulunca düşünmeden içeri girdim. Yatağımın, yani eski yatağımın üstünde oturan küçük kızı görünce şaşırdım. Yanına gitmek ile odadan çıkmak arasında gidip gelirken, kafasını kaldırdı.

"Merhaba," dedim. Cevap vermedi. Sessizliği bir yerlerden tanıdık gelince gülümsememe engel olamadım. Ya-

CamScanner ile tarandı

nına gidip yatağına oturduğumda hiç kıpırdamadan bana bakmaya devam etti. Yanına yaklaşınca, pencereden giren ışıkla yüzünün sol yanındaki, küçük tırnağım kadar üç tane lekeyi fark ettim. Doğum lekesiydi sanırım.

"Adım Meyra. Kısa bir süre önce bu odada ben kalıyordum." Bunu beklemiyordu herhalde.

"Ama sen büyüksün," diyerek, şaşkınlığını dile getirdi.

"Normalde on sekiz yaşıma girdiğimde buradan ayrılmam gerekiyordu ama ben bir sene fazla kaldım."

"Hiç kimse seni almaya gelmedi mi?"

"Gelmedi."

"Kaç yaşında gelmiştin?"

"Üç yaşında. Ya sen?"

"Ben doğduktan iki sene sonra bırakmışlar beni de. Benim kaldığım yetimhane kapatılacağı için buraya gönderildim."

"Kaç yaşındasın?"

"Dokuz," dedi ama o da buradaki birçok çocuk gibi büyümek zorunda kalmıştı. Gözlerinde dokuz seneden çok daha fazlası vardı.

"Adını söylemeyecek misin?"

"Dilek."

"Memnun oldum, Dilek. Peki, neden dışarı çıkıp diğerleriyle tanışmıyorsun?" diye sordum, nedenini az çok tahmin etsem de. Bir süre penceren dışarı bakıp bahçede gezinen çocukları izledi.

"Benimle diğerleri gibi dalga geçecekler. Onlarla tanışmak istemiyorum." Bir sürü çocuk, bir sürü yaralı ruh vardı. Yıllarca içime kapanık bir şekilde yaşadığım için benim gibi birileri daha olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Onu anlamaya çalışırken incelediğim için rahatsız olup kafasını çevirdi. Siyah bukleleri, bu ani hareketiyle sallan-

CamScanner ile tarandı

dığında, elimi istemsizce saçlarına götürüp okşadım.

"Farklı olan insanlarla her zaman dalga geçerler, tıpkı benimle geçtikleri gibi." Ben yalnızdım. Onun yalnız olmasını istemediğimi fark ettim. Ben güçsüzdüm. Çaba göstermemiştim. O, bunu yapmalıydı. Yalnızlıktan daha iyisini hak ediyordu.

"Seninle neden dalga geçsinler ki?" diye sordu yeniden yüzüme bakmaya başladığında.

"Bende bir farklılık göremiyor musun?" Bir süre bakışları her yerimde gezindi.

"Saçların..." dedi. "Neden bu kadar açık? Yoksa boya mı?" Bunu sorup da beni rahatsız etmeyen ilk kişiydi sanırım.

"Hayır, boya değil canım. Ben de bilmiyorum. Sarışınlar böyle olmazlar mı? Belki annem ya da babam sarışındı?"

"Olabilir, ama hiç bu kadar açık renkte olanını görmemiştim. Filmlerdeki yabancı kızlara benziyorsun. Belki de buralı değilsindir," dedi bilgece. Bunu ben de düşünmüştüm ama tabii ki bir sonuca varmam mümkün olmamıştı. "Ama bence güzeller. Sen güzelsin."

Ne kadar da temiz kalpliydi... Bana nasıl bir hediye verdiğinin farkında bile değildi.

"Sen de çok güzelsin Dilek."

"Değilim."

"Öylesin. Bak, ben etrafımda söylenenleri umursamamayı hiçbir zaman başaramadım. Sadece duymuyormuş gibi yapmayı öğrendim. Daha yeni yeni fark ediyorum ki farklı olmak o kadar da kötü değilmiş. Ya da başkalarının senin hakkında ne düşündükleri... Aşağıdaki birçok çocuk çirkin ya da ucube olduğumu düşünüyor, ama sen belki yabancı olabileceğimi ve güzel olduğumu söyledin. Söyle bakalım, hangisi doğru?"

CamScanner ile tarandı

"Onlar yalan söylüyor o zaman, sen güzelsin."

"Ben de sana senin güzel olduğunu söylüyorum ve emin ol, bunun aksini düşünsem sana asla söylemezdim."

"Sana neden inanayım?" diyerek inadını sürdürdü. Haklıydı. Ahmet Baba bana senelerce güzel olduğumu söylese de Ezel'le tanışana kadar buna inanmıyordum. Ayrıca, ne fark ederdi ki nasıl göründüğümüz? İyiliğin ya da güzelliğin kalpten geldiğini öğrenmiştim.

"Peki, ben sana neden inanayım?" Gözleri kısıldı. Köşeye sıkışmıştı. Kendi kurtuluşumu bulmuştum ama onun burada geçireceği daha çok zamanı vardı. Benim yapamadığımı yapmalıydı.

"Yine gelecek misin?" diye sorarak konuyu değiştirdi akıllı kız.

"Gelmemi ister misin?"

"Evet."

"O zaman geleceğim," diye söz verdim. O istemese dahi onu merak edeceğimi biliyordum.

"Söylediklerimi düşün olur mu?"

"Tamam."

"Şimdi gidiyorum. En yakın zamanda gelmeye çalışacağım. Bu arada Ahmet Baba iyi bir adamdır. Her ne olursa olsun onunla konuşabilirsin."

Kafasını salladı. Saçlarını son bir kez daha okşayıp kalktım. Kapıdan çıkarken aklım onda kalmıştı. Keşke hayatı onun için biraz daha kolaylaştırma imkânım olsaydı. Mesela yüzündeki izleri yok edebilecek bir şey bulsaydım ya da onu oradan çıkarmanın bir yolu olsaydı. En azından yalnız olmadığını hissetmesini sağlamalıydım. Yüzündeki değil belki ama ruhundaki izleri sarmalıydım.

Ben, Dilek'tim çok kısa bir süre önce... Kendim için yapamadıklarımı onun için yapmak istiyordum.

CamScanner ile tarandı

Yetimhaneden çıktığımda Ezel'in arabasına yaslanmış bir şekilde beni beklediğini gördüm. Hızla yanına koşup sıkıca sarıldım. Önce şaşırsa da sonrasında hemen doladı kollarını etrafıma.

"İyi misin Küçüğüm?"

"Beni bulduğun için şanslı olduğumu düşünüyordum. Bu kısacık sürede neleri değiştirdiğini bilemezsin."

"Yanılıyorsun, biliyorum. Seni bulduğumdan beri nelerin değiştiğini yaşayarak görüyorum." O da benim gibi mi hissediyordu?

"Orada benim gibi bir kız var, Ezel. Onu yeniden görmek ve onun için bir şeyler yapmak istiyorum."

"O zaman yeniden geliriz, sen ne zaman istersen." Onun kollarından ayrılmak istemedim. Beraber arka koltuğa oturduk, başım hâlâ göğsündeydi, yola çıktık.

"Ahmet Bey, ne dedi?"

"Beklediğim gibi hoşuna gitmedi ama sanırım onu ikna ettim."

"Belki benimle tanışırsa güvende olduğuna daha çok inanır."

"Sanmıyorum. Senin hakkında iyi şeyler duymamış."

"Nasıl yani?" diye sorarken tüm bedeni anında gerilmişti.

"Tehlikeli bir adam olduğunu söyledi ama ben ona, senin bana zarar verecek bir şey yapmadığını ve yapmayacağını söyledim. Tabii kötü biri olmadığını da..." Söylediklerim gerginliğine ne yazık ki çare olmamıştı. Elimi yanağında gezdirdim. "Suratını asma, lütfen. Ben senin nasıl biri olduğunu biliyorum."

"Peki, o benim kötü olduğumu nereden biliyormuş?"

"Bilemem. Yaptığın iş yüzünden tanınan biri değil misin?"

CamScanner ile tarandı

"Herkes tarafından değil," dedikten sonra sustu. Konuşmanın bittiğini anladım. Elimi avucunun içine alıp öptükten sonra tutmaya devam etti.

Ahmet Baba'm gibi Ezel'in de benden sakladığı bazı şeyler vardı. Bunu anlamamam mümkün değildi. Ezel'in söylemediği her neyse, bunun onu rahatsız ettiğini görebiliyordum. İçinde tutmak zor geliyor olmalıydı. Neden anlatmadığını bilmiyordum, ama gerçekten kötü olduğuna inanmak da gelmiyordu içimden. Tüm o korumalara ve silahlara rağmen...

Çok mu aptalca davranıyordum?

Arabada geçirdiğimiz süre uzayınca, işe gitmeyeceğimizi anladım. Bunun yerine sahile inip biraz yürüdükten sonra bir kafede oturup kahve içtik. Fatma Teyze'nin bana yaptırdığı gibi Ezel'e kahve fincanını kapattırıp ona fal bakacağımı söyledim. Ne kadar itiraz etse de aldırmadım. Sonunda kabul etti.

"Buna inanıyor olmazsın."

"Tabii ki inanmıyorum. Sadece eğlenceli."

"Eğlenecek daha güzel şeyler bulabiliriz."

"Ne gibi?" Bakışları yüzümde gezinip dudaklarıma gelince durdu. Gözbebekleri irileşip yine yeşillerini örterken, ne düşündüğünü anlamam çok da zor olmadı. Sabah, odasından çıktığımdan beri onu yeniden öpmek istiyordum ama bunu yapacak cesareti bulamamıştım. .

"Balık tutmaya gidebiliriz"

"Bu hiç eğlenceli değil. Bir canlıyı öldürürken eğlenmemi mi bekliyorsun?"

"Fal daha iyi bir fikir sanırım," derken sesi sıkıntılı çıkmıştı. Neden bir anda değişmişti? Kapattığı fincanı önüme doğru itti. Üzerine gitmek istemediğim için fincanı alıp açtım.

CamScanner ile tarandı

"Bak burada bir yol var," diyerek fincanın dibinden ağzına kadar uzanan yeri gösterdim. "Hem de yanında biriyle yola çıkacaksın. Hmm... Sanırım iki vakte kadar."

"Vay canına, gerçekten bildin," diyerek gülümsedi. Bunu görünce rahatlayarak saçmalamaya devam ettim.

"Çok yoğun çalışıyorsun ama bu aralar seni işinden alıkoyan biri var. Yanına aldığın biri..." Ben düşünüyormuş gibi yapmaya devam ederken Ezel de oyunuma katıldı.

"Yoksa sarışın ve buz mavisi gözleri olan, güzel bir kız mı o?"

"Güzel mi bilemem. Malum burada renkleri de göremiyorum," diyerek geçiştirmeye çalıştım. Aramızda ne olursa olsun bana böyle şeyler söylediğinde içimi saran utanca engel olamıyordum.

"O zaman şöyle tarif edeyim. Minicik, kalkık bir burnu, kalın ve baktığında bile yumuşaklığını hissedebileceğin çok güzel dudakları var. Yuvarlak suratında hafif bir sivrilikle uzanan minik çenesinin yanlarından dökülen apaçık sarı, uzun saçları... Denizin dalgalarını çalmış. Bir de o muhteşem gözlerini süsleyen, saçlarından daha koyu kirpikleri ve onların üzerindeki kaşları adeta bir tablo gibi... O gördüğün kız, bu denli güzel olabilir mi? Bir ressamın elinden çıkmış gibi hayali? Nefes kesici?"

Nefesi kesilen bendim. Yüzümün her bir zerresini ezberlemek ister gibi incelerken, söylediği sözlerle nutkum tutulmuştu. Aynaya baktığımda, kendimde göremediğim her şeydim ben onun gözünde. O kadar içten, o kadar gerçek dile getirmişti ki... Ağzım açık kalmış, elimdeki fincanı düşürmemek için masaya bırakmıştım.

"Ne oldu, göremedin mi?" Kafamı iki yana salladım.

"Ah, demek yanıldım," dedi tatlı bir kırgınlıkla. Dayanamayıp gülümsedim.

CamScanner ile tarandı

"Bir şeyi unuttuğumu biliyordum," dedi, bu sert çehreli adam! "Gülümsediğinde cennetin kapıları aralanıyor sanki. Öyle güçlü bir ışık yayıyor ki etrafına, kimse, benden başka hiç kimse görmemeli diye düşünüyorum."

Bunu nasıl başarıyordu? Bana verecek bir cevap bırakmıyor, bildiğim tüm kelimeleri tüketiyordu.

"Ben de sen gülümsediğinde aynı şeyi düşünüyorum," dedim, fısıltıyla.

"Ne düşünüyorsun?"

"Gülümsediğinde, başka yere bakamıyorum. Çenende oluşan ufak gamzeye dokunmak istiyorum mesela ya da gözlerinin etrafındaki ufak çizgilere... Donup kalıyorum. Zamanın içinde sıkışıyorum sanki." Ne zaman çözüleceği belli olmayan dilimden dökülenler nefes nefese bırakmıştı beni. Bunları nasıl söylediğimi bilmiyordum. Yoğun bakışları her zaman olduğu gibi ele geçirmişti beni. İçimde ne var ne yoksa ona doğru akıp gitmişti.

Büyük bir utançla sahile doğru çevirdim kafamı. Sandalyesinin hareket ettiğini duyduğumda bile bakamadım ona. Karşıma geçip elini uzattığında tereddüt etmeden tuttum elini. Deniz kenarına yürüdük sessiz adımlarla. Kalabalığın azaldığı bir uca geldiğimizde durdu, beni kendine çekip kocaman kollarıyla sarıldı. Başımı, göğsünden uzaklaştırıp gözlerine baktım. Oradan dudaklarına kaydı bakışlarım. Adım atmaya korktum. Bekledim. Bekledim. Bekledim.

Kıpırdamadan durdu öylece. Sonunda pes edip parmaklarımın üzerinde yükseldiğimde eğildi ve dokundu dudakları dudaklarıma. Usulca öptü. Bir daha ve bir kez daha... Dizlerimin bağı çözüldü. Ellerim, güçlü kollarına tutundu sıkıca. Daha sıkı sardı belimi, daha çok çekti beni kendine. Öpücükleri hoyratlaştı. Dili tenimde gezinerek

CamScanner ile tarandı

dudaklarımı araladı. Sonbaharda dökülmek üzere olan bir yaprak misali titriyordum. Ağzımın içini talan eden dilinin yabancılığını hoşnutlukla karşıladı dilim. Bilmedikleri bir dansa tutuşmuşlardı adeta. Hem çekingen hem kararlı... Ne yapacağını bilemiyormuş gibi, bir yumuşak bir sertti dokunuşları.

"İlkim..." dedi derince bir nefes çekerken içine.

"İlkin mi?" diye sordum anlamayarak.

"Öptüğüm ilk kadınsın." Gözlerimin, yaşadığım şaşkınlıkla irileştiğinden emindim. Yanlış anlıyor olmalıydım. Bu yaşına kadar hiç kimseyi öpmemiş olamazdı, değil mi?

"Söylemek istediğini yanlış anlıyorum sanırım." Aralık kalan dudaklarımı bir kez daha öptü. Ben de doyamıyordum ona, öpücüklerine.

Geri çekilip gözlerimin içine baktı yeniden. "Daha önce kimseyi öpmedim Küçüğüm. Hiç bir kadına dokunmadı dudaklarım."

"Ama... Neden?" Acı bir gülümseme yerleşti yüzüne, kalbimi sıkıştıran. Onun çehresine yakışmayan...

"Annemin babamı aldattığını söylemiştim ya... Annemi gördüm. O adamla. Aynı babamı öptüğü gibi beni öptüğü gibi..." Gözlerini sımsıkı yumarken duraksadı. Canının yandığını hissedebiliyordum. "Annem, babamın taleplerinden fırsat bulabilirse ben uyumadan önce yanıma gelir, iyi geceler öpücüğü verirdi. Özeldi benim için. Babamın sertliğinin yanında yumuşacıktı onun dokunuşları, huzur vericiydi."

"Ezel..."

"Her neyse... Kimseyi öpmeyeceğime söz vermiştim kendi kendime. Çocukça bir karardı belki de ama düşüncesiyle bile midem bulanıyordu. İğreniyordum. Bu his hiç

CamScanner ile tarandı

değişmedi, Meyra. Değişmemişti. Şu ana kadar. Sana kadar..."

Üzerinden onca zaman geçmesine rağmen içinde nasıl da yer etmişti... Öfkesi hâlâ dinmemişti. Fırtınalar kopan gözlerinde bunu görebiliyor, ruhuna sinen acıyı, hüznü yok etmek istiyordum.

"İlkimsin," dedim utangaç bir gülümsemeyle. Yüzünü aydınlatan gülümsemesi geri döndü. Küçük bir öpücük kondurmak için uzandım. "İlkin olmayı sevdim," diye fısıldadım bu sefer. Eli, enseme dolandı, yeniden buluştu dudaklarımız. Denizin dalgalarının sesi, yerini hızla atan kalplerimize bıraktı. Sadece biz vardık. Bir ilki yaşıyorduk.

* * *

"Burada da mı evin var?"

"Evet, şu anda içinde bulunduğun ev benim."

"Başka evin de var mı?"

"Evet."

"Onlar nerede?"

"İstanbul'da iki evim daha var. Bir de Kaş'ta yazlığım var."

Oranın neresi olduğunu bilmiyordum. Kararsız bakışlarıma bakıp da güldüğünde canım sıkıldı. Benimle dalga geçiyor olmalıydı. Neden bilmiyordum sanki!

"Antalya'da ufak bir yer. İstanbul'a nazaran oldukça sakin ve çok güzel bir denizi var. Havalar ısındığında gideriz, ne dersin?"

"Fark etmez," dedim umursamaz olmaya çalışarak. Yüzümü, kuşbakışı manzaraya döndüm. Hava karardığı için her yer ışıl ışıldı ama çok içli dışlı olmasam da denizin olmayışı, eksik hissettirmişti.

"Neye alındın sen şimdi?" Tepkisine alındığımı söyle-

CamScanner ile tarandı

yemezdim ona. Bu daha utandırıcıydı. Ayrıca sorun bendeydi. Kendimi yetersiz hissediyordum ve bu, sinirimi bozuyordu.

Kafamı hafifçe yana çevirdiğimde camdaki yansımadan gördüm yaklaştığını. Onunla yalnız olduğumuzun farkına vardım o an. Korumalar yoktu. Meliha Teyze yoktu. Sadece o ve ben. Ürperdim.

"Hiçbir şeye," dedim, bir cevap beklediğini düşünerek. Kollarını belime dolayıp çenesini omzuma yasladı.

"İnanmadım."

"Dalga geçtin," diye mırıldandım. Görünüşe göre ondan bir şey saklamayı asla başaramayacaktım. "Orayı bilmeyişimle dalga geçtin." Çocuk gibi davranıyordum. Dudaklarımı büzmediğim kalmıştı! İçimde saklı kalan duyguları açığa çıkarıyordu onun varlığı.

"Dalga geçmedim. Sadece çok sevimli olduğunu düşünüyordum."

"Güldün."

"Gülmedim, gülümsedim. Çünkü kararsız suratının aldığı şekil çok tatlıydı." Sırıttım. Yalnızca bir cümlesi yetiyordu içimi eritmeye.

Farklıydı. Benim yanımdayken, benimleyken... O koca gövdesinden, sert mizacından beklenmedik kelimeler çıkıyordu dudaklarının arasından. Öyle güzel bakıyor, öyle güzel dokunuyordu ki... Şefkatinin tadını alabiliyordum.

"Gerçekten gider miyiz?" diye sordum dayanamayıp.

"Gideriz tabii."

"Ama yaza daha çok var."

"Bir, bilemedin iki ay."

"Eee çok işte!"

"Nasıl geçtiğini fark etmezsin bile."

"O nasıl olacakmış?"

CamScanner ile tarandı

"Çünkü işlerle ve benimle ilgileniyor olacaksın. O kadar yoğun olacaksın ki zamanın nasıl geçtiğini anlamayacaksın." Sıcaklık yüzüme doğru yükselirken, kendimi onun karşısında eğitmem gerektiğini fark ettim. Bu şekilde kızarıp onu eğlendirmeyi bırakabilmem için verecek cevaplarım olmalıydı.

"İşlerinle ilgilenmek için çalışıyorum zaten de... Senin le nasıl ilgileneceğim?" dedim kendimi zorlayarak.

"Göstersem daha iyi olacak sanırım," dedi beni kolları arasında döndürürken. "Anlamanda daha çok yardımı olur." Şu anki manzaram, görebileceğim her şeyden güzeldi. Gözlerinden, ışıklar saçan şehri seçebiliyordum. Ta ki bakışları dudaklarıma kayana, gözlerine hafif bir perde inene kadar...

"Bunun... İyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Kekelemesem olmuyordu, değil mi?

"Yoksa uygun değil mi?" dediğinde kıkırdadım.

"Bu kelimeyi kullanmak uygun değil sanıyordum."

"Sana bunu göstermemem uygun olmaz." Sözleriyle beraber usulca sokuldu. Heyecanla beklerken dudaklarım karıncalandı. Beni şaşırtıp önce yanaklarımda gezindi dudakları. Sonra burnumda, çenemde ve boynumda... Başım geriye düşerken, eli saçlarımın arasına karıştı. Aldığı derin nefesler tüylerimi ürpertirken, gelecek olan öpücük için sabırsızlandı dudaklarım. O, çok özeldi.

Fazla bekletmedi beni. Derin bir iç çekişle aralandı dudaklarım, kapandı dudaklarına. Bunun verdiği hissi anlatacak kelimeleri bulamadım. Harika? Muhteşem? İnanılmaz? Güzel, demek yetmezdi. Hiç biri yetmezdi.

Yeni öğrendikleri dansa tutuşurken dudaklarımız, kollarımı boynuna doladım. Parmaklarım hafif dalgalı saçlarını kavradı, yumuşacıklardı. Onun da eli yerinde dur-

CamScanner ile tarandı

muyor, biri sırtımda gezinirken, diğeri ensemi okşuyor, saçlarımın arasına karışıyordu. Sihir gibiydi. Büyülenmiştim. Herhangi bir şeyin böylesi yoğun duygular hissettirebilmesi...

Sırtım, aniden camla buluştu. Sarsıldım. İçten dışa yanıyordum. Ruhumu dahi kavuran bu sıcaklık dinmiyordu. Bu ateşi nasıl söndüreceğimi bilmiyor, kendimi çaresiz hissediyordum.

* * *

CamScanner ile tarandı

"Durmak zorundayız." dedim hırıltılı bir sesle. Ona doyabilmem imkânsızdı. Sarhoş olmuştum. Belki de bağımlı... Bırakamıyordum onu. Solumadan duramıyordum kokusunu. Hapsetmek istiyordum içime.

"Neden?" diye sorarken titreyen sesine gülümsedim. O kadar masumdu ki.

Ah Küçüğüm... Durmazsam yapabileceklerimden korkuyordum, onu incitmekten...

Hafifçe eğilip kucağıma aldığımda itiraz etmeden doladı kollarını boynuma. "Uyumamız lazım, yarın işlerim var." Üretebileceğim en iyi bahaneyi sundum. Oysa saçmalıktan başka bir şey değildi. Ne iş ne de başka hiçbir şeyin önemi olamazdı onun yanında. Ama mecburdum. Kendimi tutmaya mecburdum.

Odaya girip onu yatağın üzerine bıraktıktan sonra pijamasını almak için dolabın yanına gittim. Elimde pijamalarla dönüp de karşısında durduğumda o şaşkın bakışlarla süzüyordu beni. İzin verir miydi bana? Ona dokunamazdım. Kirli ellerimle ona sahip olmaya elvermiyordu içim. Katlanamıyordum kendime ama... Cennetten düşmüş meleğimi görmek istiyordum.

Gözleri diline varmayan sorularla doluyken ne diyece-

CamScanner ile tarandı

ğimi bilemedim. Onun için olduğu kadar benim için de yeniydi her şey. Tek farkımız içimdeki hayvandı. Zorlanıyordum kendime karşı koymaya çalışırken.

"Seni giydirmeme izin verir misin?" diye sordum bir çırpıda. Korktum. Hissettiklerimden, verebileceği tepkiden...

"Ben..." Duraksadı, biliyordum kendine bir kaçış yolu arıyordu. Onu sıkıştırdığım için kendime okkalı bir küfür savurdum içimden. Pijamalarını yatağın üzerine bıraktım.

"Sen giyin, ben de bir duş alıp geliyorum," dedikten sonra çıktım odadan. Kendimi frenlemeliydim. Lanet olsun! Kim bilir nasıl korkutmuştum onu...

Diğer odaya geçip üzerimdekilerden kurtuldum. Soğuk suyun altına girdiğimde elim erkekliğime gitti. Siktir! En son ne zaman kendime dokunmuştum? Beceriksizce hareket etti elim. Bir boka yaramadı! Ona bağımlıydım. Onu istiyordum. Lanet olsun! O çok masumdu. Yapamazdım.

Su, akan kanımı bile donduracak kadar soğuktu. Sinirliydim, sinirim kendimeydi. Aciz hissediyordum. Onu istiyordum. Hiçbir şeyi istemediğim kadar... Canımı acıtacak kadar... Hızla giyindim. Yanında olup, kokusunu solumak rahatlatacaktı beni, biliyordum.

Odaya girdiğimde görmeyi beklediğim şey kesinlikle bu değildi. Aynı bıraktığım gibi oturuyordu yatağın üzerinde. Dudaklarını yine dişlerinin esaretine almış, ısırıyordu. Neden hâlâ giyinmemişti?

"Neden giyinmedin Küçüğüm?"

"Seni bekledim," dedi cılız bir sesle. Beni mi beklemişti? Neden?

"Anlamıyorum."

"Beni giydirmek istedin." Beyaz teninde gül gibi kıza-

CamScanner ile tarandı

ran yanaklarını izledim. Gözlerime bakamıyordu ve onun bu utancı beni ona daha çok çekiyordu. Sanki mümkünmüş gibi...

"Seni zorladığım için özür dilerim, Meyra. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Zorlamadın. Ben sana cevap vermeden gittin, ben de seni bekledim."

Ah... Gerçekten bunu yapmama izin verecekti. Şeytan benimle oyun oynuyordu yine. Bunu yapabilirdim. Ona zarar vermeden istediğim gibi yakın olabilirdim. Yanına gidip oturdum. Ufak suratını avuçlarımın içine alıp güzel gözlerinin benimkilerle buluşması için yukarı kaldırdım. Dudaklarına minik bir öpücük bırakmak için yaklaştım. Bana cenneti verdiğinin farkında mıydı? Tanrım... Her seferinde durmak daha da zorlaşıyordu. Kazağının eteklerinden tutup yukarı doğru sıyırırken, parmaklarım soğuk tenine sürttü. İç çekti. Onu ürkütmemek için yavaş hareket etmeye çalışıyor ama kazağın ardından çıkan bembeyaz tenini gördükçe kesilen nefesimle, bunu yapmam zorlaşıyordu. Siyah sutyeni, kıyafetlerinin ardından görünenin aksine avuçlarımı dolduracak kadar dolgun göğüslerini saklıyordu. Minik kumaş parçasını da çıkarıp dokunmak için karıncalanıyordu parmaklarım.

Kazağı bir kenara attım. Belinden tutup ayağa kaldırdığımda ellerini kollarıma yapıştırdı. Titriyor, sanki destek almasa düşecekmiş gibi görünüyordu. Kendimi tutamayarak dümdüz karnına bir öpücük bıraktım. Kendini kastığını hissedebiliyordum. Onun heyecanı beni daha çok heyecanlandırıyordu. Ateşten kavrulan dudaklarımı serinleten rüzgâr gibiydi teni. Pantolonun düğmesini açıp fermuarını indirdim. Bu sefer parmaklarım ufak ama sıkı kalçasına dokundu. Onu kavramak istedim. İçimdeki hay-

CamScanner ile tarandı

van kükrüyordu. Onu, benim yapmak için tutuşuyordu. Derin nefesler alarak sakinleşmeye çalışırken, bileklerine düşen pantolondan kurtulmak için ayaklarını birer birer kaldırdı. Siyah çamaşırları içinde bembeyaz parlıyordu teni. Gözlerim acıyordu ona bakarken. Muhteşem bir güzelliği vardı.

Ellerim titreyen bacaklarında gezindi istemsizce. Kendime çekip sımsıkı sardım narin bedenini. "Böyle uyur musun benimle?" diye sordum. "Seni hissetmeme izin vererek?"

Hiç düşünemeden "Olur," dedi. Bittim. O da doladı kollarını boynuma. Olur ya vazgeçer diye bir daha düşünmesine izin vermeden girdim yorganın altına. Tişörtümü çıkarıp onu kendime çekerken, sarıldım arkasından. Bacaklarımı bacaklarına doladım. Burnumu boynuna sokup kokusundan derin bir nefes çektim içime. Uyuşturucu gibiydi işte... Her yerde o vardı. Düşüncelerimde, tenimde, nefesimde, ruhumda... Bu kadar kısa zamanda, her yanımı kuşatmış, beni kendine hapsetmişti. Bırakamıyordum. Büyük bir korku salıyordu bu duygu içime. Yine yalnız kalabilecek olmaktan değildi bu korku. O olmazsa, sadece yalnız değil, eksik kalırdım. Hep yarım...

"İyi uykular ilkim," diye mırıldandı, uykuya dalmadan önce.

"İyi uykular ilkim," dedim. "Küçüğüm, meleğim."

Gözlerimi yumdum. O eşsiz koku ciğerlerime sindi. Ah... Kesinlikle ölmüş ve cennete gitmiştim. Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

* * *

CamScanner ile tarandı

Restoranın bir köşesinde oturmuş Ezel'in gelmesini beklerken geçen günleri düşünüyordum. Özellikle dün geceyi ve bu sabahı... Yine onun sıcacık kollarında uyanmıştım. Saçlarımı okşuyordu o sıra. Her gün, hiç sıkılmadan yaşayabilirdim bunu.

O, duşa girdiğinde ben de mutfağa geçip kahvaltı hazırlamıştım. Duştan çıkıp ıslak saçlarıyla masaya oturduğunda, büyülenmişçesine onu izlemekten, karnımı doyuramamıştım. Hazırlanmak için odaya gittiğimde dünün aksine o da odasına gitmişti. Üzülsem mi yoksa heyecansız birkaç dakika geçireceğime sevinsem mi bilememiştim. Evden çıkmadan dudaklarıma kondurduğu öpücükten sonra yine ayaklarım yerden kesilmişti tabii.

"Meyra." Seslendiğini duyduğumda çay kaşığıyla oynuyordum. İki koruma da masadan kalkıp Ezel'in yanına geçti. Şaka gibiydi. Adamın kendi restoranında yanımda korumalarla onu bekliyordum! En azından birkaç dakika önce onun restoranıydı.

"Gidiyor muyuz?"

"Evet."

"Bizi tanıştırmayacak mısın Ezel?" Arkasından gelen, neredeyse Ezel kadar uzun boylu, esmer adama döndü

CamScanner ile tarandı

bakışlarım. Meraklı gözleri üzerime dikilmişti. İster istemez Ezel'e doğru bir adım attım.

"Meyra, Selçuk'la tanış. Restoranın yeni sahibi..."

"Ve siz hanımefendi?" diye sordu elini uzatarak. Kabalık olmasını istemediğim için elimi uzattım ben de.

"Meyra," dedim sanki az önce Ezel söylememiş gibi.

"Yani..." dedi kelimeyi biraz daha uzatarak. Daha elimi çekemeden, Ezel elimi kendi avucunun içine aldı.

"Selçuk, zorlama." Sesindeki uyarıcı ton açıktı ama Selçuk bundan etkilenmiş gibi görünmüyordu. Bakışları birleşen ellerimize indi. Yüzündeki hafif gülümseme genişledi.

"Cevabımı aldım Ezel, hayırlı olsun." Bana dönüp Ezel'in tepkisine rağmen diğer elimi avucuna aldı. Üzerine bir öpücük bırakırken, Ezel'in dişlerinden gıcırdama sesi geldi. "Memnun oldum Meyra, her zaman beklerim."

Ezel, tek kelime etmeden beni kendine çekip hızlı adımlarla dışarıya ilerledi. Yürümüyor, peşinden sürükleniyordum. Onu bu kadar kızdıranın ne olduğuna anlam veremedim. Tamam, adam tanımadığı birine karşı fazla samimi davranmış olabilirdi ama... Bu yüzden mi sinirlenmişti?

"Ezel..."

"Bekle, oturduğumuzda konuşuruz." Sustum ve peşinden arabaya bindim. Neredeyse düz bir çizgi halini alan dudakları hayra alamet değildi. Kaşları çatılmış, gözleri yine bulutların ardında kalmıştı. Arabayı sakin kullanıyor olsa da direksiyonu kavrayan ellerinin sıkılığı, içindekileri açığa çıkarıyordu.

Şehrin içinden çıkıp sakin bir yola döndüğümüzde bile henüz tek kelime etmiş değildi. Uzun aralıklarla her biri diğerinden farklı evlerin dizildiği büyük arazilerin yanın-

CamScanner ile tarandı

dan geçip orman diyemeyeceğim kadar az ama şehrin geneline göre daha fazla ağacın olduğu bir yerde yol almaya devam ettik bir süre. Uzaktan güneş ışıkları altında pırıl pırıl parlayan göl ilişti gözüme. Ankara, şimdi daha güzeldi. Denizin yerini tutmasa da suyun sakinleştirici bir etkisi vardı.

Sıra sıra dizilmiş restoranların olduğu bir yolda ilerleyip, bahçesi olanlardan birinde durduk. Çocuklar için yapılan oyun parkından geçip içeri girdik. İki garson müşterilere servis yapıyor, çocuklarıyla gelen ailelerin konuşmaları ve kahkahaları yükseliyordu. Bir, iki çift daha kenar köşelere çekilmiş, kimisi sadece bakışıyor, kimisi kısık sesle sohbet ediyordu. Göle yakın olan diğer bahçeye çıkıp bir masaya otururken, garsonlardan biri vakit kaybetmeden geldi yanımıza. Ezel'le sarılışından birbirilerini daha önceden tanıdıklarını anladım.

"Hoş geldin abi. Görmedim girerken kusura bakma."

"Ne kusuru Ali, çalışıyorsun. Nasılsın?"

"Çok şükür, yerim rahat. Hakkını ödeyemem."

"Lafı olmaz." Bu, benim iyi bildiğim bir Ezeldi. Yardıma ihtiyacı olan birini arkada bırakmayan...

"Kusura bakma Yenge, hoş geldin diyemedim." Hitabıyla ne diyeceğimi bilemeden boş boş suratına baktım çocuğun. Yenge? Bizim beraber olduğumuzu düşünmüştü sanırım. Belki de öyleydik ama... Beni tanımadan nasıl böyle bir şey söyleyebiliyordu? Ezel'in yanında gördüklerine kullandığı, sıradan bir tabir miydi yoksa?

"Hoş bulduk," diyebildim, karman çorman olmuş düşüncelerimin arasında.

"Ne alırdınız Abi?"

"Karışık ızgara ve salata gönder Ali." Bana baktı, "Ne içersin Meyra?"

CamScanner ile tarandı

"Su yeterli."

"Hadi birer kadeh bir şey içelim."

"İçki içmem ben."

"Yanında ben varım. Rahat olabilirsin." Haklıydı. Yanımda o vardı da içki içtiğim zaman bana ne olacağını bilmemek şüphe duymama neden oluyordu.

Yine de, "Peki," dedim. Memnun bir ifadeyle kafasını sallayıp, Ali'ye döndü.

"İki tek rakı alalım."

"Tamamdır Abi. Hemen hazırlatıyorum." Çocuğun gülümsemesi değişmiş miydi giderken? Neden komik bir şey olmuş gibi sırıtıyorlardı ki? Ah, evet ikisi de gülmüştü.

"Komik olan ne?"

"Bir şey değil."

"Ama gülüyordun?"

"Gülüşümü beğendiğini sanıyordum," derken sırıtması daha da genişlemişti. Koyu teninde parlamıştı beyaz dişleri. Hafifçe gözüme vuran güneşten, gözlerimi kısmak zorunda kalıyordum ona bakarken ama bu, güzelliğini görmeme engel değildi. Hele ki böyle içinden gelerek, gözlerine yansıyacak şekilde gülümsediğinde daha bir başka oluyordu. "Anladım yalan söylüyormuşsun."

"Ne yalanı?" diye sordum, en son ne konuştuğumuzu hatırlamaya çalışarak. Boğuk bir kahkaha attı, içimi titreten. Ben de gülümsedim bu şapşal halime. Bir süre gözleri gözlerimde dalıp gittim. Ta ki Ali yeniden gelene dek... Konuşmalarımız havada asılı kalmış, sessiz bir şekilde anlaşıyorduk sanki yine. İki ay olmuş muydu sahi? Bu kadar kısa sürede nasıl bu hale gelmiştik, düşünmeden edemiyordum. Tanımlayamadığım, ifade etmekte zorlandığım duygulardı bizi böyle yapan. Yakın. Sıcak. Daha yakın...

CamScanner ile tarandı

Farklıydı bir şeyler. Sadece gözlerimizle ya da dokunuşlarımızdan açığa çıkan bir şeyler vardı.

"Afiyet olsun," dedi biri. Hangi ara geldiler, sofrayı kurup, bardaklarımızı beyaz bir sıvıyla doldurdular takip edemedim. Kıpırdayan dudakları ve arada gözlerime değen gözleri zihnimi bulandırıyordu.

Eline bardağını alıp havaya kaldırdı. Benim de aynı şeyi yapmam için hadi dercesine kafasını salladı. Bardaklarımız havada hafifçe çarpıştı.

"Şerefe!" dedi.

"Şerefe!" dedim. Susuzluğumun etkisiyle büyükçe bir yudum alırken, Ezel'in yavaş iç uyarısı için çok geçti. Önce boğazımı ve genzimi sonra da midemi yakan sıvıyı özümsemeye çalışırken, öksürük krizine girdim. Yakıcı tadından gözlerim sulanmıştı.

Ah! Bunun kokusu ne kadar keskindi. Salak kafam! Ne diye dikkat etmezdim!

Uzattığı su bardağını kapıp, büyük yudumlar alarak yarıladım. Hafifçe dindi içimdeki yangın. Bir parça ekmek uzattı. Onu da yedim. "Bunu, bu zamana kadar içmemekte haklıymışım," diye isyan ettim. Bir daha da içmeyi düşünmüyordum açıkçası.

"Sadece çok hızlı içtiğin ve büyük bir yudum aldığın için böyle oldu," derken gülüyordu. Ali'yle konuşurken de böyle gülmüştü!

"Böyle olacağımı biliyordun."

"Sana sert geleceğini biliyordum. Böyle içeceğini düşünmemiştim."

"Bir insan bunu neden içer ki?" Suratımı buruşturmaktan alıkoyamıyordum kendimi. Hâlâ kokusu geliyordu burnuma.

"Yemekle beraber küçük yudumlar alarak iç Küçüğüm,

CamScanner ile tarandı

[illegible] şikâyetçi değildim. Restorandan çıkarken üzerinde olan gerginliği atmış olması beni mutlu ediyordu. Bir de bana hitap ediş şekli vardı. Beni bulduğu gece de, Küçüğüm, demişti bana. O günden sonra sık sık duyduğum bu sevgi sözcüğüyle, onun verdiği şefkate ne kadar çok ihtiyacım olduğunu fark ediyordum. Onun küçüğü olmak güzeldi.

* * *

Yemekler bitene kadar Ezel'in tatlı yönlendirmeleriyle içtim rakımı. Önce bir lokma et sonra rakı ve su... Gittikçe rahatladım, tadı güzelleşti sanki.

"Hiçbir şey yememişsin," dedim, onun tabağının hâlâ dolu olduğunu gördüğümde.

"Çok aç değilim." Dudaklarıma kayan bakışlarını yakaladım yine. O da benim gibi karşı koyamıyor muydu kendine? Gülümsedim. Kalbime sığmakta zorlanan bir mutluluk sarmıştı her yanımı. Serin bir rüzgâr esiyor, yanaklarımdaki sıcaklığı dağıtıyordu. Huzurla doluyordum dakikalar geçtikçe.

"Kahvaltıdan beri hiçbir şey yemedin ki. O koca gövdene yetmez iki lokma." İki eliyle yüzünü ovalayıp saçlarını çekiştirirken ne düşündüğünü anlayamadım. Hava karardığı için mi karanlıktı gözleri? Emin olamadım. Yoksa yine gölgeler mi sarmıştı o güzel yeşil gözlerini? Keşke, aklından neler geçtiğini bilseydim.

"Kahve içtim ya tıkadı sanırım." Kaşlarını çattı. Sevmiyordum böyle olmasını. Mutsuzluğu yakıştıramadığım çehresini, canını sıkan düşüncelerin esaretinden kurtarmak istiyordum.

CamScanner ile tarandı

Uygun zaman olduğuna inanarak, "Konuşacağız demiştin?" dedim. Belki dökerdi içini, rahatlardı.

"Selçuk, senin kim olduğunu sorduğunda verecek bir cevabın olmaması hoşuma gitmedi." Bana mı kızmıştı?

"Ben... Ben ne diyeceğimi bilemedim," dedim, beni yanlış anlamasından korkarak.

"Sorun da burada zaten... Sana söyleyebileceğin bir cevap vermemiş olmam." Ne alakası vardı onunla? Ne olurdu sanki biraz daha açık konuşsa da ben de neler oluyor anlasam...

"Sen ne yapacaktın ki?" İç çekerek önce geriye yaslandı. Sonra yeniden öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayadı.

"Ben daha önce bu yaşadıklarımın hiç birini yaşamadım. Bir kadınla, ne gezdim ne yemek yedim ne uyudum ne sohbet ettim ne de öptüm. Benim için, kimsenin olmadığı kadar özelsin, anlıyor musun?" Yalnızca kafamı sallayabildim. "Buna nasıl bir isim vermem gerektiğini bilmiyorum. Aklıma gelenler yetersiz kalıyor. Sevgi mi? Aşk mı? İnan bilmiyorum. Bilen birini tanımadım, kendim de yaşamadım. Benim için ne olduğuna isim veremiyorum, Meyra. Kız arkadaşım mı diyeceğim? Çok basit. Sevgilim, desem yetersiz... Benim için anlamını tarif edemem. Edemiyorum." Duraksadığında, bitti sandım. Biriktirdiğim kelimelerimi dökmek istedim, yapamadım ama onun söyleyecekleri henüz bitmemişti. "Seni bırakmamı benden isteme demiştim ya... Şu an desen ki gidiyorum, olmaz Küçüğüm. Bil ki buna izin vermem. Veremem."

Her bir kelimesini, çok sevdiğim bir içeceği yudumlar gibi içtim. Kana kana... Özümseyerek... Benzer duygular içinde olup benzer düşünceleri paylaşıyor olmamızın verdiği güzel hisse tutundum.

CamScanner ile tarandı

Bilmediğimiz bir şeye nasıl isim koyabilirdik ki?

İlktik biz. Tuhaf bir şekilde birbirini bulan bambaşka dünyalardan kopup gelmiş iki kişiydik. Hayatları boyunca, yalnızlık ve sessizliğe farklı şekillerde tutsak olmuş, iki kişi. Hayat bizi nasıl bir araya getirdi? Kader denen şey gerçekten var mıydı? Bilmiyordum. Dudaklarından dökülen her kelime sanki benim içimden dökülüyormuş gibi benimdi. Beni bırakmayacağını söylemişti ya... Güvendeydim.

Sahi, gitmezdi, değil mi? Bırakmazdı beni? Ailem gibi...

Yok yok, bırakmazdı o beni. Sıkıca sarıldım bu düşünceye, sadece inanmak istedim.

"En az senin kadar cahilim ben de bu duygularda," dedim, içini rahat ettirmek için. Bilsin istedim ondan asla gitmeyeceğimi. "Yabancıyım, aramızda olanlara, belki de hayata... Yetimhaneden çıktığımda atacağım bir sonraki adımı dahi bilmezken, şimdi sahip olduğum şeylere bakıyorum da acaba rüyada mıyım diye düşünmeden edemiyorum. Bana git dersen giderim."

"Asla!" diye haykırışı, bitmeyen kelimelerim arasında yankılandı. Gülümsedim. Uzanıp tuttum elini, hiç bırakmak istemediğimi düşünerek.

"Bana kalsa, ben olduğum yerden mutluyum. Evet, yolumu bulmaya çalışırken, gideceğim demiştim, ama yolum sana çıktı Ezel. Korkuyordum, ne yapacağımı bilmiyordum. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu kestiremiyordum. Bunların hepsi seni tanımadan önceydi. Bana kattıklarını içime hapsetmeden önce. Seninle bu adı konmayan şeyleri yaşamaya başlamadan önce. Aşk mı sevgi mi... Yoksa başka bir adı var mı bilmiyorum. Okuduklarıma da benziyor aslında ama daha farklı sanki..."

CamScanner ile tarandı

Kalbim, yerinden çıkacakmış gibi çarpıyor mesela. Karnıma ağrılar saplanıyor, yerimde duramayacak gibi oluyorum. Kimi zaman soğuk ellerim terliyor, dilim damağım kuruyor, kelimeler ağzımdan bir türlü çıkmıyor. Sonra seni düşünmeden duramadığımı fark ediyorum. Her yanımı kuşattığını, ne yöne baksam seni gördüğümü... Saçlarını okşadığın o anları yeniden seyrediyorum zihnimde, sarılışını, kokunu derin derin soluyuşunu. Bir de bana her zaman Küçüğüm deyişine olan ihtiyacımı hissediyorum. Şefkatin ısıtıyor ya içimi...

"Sanki sen olmasan yörüngemden çıkıp boşluğa sürüklenecekmişim gibi..."

"Yani seni bırakmamı istemeyeceksin?"

"Hayır."

Nefesini öyle bir salışı vardı ki dakikalardır içine hapsetmiş gibiydi. Avucunda duran elimi kendine çekip her bir parmağıma tüy hafifliğinde öpücükler bıraktı. Sonra birden komik bir şey görmüş gibi kendi kendine gülümsedi.

"Bana neler yaptığını bir bilsen," diye mırıldandı sessizce. O, bana neler yaptığının farkında mıydı?

Rakılarımız tazelendi, yemekler kaldırıldı, masalar boşaldı. Oturduk öylece, el ele. Yarınlarımızı, gidebileceğimiz yerleri, görülecek güzellikleri konuştuk. Geçmiş hiç yaşanmamış gibiydi. Yalnızlık ve sessizlik, etrafımızı kuşatan balonun dışından bizi seyretti.

Eve döneceğimiz zaman ayaklandım. Yer sallandı, kırkırdamamı bastıramadım. Kafam sanki naneli şeker emmiş gibi ferah ve hafif, ama bedenim kendini taşıyamayacak kadar ağır geliyordu.

CamScanner ile tarandı

"Tutun bana."

"Neden sallanıyoruz?"

"Sana kahveyi bitirmeni söylemiştim."

"Ama o acıydı."

"Çünkü seni açacak şey o acılıktı."

"İyiyim aslında. Hatta çok iyiyim!"

"Eminim öylesin," derken kahkaha atmıştı. Ön koltuğun sırtını indirip oraya uzanacak şekilde oturmamı sağladıktan sonra sırtıma sardığı ceketle bu sefer üzerimi örttü. İçerisinin sıcaklığıyla mayıştım. Gözlerim kapandı. Başım daha çok döndü, aldırmadım. Geçerdi elbet.

Yumuşak bir yere bırakıldığımı ve etrafımı saran sıcak kolları hissederek, gözlerimi zorlukla araladım. Karanlığa alışmak için bir süre bekledim. Onun kokusuyla sarmalanmıştım yine, güvendeydim.

İnceden bir ağrı başıma saplandığında inliltimi bastıramayıp elimi alnıma götürdüm.

"Başım ağrıyor."

"Sabah bir şeyler yedikten sonra ağrı kesici içeceksin Küçüğüm."

"Buraya kadar beni taşıman zor olmadı mı? Keşke uyandırsaydın."

"Her anından keyif aldım." Enseme değen sıcak dudaklarıyla ürperdim. Başımdaki ağrıya rağmen şu andan büyük keyif duyuyordum.

"Şimdi bizim aramızda olan şeye ne isim koyduk?" diye sordum, konuşmamız o an aklıma düşünce.

"Bilemiyorum ama en azından dışarıda, sevgilim, demen uygun olur diye düşünüyorum."

Sevgilim. Güzel kelimeydi aslında. Özellikle sonundaki aitlik eki... Kolları arasında dönüp boynuna sokuldum.

"İyi uykular sevgilim," diye mırıldandım. Kıpırdayan

CamScanner ile tarandı

dudaklarım boynunda gezindi. Uyku adeta üzerime saldırıyor olmasaydı onu öpebilirdim. Soluksuzca...

"İyi uykular sevgilim."

* * *

"Ahmet Baba'nın yanına gidebilir miyim?" diye sordum Ezel'e kahvaltı yaparken. Ankara'dan döneli bir haftayı geçmişti ve ben Dilek'i düşünmeden duramıyordum. İyi olduğunu görmeye ihtiyacım vardı. Ankara'da alışveriş yaparken bile aklıma gelmiş, diğer çocuklara ufak tefek şeyler alırken onun için de birkaç kıyafet ve okul eşyası almıştım. Bir de defter... Yazmak bir zamanlar bana iyi gelirdi. Belki ona da faydası olur diye düşünmüştüm.

"Ne zaman?"

"Bugün olabilir."

"Tamam," dedi. "Kendin dönmeye kalkma, ben alırım seni."

"Anlaştık. Dilek'e götüreceklerimi hazırlayıp geliyorum."

"Tamam," dedi gülümseyerek. Şimdi olmasa da bir sonraki sefer onu da götürmek istiyordum. Tanıdığım ve değer verdiğim bu iki kişinin tanışması gerekiyordu. İkisinin de içinin rahat etmesi için iyi bir adım olurdu.

Dilek için hazırladığım poşetleri ve çantamı alıp koşar adımlarla indim merdivenden. Meliha Teyze, kızının doğumu için biz geldikten iki gün sonra yola çıkmıştı. Doğumdan sonra da bir süre kalması gerekebileceğini söylediğinde, uzun bir süre yalnız olacağımızı anlayarak, yine o tuhaf duyguyu hissetmiştim. Hani bir şey saklıyormuşum da açığa çıkmasından korkuyormuşum gibi... Ama ne günlerimizin ne de gecelerimizin diğerlerinden bir farkı olmamıştı. Gerçi, ne olmasını beklediğimden de

CamScanner ile tarandı

emin değildim. Her akşam, uyumadan önce dakikalarca dudaklarında kendimi kaybediyor, neredeyse alev alan bedenimle uykuya dalıyordum.

"Hazırım, gidelim mi?" dedim mutfağın kapısında dururken.

"Gidelim." Ayağa kalkıp yanıma geldi. Eğilip öperken, dili dudaklarımın üzerinde usulca gezindi. Kendi dilimin ona eşlik etmesine izin verirken, kolları belime dolanıp bedenimi kendine bastırdı.

"Buna devam edersek evden çıkamayacağız."

"O zaman bırakmalısın."

"Söylemesi ne kadar kolay..." derken kolları gevşemiş, bir adım da olsa ondan uzaklaşmama izin vermişti. Onun da benden uzaklaşırken zorlanması hoşuma gidiyordu. Bazı zamanlar kendimi onun devasa varlığının yanında sönük hissediyor olsam da onun dokunuşlarıyla yükseliyor, parlıyordum sanki.

Kapıdan çıktığımızda Kenan'ın bizi beklediğini görünce şaşırdım. Kafenin dışında pek görmezdim onu.

"Günaydın Abi," dedikten sonra bana dönüp bu aralar sıklıkla olduğu gibi, "Günaydın Yenge," dediğinde kızarmama yine engel olamadım. Ankara'dan döndüğümüzden beri böyleydi!

"Günaydın," diyerek bir an önce arabaya binmek için yürümeye devam ettim.

"Ne işin var senin burada Kenan?"

"Abi, hani kadının yanına gidecektik ya." Kadın mı? Hangi kadının? Ezel'in günlük planlarından her zaman haberim olurdu ve bugün için bildiğim bir görüşmesi yoktu. Neden canım sıkılmıştı şimdi?

"Bir işi zamanında yap Kenan!" diye terslenip sinirle

CamScanner ile tarandı

arabaya yürüdü. Yanımda oturduğunda burnundan soluyordu.

"Yetimhaneye gidiyoruz," dedi Kenan'a.

"Tamam Abi."

Yolun yarısında sesimi çıkarmadım. Merakım gittikçe büyüyor, neden, diye başlayan sorularım artıyordu. Ne diyecektim ki zaten? Kim o kadın diye sorsam... Beni ilgilendirmezdi. Kendi söylemediği sürece sormaya hakkım yoktu sonuçta.

"Neden suratın asık?"

"Yoo..."

"Meyra?"

"Efendim, Ezel."

"Ne oldu?"

"Bir şey olmadı. Dilek'i düşünüyorum." Ah Tanrım! Yalan söylüyordum resmen. Bunu neden yapıyordum? Onu sorguluyor gibi görünmek istemediğim için tabii ki!

"İyi olduğundan eminim."

"Umarım," dedim ama ne yazık ki düşündüğüm o değildi. Yine de bana inanmış olmalı ki başka soru sormadı. Ona açıklama yapmak zorunda kalmayacağım için rahatladım.

Yetimhanenin önüne gelince, benimle beraber arabadan indi. "Bir işim var. Dönüşte seni alırım tamam mı?"

"Ne kadar sürecek işin?"

"İki saate gelirim. Bir aksilik olursa, Kenan gelir."

"Gerek yok, kendim geçerim kafeye."

"Hayır, Küçüğüm. Bunun olmayacağını biliyorsun. Çocuklar da burada olacaklar. Bir sıkıntın olursa onlara ulaş," dedi arkasındaki ikiliyi göstererek. Böyle bir şeye gerek olmadığını yüzlerce kez söylesem de işe yaramayacaktı anlaşılan.

CamScanner ile tarandı

"Görüşürüz," diyerek arkamı dondüm ama daha adım atamadan çekti beni kendine. Kollarını belime dolayıp alnımdan öperken yalnız olmadığımızı unutmuş gibiydi.

"Öpücüğümü vermeden nereye gidiyorsun?"

"Çocuklar bizi izliyor Ezel, bu uygun..."

"Değil, biliyorum ama ben yine de öpücüğümü almak istiyorum." İtiraz etmek için ağzımı açar açmaz dudaklarıma kapandı. Açık kalan ağzımda dilini utanmazca gezdirip tadını damağımda bırakarak geri çekildi.

"Şimdi gidebilirsin." Onun gülümseyen yüzüne nasıl karşı koyabilirdim ki? Benim de dudaklarım kıvrıldı istemsizce.

* * *

CamScanner ile tarandı

"Neden kızdın anlamadım ki Abi?"

"Aptal mısın Kenan!"

"Yenge nereden anlayacak ki kadının kim olduğunu?"

"Anlaması bir dert anlamaması başka bir dert! Tüm görüşmelerimi o ayarlıyor, bilmiyor musun? Demeyecek mi, o kadın kim?" Suratı asılınca rahatsız olduğunu anlamıştım. Başarısız bir bahane üreterek Dilek'i düşündüğünü söylemişti. Meleğim, cidden yalan söyleyemiyordu. O an için ona açıklama yapmam zor olduğundan, inanmış gibi yapmak zorunda kalmıştım. Elimde yeterli bilgi olmadan ona anlatıp gereksiz yere ümitlenmesini istemiyordum. Aylardır süren araştırmalarım sonucunda ulaşabildiğim tek kişiydi bu kadın. Onu yetimhaneye bırakan kadının kızı... İçimden bir ses, öğreneceklerimin hoşuma gitmeyeceğini söylüyordu. Gözümün önüne asık suratı düşünce kendi kendime gülümsedim. Kıskanmış mıydı acaba? Yoksa haberi olmadığı için rahatsız mı olmuştu sadece? Bir an için kıskandığını düşünerek sevinmiştim. Nasıl hastalıklı bir tip haline gelmiştim ben böyle!

"Ankara'dan haberler gelmeye başladı. Yengeyi duymayan kalmadı sanırım."

"Bu hoşuma gitmiyor. Benim düştüğümü görmek isteyenler, ona ulaşmaya çalışacaktır."

CamScanner ile tarandı

"Umut'la Yasin yanındalar zaten. Ahmet de yanına iki kişi aldı, etrafta dolanıyorlar." Meyra, bunu duysa kesin kalp krizi geçirirdi. O kadar adamın neden etrafında dönüp durduğuna asla anlam veremiyordu, ben de onu korkutmamak için açıklayamıyordum.

"Serkan'dan haber var mı?"

"Yok, Abi. Bir daha da olacağını sanmam. Elinde hiçbir şey kalmadı."

"Beni düşündürende bu... Kaybedecek bir şeyi olma, yanların neler yapabileceğini bilemezsin."

"Çıkacağı deliğe geri tıkarız."

Kendini yenilmez sanan bu çocuk uzun zamandır yanımdaydı. Az da olsa güvenimi kazanan tek kişiydi. Diğerleri sadece göt korkularından bir şey yapmaya çekiniyor olsalar da Kenan, ağzında laf tutamaz, aklına ne gelirse söylerdi. Belki de bu yüzdendi ona olan güvenim.

"Onu arayarak zaman kaybetmeyin. Etrafında dolananlara ulaşsınlar."

"Söylerim çocuklara."

"Evli demiştin değil mi?" diye sordum, kadının evinin önünde durduğumuzda.

"Evet, ama kocası evde değil şu anda."

"İyi." Girişte, sağdaki ilk dairenin zilini çaldı Kenan. Kadının gözünü korkutmamak için bizimkiler arabanın yanında beklese de o yanımdan ayrılmazdı. Birini bekliyormuş gibi kapı hemen açıldı. Tabii bizi görünce kapatmaya çalıştı ama çok geçti. Kenan, ayağını kapının arasına sıkıştırıp, "Korkmana gerek yok," dedi. "Annen hakkında konuşmak için geldik."

"Annem mi?"

"Annen ve onun bildikleri hakkında."

"Annem öleli iki sene oluyor."

CamScanner ile tarandı

Araya girip Kenan'ı geri çektim. "Belki bildiğin bir şeyler vardır. Önemli olmasa burada olmazdık. Kapı ağzında durmayalım," derken ona başka seçenek sunmadığımın farkındaydı. İsteksiz olsa da kapıyı aralayıp geçmemize izin verdi. Önümüzden ilerlerken adımları seyrek ve titrekti. Korkuyordu da neden? Bizden mi, bildiklerinden mi? Salondaki yıpranmış koltuklardan büyük olanına otururken, "Annen ne iş yapardı?" diye sordum.

"Onunla neden ilgileniyorsunuz, anlamıyorum."

"Sorularıma yanıt verirsen sen de cevaplarını almış olacaksın." Kararsız kaldığı birkaç saniye ürkek bakışlarla inceledi bizi.

"Hizmetçilik yapardı."

"Kimlerin yanında çalıştı?"

"Hepsini bilmiyorum."

"En son kimin yanında çalışıyordu?"

"Fuat diye bir adamın. Soyadından emin değilim. Berkin ya da Erkin olabilir."

"Berkin," dedi Kenan hemen. İnşaat işinde oldukça başarılı bir adamdı da bir karısı ve üç çocuğu olduğu için aradığım kişi o olamazdı. Ya yasak ilişkiden olmaysa?

"Ondan önce?"

"Hatırlamıyorum. Bunları neden sorduğunuzu hâlâ anlamış değilim."

"Bir çocuğu yetimhaneye bıraktı annen," dedim. "O çocuğun annesini ve babasını arıyoruz." Belki yanlış anlamaları düzelir, bir şekilde yardım etmeye karar verir diye düşünüyordum, sonuçta ölmüş bir kadını bir daha öldüremezdim.

"Annem böyle bir şey yapmaz."

Şaşkınlıkla irileşen gözleri gerçekten bir şey bilmediğine inandırmalı mıydı beni? O kadar çok insan görmüştüm

CamScanner ile tarandı

ki ayaküstü kırk yalan sayan, artık emin olamıyordum. Buradaki tek soru, yalan söyleyerek kimi korumaya çalışacağıydı.

"Yaptı, ama kim için?" dedi Kenan sertçe, hâlâ kadının gözünü korkutarak bir şeyler öğrenebileceğini düşünüyordu.

"Bakın, gerçekten annemin nerelerde çalıştığını pek bilmezdim ama çoğu zengin iş adamlarıydı. Belki de o yüzden isim vermeye çekinirdi, pek bir şey anlatmazdı."

"Bildiklerini söyle," dedim, o da bir iki isim daha saydı ama hiçbiri olamazdı. Elimin boş kalması canımı sıktı. Nasıl biri bu kadar saklardı kendini? Neden Meyra'mı bir yetimhaneye bırakmıştı? Ölmüşler miydi yoksa sadece istememişler miydi? Sonuca ulaşamadıkça altında yatanın doğal bir durum olması ihtimali uzaklaşıyordu zihnimden. Göründüğünden ve şimdiye kadar düşündüğümden daha farklı şeyler olduğunu hissediyordum.

"Aklına başka isim gelirse bize ulaş," dediğimde Kenan çoktan ona bir kâğıt uzatmıştı.

"Bildiklerim bunlar. Üzgünüm size yardım edemedim ve hâlâ annemin neden böyle bir şey yapmış olabileceğini anlamıyorum. Yapsa da benden gizlemezdi diye düşünüyorum. Bence bir yanlışınız var. Siz de bir kez daha araştırın."

"Emin olamasak şu anda burada olmazdık. Yine de teşekkürler yardımın için."

Dönüş yolunda ne yapacağımı düşünüyordum. Ahmet'e gitsem kısa yoldan varacaktım belki de sonuca ama konuşma kötü sonuçlanırsa... Meyra'yı üzemezdim. Ahmet'in de isteyerek bir şey söyleyeceğinden şüpheliydim.

"Tüm Alkan soyadlarını araştırdın mı?"

CamScanner ile tarandı

"Defalarca."

"Nasıl olur da bir sonuç çıkmaz! Bunda bir bit yeniği var."

"Ben de anlamış değilim Abi ama yine söylüyorum, bence Ahmet'le konuşmakta fayda var."

"Elimizde kalan bir tek o gibi görünüyor."

Kimsin sen Meyra? Kimin kızısın?

* * *

CamScanner ile tarandı

"Hayırdır kızım bir sorun yok ya?" diye telaşla kalktı Ahmet Baba'm yerinden.

"Yok, yok! Sakin ol, hem seni hem de Dilek'i görmeye geldim." Elimdeki poşetlerin birkaçını uzattım. "Bunlar ufaklıklar için. Birkaç parça kıyafet var."

"Birkaç parça mı? Bunlar çok fazla kızım."

"Değil, alabiliyorsam alırım."

"Rahatının yerinde olmasına sevindim ama sen yine de kenara para ayır. Ne zaman ne olacağı belli olmaz."

"Merak etme," dediğimde sıkıntılı bir iç çekti. Neden bu kadar kafasına takıyordu anlamıyordum. Tamam, beni düşünüyor olmasında anormal bir şey yoktu ama... Saçmalıyordum. Karşımdaki adam bana bunca sene babalık yapan kişiydi.

"Dilek'i görmek istiyorum."

"Onda kendini görüyorsun."

"Evet," diyerek kabul ettim. "Yüzündeki izlere kafayı çok takıyor."

"Senin saçlarına taktığın gibi..."

"Buradan çıktığım ana kadar bunun çocukluk olduğunun farkına varamamıştım."

"Burası kapalı bir kutu, kızım."

"Ve bu çocukların dışarısı hakkında hiçbir fikri yok."

CamScanner ile tarandı

"Değişiyorsun."

"Bu kötü mü?" Değişiyordum elbette. Bundan daha doğal ne olabilirdi?

"Bundan sonra ne yapacağına göre değişir." Memnuniyetsizliğini kilometrelerce öteden hissedebilirdim. Bu hallerine bir son vermem gerekiyordu.

"Ezel'le tanışmanı istiyorum." Şaşırdı. Değişen mimiklerinden kendisiyle savaş verdiğini anlayabiliyordum. Onun hakkında her ne duyduysa, büyük bir önyargı oluşturmuştu.

"Olur," dedi sonunda. Beraber Dilek'in odasına kadar yürüdükten sonra beni bırakıp odasına döndü. Fatma Teyze'nin deyişiyle, onunla aramızın limoni olmasını sevmiyordum.

Dilek, kapısının kapanma sesiyle uzandığı yerde doğruldu. Dudaklarının saniyelik de olsa kıvrıldığına yemin edebilirdim ve bu bile şu anlık benim için yeterliydi.

"Selam," dedim içten bir şekilde gülümseyerek.

"Bu kadar erken geleceğini düşünmemiştim." Açıkça kendini ifade etmesini seviyordum. Böylelikle ne hissettiğini daha iyi anlayabiliyor, nasıl davranmam gerektiğini rahatça değerlendirebiliyordum.

"Sana işim olmadığı zamanlarda sık sık geleceğimi söylemiştim."

"Sanırım sana inanmalıyım."

"Kesinlikle. Bak, sana neler getirdim." Poşetleri görünce onun için her şey geride kaldı. Yaşadıklarından dolayı yaşıtlarından daha olgun olsa da neticede o da bir çocuktu. Kıyafetleri poşetlerden çıkarıp üzerine tutuyor, ardından diğer paketi açıyordu. Onun, bu ufacık şeyler karşısındaki sevincini görmek, beni çok mutlu etti. Güzel yüzünün az da olsa gülmesinden daha değerli ne olabilirdi ki...

CamScanner ile tarandı

Son poşette sarılı duran defteri çıkarınca, soru soran gözleri üzerime döndü. "Bunu ne için aldın?"

"Bir zamanlar, kendimi sürekli odama kapadığım için sıkılır, ne yapacağımı bilemezdim. Ahmet Baba, bana bir defter almış ve içimden ne geçiyorsa yazmamı söylemişti. Oldukça rahatlatıcı. En azından kendini eskisi kadar yalnız hissetmiyor, düşüncelerine karşılık alamasan da biriyle paylaşıyormuş gibi rahatlıyorsun." Defterin kapağını kaldırıp sayfalar üzerinde parmaklarını gezdirdi.

"Söylediklerini düşündüm ve haklı olduğuna karar verdim," dedi bir önceki konuşmamıza dönerek. "Yine de bana olan bakışları değişmiyor."

"Değişmek zorunda değil. Sen de umursamak zorunda değilsin."

"Deneyeceğim," dedi, defteri elinde sallarken. "Neden Ahmet Amca'ya, baba, diyorsun?"

"Hayallerimdeki babaya en yakın kişi oydu. Benimle ilgilenmekten hiç vazgeçmedi." Yalnızca kafasını salladı. Bu sefer ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. "Uygun olduğum bir hafta sonu buradan çıkmak ister misin?" diye sordum, onu keyiflendirmeyi umarak. Gözleri parlasa da tereddütle, "Buna izin verildiğini sanmıyorum," dedi.

"Bir şeyler yapabileceğimden eminim," dedim, gülümseyerek. Bu sefer gerçek bir gülümseme yerleşti yüzüne. Aldığım o hediyelerden daha değerli bir şey verdiğimi belli ediyordu bakışları. Biliyordum, her çocuğun hayaliydi, bu duvarların dışında özgürce zaman geçirmek. O an fark ettim ki bundan büyük bir keyif alıyordum. Sadece Dilek değil, tüm çocukların ilgiye ihtiyaçları vardı. Bunun için ne yapabilirdim? Düşünmeliydim.

"Ne zaman gideriz?"

CamScanner ile tarandı

"Şu an bir şey söyleyemem ama sana haber veririm bu şekilde olur mu?"

"Tamam." Telefonum çalana kadar zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim bile. Bu küçücük kızın içinde yaşattığı hayalleri vardı. Onları sağlamak adına elimden geleni yapacağıma söz verdim kendi kendime.

Bu sefer yetimhaneden çıkarken, biraz daha güçlüydüm. Bana olan bakışlar değiştiği için miydi yoksa artık ben mi farklı bakıyordum hayata bilmiyordum. Sadece geçmişin ve yalnızlığımın izlerinin geride kaldığını görebiliyordum. Otel odasına hızla dalan bir adamın, hayatıma da aynı şekilde ansızın dalacağını kim bilebilirdi?

Ezel, garip bir sessizlikle karşıladı beni. Eve gidene kadar ikimiz de konuşmadık. Kafasının dağınık olduğu belliydi. Görüştüğü kadınla mı ilgiliydi? Yeniden içim içimi yemeye başlamıştı. Sormadan uzun süre dayanamayacaktım.

Eve girer girmez odasına çekildi. Kaçıyor muydu benden? Odasından gelen su sesini duyduğumda duşa girdiğini anlayarak, ben de odama geçip duş almak için soyundum. Sonra da yemek hazırlardım, ama nasıl? Tabii ki az çok yemek yapmışlığım vardı ama o da Fatma Teyze'nin beni mutfağa gizli gizli soktuğu zamanlarla sınırlıydı. Duşta ne kadar oyalandığımı bilmiyorum ama mutfağa indiğimde karşılaştığım manzarayı kesinlikle beklemiyordum.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Yemek," dedi elindeki tavuğu hazırladığı sosa bularken. Tuhaf olan benmişim gibi bakıyordu. Bu dağ gibi adam, mutfağa geçmiş yemek mi yapıyordu? Gayet doğalmış gibi?

"Onu görüyorum aslına bakarsan da... Sen yemek yapmayı nereden biliyorsun?"

CamScanner ile tarandı

"Sanırım sen bilmiyorsun," derken gülümsüyordu.

"Pek sayılmaz," dedim çekinerek. Utanmam gerekirdi değil mi? Koskoca adam yapabilirken benim bilmemem kötüydü.

"Gel yanıma." Yanına gittiğimde patatesi ve bıçağı önüne koydu.

"Sanırım patates kızartabilirsin?"

"Abartma istersen."

"Tamam, başla bakalım soymaya." Kabuklarıyla kızartsak olmaz mıydı? Elma dilim olsa hani... Bunu söylesem kesin dalga geçerdi. O yüzden ses etmedim. Kabuğundan çok patatesi yok ederken, ellerimi ellerinin içine alıp arkama geçti. Sıcak gövdesi sırtıma değdiğinde elimizde bıçak olmasının tehlikeli olduğunu düşündüm. Her an heyecandan elim titreyebilir, kendime ya da ona zarar verebilirdim!

"Yiyecek biraz patates kalsa fena olmayacak, ne dersin?" Nefesi boynumu yaladı, tüylerim diken diken olup tenime battı. Söylediklerine alınamayacak kadar farklı duygular içerisindeydim.

"Bu bıçakla zor oluyor," desem de onun usta ellerine teslim oldu patatesler. Bir kukla misali hareket ettirdi ellerimi. Yaptığımız işe dikkat etmem gerekirken, sıcaklığını ve buram buram yaydığı kokusunu düşünmekten alamıyordum kendimi.

Aynı ustalıkla dilimledi patatesleri ve kızgın yağa bıraktı. Beni saçlarımdan öperek, tavuklarla ilgilenmeye devam ettiğinde, en azından masayı hazırlayabileceğimi düşünüp harekete geçtim. Tüm bu süre boyunca, gövdesinin akıcı hareketlerine kapılıp durdum. Arada bir ıslık çalıyor, yanımdan geçtiği her seferinde saçlarıma, yanağıma ya da dudaklarıma öpücük konduruyor, ilgisinin üzerimde olduğunu hissettiriyordu.

CamScanner ile tarandı

Yemeklerimiz hazır olduğunda tabaklarımızı doldur. oturduk. Tavuktan ilk ısırığımı aldığım anda lezzetine ha yıldım. Nereden öğrenmişti yemek yapmayı?

"Bu gerçekten çok güzel," dedim. "Eline sağlık."

"Senin de ellerine sağlık Küçüğüm."

"Evet, senin yardımınla patatesleri çok güzel soydum!"

"Başlangıç için yeterince iyisin," dedi, boğuk kıkırtı dudaklarından dökülürken.

"Yemekleri Meliha Teyze yaptığına göre sen nasıl öğrendin?"

"O yanıma gelmeden önce yalnız yaşadığım uzun bir dönem oldu. Her şekilde kendime yetmeyi öğrenmem gerekiyordu." Bunu nasıl düşünmemiştim? Kendini kimseye muhtaç hissetmek istememesini anlayabiliyordum. Çatalına batırdığı bir patatesi bana uzatınca, gülümseyerek ağzımı açtım. Sonrasında benim tabağımdakileri o, onun tabağındakileri ben bitirene kadar bu ufak eğlencemiz devam etti. Bulaşıkları makineye yerleştirip ortalığı toparladıktan sonra birer kahve yapıp salona geçtik.

"Bugünkü görüşmenden haberim yoktu," dedim sonunda kendimi tutamayarak. Elinde minicik kalan fincanı dudaklarına götürüp büyük bir yudum aldı. Cevap alamadığım süreyi uzattıkça gerginliğim artıyordu. Olabildiğince sakin bir şekilde fincanı masaya bırakırken, "Bizim işlerle alakası olmayan bir görüşmeydi," diye yanıtladı sorumu. Bu hiç de açıklayıcı değildi. Sıkıntıyla iç çekerek arkama yaslanırken daha açıklayıcı olmasını istemeye hazırlandım. Benden önce davrandı.

"Birini bulmaya çalışıyorum. Bugün buluştuğum kadın aradığım kişiyi tanıyordu. Bu konuda bana yardımcı olmasını istedim."

CamScanner ile tarandı

"Anladım." Biraz rahatlamıştım sanki. Neden rahatlamıştım? "Kimi arıyorsun?"

"Kayıplara karışan bir adamı..." Daha fazla soru sormam anlamsızdı. Yine benimle paylaşmayı tercih etmediği o alanı ihlal ediyordum. Onunla olmam, her şeyi bilmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Kıskandın," dedi hafifçe gülerek. Kıskançlık. Hissettiğim şey bu muydu? Onun başka bir kadınla görüşüyor olması... Mideme gizliden gizliye giren kramplar ve içimi saran sıkıntı. Ah... Artık bir adı olması hissi güzelleştirmeye yetmiyordu. Hiç ama hiç güzel bir duygu değildi.

Ben sessiz kaldıkça gülümsemesi büyüdü. "Evet, ne hissettiğini anlayabiliyorum çünkü ben de seni kıskandım Meyra."

"Ne zaman?"

"Selçuk'un yanına gittiğimiz zaman. Sana bakan gözleri... Onları yerinden çıkarmak istedim." Öyle bir ses tonu vardı ki gerçekten gözlerini çıkarmak istediğinden şüphe duyamıyordum. Onun beni kıskanmış olması neden hoşuma gitmişti peki? Of! Her şey neden bu kadar karmaşıktı? Çok bilinmeyenli denklem gibiydi Ezel'le beraberken yüzeye hücum eden duygular ve onların anlamları.

"O kadının kim olduğunu düşünüp durdum. Neden haberim olmadığını... Rahatsız ediciydi." Belimden kavrayıp beni kucağına oturturken, gözlerini gözlerime dikti.

"Yeni yeni tatmaya başladığımız bu duygulara alışmamız zaman alacak belki de ama şunu bil, sadece sen varsın. Ne öncesi oldu ne de sonrası olacak. Ayrıca bir daha sakın kendini benden sakınma. Bu sabahki gibi uydurma cevaplar da verme, içinde ne varsa onu söyle."

"Ben..."

"Ben de Küçüğüm, ben de..." dedi sanki o da ne yapa-

CamScanner ile tarandı

cağını bilemiyormuş gibi. Sonrası sıcak sonrası pembe. Öpücüklerimiz birbirine karışan nefeslerimizin peşinde birbiri ardına kondu dudaklarımıza. Her biri ayrı bir kelime her biri ayrı bir duygu taşıdı içimize.

Büyülü diyardaydım. Çıkışını asla bulmak istemediğim...

* * *

CamScanner ile tarandı

"Yetimhaneye ben de geleyim mi bugün?" diye sordum. Hayır, dese bile bir ara gidecektim ama onun arkasından iş çevirmek istemiyordum. O, Dilek'le ilgilenirken Ahmet'le baş başa kalmam kaçınılmaz olacaktı.

Haftalardır içim içimi yiyordu. Belirsizliklerden nefret ederdim ve yeterince uzun zamandır belirsizlikler içinde sabırla bekliyordum. Sanki yer yarılmıştı da içine girmişlerdi. Meyra'nın kimliği sahte çıkmadığı için babasınınkinin sahte olduğunu düşünüyordum. Bu yüzden de soyadından hiçbir yere varamamıştım. Açık kalan tek kapı, yetimhaneydi. Ahmet, her ne biliyorsa en azından bir kısmını öğrenmemin zamanı gelmişti. Eğer Meyra'ya zarar verecek bilgiler saklıyorsa ben de sessizliğimi korumak için elimden geleni yapacaktım. Yok, yapamazdım. Bana olan güvenini sarsarak, ona yalan söyleyemezdim.

İçimi titreten buz mavisi gözlerini dikti gözlerime. "Aslında ben de sana bunu soracaktım. Ahmet Baba'yla tanışsan iyi olur. Tabii Dilek'le de."

"Böyle düşünmene sevindim Küçüğüm."

Ona her Küçüğüm dediğimde olduğu gibi, öpülesi dudakları kıvrıldı. Günden güne ona dokunmadan durabilmek daha da acı verici olmaya başlasa da hâlâ korku-

CamScanner ile tarandı

yordum onu kendi karanlığımın içine hapsetmeye. İnip sönecek, parıldayan gözleri durgun sulara dönecek diye çekiniyor, şimdi sevgiyle ve eşsiz bir güvenle bakan gözleri, sırlarımı öğrendiği zaman nefretle dolacak diye düşünmeden edemiyordum. Ne kadar daha dayanabilecektim? En azından deniyordum.

"Hazırlanalım," diyerek sofradan kalktım. O geceden sonra bir daha onu çıplakken görmemiş ya da çıplak tenine dokunmamıştım. Ellerim karıncalanıyor, ruhum titriyordu. Sahip ol, diye fısıldıyordu, Meyra'nın yanında uykuda kalmayı başaramayan hayvan. Sarsılıyordum. Dudaklarım teninin her bir zerresinin tadını almak için kavruluyor, gözlerim güzelliğini görebilmek için yanıyordu. Tereddüt dahi etmeden eli avucuma düştüğünde, merdivenleri tırmanıp onun odasına girdim. Yeniden soymak istiyordum onu. İzin verir miydi? Ya ben? Bir kez daha kendimi durdurmayı başarabilir miydim?

Odaya girer girmez narin bedenini kapıya yasladım. Dolgun ve leziz dudaklarına kapanıp onları emerken, ne yapacağını bilemediği ellerinin üzerimde gezinişinin tadını çıkardım. Ellerim sırtından kalçasına kaydı. Avuçlarımı dolduran tenini sıkıca kavrarken, şaşkın inildeyişiyle uzaklaştım.

"Hazırlan Küçüğüm." Başka söz edemeden çıktım odasından. Karşımda öpüşmelerimizden kızarmış ve şişmiş dudaklarıyla, parıldayan masmavi gözleriyle ne kadar tahrik edici olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

* * *

"Hoş geldin kızım," Ahmet'in sesini duyduktan sonra Meyra'nın arkasından odaya girdim. Yüzündeki gülümseme hızla silindi. Vay be! Bu adam beni gerçekten tanı-

CamScanner ile tarandı

yordu. *Neler saklıyorsun Ahmet? Nasıl pis işlere bulaştın?* "Siz de Ezel Bey olmalısınız," dedi kendini toparlayarak. Elimi uzattım.

"Memnun oldum, Ahmet Bey."

"Ben de," dedi ama benimle yüz yüze gelmiş olmaktan hiç memnun değildi. Onu suçlayamazdım.

"Buyurun, oturun." Gösterdiği yere otururken bir süre rol yapmam gerektiğinin bilincindeydim. Meyra, yanımızdan ayrılana kadar normal konuşmak hatta onun gönlünü yapmak zorundaydım. Küçüğüm, yanıma oturduğunda destek olurcasına gülümsedi. O güldüğünde her şeyi geride bırakmam normal miydi? Sadece o an için bile olsa...

"Sana her şeyi anlattıktan sonra tanışmanız gerektiğini düşündüm, Ahmet Baba."

"İyi yaptın kızım. Yine de beni aranızda olanlarla ilgili aydınlatırsan sevinirim."

"Meyra'yı asla bırakmayacağımı ve onu ne pahasına olursa olsun her zaman koruyacağımı bilin. Önemli olan bu..." İtiraz etme şansı olmadığını zaten biliyordu. Ne yaparsa yapsın, daha doğrusu, kim ne yaparsa yapsın, Meyra istemediği sürece asla benim yanımdan ayrılmayacaktı.

"Benim de bunca sene istediğim onu korumaktı zaten. Az çok isminizi duymuşluğum var. Onu gerçekten koruyabileceğinize inanıyor musunuz? Yeri geldiğinde kendinizden bile?" Ah be Ahmet... Neden damarıma basıyorsun aptal adam?

Meyra'nın derin bir nefes çekerek bir şey söylediğini duydum ama o an Ahmet'e odaklanan bakışlarımı ayırıp da ilgimi ona yöneltemiyordum. Kelimeleriyle atış yaptığı yerin farkında mıydı gerçekten?

"Ezel?"

"Bir şey yok, Küçüğüm," dedim, onu yatıştırmak için

CamScanner ile tarandı

elini okşayarak. "Sadece çevremin ne kadar kötü olduğundan bahsediyor. Merak etme, sana zarar gelmesine asla izin vermem. Ne kendimden ne de çevremden." Kafasını usulca sallayıp onaylarken, az da olsa rahatlamıştı.

Ayağa kalkıp, "Ben bir Dilek'e bakıp geleceğim," dedi. "Sen de gelmek ister misin Ezel?"

"Biraz yalnız kalın sonra uğrarım. Daha iyi olur, değil mi?"

"Süper, bekliyorum. Görüşürüz, Ahmet Baba," diyerek çıktı odadan.

"Ne saklıyorsun?" diye sordum hiç vakit kaybetmeden. Bunu bekliyordu. Rahatlıkla, "Hiçbir şey," diyerek yalan söyledi. "Saklıyor olsam da sana söylememi gerektiren bir şey yok."

İşi yokuşa süreceğini biliyordum zaten ve ona zarar veremeyeceğimi de. O da bunu biliyor, bunun keyfini sürüyordu. Bilmiyor muydu gerçekten, beni asla köşeye sıkıştırmayacağını?

"Bak, amacım ne Meyra'yı üzmek ne de senin başına bela olmak. Fakat onun ailesini tanıyor ve onlara ne olduğunu biliyorsun. Bunları Meyra'yı korumak için sakladığına inansam da bilmem gerekiyor."

"Bilmen neyi değiştirecek?"

"Biliyor olacağım."

"Bildiğim bir şey varsa o da senin ellerinin kirli olduğu. Kim bilir şimdiye kadar kaç kişinin kanını akıttın. Şimdi de her şeyden habersiz masum bir kıza yaklaşıyor, onunla evcilik oynuyor, onu da kendi karanlığının içine çekiyorsun."

Öfkeyle ayaklanıp masasına yumruğumu indirirken, "Haddini aşıyorsun!" diye bağırdım. "Madem kim olduğumu, neler yapabileceğimi biliyorsun, ona göre davranmanı öneririm. Sana zarar vermeyecek olabilirim ama çok

CamScanner ile tarandı

sevdiğin bir ailen var öyle değil mi?" Gözlerinden geçen korkuyla içimi tatminkâr bir duygu kapladı. İşte, ben buydum. İnsanların gözlerinde görmeye alışık olduğum korkuyla besleniyordum. Bir tek Meyra'nın yanında değişiyor, bu değişime engel olamıyor, olmak da istemiyordum.

"Bunu yapamazsın."

"Kim bilir, belki bir trafik kazasında ölürler," dedim, içime işleyen soğukluk, sesime yansırken. Gözbebekleri titredi, büyüdü. Pes ediyordu. Bu kadar zayıf olmalarına rağmen neden aksine davranırlardı, anlamıyordum. Hepsinin zayıf noktası vardı. Daima. "Bildiklerini anlatmaya başlasan iyi edersin. Bunca zaman durduysam sadece Meyra'yı düşündüğüm içindi."

Masasının kenarında duran bardağından bir yudum su alıp geri bıraktı. Yakasına kadar kapalı olan gömleğinin en üst düğmesini açarken, karşısındaki koltuğa oturdum.

"Seneler önce kardeşimin bana taktığı borç batağından bir adam sayesinde kurtuldum. Nasıl tanıştık, nasıl bir araya geldik hatırlamıyorum bile. Şeytanla anlaşma yapıyordum sanki. Borçlarımı kapattıktan sonra günü gelince benden bir şey isteyebileceğini söyledi. Aradan çok zaman geçti. O ara yetimhaneyi sahiplendim, evlendim. O adamdan bir kez olsun haber almadım. Aklımdan çıkıp gitmişti bile. Bir gün kadının biri kucağında bir bebek ve elinde bir notla çıkageldi. Tek kelime etmeden de gitti." Yerinden kalkıp cebinden çıkardığı anahtarla dolabın altındaki çekmecelerden birini açtı. Zarfı tutan eli titriyor, kâğıt parçasına onu yakmak istiyormuş gibi bakıyordu. Yerine oturmadan zarfı uzattı. "Aç, oku. Tüm bildiğim bu."

Kenarı yırtılmış zarftan kâğıdı çıkardım. Okuduğum satırların hiçbiri soruma cevap olmazken, üstüne yenilerini ekledi.

CamScanner ile tarandı

Senden günü geldiğinde bir şey isteyebileceğimi söylemiştim, Ahmet. Şimdi borcunu ödeme zamanı. Senin için ödediğim her bir kuruştan daha değerli bir şeyi ellerinde tutuyorsun artık. Kızımı. Ona, karanlık sokaklardan daha iyi bir hayat sunmak zorundayım. Karım öldürüldü, yakında benim de peşimden geleceklerdir. O yüzden gidiyorum. Adı Meyra. Hayatımın ışığı... Nüfus cüzdanımı zarfın içine koydum. Boşuna kim olduğumu araştırmaya kalkma, sahte. Şu an üç yaşında. Ne beni ne de annesini hatırlamayacağından eminim. On sekizini doldurduğunda geri geleceğim. Düzenli olarak eline para geçecek. Ara sıra sana ulaşacağım. Hiçbir ihtiyacını eksik etme.

Ona iyi bak. Bu bir rica değil, bilesin.

"Adı ne bu adamın?"

"Yalan söylemediyse Ali olmalı."

Lanet olsun! Adı gerçekten Ali olsa bile samanlıkta iğne aramaya benziyordu bu durum. Gerçi, onca parayı ödemeye gücü yeten, o tarihlerde karısı öldürülen bir adam... Seçenekleri azaltırdı belki. Kimdi lan bu adam? "Arada sana ulaşacağını söylemiş. Ne sıklıkta konuşuyorsunuz? Sana nasıl ulaşıyor?"

"Her seferinde başka adamlar gelip para bırakıp gitti. Hiçbiri konuşmadı. Düşün, sağır ya da dilsiz olduklarından şüphe ederdim. Bazen burada olmuyordum bile. Sadece bir kere aradı. Meyra, o zaman on yaşındaydı. Ona iyi bak dedi ve kapadı. Bu kadar! Bir daha haber alamadım."

"Para yollamayı da mı kesti?"

"Evet. Bir daha kimse gelmedi. Arayan da olmadı. Ben zaten para istemiyordum, o ayrı konu. Elimden geldiğince ona baba sevgisi vermeye, yanında olmaya çalıştım. On

CamScanner ile tarandı

sekizine geldi ama dediği gibi gelip onu almadı. Belki de öldü bilmiyorum. Ben de bir sene daha onu yanımda tutabildim ancak. Kimseyi tanımam etmem. Param da ancak aileme yetiyor zaten. Onu bırakmak istemedim." Sonuna doğru sesi kısılmış, kendi kendine konuşmaya başlamıştı. Onu bırakmış olmasına kızgın olan bir yanım vardı da önemli olan o adamdı. Neden gelmemişti? Gerçekten ölmüş olabilir miydi? Nasıl bir tehlike altındaydılar? Karısı... Meyra'nın annesi öldürülmüştü. Bunu bilmesini istememesini anlayabiliyordum. Peki, ya ben ne yapacaktım? Bunu ve öğrendiğim diğer şeyleri ondan saklayacak mıydım? Gerçeklerin ağırlığı çöktü üzerime.

Kendi kirli ellerime baktım. O adamın kızını korumak istediği dünyanın bir parçasıydım ve onu yanıma almıştım. Ya ona benim yüzümden zarar gelirse? Buna rağmen ondan ayrı kalabilir miydim? Aynı o adam gibi onu yalnız bırakabilir miydim?

Hayır, ben bu kadar güçlü değildim.

* * *

Meyra'yla Dilek'in yanına gittiğimde gerginliğimi, yalancı bir tebessümün ardına saklamaya çalışmıştım. Meyra, inanmamıştı. Beraber geçirdiğimiz iki aydan sonra beni, gerçekten tanımaya başlamıştı. Saklı kalmasını sağlayabildiklerim dışında... Ona da gücüm ne kadar süre daha yeterdi emin değildim. Meyra'nın yanında gardım düşüyor, çırılçıplak kalıyordum. Beni esir alan büyülü bir etkisi vardı.

"Ahmet Baba hoşuna gitmeyecek şeyler söyledi değil mi?" diye sordu, kahvesiyle yanıma otururken.

"Gerçek olmayan bir şey söylemedi." Saklamayı başa-

CamScanner ile tarandı

ramıyordum. İçime yayılan soğukluk Meyra'yı bile üşütecek cinstendi.

"Seni tanımıyor, Ezel."

"Beni tanıyor. Çevremin ne kadar kötü olduğunu ve sana zarar gelebileceğini biliyor." Kahvesini zorlukla yutu. Konuşmanın gittiği yerden memnun olmadığını görebiliyordum. Öğrenebilecekleri içten içe korkutuyordu onu.

"Çevrende neler döndüğünü anlamış değilim açıkçası, ama iyi olmadığının da farkındayım. Burada konu sensin. Senin nasıl biri olduğun..."

"O karanlığın parçası olup da nasıl iyi olabilirim?" Çaresizlikle dolu bir soruydu. Düşünmeden cevap verirken, elini kalbimin üzerine koydu. Gözleri gözlerimi buldu.

"Buradaki adam karanlık değil. Sadece karanlığın içine sıkışıp kalmış. Kötü biri olduğuna beni inandıramazsın, Ezel. Beni kurtardın, yanına aldın, bana hayal edemeyeceğim bir hayat sundun. Kötü olduğunu düşünmemi nasıl beklersin?"

"Ah Meyra..." diye mırıldandım içimde tutmayı başaramayarak. "O kadar bencilim ki seni bu karanlığa çekiyor olmama rağmen, kendimi durduramıyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki diğer her şey önemini yitiriyor. Ne pahasına olursa olsun seni yanımdan ayıramayacağımı biliyorum gibi, eğer sana benim yüzümden bir şey olursa..." Biterdim. İşte, o zaman her şey biterdi. Ölürdüm de buna izin veremezdim. Onun saçının bir teline zarar gelmeyecekti.

"Ben de seni bırakmak istemiyorum. Düşündüğünün aksine içindeki iyiliği hem görüyor hem de hissedebiliyorum. Her gün!" dedi harflerin üstüne bastıra bastıra. Gülümsedi. "Sen benim şansımsın, Ezel," diye fısıldadı.

CamScanner ile tarandı

"Sen, beni yalnızlığımdan çekip alan, bana hayatı tattıransın." Onu ne kadar çok sevdiğimden haberi var mıydı? İçimi yaktığından, bu sözleriyle beni mutluluktan sarhoş, aciz bir adama çevirdiğinden...

"Mucizemsin," diye fısıldadım dudaklarına uzanırken. Onu deliler gibi öpmek istiyordum. Kendime katmak, onunla bir olmak, ışığının içimi ısıtmasına izin vermek, onun verdiği zevkten ölmek istiyordum. Zarif, minik parmakları yanağımda gezinirken, bekleyemedim. Belini sarıp kendime çekerken, yumuşacık, ipeksi saçlarını kavradım. Beni öp diye yalvaran dolgun dudağını dişlerim arasına alırken, boğuk iniltisi doldu kulaklarıma.

Daha fazla... Daha fazla...

Delirecek gibiydim. Dilim, o güzel ağzının içine dalıp keşfe çıkarken, özgür bıraktı kendini. Dili, dudağımın kenarında gezindi. İnledim. Gözlerim karardı. Bana ne yaptığının farkında mıydı?

İçimdeki lanet hayvan kükredi. İncecik bacaklarını okşayarak onu kendime çekerken, şaşkınlıkla dolu iç çekişi döküldü dudaklarının arasından. Sızlanmamak için zor tutuyordum kendimi. Acemi, ergen çocuğun teki gibi yalnızca ona sürtünerek kendimden geçtiğime inanamıyordum!

"Bacaklarını belime dola," dedim. Daha fazla tahammül edemeyecektim. Merdivenleri çıkarken, hiç ara vermeden öpmeye devam ettim onu. Geriye düşen başıyla açığa çıkan boynuna, yanaklarına, enfes dudaklarına... Sıklaşan nefesiyle şiddetle inip kalkan göğsü, çarpıyordu göğsüme. Kavruluyordum. İhtiyacım vardı. Ona, dokunuşlarına, tadına doyamadığım dudaklarına... Eksiktim. Bir olmak için haykırıyordu bedenim.

Onu yatırıp küçük vücudunun üzerinde yükselirken,

CamScanner ile tarandı

tişörtünü yukarı doğru çekiştirdim. Tanrım! Gördüğüm en güzel şeydi. Sutyenden taşan göğüslerinin tadını almak için eğildiğimde Meyra'nın cılız inlemesiyle kendimi daha çok kaybettim. Lanet olsun! Bir de kalçasını yukarı doğru kaldırıp sürtmüyor muydu? Delirmeme ramak kalmıştı.

Sakin ol Ezel, dedim kendi kendime. Her şeyden önce onu mutlu etmeli, zevk almasını sağlamalıydım.

Sırtına uzanıp sutyeninin kopçasını açtığım anda serbest kalan göğüsleri artık dudaklarıma ve avuçlarıma aitti. Saçlarıma asılan elleri kafamı kendisine daha çok bastırıyor, iniltileri artık odayı dolduruyordu. Sesini daha çok duymalıydım. Tadına bakmalı, en azından onu bu şekilde içime hapsetmeliydim. Nasıl delice bir arzuydu bu, mantığımı süpürüp yok eden? Göğsünden karnına doğru öpücükler bırakarak inerken pantolonunun düğmesini açıp fermuarı indirdim. Derin iç çekişiyle dondu kaldı. Onu korkutmak istemiyordum ama duramazdım. O kadar güçlü değildim.

"Nefes al Küçüğüm," dedim. "Sadece sana zevk vermek istiyorum." Pantolonunu kalçasından aşağı sıyırırken temas edebildiğim her yeri okşadım. Teninin yumuşaklığını hissetmek bir çeşit uyuşturucu gibiydi. Cennetime ulaşmak için dizlerini ayıracakken, direndi. Korkmuyordu. Masmavi gözlerinde gördüğüm utançtan başka bir şey değildi. Yanakları aldığı zevkten ve duyduğu utançtan kıpkırmızı kesilmiş, birkaç dakikadır ilgisiz bıraktığım dudakları dişlerinin esareti altına girmişti.

"İzin ver bana Meyra, bu sadece senin için." Okşayarak sakinleştirmeye çalışırken onu, titremeleri geçecek gibi değildi. Bir izin verseydi bana... Hafifçe uyguladığım baskıyla araladı dizlerini. Hiç vakit kaybetmeden eğilip öptüm uyluklarının içini. Saçlarımı yerinden koparmak ister gibi

CamScanner ile tarandı

kavrayışı yalnızca beni daha çok tahrik etmeye yarıyordu. Beklemedim. Çamaşırını çekip çıplak tenine yapıştırdım dudaklarımı. Ah o kokusu... Derince solurken meleğimi, dilimi gezdirdim cennetimin kapısında. İnledi. Sızlandı. İç çekti. Saçlarımı çekiştirdi. Islaklığı... Benim içindi. Kendimi kaybediyor, bir an öncesini ya da bir sonrasını düşünemiyordum. Çırılçıplak karşımda yatarken o kadar zarif, o kadar güzeldi ki...

"Bana ne yapıyorsun?" diye haykırdı yaşadığı şaşkınlıkla.

"Kendini bırak Küçüğüm, sadece hisset." Onu yalamaya, öpmeye, okşamaya devam ederken, kendini kaybedişini izledim. Gözlerinin kapanışını, boynuna doğru gittikçe yayılan kızarıklığını, avucumu dolduran göğsünün iniş çıkışlarını, pürüzsüz teninde bıraktığım minik ısırık izlerini... Parmaklarımın etrafındaki kasılmaları arttıkça ben de geçiyordum kendimden.

"Tadın..." diye mırıldandım kendimi tutamayarak. "Cenneti buldum seninle ben."

"Lütfen..." dedi. Ne istediğini bile bildiğinden şüpheliydim.

"Bırak kendini sevgilim." Titredi, kasıldı, kafamı kaldırmaya çalıştı. Kalbim eridi. Boğazım yandı. Kana kana içtim onu. Cennetimi, meleğimi... Haykırmak istedim onu ne kadar çok sevdiğimi. Bu sevginin canımı yakacak kadar büyük olduğunu... Kendini bıraktı. Yüksek sesle nefesini bırakırken, yanına uzanıp sıkıca sarıldım ona. Neden hapsedemiyordum içime? Orada yaşasaydı ya... Daha çok bende olsaydı. Daha çok benim. Saklasaydım dünyadan, kötülüklerden, belki de kendimden...

Boynuma sokulurken içim gitti. "Muhteşemsin," dedim, hissettiklerimi bir kelimeye toplama imkânım olma-

CamScanner ile tarandı

sa da. Kafasını boynumdan kaldırıp gözlerimin içine bakarken, utancı hâlâ oradaydı.

"Bu... Bu çok güzeldi," dedi kekeleyerek. Tatmin olmuş haliyle nasıl da güzeldi...

"Bu sadece başlangıç," dedim, kafasını göğsüme sokup saçlarından yayılan mis kokuyu derince solurken. İyice sokuldu boynuma. Gülümsedim. Karanlığımın parlak ışığıydı o... Adı gibi.

O'ydu her şeyi güzel yapabilecek olan, değerli kılan, anlam katan...

* * *

Meyra'nın yanından bir türlü ayrılamadığım için Kenan'la konuşamamıştım. Yeni edindiğim bilgilerden yola çıkarak adamın kim olduğunu öğrenme şansımız daha yüksekti. Buna neden bu denli taktığımı bilmiyordum. Başta onu mutlu etmek için çıktığım bu yol, sarpa sarmaya başlamıştı. Şimdi, bulabilecek olduklarımın Meyra'yı mutlu edeceğini sanmıyordum. Şu anki durum daha çok benimle ilgiliydi. Karanlık sokaklardan, diye tanımlanmış olmasıydı beni o adama çeken. En büyük soru ise iyilerden miydi kötülerden mi? Gerçi, kim ne kadar iyi olabilirdi ki?

"Benim biraz işim var Kenan'la."

"Peki," dedi kafasını kaldırmadan. İşine odaklandığı zamanlar büründüğü bu kişilik beni gülümsetiyordu. İlk zamanlarda hata yapmaya korktuğu için koruduğu dikkat gün geçtikçe yer etmişti. Yaptığı şey zor ya da kolay olsun aynı özenle çalışıyor, kontrol etmemi isteyerek karşımda ödevini tamamlamış bir çocuğun notunu beklemesi gibi dikiliyordu.

CamScanner ile tarandı

"Ben gelmezsem beşi geçirme." İşte, şimdi dikkatini çekmiştim. Kafasını kaldırıp meraklı olduğu anlarda yaptığı gibi kaşını havaya kaldırdı.

"Daha saat çok erken... O kadar saat dönmez misin?"

"Büyük ihtimalle dönerim. Sadece diğer ihtimalide söyleyeyim dedim."

"Tamam, dikkatli ol." Ayağa kalkıp yanına gittim. Ufak yüzünü avuçlarımın arasına alıp okşadım.

"Endişeleniyorsun?" Isırdığı dudağını, kıskacından kurtarıp parmağımla kızaran yerin üzerinde gezindim.

"Evet."

"Neden?"

"Tehlikeli insanların içinde olduğunu söyledin." Belli etmese de gerçekten korkutmuştum onu ve henüz hiçbir şey görmemişti. Eğilip alnından öptüm. Dudaklarımı oradan ayırana kadar geçen saniyelerde kokusunu soludum. Yanından ayrıldığım an özleyeceğimi biliyordum.

"Ben de tehlikeliyim, bir şey olmaz Küçüğüm."

"Bunu bilemezsin. Yine de dikkatli ol." Zamanla, her gidişimin bir dönüşü olduğunu gördükçe korkusunu yenerdi belki. Ben de insandım. Ben de zarar görebilirdim elbet ama kendimi korumayı öğrenmiştim.

"Tamam, sen de yalnız ayrılma buradan."

"İstemesem de geliyorlar peşimden zaten." Söylenişi bile o kadar sevimliydi ki... Dayanamayıp dudaklarından bir öpücük çaldım. Otuz dört senenin hıncını çıkarıyordum sanki. Ne kadar öpersem öpeyim doyamıyordum, asla yetmiyordu.

Her ne kadar onu gözümün önünden ayırmak istemesem de çıktım ofisten. Barın arkasında kızın biriyle flört eden Kenan, ayak seslerimi duyunca hemen toparlandı.

"Gidelim."

CamScanner ile tarandı

"Tamam Abi." Diğerlerine işaret verip yanıma geldi. "Hayırdır Abi, nereye gidiyoruz?"

"Sokaklarda gezme zamanımız geldi."

"Ahmet konuşmuş."

"Konuştu."

"Kimmiş?"

"Onu öğrenmeye gidiyoruz. Elimizde kesinliği olmayan bir isim ve karısının öldüğü tarih var. Bir de kayıplara karıştığı bir zaman..."

"Buralardan biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet."

"Aynı tarihlerde karısı öldürülen fazla adam olamaz."

"Bu cevabı bize Selim Abi verebilir."

"Onunla epeydir konuşmuyordun Abi, kabul etmeyebilir." Haklıydı yaşlı adamın damarına bastığın zaman seninle bir daha konuşması zordu ama şu an bunu düşünecek durumda değildim. Bana yardım etmek zorundaydı, benim ona yardım ettiğim gibi.

"Gidelim."

* * *

Bu saatte bile restoranın kapısına yığılmış korumalar gereğinden fazla dikkat çekse de Selim Abi'nin umurunda olmadığını biliyordum. Çocuklarla kapının önüne geldiğimizde, irice olan öne çıktı.

"Bu saatte giremezsiniz."

"Selim Abi'ye Ezel geldi deyin," dedi Kenan benim yerime. Adamın gözleri üzerimde durunca, şaşkınlığını gizleyemedi. Asla bir Selim Abi değildim. Benden korkulmasını gerektirecek ne yaptım diye düşünüyorum da pek de bir şey yoktu. Sağda solda birilerini asan kesen, öldüren bir adam değildim. Sadece babamın kaybettiklerinin

CamScanner ile tarandı

hepsini ve daha fazlasını alana kadar kimsenin gözünün yaşına bakmamış, ne kaybettiklerini ya da kaybettiklerinin onlar için önemini düşünmemiştim. Beni de kimse düşünmemişti.

"Söyleyin," Arkasındaki çocuklardan birine seslenip bana döndü. "İçerde bekleyin Abi," dedi. "Hoş geldiniz."

"Odasına çıkalım."

"Kusura bakma Abi ama başımdan olurum."

"Çıkarmazsan olmayacağın ne malum?" Sadece iki saniye düşünmüştü. Tuhaftı ikiletmemeleri. Ne yapacağımı düşünüyordu acaba?

Odasının önüne gelene kadar bize eşlik etti. "Sen dön," dedim, başını daha fazla belaya sokmaması için. Kapıyı çaldığım gibi girdim içeri. Masasının arkasında, sandalyesine yaslanan bedeni iki sene içinde biraz daha çökmüş, saçlarındaki beyazlar artmıştı. Değişmeyen tek şey o siyahî gözleri ve delici bakışlarıydı.

"İzin vermediğim halde geldiğine göre önemli bir şey olmalı."

"İzin vermeni bekleyecek zamanım yok."

"Her zamanki gibi ukalasın."

"Sen eskisi kadar iyi görünmüyorsun ama." Sert bir kahkaha attı.

"Yaşlılık işte," diyerek oturmam için kafasını salladı. Kemal'e bakıp çıkması için onay verdim. Onunla beraber Selim Abi'nin yanındaki çocuk da çıktı. Karşısına geçip oturdum.

"Ne oldu?"

"Birini bulmam lazım."

"Bu muydu bu kadar acil olan?"

"Benim için önemli."

"Kızım da benim için önemliydi." Bu konuyu açmasa

CamScanner ile tarandı

olmuyordu sanki! Sıkıntıyla yüzümü ovaladım. Buradan çıkmak için şimdiden sabırsızlanmaya başlamıştım.

"Bak, sana Abi diyorum. Bendeki yerinin büyük olduğunu biliyorsun ama ne senin kızını ne de bir başkasını sevemez, ona bakamazdım. Benim yanımda senin yanında olduğundan daha güvende olamazdı. İnkâr etme."

"Neyse ne... Kim bu bulmak istediğin kişi?" Kızını evlendirmemiş olsa bu konu burada kapanmazdı. Şanslıydım.

"Bundan on altı sene önce karısı öldürülen bir adamı arıyorum. Adı Ali olabilir."

Dudağını büküp alayla bakarken, "Elindeki bilgi bu kadar mı?" diye sordu. "Kaç tane Ali var biliyor musun? Ya da bu çevre içerisinde ailesini kaybeden kaç tane adam olduğunu?"

"Kolay olsaydı sana gelmezdim Selim Abi. Maddi yönden güçlü olduğunu tahmin ediyorum. Yüklü paralar çıkarabilecek ve kendini saklamayı başarabilecek kadar güçlü biri."

"Neden arıyorsun bu adamı?"

"Bende kalsın."

"Ezel, benden bir şey istiyorsan karşılığında senden bir şey alırım ve şu an sadece istediğin bilgiye karşılık bilgi talep ediyorum." Meyra'yı ona anlatmak istemiyordum. İsterse birkaç dakika içerisinde öğrenebileceği bir şeyi ondan saklamam da anlamsızdı aslında. İsmi benimle duyulmaya başladığından beri açık bir hedef haline geldiğini biliyordum ve bu beni korkutuyordu.

"Bir kızın ailesini bulmaya çalışıyorum."

"Sürekli yanından ayırmadığın sarışının?" Duymuştu bile. Ne düşünüyordum ki! Kafamı sallayarak onayladım. "Babasının bizden biri olduğunu düşündüren ne?"

CamScanner ile tarandı

Ahmet'ten öğrendiklerimin bir kısmını anlattım. En azından gerekli olan detayları verdim.

"Başta basit bir yardım için yaptığım şey beni buraya sürükledi. Kafamı kurcalıyor sürekli. Onu gerektiği gibi koruyamayacağımı düşünüyorum."

"Şimdi kızım için neler hissettiğimi daha iyi anlıyorsundur." Yakından uzaktan alakası olduğuna inanmıyordum. Bencil itin teki olmasam Meyra'yı bırakıp ardıma bakmadan döner giderdim. Bu adam ise sadece gücün peşindeydi.

"Yardım edecek misin?"

"Sana haber veririm."

"Ne zaman?"

"Sabırsızlık insana zarar verir Ezel, bunu iyi bilirsin." Bilirdim.

"Aramanı bekliyorum."

"Ona dikkat, Ezel."

"Merak etme."

"Artık göz önünde ve seninle..." Bilmediğim bir şey söyleseydi bari. Anlamasını bekleyemezdim. Ne pahasına olursa olsun, demiştim. Onu bırakmayacağım. Peki, sonsuz bir süreçte onu korumayı nasıl başaracaktım? Tamamen benim olsa... İşe yarar mıydı? Kabul eder miydi soyadımı almayı?

"Onu al Ezel," dedi sanki düşüncelerimi okumuş gibi. Kafamı sallayarak çıktım kapıdan. Evet, yapmam gereken buydu. Kimsesiz bir kız olduğunu bilmeyeceklerdi. Aile olacaktık. Aileme zarar vermeye cüret edemezlerdi.

* * *

CamScanner ile tarandı

Güneşin tüm gün kendini gösterdiği hava bir anda değişmiş, yerini sağanak bir yağmura bırakmıştı. Böyle havaları kendimi bildim bileli seviyordum. Su hayattı. Saftı. Rahatlatıcıydı. Sanki yere düşen damlalar, öfkeli darbeleriyle kirletilen ne varsa temizliyor, izlerini yok ediyordu.

Arabadan indiğimde ceketimi kafama çekip merdivenleri koşar adım çıkarken, şiddetli bir gök gürültüsü patladı. Kapı aynı anda açılırken, korkuyla yerimde sıçradım. Ezel, dağ misali dikildi karşıma. Sıcacık kollarıyla sarmaladı beni. Yağmur damlarının saçlarımdan yüzüme akışını izledi, sanki hiç acelesi yokmuş gibi. Sonra o izleri dudakları takip etti.

"Üşüyeceksin," dedi beni içeri çekerken.

"Üşümem," dedim kollarına daha çok yaslanırken. O varken titreyen bedenim ısınıyor, ateş topuna dönüşüyordu. Gülümsedi. Gülümseyişi gözlerine yansıyacak kadar gerçekti. Kalbim titredi, havalandı, uçtu, ellerine kondu.

"Hadi, sana kuru bir şeyler giydirelim." Yine onun karşısında çıplak olacağımı düşünerek heyecanlandım. Narnia'ya açılan gizli kapıyı keşfeden benmişim gibi içim aydınlanıyordu. Elimi kavradı. Odama girene kadar parmakları usul usul avucumun içini okşadı. Dokunduğu yerler elektrikleniyordu sanki. Parmaklarının uçlarından

CamScanner ile tarandı

kıvılcımlar çıkıyor, tenimde ateşleniyordu.

Hafifçe ıslanan kazağımı üzerimden sıyırırken gözlerinin derinliklerinde kaybolmuş, kıpırdamadan durmuştum.

"Küçüğüm..." dedi, o bayıldığım yumuşacık ses tonuyla. "Ne kadar güzelsin..."

Nefes nasıl alınıyordu? Derin bakışları ve yüzümü kızartan sözleri altında en basit şeyi dahi yapamayacak hale geliyordum. Dudaklarımın kenarından boynuma, oradan göğüslerimin arasına ve göbeğime doğru yaktı geçti parmakları. Aynı çizgiyi yukarı doğru takip ederken, omuzlarımın üzerinde durdu. O kadar yavaş hareket ediyordu ki... Askılar yavaşça omuzlarımdan kaydı. Kaydığı yerlerin üzerinden geçen parmakları...

Kesik kesik aldığım nefeslerle yükselip alçalan göğüslerimin üzerine geldi. Sutyenimin kenarlarını takip ederek gezdirdi dudaklarını. Dizlerimdeki titreme yüzünden her an yığılıp kalabilir, kendimi tamamen kaybedebilirdim. Bu bir önceki gibi değildi, farkındaydım. Daha yoğundu. Sanki o anın geldiğini belli eden bir yavaşlıkta ilerliyor, dokunuşlarıyla beni bir sonraki adıma hazırlıyordu. Oysa ben, o adıma çoktan hazırdım, bilmiyordu.

Yağmurla içime işleyen su damlacıkları, o üzerinde gezindikçe buhar olup uçuyordu. Ben ise onun vücudumda gezinen parmaklarını takip ediyor, gerçekten alev almam mümkün mü diye merak ediyordum.

Pantolonumun düğmesini açıp fermuarı aynı yavaşlıkla indirdi. Elleri iki yanıma süzülüp ceplerimden tutarak aşağı çekti. Ondan gelecek olanlara aç olan bedenim kontrolü eline aldı. Bacaklarımı pantolonumun esaretinden kurtardım. Gözlerim yerde, kumaş parçasında takılı kaldı. Kafamı kaldırmaya çekiniyor, gözleriyle buluştuğum

CamScanner ile tarandı

anda zaten zorlukla çalışan zihnimin işlevsiz hale gelmesinden korkuyordum. Sıcacık eli, her zaman olduğu gibi yüzümü kavradı. Bu bana tanıdığı sürenin sonuna geldiğimize bir işaretti. Yanaklarımdaki ısı artışına aldırmayarak, gözlerimi onunkilerle buluşturdum.

"Utanma," dedi yanaklarımı süpürürken parmakları.

Benim aksime, tüm kıyafetleri üzerinde dururken utanmamam nasıl mümkün olabilirdi? Titreyen elimi gömleğine, kalbinin hemen yanında yer alan düğmenin üzerine koydum. Açmaya cesaretim olmadığından parmaklarım heyecandan kıvrılıp yumruk halini aldı. Kendi elleri benimkilerin üzerinden düğmesine giderken, işte bu, dedim içimden. Kelimelere ihtiyacımız yoktu. Anlamak için bakması, baktığı yerde ne yattığını görmesi yetiyordu.

Elim yanıma düştü. Kıyafetlerinden kurtulmasını kalp atışlarım hızlanarak izledim. Güçlü, geniş ve parmaklarımdaki hissini sevdiğim tüylerle kaplı göğsü gözlerimin önüne seriliyor, dilimi damağımı kurutacak bir manzara sunuyordu bana. Şimdi, daha iyi anlıyordum sanırım, bana baktığında neler hissettiğini. Her yanım sızlıyor, kısa aralıklarla kasılıyordu. Yine ve yine ne yaptığımın bilincine varamadan elimi göğsüne götürerek parmaklarımı o tüylerin arasında gezdirdim. Derin bir iç çekiş duyduğumda ona bakmadım. İçgüdülerimin beni yönlendirmesine izin verdim. O düğmeleri açıyordu, ben açıkta kalan yerleri keşfediyordum. Karnındaki, gözle görülebilecek kadar belirgin olan kasları, parmaklarımın altında daha bir sertleşiyor, sıcak bir mermere dokunuyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu. Daha önce filmler haricinde çıplak bir erkek görmediğimden, karşıma çıkanların muazzamlığını ancak onlar ile kıyaslayabiliyordum. Ezel ger-

CamScanner ile tarandı

çekti. Filmlerdeki adamların kana, cana bürünmüş hali, belki de daha güzeliydi.

Gömleği omuzlarından düştüğünde, ellerim pantolonunun sınır çizgisinde duruyordu. Onun yaptığı gibi devam edebilir miydim? Hayır, bunu yapamazdım. Elimi geri çekerken bir adım geri giderek kafamı kaldırdım. Gözleri, fırtınalı bir denizi andırıyordu şu anda. Yeşil gözleri gri bulutlarla kaplanmış, beni de o fırtınanın içine katarak sürüklüyordu. Pantolonunun ne zaman çıktığını bilmiyorum. O kadar kapılmıştım ki bakışlarına, hareketlerini takip edememiştim. Onunla yaşadığım birçok şeyde olduğu gibi, bu sefer de tarifi mümkün olmayan hisler, sarmıştı dört bir yanımı. Kendimi, bir yandan heyecanlı, güvende, huzurlu, mutlu, utangaç ve merakla dolu hissederken, diğer yandan çaresiz bir korku duyuyordum. Beni sarıp benimle beraber yatağa uzandı. Bir önceki yaşadıklarımız üşüştü zihnime. Yine aynı şekilde vücudumda dokunmadık yer bırakmazken, vakit kaybetmeden sutyenim ve külotumdan kurtuldu. Geri çekildi. Bakışları karşısında daha bir küçüldüm sanki. Gözlerini üzerimden ayırmadan, elleri kendi çamaşırına gitti. Gözlerimi kaçırdım. Bakmamam gerektiğini düşünerek, kızaran yanaklarımı omzuma yasladım. Derinden gelen kısa kahkahası, durumumun farkında olduğunu gösteriyordu. Daha büyük bir utanca boğuldum. Bacağıma değen sertlikle yaşadığım şok, kısık bir nida koparmama neden oldu.

"Korkma Küçüğüm." Yatıştırıcı sesi kulaklarıma dolarken, gözlerimi yumdum. Kendimi onun dokunuşlarına bırakmak çok da zor değildi. Boynuma değen dudaklarıyla ellerimi saçlarına geçirdim. Dudaklarının değdiği yerlerin üzerinden dili geçti, nefesi değdi. Açıkta kalan göğüslerime değen havanın yerini, elleri ve dudakları aldı. Biri

CamScanner ile tarandı

avuçları arasında kaybolurken, diğeri ağzının içine çekiliyor, ucunu ısırıyor, yalıyor, emiyordu. Aldığım zevkin yanı sıra, yaptıkları çok utanç verici geliyordu. Saçları arasındaki parmaklarımı sıkarak onu geri çekmeye çalıştıkça kendini daha fazla bastırıyor, durmuyordu.

"Ezel..." diyerek yakındım. Durmadı ya da duymadı, bilmiyordum. Islak dudakları göğsümden ayrılsa da tenimden kopmadan aşağı doğru yol aldı. Elleri durmuyor, göğüslerimi sıkıyor, bacaklarımı okşuyor, kalçalarımı kavrayarak, kendine doğru bastırıyordu. Dili bir kez daha bacaklarımın arasına geldiğinde, kendimle olan savaşımda yenik düştüğümü anladım. Bana sunduğu zevke kendimi bıraktığımda yaşayacaklarımı biliyordum artık. Tanıdık sarsıntılar bedenime vururken, bir anda kendini çekerek beni uçurumun kenarında asılı bıraktı. Beklemediğim bu hareketi ile sızlanırken, ağırlığıyla vücudumu örttü. Bacaklarıyla bacaklarımı aralayarak kendine yer açarken, tam oraya temas eden şeyle nefesim kesildi.

"Meyra'm... Meleğim..." Canı acıyordu sanki. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki özür diliyor gibiydi. "Dur dersen dururum ama..."

"Durma..." dedim, bir çırpıda. Neden duracaktı ki? Dudakları kapandı dudaklarıma. Bu sefer öpüşmüyor, birbirimizi tüketircesine sömürüyorduk adeta. Dili dilimle bir savaş içerisine girmiş birbirlerine çarpıyor, dişlerimiz değdiği yerlerde tatlı yaralar açıyordu. Zorlandığımı hissederek gerildim. Öpücüklerimiz kesildi. Kalp atışlarım kulaklarımda davul misali çarparken, boğazım düğümlendi.

"Korkuyorum..." dedim, fısıltıyla. Bildiklerim yetmezdi ki beni buna hazırlamaya...

"Korkma Küçüğüm. Kendini rahat bırak, lütfen. Söz veriyorum, sana iyi bakacağım."

CamScanner ile tarandı

Gergin vücudumu okşayarak, dudaklarımı dikkatimi sadece dudaklarına yöneltebileceğim şekilde derin derin öperek rahatlamamı sağlarken, beni zorlayan sertliği son bir hareketle içimi doldurdu. Aniden gelen bu sert darbeyle dudaklarım arasından dökülen acı çığlık, Ezel'in ağzının içinde kayboldu. Parçalara ayrılıyordum. Acı, vücudumun her yanına dağılıyor, her yanımı dağlıyordu. Parmakları, gözlerimden süzülen yaşların üzerinde gezinirken, "Özür dilerim," dedi. "Özür dilerim. Özür dilerim..." Sesi o kadar çaresiz çıkıyordu ki onu rahatlatmak isteyerek kollarımı sırtına doladım. İçimde hissettiğim doluluk, bedenime fazla geliyor, bilmediğim sınırlarımı zorluyordu. Canım yanıyordu, evet. Yine de onunla bütün olmuşken uzaklaşmasını, durmasını istemiyordum. Kendini geri çekerken, bacaklarımı kalçalarına dolayarak hareketini engellemeye çalıştım.

"Küçüğüm, izin ver kalkayım."

"Hayır. Durma..." dedim, bir fısıltıdan ibaret sesimle. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, ama ondan ayrılmayı istemiyordum. Hem kayboluyordu acı. Daha kötüsü olamazdı artık, değil mi? Oldukça yavaş bir şekilde kalçalarını oynattı. Doluluk hissi kayboldu ve... Geri geldi! İnledim! Aynı yavaş ritimle hareketleri birbirini tekrar ederken, acı yerini ince bir sızıya bıraktı. Aldığım zevk katbekat artarken, nefes alışlarımız hızlandı. Terleyen bedenlerimiz birbirine karıştı. Kokusu hiç olmadığı kadar yoğun bir ağırlıkla doldu ciğerlerime. İnce sızı neredeyse kayboldu. Kalçalarım, onun ritmine bir süre sonra ayak uydurarak istemsizce hareket ederken kasıldığımı hissettim. Başım dönmeye başladı. Onun hırıltılı çıkan iniltileri, benimkileri bastırmaya yetmiyordu. Parmakları, birbirine yapışan tenlerimiz arasından süzüldü bacaklarımın arası-

CamScanner ile tarandı

na doğru. Vay canına... Bedenimi yoğun bir titreme aldı. Aynı anda içimde hareket etmeye devam ederken, yüzlerce katlı bir binanın tepesine çıktım sanki.

"Kendini bırak Meyra'm." Dudaklarından dökülen kelimeler, tenimde hayat buldu. Bıraktım kendimi aşağı doğru. İniltim odayı doldurdu. Kalçalarını çekip sert bir darbeyle yeniden doldurdu içimi. Kolları sarsıldı. Homurtusu, dudaklarımın içine düştü, ağırlığı altında ezildim. Yalnızca birkaç saniye sonra varlığı vücudumu terk etti. Kollarını etrafıma dolayıp beni göğsüne çekerken, düzene girmeyen nefesimi öpücükleriyle içine hapsetti.

"Benimsin," dedi, şaşkınlıkla dolu bir sesle. "Meleğim. Kadınım."

Onundum. Tamamen. Her şeyimle ona aittim. Gülümsedim.

"İlkim," dedim, bir başka anlam daha yüklenirken içine.

"En kısa zamanda evleniyoruz," dedi bir çırpıda. Şaşkınla aralanan ağzımı, çenemi tutarak kapattı. Ne demek evleniyoruz? Bildiğimiz evlilikten bahsediyordu, öyle değil mi? "Sen itiraz etmeden ben söyleyeyim. Senden öncesi yoktu, senden sonrası da olmayacak. Benden öncesi yoktu, benden sonrası olmasına izin veremem! Sen, ilk gördüğüm an benim oldun zaten. Ruhun, ruhuma dokundu. Sertleşen kalbim, elinde bir oyuncak oldu. Adını bir türlü koyamadığımız bu şey, saf bir sevgi değil de ne? Sana tutkunum, sana aşığım ama her şeyden öte, seni seviyorum Meyra. Sevginin ne olduğunu bilmeyen kalbim bana fısıldıyor, Meyra diye. Zaten her şeyinle benimsin. Benim soyadımı alıp beni daha da mutlu edemez misin?"

Gözyaşlarım göz pınarlarımda asılı kaldı, boğazım düğümlendi, nefesim kesildi. Daha birkaç gün öncesine

CamScanner ile tarandı

kadar biz ne hissediyor, ne yaşıyoruz diye sorular sorar-ken, bu mükemmel adam bana evlenme teklif ediyordu. Boğazımdan kopan hıçkırığa anlam veremedim. Oysa içim mutlulukla doluydu. Hayatımda ilk defa bir yere ait hissediyordum kendimi. Kimsem olmamıştı ki kollarında olduğum adam dışında hayatımda. Ne bir arkadaş ne bir dost ne de bir sevgili... Ne annem olmuştu ne de babam. Ya da bir kardeş, bir Abi, abla... Sadece ben vardım bu fani dünyada. Ezel... Ansızın girmişti hayatıma, her şeyim olu-vermişti aynı hızla.

Benden cevap bekleyen güzel gözlerine baktım. Pırıl pırıl titreşiyordu içindeki benekler. Bana bir aile veriyor-du kendisiyle beraber. Hayatım boyunca yanımda olacak, elimden tutacak bir el.

"Meyra?" dedi, dayanamayarak. Yanağını örttüm avu-cumla. Sakallarının üzerinde gezdirdim parmaklarımı. Yataktaydık. Çırılçıplaktık. Az önce onun olmuştum ve şimdi, bana evlenme teklif ediyordu. Bu, hiç bilmediğim bir dünyaydı. Büyülü.

"Kimsesiz birine sahip çıktın sen," dedim, bir yaş dam-larken gözümden. "Sorgusuzca aldın hayatına. O kız, ha-yatında ilk defa şefkati tattı, güvende olma duygusunu... Tenine işlenen ikinci bir ten olan yalnızlıktan sıyırdın o kızı. Sessizliğin yerini sesinle, nefesinle doldurdun. İlk öpücüğünü çalarken ondan, kalbini senin avuçlarına bı-raktı o kız. Adını koyamadığı her duygu, senin dokunuş-larınla canlandı o kızın ruhunda. Şimdi sen, o kıza, asla sahip olmadığı bir aileyi sunuyorsun. Kendini sunuyor-sun. Bundan daha değerli ne olabilir ki bu dünyada? Evet, ilkim. Seninle olurum. Seninle beraber mutlu olurum."

Hissettiklerimi ne kadar ifade edebilmiştim, emin de-ğildim. Kelimelerle aram hiçbir zaman iyi olmamıştı.

CamScanner ile tarandı

Çünkü konuşmaya, kendimi ifade etmeye hiç ihtiyaç duymamıştım. Bir anda sırtım yeniden yatakla buluştu. Bir bacağı üzerimden geçerken, kafasını eğip dudaklarıma yapıştı. Nefes alamadığım o ana kadar tadını içime akıttı.

"Bana dünyaları verdin Küçüğüm," dedi, dolu gözleri gözlerimdeyken.

"Sen bana, seni verdin," dedim, kalbim göğsümün içinde sıkışırken.

* * *

CamScanner ile tarandı

Ona olan arzumda kendimi kaybediyordum. Öylesine yoğundu ki diğer her şeyi baskılıyordu şu anda. Daha birkaç saat önce derinliklerinde tutkuyu yeniden keşfederken, kalçasında duran erkekliğimin sertliğin sınırlarını zorlaması hiç de normal değildi. Yeniden ve yeniden o ufak tefek vücudunda nefes almak, bana bahşettiği güzelliklerin içinde kaybolmak istiyordum. Ne zaman bu kadar duygu yüklü bir adam olmuştum ben? İçimdeki, dinmeyen öfkem neredeydi? Kirli ellerimle dokunurken ona, kendimi nasıl temiz hissedebiliyorum? Saflığıyla yıkanıyordum. Benimdi. Onun içinde olduğum o anların her birinin toplamı ömrüme bedeldi.

Güneşin pencerelerden hafif bir kızıllık yaydığı ana kadar onu sessizce izlemeye devam ettim. Hakkımda bilmediği en büyük gerçeği söylemeden onu gerçekten tamamen benim yapabilir miydim? Bu ona haksızlık değil de neydi? Benim nasıl bir adam olduğumu bilmeden beni kabul eden bu muhteşem kadına hiçbir seçenek sunmamıştım. Korkuyordum. Ezel, hayatında ilk defa bir şeyden bu kadar çok korkuyordu. Onu kaybetmenin düşüncesi bile ruhumda kesikler açıyor, gerçek olduğunu hayal dahi edemiyordum. Yalanların üzerine bir ilişki kurmak istemesem da onu kaybetmeye dayanabilecek kadar güçlü

CamScanner ile tarandı

müydüm? Boğazıma bağlı zincirdeki en zayıf halkanın benim.

Sonra, dedim kendi kendime. Sonra...

Küçük, sivri omzunun üzerine kapadım dudaklarımı. Her zerresine tapmak, ne kadar değerli bir hazine olduğunu ona hissettirebilmek istiyordum. Onda beni çekenin ne olduğunu bilmiyordum. Masumluğu, savunmasızlığı, güzelliği, kelimelerin içinden geldiği gibi dürüstçe dökülüşü, gülümsemesi, gözleri, ruhuma varlığını hissettirip titreten ruhu... Her şey olabilirdi. Resmin bir parçasını beğenmenizin bir anlamı olmazdı. Her parçasıyla oydu. Hayatımın kadını.

Gün, gittikçe aydınlanırken, yerinde dönüp göğsüme sokuldu. Nasıl doyabilirdim ben bu güzel anlara? Eğilip dün gecenin izlerini taşıyan dudaklarına ufak bir öpücük kondurdum, yetmedi. Bacağı bilinçsizce benimkine dolanırken, sıcaklığına değen erkekliğim hareketlendi. Ezberledim yüzünü dudaklarımla, boynuna sokuldum. Kimsenin bilemeyeceği cenneti hayal edecek olsam, kollarımdaki kadını düşlerdim. Nefes aldığım bu ölümlü dünyada tadıyordum cenneti, soluyordum eşsiz kokusunu, gözlerim kamaşıyordu güzelliğinin ve masumiyetinin karşısında.

"Ezel..." dedi uykulu sesiyle.

"Küçüğüm."

"Uyumadın mı?"

"Belki biraz." Kafasını kaldırıp yüzüme baktı. Ufacık parmakları gözlerimin altında dolandı.

"Uyumamışsın."

"Seni seyretmek daha çekici geldi." Hafifçe aydınlanan odada bile yanaklarına hücum eden kanı gözlemleyebiliyordum. Göğsüme sakladı kendini. Ürkek, savunmasız bir kuş gibi...

CamScanner ile tarandı

"Ama sen benden saklanıyorsun," dedim onunla uğraşmayı sevdiğim için yakınan bir sesle.

"Böyle şeyler duymaya alışkın değilim. Hele ki seninle böyleyken..."

"Nasılken?" Huzursuzca kıpırdanınca gülümsedim.

"Böyleyken işte."

"Anlamadığımdan eminim," derken, erkekliğimi kadınlığına bastırdım. Derin bir iç çekti ve kıpırtısı durdu.

"Çıplakken." Oldukça kısık çıkan sesiyle kahkahamı bastıramadım. Ne çok gülüyordum onunlayken? Kenan dalga geçiyordu, dişlerin güzelmiş Abi diye. Kızamıyordum. Bu hissi seviyordum. İçimden gelen bir dürtüyle karnımdan göğsüme doğru uzanan bir sıkışma oluyor, kalp atışlarımı değiştirirken, ses tellerime çarpıyor ve açığa çıkıyordu. Mutluluk. Dürtünün adı buydu.

Benden uzaklaşmaya çalışarak yatak örtüsünü kendine doğru çekti. Elini tutarak bunu yapmasına engel oldum. Minik parmaklarını öptüm.

"Kahvaltı edelim Küçüğüm, aç olmalısın." Utangaçlığını yenmesi, bana ve bu yeni tanıştığı duygulara alışması için ona zaman tanımalıydım. Yataktan hiç çıkmak istemesem de onay verince onu bir kez daha öperek kalktım.

"Üzerine bir şey alamaz mısın?" Bir kahkaha daha çıktı ağzımdan. Bu ses bana o kadar yabancıydı ki her seferinde şaşırıyordum.

"Beni seyretmeyi sevdiğini sanıyordum."

"Evet. Ama... Ama bu..."

"Devamını sakın getirme!" diye yakındım. Uygun değil, demekten ayrı bir zevk aldığını düşünmeye başlamıştım. Kıkırdadı. Onun gülüşü, duyabileceğim en muhteşem müzikti. Kulaklarımın pasını silecek kadar muhteşem. Güldüğünde, gözleri küçülüyor, yanakları hafifçe şişiyor, dudakları gel beni öp dercesine kıvrılıyordu.

CamScanner ile tarandı

"Gel benimle."

"Nereye?"

"Duş alalım."

"Ezel..."

"Gel Küçüğüm." Uzattığım elime tereddütle baksa da karşı koymadı. Eli, avucumdaki yerini alınca, onu kendime doğru çekip kucakladım. Vücuduna sardığı örtüyü, yatağın üzerine attığımda sanki gizlenebilirmiş gibi göğsüme sokuldu. Bu haliyle, yüzünü ellerinin ardına sakladığında, görünmediğini sanan küçük bir çocuğa benziyordu. Saçlarının üzerine burnumu yaslarken, banyoya doğru yürüdüm. Kuş kadar hafifti. Sanki biraz sertçe dokunsam, ellerimin arasında yok olacakmış gibi. *Kıyamam ki ben sana meleğim...*

Banyoya girince onu küvetin içine bırakıp suyu ayarladım. Sıcak suyu pek sevmesem de onun üşümesini istemediğim için sıcağa yakın bir kıvama gelene kadar bekledim. Gözlerini ayaklarından kaldırmazken, ellerini nereye koyacağını şaşırmış bir şekilde bekliyordu. Zamanla yenecekti elbet bu utangaçlığını ama böyle de ayrı bir güzel geliyordu bana. Gerçi onun her hali güzeldi bana ya, neyse.

Yanına gidip duş başlığını yerinden aldım. Kafasını bir elimle geriye çekerken, suyu üzerine tutarak yavaş yavaş her yerinin ıslanmasını sağladım. Suyu emen saçları hafif bir koyuluk kazanırken, dudaklarından inen damlaları dudaklarımla yakalamamak için özel bir çaba sarf etmem gerekti. Ona alışması için gerekli olan zamanı tanımak istesem de şu anda dimdik duran erkekliğimin buna uzun süre müsaade etmeyeceğini biliyordum. Şampuanı saçlarına yedirip onun için aldırdığım kremle üzerinden geçtim. Saçlarıyla işim bitince duş jelini life döküp vücudunu ellerimle ezberlemeye başladım.

CamScanner ile tarandı

Okşar hareketlerle köpüğü yayarken, omuzları alçaldı. Huzurlu bir nefes çekti içine. Tabii bu rahatlığı uzun sürmedi. Bacaklarının arasına doğru yola çıkan elim onu yeniden kaskatı hale getirdiğinde, bacaklarını ayırması için baskı uygulayıp lifi üzerinde gezdirdim. Dokunuşlarıma verdiği hızlı tepki karşısında mest oldum. Daha fazla dayanamayarak lifi bir kenara attım. Belini kavrayıp kendime çekerken, öptüm onu. Beklemediğim bir şekilde kollarını boynuma dolayıp öpüşüme aynı tutkuyla karşılık vermeye başladı. Tadına asla doyamadığım dudaklarını emdim. Dili ağzımın içinde kayboldu, benimki ağzını talan etti. Ellerimi sabit bir yerde tutamıyor, sırtından kalçasına uzanıyor, diğerini göğüsleri üzerinde gezdiriyordum. Her dokunuşumla kollarımın arasında kıvranıyordu. Ağzımda kaybolan boğuk iniltilerinin keyfine varıyordum.

"Doyamıyorum sana," diye fısıldadım kulak memesini dişlerimin arasında çekiştirirken.

"Ezel..." Adım bir yakarış gibi dökülmüştü o güzel dudakları arasından. Binlerce kez duysam bıkmayacağımı bildiğim o tını...

"Meyra..."

Parmaklarımı kadınlığında gezdirip, benim için hazır olduğundan emin oldum. Kalçasından tutup havaya kaldırdım. Bacaklarını kalçama dolar dolamaz içindeki yerimi buldum. Aynı anda çıkan boğuk iniltimiz, dudaklarımız arasında kayboldu. Su, üzerimize akarken, ben bir kez daha cennetimin bahçesinde geziyordum. Erkekliğimi saran sımsıcak yuvası her darbemde kasılıyor, adeta beni sömürüyordu. Onu incitmemek için içimdeki o vahşi dürtüyü ehlileştirerek daha yavaş hareket etmeye çalışıyordum. Kasılmaları arttı. İkinci bir ten misali sardı beni. Onu sona getireceğini bildiğim o tatlı tepecikte gezdirdim

CamScanner ile tarandı

parmaklarımı. Başını boynumdan kaldırıp yüzünde oluşan tüm o harika değişimleri izlemeye başladım.

"Gözlerini aç Küçüğüm."

"Yapamam," derken kafasını sağa sola sallıyordu. Bir kez daha gömüldüm içine.

"Seni görmeme izin ver." Kızarıklığı arttı. Yine de aralandı açık bir gökyüzüne benzeyen gözlerini. İşte, bu mükemmeldi. Son bir darbeyle daha kalçalarımız buluşurken suratı gerildi, gözleri irileşti, dişleri dudaklarını hapsetti. Her bir ayrıntısını zihnime kazıyabilmek için gözlerimi bir an olsun ayırmadım üzerinden. Bu da benim sonumu getirdi.

"Gerçekten melek misin?"

Gözlerini kaçırıp, "Hayır, tabii ki," diye mırıldandı.

"Meleğim..." Onu daha fazla utandırmadan suyu üzerimize tuttum. Hızlıca temizlendikten sonra onu havluya sararak odaya taşıdım. Üzerine eğilip alnından öperken, "Biraz dinlen," dedim. "Kahvaltıyı ben hallerim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldarken, gözleri kapandı. Onu çok zorladığımın farkında olarak kendime kızdım. Beklemem gerekirdi ama kendimi bir anda kaybetmiştim.

Uykuya dalan masum yüzüne bakarak derin bir iç çektim. Ölmüştüm de cennete mi gitmiştim?

* * *

"Selim Abi çok sessiz," dedi Kenan, kasayı kapatırken.

"Ne demek istiyorsun?"

"Odasından çıkmadığını söylüyorlar."

"Bunda anormal olan ne Kenan?"

"Abi, o hâsılatlarını başkasına toplatmaz, bilmiyor musun sanki."

"Vardır bir derdi. Belki de yaşlanmıştır, ölecektir. Neyse ne, haber gelse de bir şey bulmuş olsa."

CamScanner ile tarandı

"Öyle diyorsan..." Yine benden habersiz adam takacaktı peşine. Selim'in kulağına gidince de ben uğraşmak zorunda kalacaktım. Ne zaman durulacaktı bu deli kanı?

"Yerinde dur, Kenan. Meyra'yı tehlikeye atarsan, senin kafanı koparırım."

"Yok Abi, valla bir şey yapmam."

"Hadi, inelim aşağıya. Meyra, yalnız sıkılmıştır."

"Geçen gün Yasin'e çemkiriyordu, bari biraz uzaktan takip et, diye." Güldüm. Hoşuna gitmese de kabul ediyordu Küçüğüm üzerinde bir sürü göz olmasını.

"Söyle Yasin'e uzaktan takip etsin." Merdivenlerden inince Kenan, birden önüme geçip, "Tahir burada Abi!" diye bağırdı. Ne işi vardı lan onun burada? Bu sefer gerçekten kimse elimden alamayacaktı. Kenan'ın yanından geçerken Tahir'in Meyra'yla konuştuğunu gördüm. Nevrim döndü. Kenan'ın seslenişlerini umursamadan soluğu yanlarında aldım.

"Senin burada ne işin var lan!" Haddini bilmez it bir de Meyra'yla konuşuyordu!

"Nasılsın Ezel?"

"Dalga mı geçiyorsun lan benimle! Defol git buradan."

"Bu tatlı kızın yanında bu şekilde konuşmak hiç yakışık almıyor," dedi alayla Meyra'ya parmağını uzatıp. O parmağını alıp sokacaktım götüne! Yakasına yapıştığım gibi sırtını kolona çarptım. "Sana haberlerim var."

"Başlatma haberinden! Sana bir daha karşıma çıkma dedim. Kaybettiklerin az mı geldi?" Şerefsiz benim olanlara gözünü dikmişti zamanında. Varını yoğunu kaybedince, Kenan'ın memleketlisi Şevket'i öldürmüştü. İt oğlu it, onu öldürmediğime dua edeceğine hangi akla hizmet çıkıyordu karşıma? Hıncımı alamayıp bir daha çarptım kolona. Hâlâ sırıtıyordu it!

CamScanner ile tarandı

"Selim Abi'ye gitmişsin." Gözleri bir anlık Meyra'ya kaydı. Siktir! Onun hakkında bir şey mi biliyordu?

"Altından iyi bir şey çıkarsa senin için iyi olur Tahir."

"Orasını sen bileceksin."

"Bak hâlâ ukala ukala konuşuyorsun!"

"Tamam, tamam sakin ol." Yakasını bıraktım. Meyra'nın yanına gidip yüzünü avuçlarım içine aldım. Böyle bir şeye tanık olmamalıydı. Daha dikkatli olmalıydım.

"Burada bekle Küçüğüm," dedim olabildiğince sakin bir şekilde.

"Tamam."

"Kenan, kimseyi alma," diye seslendim merdivenleri çıkarken. Tahir, odaya girer girmez kapadım kapıyı.

"Ne biliyorsun?"

"Bildiklerimi neden sana anlatayım?"

"Tahir, canına mı susadın!"

"Ali adında bir adam tanıyorum da henüz ona ne olup bittiğini öğrenemedim. Bilirsin, para herkesi konuşturur."

"Lan it! Dilenmeye mi geldin buraya. Bi siktir git!"

"Sana, o adama ulaşabilirim diyorum."

"Ulaş, öyle çık karşıma o zaman. O zaman alırsın ne alacaksan." Boşa zamanımı alıyor, yüzsüzce buraya gelip para istiyor, bir de Meyra'yla konuşma gafletinde bulunuyordu.

"Kızı korumak istediğini anlıyorum da..." Tutamadım kendimi. Gözünün ortasında patladı yumruğum. İnleyip koltuğa düşerken, küfüler savurdu iğrenç ağzından.

"Onun hakkında konuşma Tahir. Onunla hiç konuşma. Yemin ederim, bu sefer bakmam gözünün yaşına." Odadan çıkarken kalkıp peşimden geldi. Sinirimi hâlâ alamamış olsam da Meyra'nın olduğu bir yerde daha fazla sorun çıksın istemiyordum.

CamScanner ile tarandı

"Tanıştığımıza sevindim Meyra," dedi yanımdan geçip giderken.

"Tahir!" Kenan, omzuma dokunup Meyra'yı gösterince sakin olmaya çalıştım. "Kenan, gittiğinden emin olun. Sakın ola bir daha habersizce benim olduğum yere adımını atmasın."

"Anlaştık," diyerek Tahir'in peşinden çıktı.

"Ne oldu?" Meyra'ya ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onca zamandır onca şeyi ondan saklamaya çalışmanın verdiği yükle çöktüm karşısındaki sandalyeye.

"Önemli değil."

"Ezel, bana anlatmak istememeni anlıyorum ama bundan sonra seninle devam edecekse hayatım, sana dair her şeyi bilmek isterim."

"Küçüğüm, bunlar sana zarar verir," dedim anlamasını umarak. "Seni mümkün olduğunca korumak istiyorum."

"Ama neden korumaya çalıştığını anlamıyorum," diye diretti. Ya giderse? Öğrendiklerinden sonra ya yüzüme bakmaya tahammül edemezse? Yok, yok onu kaybetmeye dayanamazdım.

"Öğreneceğin şeylerden sonra yanımda durmak istemezsin," dedim dürüstçe. Delirmek üzereydim. Ne zaman bu noktaya gelmiştim? Başıma giren ağrıyı yok etmek isteyerek saçlarıma asıldım. Ona anlatmak zorundaydım. Bunun farkındaydım.

"Bana bu şansı tanıman gerektiğini düşünmüyor musun? Bu bilinmezlikle mi yaşamalıyım? Seni tam olarak tanımadan?" Haklıydı. Bir yerden başlamam gerekiyordu. Arkama yaslandım. Yapabilirdim. Ona anlatabilirdim. İyi ya da kötü... Kararı o vermek zorundaydı.

"Babamın öldüğünü söylemiştim sana öyle değil mi?" diye sordum önce.

CamScanner ile tarandı

"Evet."

"Babamı, borçlu olduğu adamlardan biri öldürdü. Başka nedenler var mıydı, sorgulamadım. Kan yerde kalmıştı." Ne kadar iğrençti her şey. Mide bulandırıcı. "Çevrenin benden beklediği o kanın yerden kalkmasıydı. Töreler gibi düşün. Hiçbir şeyin mantığı yoktur orada." Durumu yumuşatacak hiçbir söz gelmiyordu aklıma. Ölümü nasıl yumuşak anlatabilirdin ki? Aslında katil olduğunu?

"Keşke bunu anlatmanın kolay yolu olsa... O adamı öldürdüm, Meyra."

* * *

Günah çıkarıyordum. O bir melekti. Ben de bütün kirli sırlarımı ona anlatıp kurtulabileceğimi umuyor, yukarıdakinden beklemediğim affı ondan dileniyordum.

İrileşen gözlerine baktım. Yine dudaklarını kemirmeye başlamıştı. Ellerini nereye koyacağını bilemiyor, bir şeyler söylemeye çalışıyor ama belli ki boğazına takılı kalıyordu. Korkuyor muydu artık benden? Herkes gibi?

Nasıl açıklayabilirdim ki o adamı öldürmek zorunda olduğumu? Cahil ve tecrübesiz olduğumu? Eğer, benden bekleneni yerine getirmezsem sonumun babamdan beter olacağını? Anlar mıydı beni bunları dile getirsem? Yaptığım şeyin arkasında durmak zorunda olsam da çoğu gece vicdanımın sesini bastıramadığı söylesem?

Lanet olsun böyle hayata! Silahı elime tutuşturup adını bile sonradan öğrendiğim adamın kanını akıttırmışlardı bana. Akıtmıştım. Yerde yatan cansız bedenine bile bakmaya yetmemişti gücüm, koşup uzaklaşmıştım. Yusuf Barın. Vicdanım senelerdir bu ismi haykırıyordu.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordum dayana-

CamScanner ile tarandı

mayarak. Kirpikleri titreşerek yükseldi, kaşlarını süsledi. Isırdığı dudaklarını esaretten kurtardı. Büyüleyici güzelliğiyle onun bana ait olduğunu bilmek nasıl da ısıtıyordu içimi... Tabii kararından vazgeçmediyse...

Anlatmak ile anlatmamak arasında gidip gelirken, şeytanın fısıltılarını hiçe sayıp kendimce doğru olanı yapmaya çalışmıştım ama şimdi, ona bakarken ışığını söndürüp karanlığıma hapsetmiş olmaktan korkuyordum.

"Ne demem gerektiğinden emin değilim."

"Benden korkuyor musun?" diye sorduktan sonra nefesimi tuttuğumu fark ettim. Vereceği cevap benim için her şey demekti. Eli yükselip bana doğru uzandı. Yanağıma milimetreler kala duraksadı. Parmakları usulca sakallarıma dokundu ve en sonunda avucunu bastırdı. Beklemediğim bu tepkiyle yerimden kalkıp ona sarılmak, buradan uzaklaşmak, onunla sadece ikimizin olacağı bir dünya yaratmak istedim.

"Senden korkmuyorum Ezel." Tüm dünyayı aydınlatabilecek kadar güzel gülümsemesini sundu bana. Bunu hak etmiyordum. Kimse görmemeliydi onu gülümserken. Özeldi. Çok güzel. "Yapmak zorunda olduğun şeyleri sorgulayamam. Buna hakkım yok. Ama şu an nasıl bir adam olduğunu görüyorum. Kimseye göstermediğin kocaman, şefkat dolu kalbini görebiliyorum."

Kalbindeki temizlik bu dünya için çok fazlaydı. Ona, az önce birini öldürdüğümü söylemiştim ama o şefkatli kalbimden bahsediyordu. İyi olduğumu düşünüyordu. Kendini buna nasıl inandırabiliyordu?

"Belki başkalarını da öldürmüşümdür?" Neyi zorluyordum? Daha ne bekliyordum ondan? Benden daha iyisini hak ettiğini fark etmesini mi sağlayamaya çalışıyordum? Sanki bu saatten sonra onu bırakabilirmişim gibi...

CamScanner ile tarandı

Sahi, ya gitmek isterse? Ya bir gün kendini inandırdığı iyi-liğimin ona yetmediğini düşünürse?

"Eğer öyleyse senin için üzgünüm. Bunları yaşamak zorunda olduğun için. Ama senin, bile isteye bir canı ala-bileceğini sanmıyorum."

"Belki benim yerime adamlarım öldürmüştür." Şansını zorlamayı bırak, Ezel! Delirmiş olmalıydım.

"Bu da senin bunu yapamayacak kadar iyi bir yüreğin olduğunu göstermez mi?" Bunu nasıl başarıyordu? Sarsıl-maz bir duvarla sarmıştı etrafımızı. Bir kez daha hayran-lıkla baktım gözlerine. Belki biraz buruktu içi. Görebiliyor, hissedebiliyordum ama vazgeçmemiş, beni kendinden mahrum bırakmamıştı. Kendime olmayan inancımı sunu-yordu kocaman kalbiyle bana.

İçime sığmayan sevgimle sızlandım. "Seni delicesine seviyorum be kadın!"

* * *

CamScanner ile tarandı

En başından beri karanlık bir yüzü olduğunu biliyordum. O pansiyona gelip de Ersin'e yaptıklarını düşününce... Normal bir adam orada olmaz, onları yapmazdı. İyi biri olmadığını da her fırsatta dile getirmiyor muydu sanki? Ama ben biliyordum. Şefkatli kalbini açmıştı bana bir kere. Ne derse desin, neye inanırsa inansın iyilikle doluydu kalbi.

Birini öldürmüş olmasını bekliyor muydum? Hayır. Yaptığı kesinlikle yanlıştı. Nedeni her ne olursa olsun böyle bir şeyin haklı bir tarafı olamazdı. Yine de değişen bir şey yoktu. Bunu isteyerek yaptığına inanmam mümkün değildi. Bir katil olduğuna inandıramazdı beni. Mükemmel değildi belki ama kim mükemmeldi ki? Herkes hata yapardı. Herkes iyi kötü bir şekilde önüne serili olan hayatı yaşardı. Yaptığı yanlış seçimlerin, verdiği yanlış kararların hesabını soracak olan kişi ben değildim ya! Önemsediğim tek şey, benimleyken nasıl olduğuydu. Büyük itirafından sonra gitmemi göze aldığını görebilmiştim yüzünde. *Ah güzel kalpli, koca adam... Nasıl bırakırdım ben seni?*

Benden öncesini sorgulama hakkım yoktu. Sahip olduğum tek ve en değerli varlığın geçmişinin aramıza girmesine izin verecek değildim. Gözlerine baka baka söyle-

CamScanner ile tarandı

diğim her şeyde ciddiydim. Onun, gözlerime baka baka beni sevdiğini söylediği kadar gerçekti sözlerim.

* * *

Yerimde duramayacak kadar heyecanlıydım. Ahmet Baba'yla konuşmuş, Dilek'i gezdirmek için gereken bir günlük izni almıştık. Nereye gideceğimiz Dilek kadar benim için de sürprizdi. Ezel'i defalarca sıkıştırsam da ser verip sır vermeyerek beni deli etmişti. Gündelik kıyafetler giymemi istemesi kesinlikle bir ipucu değildi. Her yere gidebilirdim ben bu kıyafetlerle! Yetimhanenin demir kapılarından girer girmez, Ezel'i beklemeden indim arabadan.

"Dur!" diye seslendi arkamdan.

"Ne oldu?"

"Bekleyebilirsin değil mi? Sokağın ortasına dikkatsizce atlıyorsun."

"Ne var ki bu kadar sinirlenecek? Bir an önce Dilek'i çıkarmak istiyorum sadece."

"İki dakika geç girsen bir şey kaybetmezsin Küçüğüm." Heyecanımı kursağımda bıraktığı için moralim bozuldu. Bu sefer ağır adımlarla ilerledim Dilek'in kaldığı binaya.

"Meyra."

"Efendim."

"Sadece seni düşünüyorum." *Bunun farkındaydım da ne gerek vardı moralimi bozmana!*

"İyi."

"Asma o suratını yoksa tüm çocukların içinde öperim seni."

"Yapamazsın!" derken sesim istediğimden daha yüksek çıkmıştı. Yanlarından geçtiğimiz çocuklar bakışlarını üzerimize çevirince, utandım. Kızaran yanaklarımı sak-

CamScanner ile tarandı

lamak için, yüzümü eğerek gizlemeye çalışırken, girdim binaya. O ise arkamda kıkırdıyordu!

Peş peşe odaya girdiğimizde Ahmet Baba ve Dilek bizi bekliyorlardı. Dilek, bizi görünce hemen ayağa kalktı. Sanki gerçekten geleceğimize inanmıyormuş gibi parladı gözleri.

"Geldin."

"Tabii ki geldim." Hafif bir tebessüm oluştu dudaklarında.

"Hoş geldiniz," dedi Ahmet Baba. "Çok geç olmadan dönün olur mu? Ve dikkatli olun." Son lafını söylerken Ezel'e bakmıştı. Ezel sadece kafasını sallayarak onaylarken, kapının kenarında dikilmeye devam etti. Acaba Ahmet Baba Ezel'in birini öldürdüğünü duysa ne derdi, diye düşünmeden edemedim.

"Hadi Dilek." Elimi ona uzatıp bu gergin ortamdan çıkmak istedim. Burası bir zamanlar evim olmuş olsa da ne yazık ki mutluluğu tattığım yer olamamıştı. Dilek elimi tutunca, "Aklın kalmasın Ahmet Baba," diyerek çıktım odadan.

Arabaya kadar sessizlik içerisinde yürürken, her zaman kapıda Ezel'i bekleyen adamlar arabanın içinden çıkmamışlardı. Ezel nereye baktığımı anlayınca gözleriyle Dilek'i göstererek bana ne yapmak istediğini göstermiş oldu. İşte, ona ancak bu kadar kızgın kalabilirdim. Benim aklıma bile gelmezdi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Dilek, yola çıktıktan on beş dakika sonra.

"İnan, ben de bilmiyorum canım."

"İkinize de sürpriz olacak." Daha önce onları tanıştırdığım için Dilek olabildiği kadar rahattı Ezel'in yanında.

Lunaparkın yanından geçerken gözüm aynı Dilek gibi

CamScanner ile tarandı

orada kaldı. Belki bir gün buraya da geliriz diye düşündüm. Otobandan çıkıp arka sokakta arabayı park edince nereye geldiğimizi anlayamadığım için Ezel'e döndü bakışlarım.

"Hâlâ anlamadınız mı?"

"Lunaparka geldik," diye bağırdı Dilek heyecanla. Onun gözlerinin parladığını görmek benim için o parka girmekten daha güzel bir hediyeydi. Doğruluğundan emin olmak istercesine gözlerim yeniden Ezel'i buldu. Gülümseyerek onayladı.

"Gözünden de bir şey kaçmıyor Küçük Hanım."

"Önünden geçtik, burada başka bir yer yok ki gidecek." Ah bilmiş şey seni... Ben de o an fark etmiştim ama nedense Ezel'i orada hayal etmekte zorlanmıştım. Kendi kendime güldüm.

"Hadi, gidelim." Ezel elini Dilek'e uzatınca merakla baktım. O ise hiç tereddütsüz minik ellerini Ezel'in büyük avucuna bırakıvermişti. Ben de diğer yanına gidip koluna girdim. Hep beraber bir sürü rengi bir arada görebildiğim gündüz vakti bile ışıl ışıl duran lunaparka doğru yürümeye başladık. Hafta sonu olduğu için oldukça kalabalıktı. Çocukların kahkahaları ve çığlıkları yükseliyor, sadece izlerken bile insanın içini neşeyle dolduruyordu. Bir çocuk gibi ellerimi çırpmak, gördüğüm her şeyi denemek istiyordum. Bu sadece Dilek için değil, aynı zamanda benim içindi. Bir ilk daha, dedim içimden. Koşup Ezel'in boynuna atlamama engel olan tek şey etraftaki kalabalıktı.

"Önce hangisi?"

"Şuna binelim," dedi Dilek, dönme dolabı işaret ederek. Beni neyin beklediğinden emin olmadığım için yersiz bir gerginlik vardı üzerimde ama bu şey zararsız görünüyordu. Rahatladım. Hep beraber dönme dolabın yanına

CamScanner ile tarandı

gidip biletlerimizi aldık. Boş olanlardan birinin gelmesini beklerken Dilek, büyülenmiş gibi izliyordu etrafı. "Hadi," dedi heyecanla önümüzdekinin kapısını binmemiz için açarlarken. Ayağımı basar basmaz olduğu yerde sallanınca kenardaki demirlere yapışarak oturmaya çalıştım. Havadayken de böyle sallanıyor muydu? Kemeri bile yoktu!

Dilek yanıma, Ezel karşıma oturduktan sonra kapıyı kapattılar ve birden hareket etmeye başladık. Ağır ağır yükseldik. Durduk. Yeniden yükselmeye devam ettik. En tepeye geldiğimizde kalp atışlarım hızlanmıştı. Bunun sebebi korku değildi elbette. Şehri kuşbakışı görmek inanılmaz keyifliydi.

"Binaların tepesini görebiliyorum!" diye bağırdı Dilek. Yerinde durmakta zorlanıyor gibiydi. Bir o yana bir bu yana bakarken ani hareketler yapıyor daha çok sallanmamıza neden oluyordu.

"İyi misin, Meyra?" diye sordu Ezel, gülen bir yüzle izlerken beni.

"Neden iyi olmayayım ki?"

"Öylesine sordum. Sevdin mi?"

"Sevdim," dedim dürüstçe. Tamam, biraz panik oluyordum sallanınca ama sevmiştim. Ezel, uzanıp demire sarılı parmaklarımı okşarken, ben de onu izledim. Devasa bedeniyle zar zor sığıyor gibiydi. Onun böyle bir şeyin içinde görmek komik gelince gülmeden edemedim.

"Ne oldu?"

"Hiç dönme dolaba binecek birine benzemiyorsun."

"Binmem zaten."

"Şimdi bindin ya!"

"Hayır, binmedim."

"Ezel, dalga geçmesene!"

"Dönme dolaba bindiğimi birine söylersen, kimse sana

CamScanner ile tarandı

inanmayacaktır." Kahkahamı tutamadım. Onunla dalga geçmelerinden mi endişeleniyordu? Kalbim ısındı. O kadar çocuksuydu ki ifadesi ve sözleri...

"Aramızda sır olarak kalacak, söz veriyorum."

"Öyle olsa iyi olur Küçüğüm."

İkinci turda tamamen rahatladığım için tadını çıkarmayı başarabildim. Uçmak gibiydi. Tüm bu kalabalıktan yukarıda durmak özgür hissettiriyordu. Dönme dolaptan inerken, Dilek, sıradaki durağımızı, korku tüneli olarak belirlediğinde Ezel bizimle gelmeyi reddetti. Neymiş efendim, fazla büyükmüş bunun için! Diğerleri için değildi sanki! Önümüze düşen iskeletler, karşımıza çıkan hayaletler ve duvardaki türlü türlü kuru kafaları geçerek tünel içindeki yolculuğumuzu tamamlarken adı gibi korkunç bir şey olmamasına sevindim. Benim korkmayışımı normal karşılasak bile Dilek'te de en ufak bir korku oluşmamıştı. Aksine hepsiyle dalga geçip çok saçma olduğunu söyleyip durmuştu.

"Lütfen, buna da binelim!" Bir direğin altında daire şeklinde koltukların sıralandığı kocaman bir aleti gösterdi. Daire kendi etrafında dönerken, direk bir sağa bir sola hızla yükseliyor, koltuklarda oturanlardan çığlıklar yükseliyordu. Neredeyse baş aşağı gelecek derken, bir anda tam tur atarak inişe geçti. Ağzımın açık kaldığından emindim.

"Ben... Binebileceğimden emin değilim."

"Korkmuyorsun dimi?" Bu soruyu Ezel sormuş olsa sinir olabilirdim ama Dilek, muzip bakışlarını üzerime dikmişti. Bu, işleri değiştiriyordu.

"Korkmuyorum tabii ki."

"Hadi, o zaman. Bir sonraki tura yetişelim." Önümüzden hızlı adımlarla o sinir bozucu alete koşarken peşinden yürüdüm.

CamScanner ile tarandı

"Fazla hareketli sanki..."

"Ne o? Yoksa gerçekten korkuyor musun Küçüğüm?"

"Hayır, tabii ki!" Kıkırdayarak çekti beni kendine. Kolu omzuma dolanınca eşsiz kokusu açık havada bile burnumu doldurdu. O yanımdayken korkmama gerek yoktu... Ama? Of ya! Bu dönme dolaptan da beterdi. Hepsinden beterdi!

Az önce havada bir tur atmamış gibi gülerek inen insanlara bakınca, göründüğü kadar kötü olmadığını düşünerek kendimi yatıştırdım. Koltuklara oturduğumuzda başımızın üzerinden bir set indi. Belimizdeki kemerleri bağladık. Dilek'e ilk başta izin vermeye yanaşmamışlar sonrasında boyu genele göre uzun olduğu için kabul etmişlerdi. Şu an kendim için değil onun için endişeleniyor olmam gerekmez miydi? Bir yanımda Dilek diğer yanımda Ezel varken, ellerimi uzatıp onlara tutunmak istesem de bunun abartılı olacağını düşünerek vazgeçtim. Omuzlarımdan geçen demir çubuklara tutunarak, hareket etmesini bekledim.

"Nefes al, Meyra."

"Alıyorum zaten." Yeniden kahkaha atarken bu sefer Dilek de ona katıldı.

"Çocuk gibisin," dedi Dilek, benimle eğlendiğini belli ederek.

"Ne olmuş yani?"

"Hiiiç..." Ah, küçük cadı, hepsi senin yüzünden! Tıslamayı andıran bir sesin ardından etrafı saran parmaklıklar yere indi. Alet, dairesel hareketlerle sallanmaya başladığında daha sıkı sarıldım çubuklara. Gözlerimi bir kere kaparsam bir daha açmayacağımdan korkarak Ezel'e baktım. Oldukça rahatsız görünüyordu. Bir de dönme dolaptaki haline göre daha komik! Hayallerimin sınırlarını

CamScanner ile tarandı

zorluyordu. Gülen suratı bana cesaret verirken, bizim için yaptığı şeyin güzelliğiyle gülümsedim ben de.

Alet hızlandı. Etrafımızda dönmeye başladık. Aynı zamanda gittikçe yükseliyor, her yukarı çıkışımızda yeri görmekte biraz daha zorlanıyordum. Dışarıdan görünüğü kadar korkunç değil diye düşünürken başım geriye doğru düştü. Gözlerimi sımsıkı yumdum. Hızla aşağı inerken içimin çekildiğini hissederek, dudaklarımdan kopan çığlığa engel olamadım. Dilek'in yanımdaki neşeli kahkahalarını duyuyor ama gözlerimi açmaya korkuyordum. Yeniden yükseldik, yükseldik, yükseldik. Baş aşağı durduğumdan emindim artık. Demiri saran parmaklarım zonkluyor, bir daha açamayacağımı düşündürüyordu. Midem ağzımda tam turunu atarken çığlıklarım boğazıma dizildi. Heyecandan ya da korkudan hızla atan kalbimin bir anda durması mümkün müydü? İçim çekildi. Bu his bitmek bilmedi. Rüzgâr suratımı yaladı. Kirpiklerimin arasından sızarak gözlerimi yaşarttı. Yavaşladığımızı hissettiğim ana kadar gözlerimi açamadım. Zorlukla nefes alarak kendime gelmeye çalışırken, az öncekine göre bu sallantıdan keyif aldığımı bile söyleyebilirdim. Devasa bir salıncak gibiydi şu anki haliyle. Ayaklarımı sallandırdım. Gerilen bedenimi rahatlatmaya çalıştım. Gözlerim önce Dilek'e döndü. Kocaman bir gülümsemeyle bakıyordu etrafına. En azından birimiz tadını çıkarıyordu. Sonra Ezel'e döndüm. Işıl ışıl gözleri ve hafif tebessümüyle seyrediyordu beni. Alet durana kadar birbirimize bakmaya devam ettik. Ben onda, o bende kaybolmuş, zaman bir kez daha etrafımızda asılı kalmış gibiydi. O baktıkça etrafımızdaki sesler silindi. Geriye sadece onun için atan kalp atışlarının ritmi kaldı.

Sonunda ayaklarım yere bastı diye şükrederken, Dilek

CamScanner ile tarandı

henüz hızını alamamıştı. En kötüsünü atlatmış olmalıyım ki bir daha çığlık atmadım. İyi ki de atmadım yoksa küçük cadının dilinden uzun süre kurtulamazdım. İndiğimiz andan itibaren bir sonrakine geçene kadar benimle alay edip durmuştu. Bundan keyif alıyordum. Dilek'in bitmek tükenmek bilmeyen enerjisi bulaşıcıydı ve tarifsiz bir mutlulukla dolduruyordu içimi. Onu güldürmeyi seviyordum.

Ezel'in kaybolduğu birkaç saniye içerisinde, merakla etrafımı tararken elinde pamuk şekerlerle bize doğru yürüdüğünü gördüm.

"Alın bakalım hanımlar," diyerek birini Dilek'e ötekini bana uzattı.

"Sen yemeyecek misin Ezel Abi?" Ona ilk defa Abi diye hitap ettiği için ikimiz de anlık bir şok yaşadık.

"Meyra Ablan kendisininkini benimle paylaşır. Öyle değil mi?"

"Elbette," dedim, zaten kocamandı, hepsini bitiremezdim. Ben kendi şekerimden kocaman bir ısırık alırken Dilek de kendisininkine yumulmuştu. Ne kadar zordu bunu yemek! İkimizin de her yerine yapışıyordu. Dudağımın kenarına yapışanları dilimi üzerinde gezdirerek toplamaya çalışırken Ezel'in dudaklarıma kayan bakışlarını fark ettim. Bu yeterince utanç verici değilmiş gibi, "Bunlardan birkaç tane daha alıp eve götürmeliyiz sanırım," diyerek kıpkırmızı kesilmeme neden oldu. Kızarmamayı bir türlü başaramadığım gibi Ezel'in arsız ve açık konuşmalarına da engel olamayacaktım belli ki. Bileğimi kavrayıp şekeri kendi ağzına yaklaştırdı. Ağzını açıp koca bir ısırık alırken benim de bakışlarım istemsizce dudaklarına kaydı. Kenarlarına bulaşan şekeri diliyle temizledi. Kendi hissettiklerini benim de hissetmem için yapıyordu bunu. Sıcak bastı.

"Sen de bana katılmıyor musun?"

CamScanner ile tarandı

"Evet." Bir dakika ben neye, evet, demiştim şimdi? Dudakları kıvrılıp gözleri parlarken az önce ne dediğini hatırlayarak kendime vurma isteğimi güçlükle bastırdım. Olmadık şeyler söyletiyordu bana! "Yani... Öyle demek istemedim. Hayır!"

"Ne yani pamuk şeker güzel değil mi? Dilek sen beğenmedin mi?"

"Beğendim," dedi kelimeleri uzata uzata. Yaşına daha yakın görünüyordu şu haliyle.

Beni oyuna getiren adama hafif bir kızgınlıkla baktım. "Ben de beğendim."

"Hayır dediğini sanmıştım."

"Ona hayır demedim."

"Peki, neye hayır dedin?"

"Şeye dedim... Şey için işte..." Of!

"Ne için Meyra?"

"Hiçbir şey, tamam mı?" diyerek son kalan parçayı da hırsla mideme indirdim. Deli ederdi bu adam beni, deli!

Günün geri kalanını birbirimizle atışıp bolca kahkaha atarak geçirdik. Palyaço kılığına girmiş bir adamdan balon bile aldık. Hem de yirmi tane. On tanesi benim on tanesi Dilek için! Çok komik görünüyor olmalıydık dışarıdan. Koskoca bir adamın yanında eli balonlu iki kız. Hayatım boyunca yaşadığım en güzel günlerden birini daha vermişti Ezel bana.

Zamanımız dolunca Dilek'i bırakmak zor geldi. Bu güzel günün ardından, akşamı, odasında yalnız geçireceğini bilmek ister istemez üzüyordu beni.

"Teşekkür ederim ikinize de, çok eğlendim."

"Ben teşekkür ederim, beni bu canavarla baş başa bırakmadığın için."

"Ama sen de gerçekten çok korkaksın Meyra Abla," diyerek kıkırdadı.

CamScanner ile tarandı

"Bir dahaki sefere görürüz bakalım korkuyor muyum korkmuyor muyum?"

"Yine gider miyiz?"

"Tabii ki gideriz. Havalar güzelleşiyor nasıl olsa. Başka şeyler de yaparız."

"Anlaştık." İkimize de sıkıca sarılıp odasına dönerken yüzünde sıcacık bir gülümseme vardı.

Arabaya bindikten sonra uzanıp yanağından öptüm Ezel'i. "Çok teşekkür ederim Ezel," dedim minnettarlığımı dile getirecek başka söz bulamayarak. "Harika bir gündü."

"Ben teşekkür ederim Küçüğüm. Hayatımda ilk defa lunaparka gittim." Tebessümü buruktu. Benim gibi. Yaşanmamış çocukluğumuzu birbirimizle tadıyorduk. Birçok şey yeniydi, özeldi. "Nasıl çığlık attın ama..." Hâlâ dalga geçiyordu!

"Tam tur attık farkında mıydın?" diye yakındım. "Bizi saran şeylerin yeterince güvenli olduğundan emin değilim."

"Onlarca kişi biniyor."

"Of! Uğraşmayı bırak!" Kollarımı göğsümde kavuşturup yolu izlemek için cama döndüm.

"Tamam tamam, söz veriyorum konusunu açmayacağım bir daha," dedi. Kıskaca aldığım elimi kurtarıp üzerine minicik bir öpücük kondurduktan sonra da bırakmadı. İkimizin de yüzlerimizden düşmeyen gülümsemelerimiz vardı. Mutluyduk. İliklerimize kadar. Her seferinde daha ne kadar mutlu olabilirim ki diye düşünüyordum ve her seferinde Ezel bana daha fazlasını veriyordu.

Eve vardığımızda, o ana kadar hissetmediğim bir yorgunlukla çöktüm kanepeye. Ezel, "Burada bekle, sana bir sürprizim var," diyerek koşar adımlarla yukarı çıktı. Yine

CamScanner ile tarandı

aynı şeyi yapıyordu işte. Bugünden daha güzel hediye olamazdı ki. Ne sürpriziydi bu şimdi durduk yere?

Yanıma oturduğunda avucunu açıp elindeki kutuyu gösterdi. Anlık bir tahminle ne olduğunu kavrarken donup kaldım.

"Bunun daha özel olması gerekirdi belki, hani okuduğun kitaplardaki ya da izlediğin filmlerdeki gibi. En azından bu şekilde olmasını planlamamıştım ama doğru zaman şu anmış gibi hissediyorum. Daha fazla tutamazdım kendimi. Her zaman düz bir adam oldum ben. Yani, öyleydim eskiden. Oysa şimdi, daha önce konuşmadığım kadar çok konuşuyorum seninle. Sohbet ediyor, seni dinlemekten büyük bir keyif alıyorum. İlk defa kendimi anlatmaktan rahatsızlık duymuyorum. Nasıl yapabildiğimi bilmeden sevgi sözcükleriyle dolu cümleler kuruyor, sana olan duygularımı ifade etmeye çalışıyorum. Yetersiz geliyor. Sana, benim ol, soyadımı taşı demiştim ya... Sen de kabul etmiştin hani... Bunun daha doğru olmasını istedim." Kutuyu açtı. Hayatımda görüp görebileceğim en anlamlı ve en güzel şey duruyordu gözlerimin önünde. İki melek kanadının oluşturduğu dairenin ortasına, parıl parıl parlayan bir taş yerleştirilmişti. Kutudan yüzüğü çıkardıktan sonra elimi tutup yüzük parmağıma taktı. Kanatlar sımsıkı sardı tenimi. Sıcacık bir duygu göğsüme oturdu. Boğazım düğüm oldu, gözlerim doldu. "Meleğim," dedi sımsıcak bir sesle. "Bilinmeyene açtık biz kalplerimizi. Belki başlarda hissettiklerimizi sorguladık ama yine de engel koymadık önlerine. Nasıl oldu, neden oldu, diye sorular sormaktansa iyi ki oldu dedik. Ruhlarımız en saf haliyle sarıldı birbirine. Geçmiş ya da gelecek düşünmedik çünkü sadece bu an var elimizde. Bu an ve bundan sonraki her anım seninle olsun istiyorum. Anlamlandıra-

CamScanner ile tarandı

madığım her duyguya, sen, diyorum. Sen de bırakma beni olur mu? Yeryüzündeki cennetimden kovma beni?" Akan yaşlarım yüzünden bulanık görüyordum her şeyi. Serbest olan elimle gözlerimi silerek, bana sevgiyi tattıran gözlerine baktım. Bu adamı hak edecek kadar şanslı bir insan mıydım?

Başka ten değmemiş dudaklarında gezdirdim parmaklarımı. Bu nasıl bir mucizeydi, kavramaya gücümün yetmediği...

"Ben ne kitaplardakini ne filmlerdekini istiyorum. İnan, daha önce hayalini dahi kurmadım bu anın. Kuracak olsam da bundan daha güzelini düşleyemezdim. Tek kelime etmeden, yalnızca gözlerimin içine bakarak uzatsaydın bu yüzüğü, yine kabul ederdim ki ben. Sözlerinde değil, gözlerinde her şey. Eminim, sen de benimkilere baktığında görüyorsundur kendini. Nasıl içimde yer ettiğini. Cennetim diyorsun ya bana... Sen olmadan boş kalır, ıssız kalır cennetin. Ne anlamı kalır o zaman güzelliğinin? Sana git demem, diyemem. Sen de beni asla sensiz bırakma olur mu?"

İki eliyle yüzümü kavrayıp sokuldu dudaklarıma. Bu, sözlerimizin imzasıydı. Gözlerimi kapayıp onunla hayat bulan dudaklarımı dudaklarına bıraktım. Hep böyle kalalım istedim. Dünya dursun ve biz yine böyle kalalım.

* * *

"Kızım, neden surat asıyorsun?" diye sordu gelinliğimin ölçüleri alınırken. Bir ay geçmişti o muazzam evlilik teklifinin üzerinden. Bir ay geçmişti ve artık evlilik hazırlıklarına başlamamız gerektiğini söylemişti Ezel. Yaz geliyordu. Havalar ısınmıştı ve Ezel, bu son bir ayda sabırsızlığını her fırsatta dile getirmişti. Önce acele etmek

CamScanner ile tarandı

istememiştim ama sonra ne için beklediğimi de bilemeyip ona hak vermiş, hazırlıklara başlayabileceğimizi söylemiştim. Hazırlık dediğimiz de gelinlik ve nikâh için gün almaktan ibaretti. Mutlu ve heyecanlı olmam gerektiğinin farkında olsam da içimdeki burukluğu atamıyordum. Tüm bunlara ne gerek vardı ki? Ezel'in çevresi geniş de olsa beni gereğinden çok göz önünde bulundurmak istemediğini söylemişti. İsteklerine saygı duyuyordum ve zaten onlarca kişi arasında odak noktası olmaktan memnun olacağımı da sanmıyordum. Benim de kimsem olmadığına göre... Düğün yapmayacaktık. Gelinlik de istememiştim. Sade, beyaz bir elbise neyimize yetmiyordu?

Birbirleriyle tanıştıracağımız ailelerimiz yoktu. Kız isteme merasimi yoktu. Sadece ikimiz vardık. Bir de bizim için canla başla uğraşan Meliha Teyze... Ahmet Baba durumdan hoşnut değildi. Onu anlamakta zorlanmaya başlamıştım. Aslında burukluğum ona da değildi, kendimeydi. Belki de olmayan aileme... Yokluklarına alışmış olsam da böyle bir zamanda yalnız kalmak, dokunuyordu sanırım bana. Annemle evlilik hakkında konuşmak, babamın kıskançlarıyla başa çıkmak... Gelinliğimi annemle seçip babamla ilk dansımı yapmak... Hayalimde canlanan bu tablo canımı sıkmaya yetiyordu. Bazen de onları hatırlayamıyor olmama kızıyordum. Gözlerimi kapadığımda hiçbir anı gelmiyordu aklıma. Böyle düşünmem saçmaydı tabii ama merak etmeden de duramıyordum. Neye benziyorlardı? Ben hangisine daha çok benziyordum? Sarı saçlarımı annemden mi almıştım babamdan mı? Ya gözlerim? Kendi hayalimde yarattığım görüntüler gerçekçi olmamakla beraber duygudan da yoksundular. Küçükken rüyamda gördüğüm, beni sarmalayan koca kolları hatırlamayı deniyordum ara sıra. Çocukluğumun verdiği yalnız kalamama korkusu mu yoksa gerçek bir anı mı hiç bir za-

CamScanner ile tarandı

man öğrenemeyecek olmama yanıyordum.

"Kızım?"

"Bir şeyim yok, Meliha Teyze. Sanırım iki gündür provalar beni yordu."

"Haklısın kızım ama bu son. Bir dahakine tamamen hazır bir şekilde muhteşem bir gelin olacaksın." Güzel görünüyordum. Her tarafımda iğneler olduğu için rahat hareket edemiyor olsam da kendimi şimdiden bir peri kızı gibi hissediyordum.

"Duvağa da karar verdiğinizde her şey tamam..."

"Uzun olsun," dedi Meliha Teyze ayağa kalkıp etrafımda tur atarken.

"Öyle uygun görüyorsan öyle olsun."

"Ah kızım, yanlış anlama lütfen. İşine karışmak gibi bir niyetim yoktu."

"Olur mu hiç öyle şey? Bana yardımcı olduğun ve yanımda olduğun için çok memnunum. Sen olmadan altından kalkamazdım."

"Sen de kızım sayılırsın artık. Tabii ki yanında olacağım." İğnelerin batması riskini göze alıp Meliha Teyze'ye sarıldım. Ezel'in bana kattığı güzelliklerden biri de bu anaç kadındı. Bir anne bir baba olamazdı ama bundan daha iyisini de düşleyemezdim.

Gelinliği iğneleri her yerime batıra batıra zorlukla çıkardım üstümden. Bir hafta sonrası için randevulaşıp mağazadan çıktık.

"Araba hemen geliyor efendim," dedi Umut, bizi kapıda karşılarken.

"Hazır gelmişken ayakkabılarını da alsak ya kızım şuradan."

"Haklısınız, bir daha uğraşmayalım." Umut'a dönüp, "Şuradaki mağazada biraz işimiz var, arabayı oraya ge-

CamScanner ile tarandı

tirseniz olur mu?" diye sordum, karşı sokağı göstererek.

"Tabii Meyra Hanım," diyerek telefonu eline aldı. Diğerlerine mi haber veriyor, Ezel'e mi diye merak ettim.

"Seni korumaya çalışıyor sadece," dedi Meliha Teyze, Umut'a baktığımda ne düşündüğümü anlayarak.

"Bunu biliyorum ve anlıyorum da, ama bazen aşırı gibi geliyor."

"Sen onun sahip olduğu tek şeysin. Hiçbir şey fazla olamaz." Bunu Ezel dışında birinden duymak farklı hissettiriyordu. Utanarak kafamı öne eğdim. Girdiği kolumu sıvazladı."Birbirinize çok iyi geldiniz. Nasıl oldu bilmiyorum ama iyi ki karşısına çıkmışsın. Her zaman öyle soğuk ve yalnız kalacak diye endişe ediyordum."

"Pek farklı sayılmayız."

"Aranızdaki derin bağ da bu yüzden zaten kızım. Birbirinize nasıl baktığınızı görebiliyorum," diyerek kıkırdadı.

"Bari sen utandırma beni Meliha Teyze."

"Aşktan utanılır mı kızım? Dünyanın en güzel şeyi..." Onu düşünürken bile derin derin iç çekmeme engel olamıyordum. Yanımda olmadığı zamanlar aklımdan çıkmıyor, yan yana olduğumuz anları gözümün önüne getirdikçe göğsümdeki tanıdık baskı kendini gösteriyordu.

Yolun karşısına geçtikten sonra biri omzuma çarpınca sendeledim. Ayağım kaldırıma takıldı. Dengemi sağlayamadım. Dizlerim üzerine düşecekken biri sıkıca kavradı kolumu, toparlanmama yardımcı oldu. Meliha Teyze de kolumdan çıkmış, telaşla iyi miyim diye kontrol ediyordu beni.

Teşekkür etmek için kafamı kaldırıp adama baktım. Tuhaf bir ifadeyle yüzüme bakınca rahatsız oldum. Bu adam da mı farklı olduğumu düşünüyordu?

"İyi misin?"

CamScanner ile tarandı

"İyiyim, teşekkür ederim."

"Teşekkür edilecek bir şey yok çarpan bendim kızım," dedikten sonra bir an gözlerini yumdu. Gülümseyerek, kafasını salladıktan sonra uzaklaştı. Her nedense birkaç saniye arkasından bakakaldım. Bakışları... Niye öyle bakmıştı ki bana? Eskisi kadar dikkat çektiğimi düşünmüyordum.

"Kızım iyiysen, gidelim. Ezel, merak eder."

"İyiyim, hadi gidelim."

Sonunda mağazaya gidip birkaç ayakkabıyı denedikten sonra ayağıma en iyi oturan ve en çok beğendiğim ayakkabıyı aldım. Çıktığımızda Ezel, arabaya yaslanmış bizi bekliyordu.

"Senin burada ne işin var?"

"Ne yani müstakbel gelinimin yanına gelemeyecek miyim?"

"Onu demek istemediğimi biliyorsun," dedim gülerek.

"İşim bitince sizi ben almak istedim," diyerek, Meliha Teyze'yi arabaya bindirdi.

"İyi yapmışsın o zaman."

"Sizi eve bıraktıktan sonra bir işim var. Akşam sen uyuduktan sonra gelebilirim."

"Ne işin var?"

"Birini ziyarete gitmem lazım." Yine kaçamak cevaplar veriyordu. Ne zaman beni dâhil etmek istemediği dünyası ile ilgili bir şey olsa, böyle mi davranacaktı? Her seferinde dışarıdan izlemek ve merak içinde beklemek zorunda mı kalacaktım? Ona bir şey olmasından korktuğumu bilmesine rağmen, bu korkumun büyüklüğünü idrak edemiyordu sanırım. Üzerine gidip onu sıkboğaz etmek istemediğimden, sessiz kalıyordum ama... Nereye kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

CamScanner ile tarandı

* * *

Kapı sesini duymamdan bu yana yarım saat geçmiş, ama Ezel yanıma gelmemişti. Böyle olunca da önce gelenin o olup olmadığı konusunda tereddüt etmiş, sonra kapıdaki korumaları hatırlayıp ondan başkasının olamayacağını fark etmiştim. Neden yanıma gelmemişti? Kendi odasına çıktığını da duymamıştım. Yoksa kötü bir şey mi olmuştu? Belki de yaralanmıştı ve bana görünmekten çekiniyordu. Daha fazla bekleyemeyeceğimi anlayınca çok ses çıkarmamaya özen göstererek odamdan çıkıp merdivenlerden indim. Salonun da mutfağın da ışığı yanmıyordu. Boştu. Kapı sesini kendim mi uydurmuştum? Yok artık!

Mutfaktan çıkarken, aşağıya inen merdivenlerin sonundan loş bir ışık yükseldiğini gördüm. Eve geldiğim günden beri o kata inmemiş hatta sormamıştım bile. Ezel ya da Meliha Teyze neden bana gösterme gereksinimi duymamışlardı? Bunu şimdi düşündüğüme inanamıyordum. Aşağıda ne vardı?

Merakıma yenik düşüp merdivenlerden inmeye başladım. Daha sonuna ulaşamadan kulağıma gelen sese dikkat kesildim. Çarpma sesi. Sessizlik. Bir çarpma sesi daha... Kesik kesik nefes alıyordu biri. Ezel'di herhalde. Çarpma sesleri arttı. Daha yüksek ve daha sık geliyordu şimdi. Işığın süzüldüğü kapıya yaklaşıp aralık kapıdan kafamı uzattım. Işık hâlâ yetersizdi, gözüm hiçbir şeyi seçemedi. Salondakine benzer büyüklükteki cama takıldı gözüm. Daha doğrusu oradaki yansımaya. Yansımadan görebildiğim iri bedene...

Çarpma seslerini daha yakından duydum, girdim içeri. Kapının ötesine attığım iki adımla karşıma çıkan manzara nefesimi kesti. Attığı her yumrukla gerilen muazzam kaslarını, sırtına vuran ışıkta görebiliyordum. Ensesinden

CamScanner ile tarandı

ince ince ter akıyordu kaslarının şişmesiyle açılan oyuktan aşağı doğru. Bir sonraki yumruğunda kolundaki kası şişti, damarları belirginleşti. Kum torbası böyle bir gücün karşısında direnmekte zorlandığını belli edecek sesler çıkarıyor, odanın içinde savrulup duruyordu. O ağırlığın yerinde bir insan olabileceğini düşündüğümde, korktum. Öfke dolu yumruklarından kimsenin sağ çıkabileceğini sanmıyordum. Dilim damağım kurudu. Onu tanıdığımdan beri bedenimdeki değişiklikler şaşırtıyordu beni. Aklıma gelmeyecek şeyleri düşler olmuştum. Mesela, şu anda parmaklarımı vücudunda gezdirmek, her bir kasını hissetmek istiyordum.

Açık balkondan esen rüzgâr, yüzümü yalayıp saçlarımı hafifçe savururken, aniden kapanan kapının sert ve yüksek sesiyle sıçradım yerimden. Korkuyla inleyişimi bastıramazken, Ezel her an tetikte duran bir aslan gibi üzerime yürüdü. Bana dokunmasına bir iki adım kala durdu. Kıstığı gözleri beni bulurken, çatılı kaşları rahatladığını gösterircesine düzeldi.

"Burada ne işin var?"

"Geldiğini duydum ama yukarı çıkmayınca merak ettim. Rahatsız ettim seni, kusura bakma. Ben odama çıkayım," diyerek ardı ardına sıraladığım cümlelerden sonra arkamı dönecekken bileğimden tutarak kendine çevirdi.

"Rahatsız etmedin." Duraksadı. Konuşup konuşmama konusunda kararsız kaldığını görebiliyordum. Bu denli ne sıkmıştı canını? Sormadım. Ben ona sormadan kendini açmasını, içindeki öfkeyi kusmasını bekliyordum. Eğer hayatımız beraber devam edecekse, birbirimize açık olmamız gerekiyordu.

"İyi misin?"

"Pek değil."

CamScanner ile tarandı

"Ne olduğunu anlatmak ister misin?" Yere attığı kıyafetlerinin yanına yürüdü. Gömleğini üzerine geçirdikten sonra ceketini eline aldı. İliklenmemiş gömleği, yalın ayakları, düşük bel pantolonu... Pantolonunun kemerinden başlayıp göğsüne doğru yükselen tüylerden oluşan ince çizgi... Gördüğüm her şey içime işliyordu sanki. Beni kendine o kadar çekiyordu ki saatlerce bıkmadan usanmadan ona bakabileceğimi düşünüyordum.

"Burası serin, gel odaya geçelim." Elimden tutarak önden çıktı. Odaya kadar merdivenleri tuhaf bir sakinlikle çıktık. "Bir duş alıp geliyorum hemen. Uykun varsa yat sen."

"Senin çıkmanı beklerim."

"Tamam." Ne olduğunu anlamadan uyuyamazdım zaten. Hiç görmediğim kadar garip davranıyordu. Benden bir şeyler saklayabileceğini biliyor olmama rağmen, iliklerime kadar hissediyordum bu seferki durumun farklı olduğunu.

Yatağa uzanıp sırtımı arkaya yasladım. Daha önceden sadece benim olan odada artık beraber yatıyorduk. Bazen de onun odasında. Alışkanlık olduğu için sanırım ayaklarım beni bu odaya getiriyor olsa da onun da çok geçmeden yanıma geleceğini biliyordum.

Birkaç dakika sonra geldi. Sırtı bana dönük bir şekilde yatağa oturdu. Saçlarından damlayan sular, üzerine bir şey giymediği için sırtından akıp gidiyordu. Çıplakken gözüme daha büyük, daha erişilemez geliyordu nedense. Kendimi yanında küçücük, her an kırılabilecek bir cam parçası gibi hissediyordum.

"Ne olduğunu anlatacak mısın?" diye sordum. Ben konuşmadan konuşacağı yoktu.

"Hangi kısmını nasıl söylemem gerektiğini bilmiyo-

CamScanner ile tarandı

rum." Bu sözler neden bu kadar rahatsız ediciydi? Huzursuzlandım.

"Her ne ise o şekilde söyle işte." Sesimdeki sabırsızlık ya da ufak korku tınısı çok mu belirgindi? Şimdiye kadar onu, bu kadar kararsız gördüğümü hatırlamıyordum. Duruşu gergin, sesi sıkkındı. Söyleyecekleri beni de en az onun kadar sıkacaktı, anlamıştım. Ama neden?

"Aileni merak edip etmediğini sormuştum sana hatırlarsan."

"Evet?"

"Senin için bir şey yapmak istedim. İyi bir şey..." Her duraklayışı boğazımda bir düğüm yaratıyordu. Karnım kasılmaya başlamıştı. Ailemle mi ilgiliydi bu konuşma? Her ne ise bir an önce söylese olmuyor muydu? Birini öldürdüğünü dahi söylememiş miydi bana? Bundan daha zor söylenecek ne olabilirdi? Ah bu sorular... Beynimi kemiriyordu.

"Ezel?"

"Üç yaşında yetimhaneye bırakıldın. Doğal olarak ilk üç seneni hatırlamıyorsun. Genelde çocuklar ya doğar doğmaz yetimhaneye bırakılırlar ya da hayat şartları onları oraya sürükler. Sen oraya getirildiğinde sağlıklı ve üç yaşındaydın. Yani sana bakamıyor olamazlardı öyle değil mi?"

"Bu neden önemli anlamıyorum. Neden bıraktıklarını bilemem ama sonuçta bırakıldım. Ayrıca bunları düşünmekten ya da sorgulamaktan çoktan vazgeçtim." Bu sorular insanı, özellikle bir çocuğu delirtirdi. Yalnızlığına alışması gerekirken, o yalnızlık küçük bir çocuğu içine hapseder hayatını mahvederdi. İstenmeme duygusunu aşılar, herkesten farklı, belki de sorunlu olduğunu düşündürürdü. Ahmet Baba olmasaydı ben de öyle olurdum, biliyordum.

CamScanner ile tarandı

"Belki benim de sorgulamamam gerekirdi ama merak ettim. Eğer bir annen baban varsa onları bulmak istedim. Onları tanımak istersin diye düşündüm."

"Ailemi mi araştırdın?" diye sordum yaşadığım şaşkınlıkla. Aldığım nefes ciğerlerimde takılı kaldı. Daraldım. Olduğum yer boğucu gelmeye başlamıştı.

"Evet."

"Ve?" Ah hayır... Bu soruyu sormak istememiştim. Öğrendikleri her neyse belli ki hoşuma gitmeyecekti. "Hayır, söyleme," dedim bir anda. Ellerimle kulaklarımı kapadım. Sanki duyacaklarıma engel olmaya yetermiş gibi! Eğer yüzü gülüyor olsaydı, bu söylediklerine heyecanlanıyor olabilirdim ama... Ama o öfkeliydi. Neden? Bu soruyu da merak etmemeliydim. Arkasını dönerek yanıma yaklaştı.

"Meyra..."

"Ezel hayır!" Ellerini uzatıp kulaklarımı kapayan ellerimin üzerine koyduğunda, gözlerinden geçen şeyin adı neydi? Acıyor muydu bana? Öfkesinin ötesinde parlayan gözleri hüzünle bakıyorlardı gözlerime.

"Onlar..." Şimdiye kadar yürüttüğüm tahminlerden en gerçeğe yakın olanını söylemeyecek miydi sanki? Neden bu kadar rahatsız olup üzülüyordum şimdi?

"Ölmüşler..." dedim. Sesim kapadığım kulaklarımda boğuk boğuk yankılandı. Gözlerini bir saniye kapayıp açtığında bunun bir onaylama hareketi olabileceğini anladım. Gözlerim sulandı. Yıllar önce beni bırakıp giden ailemin ölümüne miydi dökülecek olan bu yaşlar?

"Ne zaman?" diye neden sorduğumu bilmiyorum. Ailem ölmüştü de kadının biri beni bulup yetimhaneye mi bırakmıştı? Eğer böyle olmuşsa avunabileceğimden miydi merakım?

"Annen, seni bıraktıkları zamandan bir süre önce... Baban ise... O öleli iki buçuk sene olmuş olmalı."

CamScanner ile tarandı

Geçen bunca zaman içinde yaşıyor muydu yani o adam...

* * *

Gerçekler acıdır, acıtır, diye boşa dememişler. Ezel, baştan sona her şeyi anlattıktan sonra içimden birçok şey kopup gitti. Ailemin nasıl insanlar olduklarını düşündüğümde aklıma gelenlerin hiçbiri gerçeklerle örtüşmüyordu. Beni bıraktıkları için, can acısıyla onlar hakkında onlarca kötü şey düşünmüştüm. Belki diğer çocukların aileleri gibi alkoliktiler. Kendilerine bile bakmaya yetmiyordu güçleri. Belki sadece fakirlerdi. Belki ölmüşlerdi. Ama babamın, karısını aldatan biri olduğunu, aldattığı kadının annemi öldürdüğünü düşünmemiştim hiç.

Parmaklarımı elimde duran mektubun üzerinde gezdirdim. Ezel, Ahmet Baba'yla olan konuşmasını anlatmış, bu kadar süre sakladığı için özür dilemişti. Anlıyordum onu, sonuca ulaşmadan beni ne üzmek ne de umutlandırmak istememişti. Kızamamıştım. Asıl kızgınlığım babam yerine koyduğum adamaydı. Bu mektup onun yalanlarının ağırlığını taşıyordu. Onca sene saklamıştı benden. Onca sene... Beni üzmek istememişse ne olmuş? Yeter miydi böyle bir sebep, yalan söylemeye? Yıllar içinde solan yazıları bir kez daha okudum. Annemin öldüğü yazıyordu mektupta. Benim, onun için çok değerli olduğum... Bana iyi bakmasını tembihliyordu. Bir de, geleceğim, demiş. On sekiz yaşıma geldiğim zaman... Gelmemişti. Gelememişti. Ezel'in tanıdığı bir adam öğrenmiş olanları. Babamın iki buçuk sene önce kalp krizinden öldüğünü söylemiş.

Peki, o yaşıma kadar geçen zamanda neredeydi? On yaşımdayken haber almamaya başlamış Ahmet Baba. Bu, koskoca altı yedi sene ederdi. Neden geri dönmemişti?

CamScanner ile tarandı

Yoksa onca zaman sonra, beni sevmediğini mi fark etmişti? Unutmuş bile olabilirdi. Hayatında daha önemli şeyler vardı belki de.

Bir haftadır başka bir şey düşünemiyor, uyumayı bile başaramıyordum. Mektubu her okuduğumda, Ezel'in söylediklerini aklımdan her geçirişimde sorularımın üstüne yenileri ekleniyordu. Her şey o kadar mantıksız geliyordu ki...

"Bugün dışarıda yemek yiyelim."

"İstemiyorum."

"Küçüğüm, lütfen yapma bunu."

"Bazı şeyleri anlayamıyorum Ezel."

"Sana bunları söylemeden önce düşünmediğimi mi sanıyorsun? Benim de aklıma yatmayan tonla şey var ama geriye kalanlar bunlar."

"Haklısın ama..."

"Ama yok Meyra. Öldüler. İyi ya da kötülerdi, bu şu anki gerçeği değiştirmiyor. Kendini yıpratmaktan başka bir işe yaramıyor bu yaptığın."

"Eşeleyen sensin! Şimdi de kalkıp bana bunları düşünmememi söyleyemezsin. Burnunu sokmasaydın geçmişe, gerçekleri öğrenmemiş olacak, gözlerim kapalı yaşayacak, bunları hissetmiyor olacaktım!" Ezel'in aniden gerilen ve asılan suratıyla hata yaptığımı anladım. Onun tek derdi benim için iyi olan bir şeyler yapmak iken ben haksız yere ona çıkışmıştım. "Ezel ben..."

"Haklısın."

Arkasını dönerek çıktı odadan. Dur bile diyemedim. Sahip olduğum, belki de bana gerçekten değer veren tek insanı kırmıştım.

Aferin sana, Meyra. Ne yapmasını isterdin? Sana yalan söylemesini mi?

CamScanner ile tarandı

Dış kapının sertçe kapandığını, ardından sürtünen lastik seslerini duyduğumda onu gerçekten kızdırdığımı daha iyi anladım. Zaten hiç olmamış bir anne, baba yüzünden hem de... Ne oluyordu bana? Ezel'i kırmak, kendimden uzaklaştırmak en son isteyeceğim şeydi. Elimdeki mektuba bir kez daha baktıktan sonra çekmeceye kaldırdım. Onlara dair sahip olduğum tek şeydi o satırlar. Bir yanım da merak içindeydi. Artık kim olduklarını bildiğimize göre fotoğraflarını da bulamaz mıydık? Henüz soramamıştım Ezel'e. Hazır değildim.

"Meyra... Kızım?"

"Gel, Meliha Teyze."

"Ne oldu size?" diye sordu yanıma otururken. "Ezel neden o kadar sinirliydi?"

"Benim yüzümden. Öğrendiği şeyler yüzünden ona çıkıştım bir anlık sinirle." Uzanıp karman çorman olan saçlarımı okşadı.

"Şimdi ondan daha üzgünsün ama..."

"Beni düşünerek hareket ettiğini biliyorum. Ben... Sadece düşünmeden duramıyorum."

"Bak güzel kızım, kimseyi haklı çıkarmak ya da suçlamak istemem ama aileni tanımıyoruz. Hayat onları neden o hale getirdi bilmiyoruz. Belki gerçekten iyi bir anne, baba olacak yapıda değillerdi. Bazı insanların içinde doğuştan gelen bir dürtüdür annelik de babalık da. Bazıları ise zamanla edinir bu duyguyu. Seninkiler ebeveyn olma konusunda beceriksizlerdi belki ama bu seni sevmedikleri anlamına gelmez. Özellikle baban... Kendince seni korumaya çalışmış belli ki. Eh, bunu yaparken de farkında olmadan sana zarar vermiş. Oturup sürekli nedenini nasılını sorgularsan asla seni tatmin edecek bir cevap alamaz, alamadığın gibi kendini mutsuzluğa sürüklersin. Önemli

CamScanner ile tarandı

olan geçmişin değil, yarının sana neler getireceği. Sahip olduklarına yoğunlaş."

Bundan daha haklı olamazdı herhalde. "Ben ne yaptım Meliha Teyze?" diye yakındım. "Söylediklerim için beni affeder mi?"

"Onun sana kızgın olduğunu sanmıyorum, siniri kendine. Seni üzdüğünü düşündüğü için kendini suçluyordur."

"Onunla konuşmalıyım."

"Sakinleşince döner zaten eve. Hadi, sen de kendine çekidüzen ver. Geldiğinde seni iyi görsün."

"Teşekkür ederim," diyerek sımsıkı sarıldım hafif tombul kollarına.

"Ne teşekkürü kızım, sen de haklısın kendince."

Meliha Teyze gittikten sonra banyoya girdim. Gözaltlarım şişmiş ve kızarmıştı. Suratım çökmüş, zayıflamıştım. Ailemi daha dün kaybetmişim gibi çarpmıştı gerçekler beni. Ama Ezel de Meliha Teyze de haklıydı, bu şekilde devam edemezdim.

Sıcak bir duş alıp toparlanmaya çalıştım. Evden kötü bir ruh haliyle çıktığı için, kendimi huzursuz hissediyordum. Onu aramalıydım belki de. Gelmesini beklemektense benim ona, gel demem, daha doğru olmaz mıydı? Havluya sarınarak banyodan çıktığımda, yatağımda oturan adamı görmeyi beklemiyordum.

Gözlerini kırpmadan, baştan aşağı süzerken beni, elini uzatıp yanına çağırana kadar olduğum yerde kaldım. Yanına gidince bacaklarını açarak, kendine doğru çekti beni. Islak saçlarımı geriye doğru atarak, boynumu açığa çıkardı. Ensemden akan damlaların üzerinde gezindi parmakları. Her bir dokunuşu sanki ilk dokunuşuymuş

CamScanner ile tarandı

gibi heyecanlanıyordum. Sanki vücudumda bıraktığı izler, onun yokluğunda siliniyordu da yenisine aç bir halde bırakıyordu beni.

"Özür dilerim."

"Ben özür dilerim sevgilim," dedi sanki hatalı olan oymuş gibi. "Haklıydın." Elimi dudakları üzerine götürüp ağzını kapadım.

"Haklı değildim. Sen benim için bir şey yapmak istedin ve sonucu ne olursa olsun bana yalan söylemedin. Başka ne isteyebilirim ki? Haksızlık ettim ve seni kırdım. Beni affedebilecek misin?" Ağzını saran avucuma öpücük kondurarak kendi avucuna aldı.

"Seni affetmek mi? Ben sana kızmadım Meyra'm. Kendince yas tutuyor ve sorguluyor olmana ses çıkarmamam gerekiyordu. Sadece daha fazla üzülmene dayanamadığım için öyle konuştum." Belimi sararak kafasını göğsüme yasladı. Burnumu saçlarının için bastırıp bana huzur veren kokusunu içime çekerken, o da beni soluyordu sessizce.

"Unuttur bana..." diye fısıldadım. Ona, dokunuşlarına, hem tutku hem de şefkatle dolu sözlerine ihtiyacım vardı. Bakışları altında erimek istiyordum. Bir olmak, geçmişi silmek, bugünü unutmak, geleceği düşünmemek...

"Seve seve," dedi, beni kucağına alıp yatağa yatırırken. Dudakları dudaklarıma sarıldı, ruhlarımız tanıdık danslarına başladı. Ellerim ellerinde, gözlerim gözlerinde...

Unutturdu bana. Kötü olan her ne varsa...

* * *

"Seni eziyorum," diyerek üzerinden kalkmaya çalıştığımda izin vermedi.

"Ezilmekten çok memnunum, ne zaman istersen."

CamScanner ile tarandı

Günlerdir ilk kez güldüm. Daha çok kıkırtıyı andırıyordu ama iyi hissettirmişti.

"Meliha Teyze, bize yemek hazırlayacaktı."

"Birazdan ineriz Küçüğüm."

"Tekrar özür dilerim. Senin suçun olmayan..." Kafasını çevirip dudaklarıyla susturdu beni. Daha fazla kendimi suçlamama izin vermeyecekti. Şikâyet edemezdim. "Seni seviyorum."

"Biliyorum," derken, dudağımı dişleri arasına sıkıştırdı.

"Ah!"

"Sana ısırma o dudaklarını dedim değil mi? Onlar benim." Onundu tabii. Her şeyimle onundum. Huzur dolu bir iç çekişle göğsüne uzanırken, karnım guruldadı. Zamanı mıydı bunun şimdi!

"Bir daha aç bırak kendini, gör bak neler yapıyorum sana. Kendine iyi bakacaksın."

"Bunun için kızman gerektiğini sanmıyorum."

"Kızmıyorum, uyarıyorum."

"O yüzden mi gözlerini kocaman açıp, sesini sertleştirerek söylüyorsun."

"Senin o çözülen diline ne yaparım biliyor musun?" derken kahkahasını bastırmaya çalışıyordu.

"Ne?"

"Kopartırım. Bunu nasıl yaparım biliyor musun?"

Arsızlığına alıştığım için, "Nasıl?" diye sordum.

"Isırarak Meyra." Kahkaha atarak hızla yanından kaçmaya çalışırken, örtüyü üzerime çekmeyi ihmal etmedim. Çıplak olduğum zaman öyle bir bakıyordu ki...

"Bu uygun değil, Ezel Bey. Hem de hiç değil," diyerek dalga geçmeye devam ettim. Onunla gülmek bambaşkaydı. Kıpır kıpır yapıyordu içimi. Hediyelere boğulmuş bir çocuk gibi.

CamScanner ile tarandı

"Sana uygun olmayan neler yapacağımı bir bilsen." Yok artık! Gittikçe dozu artıyordu arsız sözlerinin.

"Çok terbiyesizleştiniz!"

"O siz diyen ağzını..."

"Hiçbir şey yapamazsınız, Ezel Bey," dedim, arkamı dönüp banyoya koşar adımlarla giderken. Biliyordum, dursam bırakmazdı beni.

* * *

"Telaşı bırak artık kızım. Çok güzelsin."

"Nasıl bırakayım Meliha Teyze? Hâlâ rüya gibi geliyor."

Gelinliğimi bitmiş haliyle giyindikten, saçlarım ve makyajım yapıldıktan sonra kendimi görünce, hak vermiştim Ezel'e. Tabii ki düz, beyaz bir elbise de yeterdi ama o kadar büyüleyici duruyordu ki gelinlik üzerimde... Bayılmıştım. Öyle kabarık değildi. Yeri süpürecek kadar uzun olan eteği dökümlüydü. Üst kısmı vücudumu sımsıkı sarıyor, askıları omzumdan aşağı doğru sarkıyordu. Kenarları minicik taşlarla süslenmiş, hafif de bir göğüs dekoltesi vardı. İyi kalpli ve yakışıklı prensiyle evlenmek üzere olan prenses gibi hissediyordum kendimi. Heyecandan ellerim terliyor, karnıma ağrılar giriyordu. Ahmet Baba'yla gerçekleri öğrendiğim günden beri, neredeyse üç haftadır görüşmediğimiz için gelip gelmeyeceğinden emin değildim. Bir kere aramıştım. Cevap vermemişti. Ezel, Kenan'la haber yollamıştı ama... Bana kırgın olduğunu tahmin edebiliyordum. Yazdığım kısa özür notu içimdekileri açıklamaya yetmeyecek olsa da, en azından denedim diyebiliyordum kendime. O ne kadar haklıysa ben de kendimce haklıydım sonuçta.

"Bavulunu hazırladım. İhtiyacın olabilecek her şey

CamScanner ile tarandı

içinde. Ayrıca bir şeye ihtiyacın olursa oradan alırsınız diye düşünüyorum."

"Sana da zahmet verdim. Bir başına bu kadar şeyle uğraştın. Ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Ne zahmeti ama sürekli elkızı gibi konuşma karşımda, alınıyorum."

"Deme öyle, ben seni teyzem bildim."

"O zaman bir daha böyle konularda açma ağzını."

Kapı tıklatıldı o anda. Meliha Teyze gidip açınca, Ezel bütün ihtişamıyla girdi odaya. Simsiyah takım elbisesi içerisinde her zamankinden daha bir heybetli duruyordu sanki ya da bana öyle geliyordu. Her adımıyla gittikçe devleşiyor, beni hızla etkisi altına alıyordu. Kravat takmamış, gömleğinin üstten iki düğmesini açık bırakmıştı. Saçları hâlâ ıslakmış gibi dağılmış, bir tutam alnına düşmüştü. Çok yakışıklıydı. Çok! Gözlerine bakınca karım ısındı, yüreğim hopladı adeta.

Dudakları yukarı doğru kıvrılırken, çenesindeki çukur derinleşti. İyice yanıma yaklaştığında kafamı hafifçe arkaya eğerek, gözlerine bakmaya devam ettim. Kapanan kapı ve odadaki sessizlikle Meliha Teyze'nin çıktığını anladım. Tepki veremedim. Nutkum tutulmuştu. Kısacık bir süre sonra tamamen ona ait olacağımı bilmenin heyecanıyla titreyen ellerimi, elleri arasına aldı.

"Bir tek kanatların eksik Küçüğüm." Kanatlarım kalbimdeydi ve onun için çarpıyordu şu anda. Gülümsedim. Bir elimi avucundan sıyırıp çenesindeki çukurda gezdirdim.

"Evlendiğimize inanamıyorum."

"Esas ben inanamıyorum. Nefesimi kesecek güzelliğe, bir meleğin parıltısını taşıyan ruhuna sahip olacağıma, ölümlü hayatımı cennetimde geçireceğime

CamScanner ile tarandı

inanamıyorum."Ezel ve şefkati... Ezel ve sevgisi... Ezel ve kelimeleri... Nasıl yakıyordu içimi.

"Sen olmasan ben kaybolurdum Ezel, iyi ki buldun beni." Sözlerim biter bitmez öpünce beni, tatlı bir isyanla, "Rujumu bozdun!" dedim. "Meliha Teyze kızacak şimdi." Oysa yetmemişti o küçük öpücük bana.

"Boşa sürme, daha çok alacağım öpücük var dudaklarından."

"Biraz daha sabretmelisin," dedim, ama nasıl dedim bilmiyorum. Onun karşısında sürekli kızaran, utanan o kız olmak istemiyordum. Onun gücüne ve açıkça sergilemekten çekinmediği arzusuna karşılık vermek istiyordum. Görsün istiyordum onun gibi benim de yandığımı.

Tabii, yine de dayanamadım şaşkınlıkla irileşen gözlerine bakmaya. Kollarından sıyrılıp aynanın karşısına geçtim. Yansımadan beni izlemeye devam ederek yanıma gelirken, o güzel gülümsemesi yerleşmişti yüzüne. Rujumu yeniden sürerken, açıkta kalan boynuma sürttü burnunu.

"Hadi, bir an önce inelim o zaman. Şu nikâh kıyılsın ve biz de buradan gidelim."

"Hâlâ bana söylemedin nereye gideceğimizi. Meliha Teyze biliyor ama onu öyle bir tembihlemişsin ki ağzından laf alamıyorum."

"Karıma sürpriz yapmak istiyorum. Sana olması gerektiği gibi bir düğün veremedim belki ama balayı en güzeli olsun."

"Ben düğün istemedim ki Ezel. Nikâh dairesine gidip atacağımız bir imza yeterdi bana." Cevap vermedi ama gözlerine anlık da olsa hüzün bulutları yerleşmişti. O da benim gibi olmayan ailelerimizi mi düşünüyordu yoksa?

"Gidelim mi artık?" diye sordum, gözlerinin yeniden parladığı anı görebilmek için.

CamScanner ile tarandı

"Gidelim," diyerek kavradı elimi. Onun güçlü tutuşundan destek alarak, derin bir nefes aldım. Salona adım atar atmaz, Ahmet Baba ve Dilek'i görünce sıkıntılı halim dağıldı. Gelmişti. Hem de Dilek'le beraber. Yanlarına varır varmaz, gelinlik yüzünden zorlukla eğilip Dilek'i kucakladım.

"Gelmene çok sevindim." Elini saçlarımın üzerinde varla yok arasında gezdirdi.

"Çok güzel olmuşsun," diyerek beni mest etti.

"Sen de çok güzelsin. Kıskanıyorum sanırım. Buranın en güzel kızı olmam gerekmiyor muydu?" Yeşil elbisesi Ahmet Baba'nın alamayacağı kadar yeni ve pahalı duruyordu. Şaşırsam da sormak istemedim. Sadece ne kadar güzel olduğunun farkında olup suratındaki lekeleri unutması yeterliydi benim için. Lunapark haricinde gerçek anlamda duymadığım bir şekilde kıkırdadı. Bakışları Ezel'e kaydığında utandığını gördüm.

"Teşekkür ederim. Ahmet Baba senin hediyen olduğunu söyledi Ezel Abi." Tabii ki o almıştı. Aksini düşünmem mümkün değildi. Minnetle baktım Ezel'e. Ne kadar harika bir adamdı ve ben, ona sahip olacak kadar şanslıydım.

"Ne demek Küçük Hanım. Güzel olan sensin, elbise değil." Bunu öyle bir ciddiyetle söylemişti ki şüpheye yer bırakmıyordu. Dilek'in gülümsemesi büyürken, utancı da artmıştı. İşte, Ezel'in böyle bir etkisi vardı.

Yerimde doğrularak Ahmet Baba'ya döndüm. "Geldiğin için teşekkür ederim," dedim, hem buruk hem mutlu.

"Böyle bir günde ne olursa olsun seni yalnız bırakmazdım."

"Seni kırdıysam özür dilerim."

"Haklıydın kızım, sana kızmadım."

Sarıldı. Kendimi, onun kollarında huzurlu ya da gü-

CamScanner ile tarandı

vende hissedemediğimi fark ettim. Benden sakladıklarından dolayı mı yoksa artık hayatımda çok daha gerçek ve güçlü bir sığınak olduğundan mıydı bilemiyordum. Ama hissedemediklerim içimi burkmuştu. Ne çok şey değişiyordu?

"Nikâh memuru geldi Abi." Kenan'ın verdiği haberle heyecanım bin kat arttı. Bana bakıp gülümsedi. "Yenge, harika görünüyorsun." Daha ben teşekkür edemeden Ezel, "Ağzını topla Kenan!" diye çıkıştı sertçe. Hafifçe kıvrılan dudaklarından onunla alay ettiği belli oluyordu. Yine de Kenan, kafasını sallayıp uzaklaşınca şaşırdım.

"Ne dedi de böyle davrandın çocuğa?"

"Dalga geçtiğimi biliyor Küçüğüm."

"Öyle olsun bakalım," dedim, uzattığı eli tutarken. Gelen az sayıdaki kişi nikâh memuruyla beraber bahçeye çıktıktan sonra sıra bize geldi. Avucunda duran elim terliyor, gelinliğim dar geliyordu. Yeni hayatıma atacağım en büyük adımın eşiğindeydim ve tahmin edemeyeceğim kadar büyük bir heyecanın içinde boğuluyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu Ezel. Cevabım Kenan'ın seslenişiyle havada kaldı.

"Neler oluyor?"

"Abi, Selim Abi geldi." Ezel'in elimi tutan eli kasıldı. Duruşundan bedeninin gerildiğini, her an saldırmaya hazır bir hale geldiğini anlayabiliyordum. Kimdi bu Selim Abi? "Abi durduramamışlar," dedi Kenan'ın yanındaki çocuk, mahcup bir şekilde. O kadar sinirli görünüyordu ki o çocuk dâhil hepimizi duman edebilirdi.

Birkaç saniye içerisinde film sahnesinden çıkma görüntüler evin içini doldurdu. Daha önceden hatırladığım suratlar girdi önce içeri. Bunlar bizim korumalardı. Ardından tanımadığım beş kişiyi saydım. İçeri girdiklerinde

CamScanner ile tarandı

yan yana dizildiler. Bu beş kişiyi yaşlı ama heybetinden hiçbir şey kaybetmemiş, kır saçlı bir adam takip ettiler. Abi, dedikleri buydu belli ki.

Sanki yabancı bir evde değilmiş gibi etrafı süzdükten sonra Ezel'e bakarak, belli belirsiz gülümsedi. "Ne güzel bir karşılama bu Ezel! Bir an başbakanla görüşmeye çalıştığımı hissettim." Espri yapmıştı herhalde ama kimse gülmedi tabii.

"Bakıyorum bugün formundasın Selim Abi. Davetsiz misafirler için yapılan ufak bir hazırlık sadece." Davetsiz kelimesindeki vurgudan anlaşıldığı üzere bu adamın gelmesini beklemiyordu. Hoşnutsuzluğu sesinden anlaşılıyor ama sakinliğini olabildiğince koruyordu.

"Gelin Hanım da sensin galiba," diyerek Ezel'in söylediklerinin umurunda olmadığını gösterdi. Yanıma gelince, nasırlı ve kırışık ellerinin içine aldı elimi. Kendine doğru çekip beklemediğim bir şekilde sıcak öpücükler bıraktı yanaklarıma. Diğer elim Ezel'in sıkı tutuşu yüzünden uyuşmaya başlamıştı.

"Benim," dedim sesimi normal tutmaya çalışarak.

"Söylediklerinden çok daha güzelsin."

"Teşekkür ederim," dedim ama bu sefer kızarmadım. Utanmadım da. Gerçekten güzel bulunup bulunmadığımı umursamadığımı fark ettim. En azından tanımadığım insanlar karşısında.

"Ah bu ne eşeklik! Kimse bizi tanıştırmadı. Selim," dedi gülerek.

"Meyra," dedim karşımdaki tuhaf adamı anlamaya çalışarak. Bakışları yüzümde gezinirken, kaşları çatıldı. Daha dikkatli baktı ama sadece bir an. Sonra kendi kendine kafasını sallayarak bir adım geri gitti ve gülümsedi yeniden.

CamScanner ile tarandı

"Nikâhı kaçırmadım öyle değil mi?"

"Henüz başlamadık," dedim, kibar olmaya çalışarak. Ezel'i rahatsız eden bir adama güvenmemeliydim, öyle değil mi?

"Tebrik etmek için geldin sanırım. Biz seni daha fazla tutmayalım."

"Alınmaya başlıyorum ama Ezel. Sadece mürüvvetinize şahit olmak istedim." Sıkıntılı bir iç çekişten sonra kafasını sallayarak bahçeye yürüdü. Açıkça, git, denilmiş olmasına rağmen nasıl bu kadar rahat davranıyordu bu adam? Korumaları onu takip ederken biz de Kenan'ın eşliğinde çıktık bahçeye.

Davetliler için havuzun kenarına konulan sandalyelerin önünden geçerken, Ahmet Baba'nın rahatsız bakışlarından durumu fark ettiğini anladım ama umursamadım. Umursayamadım. Bugünün sorunsuz bir şekilde bitmesini ve Ezel'le yeniden baş başa kalmayı istiyordum.

Nikâh için özenle hazırlanan, çiçeklerle dolu masaya oturduğumuzda nikâh memuru sessizce hazır olup olmadığımızı sordu. Hazırdık. Fazlasıyla.

"Ali kızı Meyra Alkan, Ezel Arıkan'ı eşin olarak kabul ediyor musun?"

Ali kızı... Bunca zaman bunun gerçek bir isim olduğundan bile emin değildim. Ezel'in dediğine göre soyadım aslında Sadıkoğlu'ydu ama isim... Sadıkoğlu soyadını sevmedim. Bu andan itibaren Meyra Arıkan olacaktım. Gerçek bir isim, gerçek bir soyadı, gerçek bir aile...

"Evet!" diye seslendim var gücümle. Tüm dünya duysun istedim o an, ona ait olduğumu. Anın büyüsüne kapılmış, sevdiğime aşkla bakarken, evet deyişini duydum. Yumdum gözlerimi. Sadece birkaç saniye tadını çıkardım.

CamScanner ile tarandı

Şahidim olan Meliha Teyze beni dürterken ne demek istediğini anlamayarak baktım.

"Ne oldu?"

"Ayağına bassana kızım," diye fısıldadı kulağıma eğilerek. Gelinlik provaları sırasında da bunu söylediğini hatırladım. Bir çeşit aile içi güç gösterisi gibiydi. Gülümseyerek, ayağımı kaldırıp topuğumu Ezel'in ayağına geçirdim. Dudaklarını sımsıkı kapatsa da inlemesinin yakında oturanlar tarafından duyulduğundan emindim. Yarı kızgın bakışlarını önce bana sonra esas sorumlusu olan Meliha Teyze'ye dikti.

"Kızma lütfen, adettendir," diyerek sevimli olduğuna inandığım bir şekilde gülümseyerek, gözlerimi kırpıştırdım. Acısını unutmuş gibi gülümsedi o da.

Sıra imzalara gelince, titreyen elimle resmen karaladım defteri. En son nikâh memuru tebrik etti bizi, evlenme cüzdanını uzattı.

"Ben de sizi karı koca ilan ediyorum," dedi yüksek sesle. "Gelini öpebilirsiniz." Ezel ayağa kalkarak beni de kaldırdı. Duvağı kapatmamıştım, gerek yoktu. Sıcacık elleriyle yüzümü kavrayıp başparmaklarını yanaklarımda gezdirdi. Usulca yaklaşıp dudaklarını alnıma bastırdı.

"Benimsin," diye fısıldadı, yalnızca benim duyabileceğim bir şekilde. "Karım, kadınım..." Sanki zorla ayırdı dudaklarını benden. Mutluluktan havada süzülüyormuş gibi hissediyordum. Ayaklarım yere değmiyor, ruhum uçmak için bedenimin çeperlerini zorluyor, yalnızca Ezel'in tutuşu beni olduğum yerde tutuyordu.

Nikâh memuru gitti. Beş dakika içinde tanıştığım misafirler de hediyelerini sunduktan sonra bolca tebrik ederek, ayrıldılar. O insanlar kimdi, hâlâ bilmiyordum. Önemli de değildi.

CamScanner ile tarandı

Selim Bey'in yanımıza geldiğini gördüm o sırada. Cebinden bir kutu çıkarıp uzattı. Almam, demek olmazdı herhalde. "Aç bakalım beğenecek misin?" Açtım. Uçuk mavi taşlarla bezenmiş beyaz altın bir bileklik çıktı içerisinden. Etrafındaki taşlardan çok daha büyük bir taş iki ucun birleştiği noktadan sarkıyordu. Çok zarifim ama çok pahalıyım, diye bağırıyordu adeta her bir zerresi.

"Bunu kabul edemem," dememle itiraz yüklü sert sesi duyuldu Selim Bey'in.

"Tabii ki kabul edeceksin!" Çaresizce Ezel'e baktığımda gözlerini bir kez kırparak onayladı. El mahkûm, kabul ettim!

"Çok incesiniz, teşekkür ederim."

"Bugüne kadar birinin bana ince dediğini hatırlamıyorum," dedi gülerek. Bileziği elimden alıp bileğime taktı. Ağırdı. Sevmedim. O adamdan gelecek herhangi bir şeyi sevebileceğimi sanmıyordum. Ezel'in huzursuzluğu bana bulaşmıştı.

"Çok yakıştı, Allah mesut etsin."

"Teşekkür ederiz Selim Abi." Ezel, ilk defa kibar bir ton kullanmıştı ama içinden gelmediğinden emindim.

"Haydi, kalın sağlıcakla," dedikten sonra adamlarını da peşine takıp ayrıldı evden. Rahat bir nefes aldım. Sonra Ahmet Baba geldi yanımıza. Bana sarıldı ama Ezel'e uzanan eli isteksizdi. Hiç düzelmeyecekti araları sanırım, anlaşamayacaklardı. Dilek'le sımsıkı sarıldık birbirimize. En yakın zaman için yeni bir gezi daha planladık. Onlar da gittikten sonra bir Meliha Teyze kalmıştı. O da kaşla göz arasında kayboldu zaten. Evin sessizliğinde baş başa kalmıştık yeniden.

Kanepeye oturup Ezel'in de yanıma gelmesi için elimi uzattığımda, "Ben sana hediyemi vermedim daha karıcı-

CamScanner ile tarandı

ğım, bekle," diyerek komodinin yanına gidip en üst çekmeyi açarak bir kutu çıkardı içinden.

"Benim hediyem balayımız sanıyordum kocacığım," dedim gülerek. Dökülen kelimelerin anlamı dilimde mükemmel bir tat bıraktı. Kocamdı o benim! Neden bu kadar şaşkındım hâlâ. Zaten beraber yaşamıyor muyduk ya da beraber uyumuyor muyduk? Zaten onun olmamış mıydım? Atılan bir imza neden farklı kılmıştı bazı şeyleri? Daha bir anlamlı mıydı? Belki de daha gerçek? Rüya olmasından korkmama gerek yoktu artık. Evlilik cüzdanına bakmam yeterdi herhalde.

Ağır adımlarla yanıma gelen adama baktım. Bu adamla evliydim ben! Kaç milyonuncu kez geçiyordum bunu içimden?

Kutuyu açıp içerisinden çıkardığı kolyeyi havaya kaldırdı. Kalp şeklinde kesilmiş minicik bir taş sallandı beyaz zincirin ucundan. Güneş üzerine değdikçe renkleniyordu, pembe mavi pırıltılar saçıyordu.

"Kalbine yakın bir yerde, benden bir parça olsun istedim..." Tatlı sözlerine gülümsedim.

"Bu çok güzel Ezel, ama biliyorsun, gerek..."

"Gerekli olduğu için değil, istediğim için zaten Küçüğüm. Sen benden asla bir şey istemiyorsun ki zaten." Ufak bir sitem saklı sözlerine daha çok gülümsedim. Ona harcama yaptırmamaya çalışıyor, yük olmak istemiyordum. Parasına değil ona ihtiyacım olduğunu her fırsatta vurguluyor, sonuç olarak onu sinirlendiriyordum. Ama bu sefer başka söz edemezdim. Onun parıldayan gözlerine bakıp da nasıl itiraz edebilirdim ki? Arkamı dönerek takması için saçlarımı havaya kaldırdım.

Dediği gibi kalbime yakın bir yere değdi soğuk parça. Sıcacık elleri ensemde gezindi. Kolye ait olduğu yeri bulsa

CamScanner ile tarandı

da parmakları ayrılmadı ensemden. Az da olsa açıkta kalan sırtımda gezindi.

"Böyle şeyleri dışarıda giyme." Dokunuşlarının yumuşaklığıyla ürperdim. "Benden başkaları görmesin seni Meyra'm. Sen, benim cennetimsin." Normalde, söylediklerine delilik demeliydim. Hoşuma gitmemeliydi ama gitmişti. Ben de mi deliydim? Sağlıklı olduğumuzu düşünmüyordum ki zaten. Kendimizi kaybetmiştik birbirimizde.

"Sakla beni," diyerek ona doğru bıraktım kendimi. Kocaman kollarıyla sardı beni.

"Keşke yapabilsem," diye mırıldandı. "Keşke..." Bir süre öylece kaldık bahçeye bakan koltukta otururken. Dışarıda esen hafif rüzgârla kokularımız birbirine karıştı, nefeslerimizin sesi doldurdu kulaklarımızı. Kalp atışlarını hissettim sırtımda. Benimkiyle dans ediyorlardı adeta. Gözlerimi kapatıp, huzur, diye mırıldandım kendi kendime. Bir ilke daha imza atmıştık! Tadılmayanların tadına varıyorduk beraber.

"Ne zaman gideceğiz?" diye sordum batmaya yakın güneşe bakıp.

"Birazdan." Belki bir yarım saat daha o şekilde kaldık. Sonra yukarı çıkıp üzerimizi değiştirdik. Tabii bu süre uzadı, uzadı, uzadı... Ne o ne de ben birbirimize dokunmaktan alıkoyabildik kendimizi. Kaçamak öpücükler yer etti tenimizde. Heyecanlı dokunuşlar kanımızı kaynattı.

"Bir an önce çıkmazsak balayımız burada başlayacak," dedi sıkıntıyla. Kendini tutmakta zorlandığını görebiliyordum.

"Başlasın," dedim omzumu silkelerken. Ne fark ederdi nerede olduğumuz?

"Gerçekten beni zorluyorsun Meyra," derken bir kez

CamScanner ile tarandı

daha dudaklarıma sarıldı. Dilimi serbest bırakıp onunkiyle buluşmasına izin verdim. Elim göğsünde gezinirken omuzlarımdan tutup uzaklaştırdı beni kendinden. Titredim. "Biraz daha sabretmeliyiz."

"Neden?"

"Sürprizim var sana, hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum." Hatırlıyordum da çok da umurumda değildi o an. Öpücüklerinin tadının kaldığı dudaklarımı yaladım. Bir olmak istiyordum. Onun olmak istiyordum. Görmüyor muydu beni ne hale getirdiğini?

"Gittiğimiz zaman uzun upuzun bir gece bizi bekliyor olacak." Vaat dolu sesiyle karnımın altındaki sıkışmalar arttı. Zorlukla yutkunarak kararmış gözlerine baktım.

"Gidelim o zaman," dedim sabırsızca.

"Gidelim," dedi aynı sabırsızlıkla.

* * *

Nereye gittiğimizi uçağa bindiğim andan indiğim ana kadar bilmiyordum. Havaalanına indiğimizde bir çocuk gelmiş, Ezel'e iki anahtar bırakıp gitmişti. Yasin'le Umut da peşimizdeydiler, yanlarına tanımadığım başkaları da gelmişti. Ezel, evinden uzaklaşsa da rahat edemiyordu belli ki. Antalya'da olduğumuzu havaalanından çıkmadan hemen önce duyduğum anonsla fark etmiştim. Ezel'in daha önceden söyledikleriyle nereye gideceğimizi tahmin ederek bir çocuk gibi boynuna atlamış, beni Kaş'a götürdüğünü anladığımı haykırmıştım.

Dediğine göre uçakta da anons yapılmıştı ama Ezel'in aldığı telefondan müzik dinleyerek heyecanımı dindirmeye çalıştığım için duymamıştım. Müzikle sakinleştirme de onun taktiklerinden biriymiş elbette. Hayatımda ilk defa uçağa bindiğim için hem korkmuş hem de heyecanlan-

CamScanner ile tarandı

muştum. Uçak havalanırken, müzikten çok Ezel'in elimi kavrayan eli cesaret vermişti. Sonrası güzeldi. İstanbul'un üzeri ışıklarla örtülmüş gibiydi. Mest olmuştum.

"Dönüşte gündüz uçalım olur mu? Belki o zaman bulutları görebilirim."

"Sen nasıl istersen Küçüğüm." Onunla her şey bu kadar kolay mı olacaktı? Ben bir şey istiyordum o hemen yerine getirmek için çabalıyordu. Ya da ben daha bir şey söylemeden ne istediğimi anlıyor ve karşıma çıkarıyordu. Sihirle dolu bir kutu gibiydi o... Ezel'im.

Kaş'a giden yol boyunca uyuya kalmış olmalıyım. Ezel, beni kucağına alırken kendime geldim. Gözlerim karanlığa alıştığında, tek başına koca bir hiçliğin ortasında yükselen evin verandasını çıkıyorduk o sıra.

"İki saniyeliğine bırakabilir miyim seni?"

"Tabii ki," diyerek kollarımı çözdüm boynundan. Etrafı incelemek için etrafımda dönerken gördüm, ayın aydınlattığı denizin uçsuz bucaksızlığını. Öylesine güzel ışıltılar saçıyordu ki denizin üzerine vuran ışıklar, büyülenmeden edemedim. Derin derin soludum tertemiz havayı. Otların kendine has sıcak kokusunu keşfetti burnum, bilmediğim diğer çiçeklerin kokusuyla beraber. Cennet bahçesine düşmüşüm gibi hissettim bir an. Ilık ılık esiyordu ya rüzgâr, tenimi süpürüp geçiyordu. Oracıkta uyumak istedim. Uyanıkken süren bir rüyada gibiydim.

"Yorgunsun, temiz hava çarpar. İçeri geçelim." Seçmeye çalıştığım güzelliklere bakmaya nasıl olsa yarın da devam edebileceğim için Ezel'in peşinden girdim içeri. Ezel, bilir adımlarla yürüyüp ışığı açtı. Göz yormayan sarı ışıkla aydınlanan evi görür görmez sevdim. Sımsıcak bir havası vardı. İstanbul'daki evi her ne kadar seviyor olsam da bu daha bir ev gibiydi sanki. Tarif edemiyordum. Mesela

CamScanner ile tarandı

çoğu şey ağaçtandı. Doğal ve sıcak... Birbirinden güzel desenleri olan kilimlerin üzerinden geçip Ezel'in yanına gittim.

"Valizleri alıp geleyim. Burada bekle Küçüğüm."

O dönene kadar evi incelemeye devam ettim. Ahşap mutfak dolaplarını, duvara yaslanmış, işlemelerle süslenmiş sediri, yine ahşap sehpaları ve büyük yemek masasını... Çok güzeldi. Kalabalıktan uzakta, ağaçlar arasında, denizin kıyısında, huzurlu, mis kokulu bir yerdi. Verdiği bu hediye de diğerleri gibi paha biçilemezdi.

Valizlerle dönüp merdivenleri çıkarken takip ettim onu. Beni durdurdu. "Bekle demedim mi ben sana?"

"Tamam ama..."

"Hemen geliyorum." Niye çıkarmıyordu beni yukarıya? Ne saklıyordu ki benden?

"Aç mısın?" diye sordu merdivenlerden inerken.

"Hayır, uçaktaki sandviç yetti." Aç değildim ama olsaydım bile aynı cevabı verirdim. Yoksa merakımı gideremeyecektim.

"O zaman çıkalım odamıza." Bir adım bile atmama izin vermeden kolayca kucakladı beni yeniden. Bu sefer dengemi kaybedecek gibi olunca sımsıkı yapıştım boynuna.

"Önceden uyarabilirsiniz Ezel Bey," diyerek takıldım ona. Ne zaman resmi konuşsam gerilen suratını izlemek hoşuma gidiyordu.

"Daha ilkinin hesabını vermeden bir kez daha bu şekilde konuşarak kendini tehlikeye atıyorsun sevgili karıcım." Çenesindeki çukura öpücük kondurarak, kıkırdadım.

"Alışkanlık işte."

"Kötü bir alışkanlık Meyra Arıkan." Yeni soyadım, o aitlik... Kelimeler puf diye yok oldular zihnimden. Ne

CamScanner ile tarandı

kadar güzel gelmişti kulağıma. Sevinçle yasladım başımı göğsüne.

Evin bütünü gibi bembeyaz duvarlı bir odaya girdiğimizde kucağından inerek arkamı döndüm. Tüm ömrümü içinde geçirmek isteyeceğim kadar güzel bir yatak duruyordu odanın ortasında. Öylece bakakaldım. Hasırdan örülmüştü yatak başlığı. Kocamandı. Yere yakındı ve üzeri bembeyaz çarşafla örtülmüş, bembeyaz yastıklarla bezenmişti. Hepsinden güzeliyse, dört köşesinden yükselen ahşap direklerin üzerini bir duvak misali örten bembeyaz tüldü. Koşarak kendimi yatağa atmak, göründüğü kadar yumuşak olup olmadığını denemek istiyordum.

"Bu çok güzel!"

"Ben de görür görmez aynısını düşündüm," diyerek bana katıldı. Yatak balkon kapısına bakacak şekilde yerleştirilmişti. Ezel, odaya girdiğinde kapıyı açmış olmalıydı ki kapıdan girer girmez, içeri dolan esintiyle uçuşan tülün büyüsüne kapılmıştım.

"İçmek pek bana göre değil, biliyorsun," dedim, komodinde duran şişeyi ve kadehleri görünce.

"Sadece birer kadeh, bugünü kutlamak için."

"Peki." Elimden tutarak yatağın ucuna götürdü. Ayakkabılarını hızlıca çıkarıp yatağa oturduktan sonra ben de onu taklit ederek babetlerimden kurtulup yanına oturdum. İki kadehe de sarımsı içkiden doldurup birini bana uzattı.

"Bir ömrü beraber geçirmemize..." diyerek kaldırdı kadehini.

"Bir ömrü beraber geçirmemize..." Kadehler tokuştu. Gerçek olmasını en çok isteyeceğim dilekti bu. Ömrümün sonuna kadar onunla olmak... Bir yudum aldım. Sodada olduğu gibi patlayan baloncuklar burnumu kaşındırdı.

CamScanner ile tarandı

Soda gibi asitli ama daha keskin bir tat bıraktı damağımda. Daha önce içirdiği şeyden daha güzeldi bu. Memnuniyetimi göstermek isteyerek gülümsedim.

"Haklısın ilk tecrübe için rakı yanlıştı ama içkili halini merak etmiştim sadece."

"Yani hepsi planlıydı! Anlamıştım!"

"Planlı demeyelim de..."

"Eee..."

"Ben genelde rakı içerim. O an biraz seninle uğraşmak istedim sanırım."

"Amacına ulaştın mı peki?"

"Evet, sarhoşken de ayıkken olduğun kadar güzel ve sevimliydin. Tek iyi yanı alkolden yanakların kızardığı için utancın ayırt edilmiyordu." Ben kaşlarımı çatarken o kısık bir kahkaha attı.

"Eğlenmenize sevindim Ezel Bey."

"Sana o bey diyen ağzına neler yapacağımı söylemiştim değil mi?" Isırarak koparacaktı sanırım. Yine ve yine kulaklarım ısınırken, kadehime sığınarak koca bir yudum daha aldım. İçimi tatlı tatlı yakan sıvıyla rahatladığımı hissediyordum.

"Hatırlamıyorum."

"Seve seve gösterebilirim," derken eli kadehime uzandı. Kendimi geri çektim.

"Hayır, önce içkimi içmek istiyorum." Neden kaçıyordum bilmiyorum. Aslında içtiğim şampanyanın değil onun tadını almak için ölüyordum. Aniden her yanımı saran bu heyecan nereden çıkmıştı? Sanki ilk defa ona ait olacakmışım gibi hissediyordum kendimi. Farklıydı bu sefer. Daha mı özeldi? Belki de anlamlı?

Bir büyük yudum daha aldığımda elimdeki kadeh boşalmış, bir nebze olsun rahatlamıştım. Çekinerek yaklaş-

CamScanner ile tarandı

mak istemiyordum ona. Elini dudaklarımın kenarında hissettiğimde yine gözlerimi kapadığımın farkına vardım. Parmaklarıyla yüzümün etrafında gezinip durdu dakikalarca. Saçlarımı bir arada tutan ufak tokayı çıkardı. Özgür kalan tutamları parmaklarıyla açarak sırtıma dağıttı. Arada sırada enseme değen parmaklarının etkisiyle bir kedi misali mırıldanarak ona sokulmamak için zor tutuyordum kendimi. Sırtıma uzanıp fermuarı indirdikten sonra elbisemi aşağıya çekerek göğüslerimi açığa çıkardı. Dokunduğu yerler alev aldı, göğsüm hızla inip kalkmaya başladı. Sanki bu hareket hoşuna gidiyormuş gibi bir eli göğsüme kapandı ve kalbimin çaresiz çırpınışlarını hapsetti avucuna.

"Dokun bana," diyerek elimi kendi kalbinin üzerine götürdü. Sadece birkaç saniye içinde benimkiyle eş ritmini hissettim avucumda.

"Aynı şarkıyı söylüyorlar," diye mırıldandım. Müzik gibi geliyordu kulağıma. Bitmesini istemeyeceğim, sürekli başa sarıp tekrar tekrar dinleyeceğim, her dinleyişimde yeni bir ritim keşfedeceğim, enfes bir şarkı...

"Seni istiyorum Meyra."

Heyecandan midem onlarca takla atarken, bir an sonra kucağındaydım. Kollarımı boynuna doladım. Öpmek için uzandım dudaklarına. Bunu bekliyormuş gibi büyük bir açlıkla tüketmeye başladı beni. İçim çekiliyordu onunla öpüşürken. Gerçek anlamda başımı döndürüyordu. Nefes almak için her geri çekilişimde yeni bir öpücük için özlem içinde buluyordum kendimi.

Elleri durmak bilmiyor, dokunmadık herhangi bir yer bırakmamak için özenli bir çaba sarf ediyordu. Canımı acıtacak kadar kavradığı göğüslerimi, bir an sonra yumuşacık öpücüklere boğuyor, sevgisini sunuyordu. İçimizde

CamScanner ile tarandı

büyüyen arzu ve sevgi birbirleriyle yarışıyordu. Önce savaşıyor sonra sevişiyorduk. Hamlelerimiz birbirini kovalıyor, her temas tenimizde ölümsüzleşiyordu. Düşmemem için beni sıkıca sarıp ayağa kalktığında, bacaklarımı serbest bırakarak elbisenin üzerimden kaymasına izin verdim. İstediğini elde etmiş gibi homurdandı. Külotumu da bir çırpıda çıkardığında, artık tamamen çıplaktım. Hâlâ kıyafetleriyle duran Ezel'in karşısında açıkta kalmış gibi hissetmekten kendimi alamadım. Boynuma sürtünen dudaklarıyla utancımı saklayarak alnımı omzuna yasladım. Kucağındaydım ve hâlâ ayakta duruyordu. Buna rağmen en ufak bir zorlanma belirtisi göstermiyordu.

Tişörtünü çıkarmak istediğimi anlaması için göğsündeki kumaş parçasını çekiştirdim. Dizleri üzerinde yatağa çökerek, beni bıraktı. Hırsla tişörtünü üzerinden sıyırırken vahşi bir hayvanı andırıyordu. Büyülenerek izledim ortaya çıkan tenini, hareket eden kaslarını... Gözlerine değdi gözlerim en son. Nefesini yüzümde hissettiğim ana kadar orada kaldım. Gözlerinin, gözlerim üzerindeki etkisi; denizin etrafını korumak, saklamak istercesine saran ağaçlar gibiydi.

"Her şeysin sen. Her şeyimsin," diye fısıldadım. Sahip olmak isteyebileceğimden çok daha fazlası, sahip olduğum her şeydi.

Bu seferki öpüşü çok daha yumuşaktı. Sanki dokunmaya kıyamıyormuş gibi. Usul usul... İç çekişlerle... Ufak dokunuşlarla... Beyaz bayrağımı salladım teslim olurcasına. Hüküm sürdü hem bedenimde hem ruhumda. Her şeyimle onundum. Saf bir güçle sahip oldu bir kez daha bana. Memnuniyetle kabul ettim onu. Defalarca... Her bir darbesinde bir parçam daha koparak ondaki yerini buldu. Her bir darbesinde tamamlandım onunla. Yükseldik, yük-

CamScanner ile tarandı

şeldik, yükseldik. Kesik kesik çıkan soluklarından, gerilen bedeninden, kısılan gözlerinden anlıyordum benimle beraber aynı uçurumun kenarından yuvarlandığını.

"Karım. Kadınım. " Alnıma, burnuma, yanaklarıma, dudaklarıma ardı ardına bir sürü öpücük bıraktı. Her biri ayrı anlam taşıyan... Dudaklarım kıvrıldı. İçimdeki şımarık çocuk coşkuyla yerinde zıpladı.

Bir sevgi deyimi vardır ya, içime sokasım geliyor, diye. İşte, aynen öyleydi. Sımsıkı... Sımsıkı sarmak istiyordum onu, gücümün yettiği kadar. Kendime sertçe bastırarak... O kadar sıkı sarılmak istiyordum ki kaslarım sızlasın, titresinler sarf ettiğim güçten.

Gücüm yetmediği için o kadar sıkı sarılamadığımdan yanıma uzandığında göğsüne yatıp kalbinin üzerinden öptüm onu. "Benim," dedim.

"Senin," diye onayladı beni, hoşnut bir sesle. O böyle rahatça gösteriyordu ya sevgisini, bana da bulaşıyordu bu halleri. Doyasıya sevmek istiyordum onu. Sözlerimle, gözlerimle, tenimle, ruhumla, kalbimle... "Uyu Küçüğüm." Saçlarımın arasına burnunu sokup mırıldandı. İnce pikeyi üzerimize çekip aynı istediğim gibi daha çok çekti beni kendine. Bir elim kalbinin üzerinde, başım sımsıcak göğsünde yumdum gözlerimi.

* * *

Ezel'in tatlı öpücükleri uyanmamı sağlamaktan ziyade daha çok mayıştırmıştı beni. Saçlarımı okşamış, sırtımı sevmiş, bir sürü öpücük bırakıp hadi uyan, demişti. Nasıl kalkabilirdim böylesine güzel ilgisinden sonra. Baktı böyle olmayacak çalar saat olmaya karar verdi.

"Kahvaltı zamanı!"

"Kahvaltı hazır!"

CamScanner ile tarandı

"Küçüğüm uyan!"

Yarım saattir seslenip duruyordu. Yorgundum. Temiz hava çarpmıştı muhtemelen. Tüm günümü yatakta geçirebilirdim.

"Meyra!"

Anlaşılan onun da bir sabrı vardı.

"Daha ilk günden bağırıyor musun bana!" diye yakındım, beni duyup duymadığından emin olamayarak. Onunkinin yarısı kadar anca çıkmıştı herhalde sesim. Yataktan kalkmak için debelenirken, ıslak saçlarıyla kapıda göründü.

"Günaydın karıcığım."

"Günaydın kocacığım." Ellerimden tutup kaldırdığında hâlâ çıplak olduğumu fark ederek çığlık attım.

"Ah! Ezel kafa bırakmadın ki..." Aniden yatağa uzanıp pikeyi kaparak üzerimi kapattım. Kahkaha atarak beni kolları arasına aldı.

"Dün gece ve ondaki önceki gecelerde, her yerini defalarca kez gördüm, öptüm ve dokundum Küçüğüm. Utanma benden."

"Burası çok aydınlık ve... Ve ben..."

Sahi, ben ne? Haklıydı. Yine de engel olamıyordum kendime.

"Tamam, ben verandaya çıkıyorum. Sen de giyinip gel." Alnıma minik bir öpücük kondururken, dudaklarının kıvrımından anlamıştım bana hâlâ güldüğünü, ama gözlerine bakmaya çekindiğim için o çıkana kadar olduğum yerde kaldım. Hızla duşa girip giyinmek için bavulumun başına geçtim. Gördüğüm hiçbir kıyafet bana ait değildi. Yani... Ben almamıştım! Şortlar, bluzlar, elbiseler ve etekler... Hele o iç çamaşırları! Alışverişe çıktığımız gün mağazada gördüğüm ateş pahası çamaşırlardandı bunlar!

CamScanner ile tarandı

Yok gibiydiler. Hiç giymesem daha iyi! Ezel mi almıştı bunları? Hiç sanmıyordum. Meliha Teyze de yapmazdı bana bunu değil mi?

Mecburen minik iç çamaşırlarından birini seçtim. Neyse ki beğeneceğim kıyafetler vardı içlerinde de kırmızı şortla beyaz askılı bluzu da üzerime geçirip saçlarımı topladıktan sonra Ezel'i daha fazla bekletmemek için aşağı indim.

Krallara layık dedikleri bir sofra karşıladı beni. Kahvaltılık çeşitlerinin yanı sıra çayın yanında portakal suyu bile vardı. Karnım guruldadı.

"Bu kadar şeyi sen mi hazırladın?"

"Saatlerdir uyanmadığın için kendime iş çıkardım," diyerek muzırca gülümsedi.

"Gece geç yattığım için sanırım," derken kendimi bile bile ateşe attığımı geç fark ettim.

"Uyku mu tutmadı?"

"Hayır, Ezel Bey, kocam bırakmadı." Ben yüzümü saçlarım arasına gömüp kafamı başka yöne çevirirken o kıkırdıyordu. Kafamı kaldırdığımda gördüm etrafımdaki tüm güzellikleri. Ezel'e ve sofraya bakmaktan aklıma gelmemişti ki. Gece seçemediğim manzara gözlerimin önünde adeta bir rüya gibi seriliydi. Ne kadar muhteşem bir yerdi! Tablo gibi. Rengârenk çiçekler, evin etrafını kuşatıyor, kendi özel sahiline doğru sıralanmaya devam ediyordu. Aralarında taş merdivenlerden oluşan dar bir patika vardı. Merdiven dediğim ise yassı doğal taşlardı aslında. Sadece çiçeklere basılmaması için serpiştirilmiş gibi. Çiçeklerin bittiği yerde en fazla on kişinin uzanabileceği düz bir kayalık vardı. Ucunda ise iskele uzanıyordu. Yan taraflardan kayalıklar yükseliyor, dalgaların her çarpışında hem kayalar hem iskele yıkanıyordu. Hava sıcak olmasına

CamScanner ile tarandı

rağmen sert denilebilecek bir rüzgâr esiyor, dokunduğu her yerden tatlı tatlı sesler çıkarıyordu. O uçsuz bucaksız deniz tüm maviliğiyle karşımdaydı şimdi. Sonu yoktu...

"Buraya güzel demek yetmez Ezel. Çok çok güzel. Bayıldım!"

"Bence de çok güzel." Ses tonu o kadar yoğundu ki yutkunarak döndüm ona. Fırtınalı gözleri üzerimdeydi. Dudaklarında hafif bir tebessüm...

"Deniz sonsuza kadar uzanıyor sanki..." dedim, bakışlarının ağır etkisinden sıyrılmak için.

"Sana olan sevgim gibi," dedi, daha ağır bir etki bırakırken. Göğsüm sıkıştı bir kez daha o sevgiyi içime sığdırmaya çalışırken.

* * *

"Bugün hava esiyor, çarşıyı gezmeye gidelim. Ne dersin?"

"Çok isterim!" diye atladım bir çırpıda.

Mükemmel kahvaltımızı, anlamlı bakışmalarla mükemmel bir şekilde geçirdikten sonra iskeleye inmiştik. Düz kayalığın üzerinde oturup denizi seyrederken güneş çarpmasın diye taktığım kocaman şapkanın altında mest olmuş, Ezel'in güvenli kolları arasında herhalde bir saat oturmuştum. Dalgalar, sert rüzgârla üzerimize sıçramaya başladığında ilk başta soğuk sudan titremiş, sonrasında eğlenceli bulmuştum. Fakat büyük bir sorun vardı içimi kemirip duran. Yüzme bilmiyordum. Daha önce havuza dahi girmemiştim. Değil ki böyle dalgalanan denize girebileyim. Bunu Ezel'e söylemeye çekindiğim için sessizliğimi korumuştum ama biliyordum, bir iki günden fazla oyalayamazdım onu. Şu anda etrafı gezmemizi teklifi etmesi benim için şanstı. Peki ya sonra?

CamScanner ile tarandı

Tuzlu suyun yıkadığı bacaklarımın güneşin etkisiyle yanmaya başladığını hissedince etkisini geçirmek için ellerimi bacaklarıma sürttüm. Ezel, bir anda elimi çekti.

"Koruyucu sürmedim deme bana?" Sürmemiştim.

"Neden?"

"Meyra görmüyor musun? Şimdiden kızarmışsın. Akşam canın ne kadar yanacak haberin var mı?"

"Güneşlenmedik ki Ezel. En fazla bir saattir burada oturuyoruz."

"Bir tanem sen çok beyaz tenlisin. On dakikalık güneş bile mahveder seni. Hadi kalk." Ayağa kalkıp elimi tutarak beni de kaldırdı. Eve girene kadar söylenmeye devam etti. Hatta bununla kalmayıp bulduğu güneş sonrası losyonunu bacaklarıma sürerken, yaptığım hatayı başıma kakıp durdu.

"Bu kadar abartmana gerek yok. Hem sürdüğün şey her ne ise çok iyi geldi."

"Yanarsan, tatilin zehir olur Küçüğüm. Ben güzel zaman geçirmeni istiyorum."

"Gölgeler arasına gizlensek, eve tıkılı kalsak dahi umurumda olmaz. Sen yanımdasın," dedim, elimi yüzüne götürüp sakalları arasında gezdirerek. Hemen yumuşadı bakışları. Çatılan kaşları düzeldi, hatta dudakları hafifçe kıvrıldı.

"Acımıyor değil mi?"

"Hayır."

"Tamam o zaman. İstersen üzerini değiştir, akşam dışarıda yemek yeriz."

"Tamam. Hemen gelirim." Ona çaktırmak istemesem de bacaklarım hafifçe sızlıyordu aslında ama umursamıyordum. Onunla geçireceğim zamanı en güzel şekilde değerlendirmeli, ona ayak bağı olmamalıydım. Bavulu kur-

CamScanner ile tarandı

calayıp lacivert beyaz çizgili şort tulumda karar kılarak yatağın üzerine attım. Tuzlu suyu tenimden atmak ve bacaklarımdaki gerginliği yok etmek için soğuk suyun altına girdim. Her ne kadar soğuğu sevmesem de rahatlamamı sağlamıştı. Odaya döndüğümde tulumu giyip yanıma aldığım kremi yeniden sürdüm. Ezel, haklıydı. Dikkatsiz davranmıştım.

Çantamı alıp beyaz babetlerimi de ayağıma geçirdikten sonra hazırdım. Aynaya baktığımda kendimi her nedense daha farklı buldum. Daha canlı, hayat dolu... Bu Meyra'yı sevdim. Ezel'e binlerce kez teşekkür etmeliydim.

Yeniden aşağıya indiğimde verandada oturuyordu. Ben banyodayken o da üzerindeki tişörtü değiştirerek, yerine beyaz ince bir gömlek giymişti. Kollarını kıvırmıştı ve her zamanki gibi yakasından iki düğmesi açıktı. Altındaki lacivert şortu görünce gülümsedim. Bilerek giymiş olmazdı ya.

"Sen duştayken ne giyeceğini görmüş olabilirim ancak bu kadar kısa olduğunu fark etmemiştim." Onun gibi kafamı eğerek açıkta olan bacaklarıma baktım. Evet, biraz kısaydı ama tatildeydik, öyle değil mi? Bu şekilde pazara gitmiyordum ki! Hem Ezel de yanımdaydı, bana hiçbir şey olmazdı.

"Çok da kısa değil," dedim, düşüncemi dile getirerek.

"Kısa."

"Yani?"

"Daha uzun bir şey giyemez misin?"

"Bavulda daha uzun bir şey olduğunu sanmıyorum. Bir tane kot gördüm sanırım ama bu havada giyilmez."

"O zaman ilk önce doğru düzgün alışverişe gideceğiz."

"Canım, abartmıyor musun?"

"Ne dedin sen?"

CamScanner ile tarandı

"Abartmıyor musun dedim."

"Ondan önce."

"Ne dedim ki?"

"Tamam, yok bir şey. Hadi çıkalım."

"Ne oldu şimdi ya..."

"Yok bir şey, canım," diyerek gülümsedi. Ah benim köşeli jetonum!

"Gidelim canım." Sırıtışı büyüyerek yanıma geldi ve bir anda kollarına alıp etrafında döndürmeye başladı. Kahkahalarımı tutamadan boynuna sarıldım.

"Bir daha söyle."

"Canım."

"Canım karım."

* * *

CamScanner ile tarandı

Farkında olmadan radyoda çalan şarkının sözlerine eşlik etmeye başladığında onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü anladım. Kelimeler dilinde döndükçe gözleri parlıyor, dudakları muhteşem bir gülümsemeyle kıvrılıyordu. İnce ince duyduğum sesi, kulaklarımı okşarken şaşırmadım değil. Sesinin güzel olabileceğini düşünmemiştim. Öyle harika değildi belki ama... Bana harika geliyordu işte. Onun sesi ruhumun müziğiydi.

Doğru demiş adam. Aşk'tı o... Yakışmıştı bu kelime duygularıma. Yine de yetersizdi. Onca duygu bir kelimeye nasıl sığabilirdi ki? Dayanamayarak gözlerimi yoldan ayırıp bir kez daha baktım güzelliğine. Günlerce içim içimi yemişti bir şey olacak diye. Dudaklarından, evet, kelimesi dökülmüştü ya sonunda, oh be, diye haykırmamak için zor tutmuştum kendimi. Şimdi, daha güçlü hissediyordum kendimi. Parayla satın alınamayacak kadar saf bir güçtü bu. Tüm dünyayı karşıma alabilecekmiş gibi hissediyordum. Onun varlığıydı beni güçlü kılan. Onu korumaya olan arzumdu.

"Burası çarşı, değil mi?"

"Evet Küçüğüm. Arabayı park edeyim, bol bol gezeceğiz."

Arabayı park eder etmez Meyra, inip büyük bir merak-

CamScanner ile tarandı

la incelemeye başladı etrafını. Onu gülümsetebildiğimi, mutlu edebildiğimi görmek yaşayabileceğim en büyük hazlardan biriydi. Bu gülümsemenin kaynağı benim, diye böbürlenmek istiyordum.

Akşama kadar bolca zamanımız olduğu için aklıma gelen fikri uygulamaya karar verdim. Elinden tutup çarşı yerine başka bir ara sokağa doğru yürümeye başladım.

"Çarşı o tarafta değil miydi?"

"Evet, ama daha farklı bir tura çıkarız diye düşündüm."

"Nasıl bir tur?" Bisiklet kiralayabileceğimiz yerin önünde durduğumuzda neden durduğumuzu anlamak isteyerek sağına soluna bakındı. Sonunda sıra sıra dizilmiş bisikletleri fark ettiğinde sevinmesini beklerken suratının düştüğünü gördüm. Dudağını kemirmeye başlamıştı. Neydi canını sıkan? Sevmiyor muydu bisiklete binmeyi? O zaman, sürmezdik olur biterdi. "Yürüsek daha iyi değil mi?"

"Nasıl istersen ama neden binmiyoruz? Sevmiyor musun?" Alt dudağının parçalanacağından korkarak, çenesini kavradım. Alt dudağını dişleri arasından kurtarmaya çalıştığımda gözleri gözlerimi buldu.

"Sevmiyorum." Peki, neden gözü bisikletlere kayıyordu hâlâ? İstediğini alamayan bir çocuk misaliydi bakışları.

"Neden inanmadım acaba?" Belki de düşmüştü daha önceden ve korkuyordu. Üzerine gitmezse her zaman korkmaya devam ederdi. Hem ben onu daha adaya götürmek istiyordum. Bisikletle tüm o eski sokaklarda dolaşmak, tepedeki manastıra tırmanmak...

"Ezel, zorlamasan olmaz mı?"

"Neden binmek istemediğini söyler misin?" dedim, ne olduğunu iyice merak ederek. Gözlerini bir iki saniyeliğine yumup geri açtı. Gözleri mi dolmuştu? Delirecektim

CamScanner ile tarandı

şimdi. Ne olmuştu onu ağlatacak? Yanaklarını sarıp bana bakması için yukarı kaldırdım. İç çekişinin ardından, fısıldadı.

"Ben bisiklete hiç binmedim, kullanmayı bilmiyorum... Bir de... Ben yüzmeyi de bilmiyorum... Daha önce havuza bile girmedim." Yüzünü ellerimin arasından çekip gözlerini ovuşturdu. "Beceriksizin biriyim işte! Benimle eğlenecek hiçbir şey yapamazsın çünkü ben, hiçbir şey bilmiyorum!"

Bu tatlı öfkesine kızsam mı gülsem mi bilemedim. Bunun için miydi o sıkıntılı halleri ve gözyaşları? Salaklık bendeydi aslında, daha önceden bunları yapmamış olabileceğini tahmin etmem ve ona göre yaklaşmam gerekirdi. Kendini ağlamamak için tutmaya çalıştığından burnu kızarmış, dişlediği dudakları hafifçe şişmişlerdi ve ben onun bu masum hali karşısında bile zor tutuyordum kendimi. İçimden geçen tek şey onu kollarımın arasına alıp soluksuzca öpmek olsa da kendimi frenledim. Önce küçük hanımımın yersiz öfkesini ve üzüntüsünü dağıtmam gerekiyordu.

"Biliyor musun Meyra? Ben uçak kullanmayı bilmiyorum."

"Bu normal değil mi? Pilot değilsin ki sen," dedi saçma bir şey söylemişim gibi bakarken.

"Evet değilim. Uçak kullanmak için eğitim almadım ve bir uçağa da sahip değilim. Peki, sence istesem kullanabilir miydim?"

"Evet," dedi bir saniye dahi düşünmeden. Bu sefer gülümsememi bastıramadım.

"Bisikletin yoktu Küçüğüm ve kullanmayı öğretecek biri de olmamış belli ki. Bu seni beceriksiz mi yapar gerçekten? Öğrensen sen de kullanabilirsin." Dudaklarını bü-

CamScanner ile tarandı

züp, kaşlarını daha çok çatarken düşündü söylediklerimi kısa bir süre. "Kendine yüklenmen anlamsız... Yüzmeyi de bisiklet kullanmayı da çabucak öğrenirsin, istediğin diğer birçok şeyi yapabileceğin gibi. Ayrıca, bunları sana öğretmekten büyük zevk duyarım sevgili karıcığım." Ruh hali hızla değişirken, öpülesi dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

Ölürüm ben senin gülüşüne be kadın!

"Bu, güzel olur." Belinden tutup kendime çektim. Onu utandırmak istemediğim için yalnızca burnumu yasladım saçlarının arasına. Mis kokusunu çektim derin derin içime.

"Hadi o zaman," dedim. "Gidip bisikletimizi alalım." Ayrı ayrı bisikletlerle zorlanacağımız için bir tane kiraladım. Kapının önünde bisiklete oturup gelmesi için elimi uzattım.

"Gel."

"Kullanmayı bilmiyor olabilirim ama bu bisikletin tek kişilik olduğunu görebiliyorum."

"Önüme oturacaksın. Daha sakin bir yere girdiğimizde sana nasıl kullanacağını göstereceğim."

"Neresine oturabilirim ki?" dedi kararsız bakışlarını bisiklete dikerken.

"Gel Meyra." Yanıma geldiğinde onu yan çevirip nasıl oturacağını gösterdim.

"Elbette bacaklarını açıp oturmayacaksın. İşte böyle. Şimdi bir elini belime diğerini ön tarafa yerleştir." Düşmekten korktuğu için alelacele belimi sardı minik parmakları. Diğer elini de yerleştirdikten sonra ayaklarını koyacak yer aradı. Heyecanını görebilmemin yanı sıra hissedebiliyorum da. İçinde ne varsa hemen açığa çıkaracak, duygularını gizleyemeyecek kadar masumdu.

CamScanner ile tarandı

"Sanırım oldu."

"Çok hoşuna gidecek," diyerek gülümsedikten sonra harekete geçtim. Sakin bir sokağa gelene kadar keyfine varması için elimden geleni yaptım. Ben ağır ağır sürerken o da neşeyle etrafına bakıyor, şaşırtıcı bulduğu en ufak şeyi dahi heyecanla bana gösteriyordu.

Durduğum zaman meraklı bakışlarını üzerime çevirdi. Onu indirip peşinden ben de indim. "Şimdi, ben bisikleti tutacağım, sen de az önce benim oturduğum gibi yerleş." Freni sıkıp selesinden tutarak onun yerleşmesini bekledim. Yarı panik yarı heyecanla parlayan gözlerine bakıp iç çektim. Bir de hâlâ dudağını ısırmıyor muydu, beni benden alıyordu. Her zerrem tek bir duygu üzerinde yoğunlaşıyor, kendimi bir an önce akşam olmasını dilerken buluyordum. Belki de günlerimizi sadece evin sınırlarında geçirmeliydik. O da yetmezdi ya neyse... Her seferinde onu yeniden keşfediyor, kendimi ona sanki hiç dokunmamışım gibi istekli hissediyordum.

"Ayağını pedallara koy. Bir pedal yukarıda olsun ki kalkarken aşağı doğru indirerek başlayabilesin." Dediğim gibi ayarladı hemen pedalları. Öğrenmesinin çok uzun sürmeyeceğinden emindim. Yalnız kaldığı senelere olan kızgınlığım yükseldi yine içimde. Çocukluğunu yaşamayı hak ediyordu. Öylesine masumdu ki onun yüzünde açan gülümsemeleri görebilmek adına yapamayacağım şey yoktu.

"Şimdi?"

"İlk başta ben de tutarak sana destek olacağım. Bas pedala." Freni bırakıp sadece seleden tutmaya devam ettim. Pedala basar basmaz küçük adımlarla onun hızını sabitlemeye çalıştım. "Çok çevirmene gerek yok."

"Yapabileceğimi sanmıyorum. Sakın bırakma!"

CamScanner ile tarandı

"Bırakmıyorum, merak etme." Bir iki defa denge sorunu yaşadıktan sonra toparladı. Alışmasına zaman tanıyarak onu tutmaya devam ettim. Zaten arada sırada sanki onu duymakta zorlanacağım bir mesafedeymişim gibi bağırarak, sakın bırakma, deyip durdu. Ne zaman heyecanın azaldığını ve bırakma deyişlerinin sonlandığını gördüm, farkında olmadığı bir an seleyi bıraktım. Tabii her ihtimale karşı hızlı adımlarla yürüyerek onu takip ettim. Bıraktığımı anlayana kadar gayet güzel kullanmaya devam etti. Yavaş ve kontrollü...

"Ezel!"

"Tamam, yakaladım seni."

"Hani bırakmayacaktın!" Kızaran yanaklarını ısırmak istedim. *Ah be Meyra... Aklımı başımdan alıp duruyorsun ve dünyadan haberin yok.*

"Gayet güzel kullanıyorsun Küçüğüm, heyecanlanmana gerek yok. Hadi, tekrar deneyelim."

Ona destek olduğum iki saatin sonunda dersimiz bitmişti. Heyecanını yendiği andan itibaren bana ihtiyacı kalmamış, keyifle sürmeye başlamıştı.

"Hadi bir bisiklet daha alıp beraber gezelim." Bana kalsa gezimizi sona erdirirdim ama bunu ona yapmayacaktım tabii ki.

"Tamam, hadi dönelim."

* * *

CamScanner ile tarandı

Bunun bu kadar eğlenceli olabileceğini düşünmemiştim. Mırıldanan midem gürüldemeye başlamamış olmasa, daha saatlerce bisiklete binebilirdim. Gerçi hâlâ tam anlamıyla öğrenememiştim ama yine de o tadı almıştım bir kere. Bir ara Ezel yanımdan hızla geçerken ben de pedalları daha hızlı çevirmiş, bir süre sonra heyecandan titreyen ellerim yüzünden dengemi kaybederek düşmekten son anda yırtmıştım. Anlaşılan o ki henüz hız yapmak için erkendi. Bir de üzerine Ezel'in sert sesi çarpmıştı yüzüme. İki saniye uzaklaşıyormuş yanımdan, ben de kendime zarar veriyormuşum. O zaman uzaklaşmasaydın, demiştim ben de. Bu gerginliğimiz yalnızca iki dakika sürmüş, bir süre daha dolanmaya devam etmiştik Kaş'ın sıcacık sokaklarında.

Sonrasında karnımızı doyurmak için bir balık restoranına gitmiştik. Sık sık balık yemediğim için kılçıklarından kurtulmakta başarılı olamamış, Ezel'in üstün becerilerinden faydalanıp onun beni beslemesine izin vermiştim. Balığın yanında içtiğimiz rakının da tadını çıkarmıştım bu sefer. Ağır ağır yudumlamış, önceki belirsizliklerden uzakta çokça keyif almayı başarabilmiştim.

Arabaya dönerken geçtiğimiz sokak hepsinden ayrı güzeldi. Genelde beyaz olan evlerin, ahşaptan küçük bal-

CamScanner ile tarandı

konları ya da pencere pervazları vardı. Bazıları maviye boyanmış, duvar kenarlarını begonviller sarmıştı. Bunlar daha renkli kılan ise, incik boncuk satan dükkânlardı. Önlerinde, sanki hazine bulmuşum gibi takılıyordum yürürken. Rengârenk, çeşit çeşit kolyeler, bilezikler, yüzükler o kadar güzel görünüyordu ki şeker gibi ağzıma atasım geliyordu hepsini. Bileğime sardığım birkaç tane boncuklu bileziğe kolumu kaldırarak bakarken, Ezel çoktan parayı standın arkasında oturan teyzeye uzatmıştı bile.

"Almamıza gerek yoktu," dedim yine birçok şeyde olduğu gibi.

"Ama çok yakıştılar."

"Baktığım ya da yakışan her şeyi almamız gerekmiyor Ezel."

"Alabilecekken neden almayayım?" Tamam, söylediği mantıksız değildi. Birkaç bilezik hatta alacağı birçok şeyle aç ya da açıkta kalmazdı ama ben buna alışkın değildim. Onun yanındayken daha dikkatli davranmam gerektiğini kendime hatırlattım ve daha fazla uzatmadan gülümseyerek geçiştirdim.

"Teşekkür ederim."

"Daha farklı bir teşekküre hayır demem," derken gözleri parmak uçlarımdan saç diplerime kadar yaktı beni. Daha o anda bile karnımın altında oluşan o tanıdık baskıyı hissetmeye başlamıştım.

"Bunu yapma."

"Neyi yapmayım?"

"Anlamamış gibi de davranma."

"Ama anlamadım."

"Sürekli beni kızartacak şeyler söylemeye devam mı edeceksin?"

"Belki de kızardığında daha çekici olduğunu düşünüyorumdur."

CamScanner ile tarandı

"Hiç sanmıyorum!" Kolunu omzuma dolayıp kendine çektikten sonra yürümeye devam ettik öylece.

"Senin her halin ayrı bir güzel bana Meyra'm." Parmaklarım yine kendiliğinden hareket ederek çenesindeki çukurda gezindi. Hızlı bir hareketle işaret parmağımı dişleriyle kaptıktan sonra ısırdığı yerde dilini gezdirdi. Sokağın ortasında yaptığı bu hareket hiç de... Ah neyse! Alışmak zorundaydım belli ki. Ezel'i durdurabilene aşk olsun! "Eve mi gidelim yoksa müzik dinleyebileceğimiz bir yere gitmek ister misin?" Eve gitmek istiyordum. Onunla yalnız kalmak...

"Ben yoruldum sanırım, eve gitsek?"

"Eve gidelim. Nasıl olsa daha buradayız." Verdiğim karar hoşuna gitmiş olacak ki hemen onayladı sanırım ikimizin aklından da aynı şeyler geçiyordu.

Eve gitmek olduğundan daha çok zaman almış gibiydi. Eğer beklediğin bir şey varsa zaman daha zor geçmez miydi? İşte, aynen onu yaşıyordum şu anda. Arabayı park ettiğimiz ana kadar sabırsızlığımı bastıramadım. Henüz eve giremeden, arkada dikilen iki adamı fark ettim. Sabaha kadar orada dikilecekler miydi? Nerede yatıyorlardı? Dün gece de mi buradaydılar? Ya da sabah?

"Ezel, onlar nerede kalıyor?"

"Buraya yakın bir otelde."

"Peki, sabaha kadar burada mı duracaklar?"

"Dönüşümlü olarak kalıyorlar. İki saat sonra diğerleri gelir." Gereksiz yere fazladan yorulmadıklarını anlamak içimi rahatlatmıştı. Onların işi buydu, ama saatlerce dikilmek de güzel değildi. Tabii bizi izliyor olduklarını bilmek de ama keyfimizin kaçmaması için bunun üzerine yorum yapmaktan vazgeçtim.

"Bir şeyler içmek ister misin yoksa yatalım mı?" diyerek bulunduğumuz ana dönmemi sağladı.

CamScanner ile tarandı

"Şey... Yani içmek istemiyorum." Yatalım demek neden zor gelmişti? Düşüncelerimde kelimenin diğer anlamı daha baskın çıktığı için miydi? O an, her bir yanımı saran sert kollarla, kafamı göğsüne yaslanmış olarak buldum. Kokusu burun deliklerimden sızarken ben de kollarımı beline doladım. Onu, içimden geldiği gibi sımsıkı sarmakta zorlanıyordum. Küçük kollarım onunla bütün olmama yetmiyordu sanki.

"Seni çok seviyorum Ezel."

"Ben seni daha çok seviyorum."

"Bu mümkün değil."

"Bunu sana kanıtlayabilirim."

"Nasıl?" Saçlarımın arasındaki dudaklarının kıvrıldığını hissettim.

"Göstermem gerekiyor." Ve gösterdi. Beni kucağına alıp daha merdivenleri çıkarken içimi yakan öpücükleri ardı ardına tenimle buluştu. O mu ben mi diye bir kavram yoktu. Sevgimiz vardı, birbirimizle hayat bulan. Hiç azalmayan ama her yeni günle artan...

* * *

"Korkuyorum."

"Korkmana gerek yok."

"Yine de korkuyorum."

"Bana güvenmiyor musun?"

"Böyle bir şeyi nasıl söylersin?"

"O zaman rahatla."

"Çok derin olduğunu söyledin."

"Girişte benim ayaklarım yere değiyor olacak, seni tutacağımı söyledim."

"Bisikletteki gibi yapmayacaksın. Beni bırakmayacaksın?"

CamScanner ile tarandı

"Sence sana bir şey olmasına izin verir miyim?"

"Biliyorum, vermezsin ama..."

"Ama yok Meyra."

"Tamam," diyerek pes ettim sonunda. Biliyordum, korurdu beni ama korkuma engel olamıyordum işte. Bisikletten en fazla düşer, yaralanırdım. Denizde ise boğulabilirdim. Ezel, haklıydı, buna izin vermezdi de... Of! Deniz, burada geçirdiğimiz bir hafta boyunca olduğu gibi dalgalı olmadığından artık yüzmeye karar vermiştik. İçten içe yüzmeyi öğrenmek, herkes gibi tadını almak için sabırsızlanıyordum ama... Ama demekten vazgeçmeliydim. Yanımda Ezel vardı, bana bir şey olmazdı.

Elbisemi üzerimden çıkarırken elleri belimi buldu.

"Bunu asla başka bir yerde giyemezsin."

Kafamı eğip üzerimdeki bikiniye baktım. Aslına bakarsak bana da açık gibi gelmişti ama denizde de başka ne giyilirdi ki?

"Denize girerken herkes bikini giyiyor ve bunu seçen kişi de ben değilim."

"Fark etmez, sen giyme."

"Plajlarda üstsüz güneşlenenler bile vardı."

"Bunu aklından bile geçirme. Değil üstsüz güneşlenmek bu şekilde bile bir yere gidemezsin." Kararlılıkla yüzüme bakarken bir an sonra bir şey hatırlamış gibi yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun!"

"Ne oldu?" Cevap vermeden, çantamın içini karıştırıp içine attığı telefonunu çıkardı.

"Evin arkasına geçin."

"Ne dediysem onu yapsanıza!"

"Bir sorun yok. Ben size haber verene kadar da orda kalın." Kimi, neden aradığı belli olmuştu böylelikle.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedim şaşkınlıkla.

CamScanner ile tarandı

"Yaptım küçük hanım, evet."

"Abartıyorsun."

"Hiç de değil! Seni bu şekilde kimsenin görmesine izin veremem."

"Ezel..."

"Fikrim değişmeyecek."

"Denizden sonra güneşleneceğimi biliyorsun."

"Güneşlenmeyeceksin çünkü senin için zararlı."

"Krem sürersem bir şey olmaz."

"Bunu göze alamam."

"Ben alıyorum."

"Bu kararı sana bırakmıyorum."

"Ezel..."

"Hadi, denize girelim."

"Çok inatçısın."

"Sen de ..."

Ah! Bütün hafta bunu yapmıştı. Bavuldaki kıyafetlerin yarısını onun yüzünden giyememiş olduğuma hâlâ inanamıyordum. Bir de üzerine alışverişe çıkmış, onun uygun gördüklerini almıştık. Kısa olmayan etekler, açık olmayan bluzlar. Hakkını yiyemezdim. Her biri çok güzeldi ve makul ölçüde dekoltelerle gayet şık görünüyorlardı. Ama onun sandığı kadar dikkatleri üzerime çekmiyordum. Kıskanıyordu ve bunu açıkça kabul ediyordu. Tamam, ben de onu kıskanıyordum. Gittiğimiz her yerde sanki tüm bakışlar onun üzerindeymiş gibi hissediyor ve herkese, o benim, demek istiyordum ama bunu, bu şekilde belli etmiyordum.

"Uzatmayalım."

"Bence de," dedikten sonra elimi tutarak iskeleye yürüdü. Denize yaklaştığımız her adımda vazgeçmek geliyordu içimden ama kendimi bir şekilde tutmaya çalışıyordum.

CamScanner ile tarandı

Merdivenin başına geldiğimizde, durduk. "Şimdi, ben atlayacağım ve merdivenin dibinde seni bekleyeceğim," dedi. "Tamam mı?"

"Tamam."

İskelenin kenarına yaklaşıp bir anda sıçradı ve bir balık edasıyla denize daldı. Gözlerimin ona olan hayranlığımla büyüdüğünden emindim. Daldığı yerin çok daha ilerisinde açığa çıkıp bana doğru yüzmeye başladı. Ah, hayır... Onun gibi yüzmem mümkün değildi. Kollarını sırayla öne atıyor, eş zamanlı ayaklarını çırpıyor ve aralarda nefesler alarak hızla bana doğru ilerliyordu. Birçok şeyde olduğu gibi, bunda da mükemmeldi.

Merdivenin ucuna geldiğinde son bir kez suya dalıp çıktı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirip güneş yüzünden kıstığı gözlerini bana doğru çevirdi. Boynundan aşağısı suyun altında olsa da şu an bile nefesimi kesecek kadar çekici geliyordu bana. Kısılan gözlerinin kenarlarındaki çizgilere tapıyordum mesela. Sakallarından yol çizerek dudaklarına doğru akan su damlaları, seyirlikti. Bir de öyle güzel gülümsüyordu ki yanık tenindeki beyaz dişleri parlıyordu.

Vay canına... Bu adamla evliydim ben!

"Gel," dedi elini uzatarak. Merdivene yaklaşıp kenarlarından destek alarak inmeye başladım. Suyun üzerinde kalan son basamakta bir elimi bırakıp onun elini tuttuğumda soğukluğuna şaşırdım.

"Ellerin ilk defa soğuk!"

"Çünkü deniz birazcık soğuk..."

"Soğuktan nefret ederim."

"Küçüğüm güneşte duruyoruz ne zamandır. Tenimiz gereğinden fazla ısındı, o yüzden su soğuk gelir başta ama hemen alışırsın." Kabul etmekten başka çarem yoktu. Baş-

CamScanner ile tarandı

ka ne bahane üretebileceğimi bilmiyordum. Ayrıca, buraya kadar gelmişken çocukluk yapıp, vazgeçtim, demek de istemiyordum.

Deniz yükselerek ayaklarımı ıslatırken hissettiğim soğukla iç çektim. "Deniz buz gibi!"

"Meyra..."

"Tamam tamam." Son basamakları da inerek belime kadar suyun içine gömüldüm. Ayaklarımın şimdiden alıştığını değil, uyuştuğunu hissediyordum. Dalgalarla belimi aşan sudan kaçmak istesem de Ezel'in tutuşu oldukça sıkıydı. Kaçmama izin vermeyecekti.

"Şimdi, seni kucağıma alacağım."

"Bırakma sakın."

"Bırakmam." Boğuk kıkırtısını duymuştum tabii ki. Yine eğleniyordu benimle!

Cesaretimi toplamak için güçlü bir nefes alarak kucağına bıraktım kendimi. "Çok soğuk!" diye sızlandım bir kez daha.

"Kendine zaman tanı, alışacaksın." Ahtapot gibi sarıldım boynuna, bacaklarımı beline doladım. Bedenlerimiz birbirine yapışık gibiydi şu anda.

Birkaç dakika alışmam için bekledikten sonra, "Seni suya bırakmam lazım ki, öğrenebilesin," dedi.

"Hani bırakmayacaktın."

"Tamamen değil Küçüğüm. Tahmin edersin ki bana sarılırken yüzebilmen mümkün değil."

"Dalga geçmeyi bırak!"

"Dalga geçmiyorum. Sevimli halin hoşuma gidiyor o kadar."

"Birimizin güzel vakit geçirebildiğine sevindim."

"Sen eğlenmiyorsun yani?"

"Eğleniyorum tabii ki," dedim bir çırpıda. Yanlış dü-

CamScanner ile tarandı

şünmesini asla istemezdim. Sadece gergindim ve bu çeneme vurmuştu.

"Hadi, deneyelim." Omzuna yasladığım çenemi kaldırıp, takırdayan dişlerimi sıkarak durdurmaya çalıştım. "Hareket etmezsen üşürsün."

"Tamam." Beline doladığım bacaklarımı ve ardından kollarımı açtım. Verdiği sözü tutarak beni bırakmadan suyun üzerinde sırt üstü uzanmamı sağladı.

"Yüzmeyi öğrenmeden önce suyun seni kaldırma kuvvetine alış. Kendini rahat bırak ve düzenli nefes almaya devam et." Dediği gibi gerilen bedenimi rahatlamaya çalıştım. Belimin altından verdiği desteği hissettiğim için sıklaşan nefesimi düzenledim. Birkaç dakika içinde huzursuzluğum dinmeye başladı.

"Şimdi ellerimi çekeceğim ama sakin panik yapma. Yanındayım." Güneş gözlerimi acıttığı için açamıyordum. Heyecandan kuruyan boğazımla zar zor yutkunarak, "Tamam," diye fısıldadım.

Elleri yavaşça çekildiğinde ilk an batıyormuş gibi hissederek koluna yapışmaya çalıştım. Anında yeniden sardı belimi.

"Çırpındıkça batarsın Meyra, lütfen sakin ol."

"Tamam, özür dilerim."

"Hayır, hayır özür dileme sakın. Sadece senin rahat olmanı istiyorum." Bir sonraki sefer ellerini çektiğinde sakinliğimi koruyarak suyun üzerinde kalmayı başardım. Hatta bu o kadar hoşuma gitti ki... Kendimi havada süzülüyormuşum gibi hissettim. Kuş kadar hafiftim o an. Sonra sırt üstü kollarımı ve bacaklarımı kullanarak nasıl hareket edebileceğimi gösterdi. Bu kolaydı. Yine bir kuş gibi kollarımı çırptığım zaman, su dalgalanıyor ve beni ileri taşıyordu. Tersten gelen bir dalgayla su yutana kadar, yüzmeye devam ettim. Yanan boğazım ve öksürüklerim

CamScanner ile tarandı

arasında, Ezel hemen beni kucaklayarak merdivenlere yanaştı. Batmamak için ona dolanarak öksürük krizimi atlatmayı beklerken, sırtımı sıvazladı.

"İyi misin? Göremedim dalganın geldiğini Meyra'm özür dilerim."

"Sen ne yaptın ki özür diliyorsun? Geçti zaten iyiyim." Bu kadarcık bir şey için bile onu suçlayacağımı mı düşünmüştü gerçekten? Kafamı geri çekerek iyi olduğumu göstermek için gülümsedim ve o an dudaklarıma sokuldu. Dilimi ağzının içine salarken, onun tadıyla bütünleşmiş tuzlu tadı emdim. Su yüzünden soğuyan dudaklarımın, nefesi ve sert öpücükleriyle ısınması saniyeler sürdü. Elleri bikinimin arasından süzülüp, kalçamı kavrayarak sıktı. Ben ise suyun içindeki çıplak sırtında gezdiriyordum ellerimi. Bacaklarımı daha sıkı doladığımda inleyerek bastırdı sertliğini bedenime. İnledim!

Kısacık süre içerisinde değişen ruh halimizle, suyun içinde adeta alev aldık. Merdivenin basamaklarıyla önce sırtım buluştu sonra bir hamle ile basamaklardan birine oturmamı sağladı. Suyun üzerinde kalan göğüslerime saldırması sadece bir an sürdü. Bikiniyi kenara çekerek açıkta kalan uçlarını ağzına alarak tüketircesine emmeye başladı. Güneşin henüz batmadığı, aydınlık ve açık alanda onun dokunuşları ve dudakları arasında kalmıştım. Heyecanım doruk noktasında, hızla atan nabzım kulaklarımda, nefes nefese bıraktım kendimi ona.

"Çok güzelsin... Çok." Bir anda geri çekildi. "Eve gidiyoruz," dedi elimden tutup merdivenlerden çıkmama yardım ederek.

"Ama Ezel..."

"Sonra yüzeceğiz Küçüğüm. Şimdi, eve gidiyoruz."

* * *

CamScanner ile tarandı

Bir haftayı daha geride bıraktıktan sonra balayımız bitmişti. Dönüyorduk. Bir yandan seviniyor bir yandan içimdeki burukluğu atamıyordum. Hâlbuki planladığımızdan beş gün fazla kalmış, koskoca iki haftamızı orada geçirmiştik. Her şey o kadar harikaydı ki iki hafta daha kalsak yeter miydi, bilemiyordum.

Elimi avucuna almış, düzenli hareketlerle tenimi okşayan bu adamı sevmeme gibi bir ihtimalimin olmadığını fark etmiştim. Son bir hafta boyunca bana yüzmeyi öğretmişti. O kadar anlayışlı ve sabırlıydı ki isyanlarımdan utanmama neden olmuştu. Kaş'taki neredeyse her mekâna girip çıkmış, hatta dans bile etmiştik. Harika dans ediyordu. Gerçi neyi kötü yapıyordu ki! Kendimi eksik hissettiğim her an, bir bakışıyla ve o içten gelen tatlı cümleleriyle beni mest etmiş, ona her seferinde yeniden âşık olmama neden olmuştu. Ruhumu okuyordu resmen. Asla söze gerek duymuyordu. Gözlerime bakıyordu ve tamam, her şeyi anında anlıyordu. Ona sahip olduğum için o kadar şanslıydım ki bunun için sürekli şükrediyordum. Onun yokluğunu düşündüğüm zaman kalbimi sıkıştıran duygudan nefret ediyor, bunu gerçekten yaşamak zorunda kalmamak için dua ediyordum.

"Geldik." Evimize gelmiştik. Bizim evimiz. Ne kadar güzel geliyordu kulağıma. "Karnımızı doyurur doyurmaz uyuyacaksın."

"Buna itiraz edeceğimi sanmıyorum," dedim gülümseyerek. Arabadan inerken çocuklar evin önüne dizilmişlerdi bile. En başta Kenan tabii...

"Abi, Yenge hoş geldiniz," diyerek selamladı alelacele ikimizi de.

"Hoş bulduk Kenan. Ne var ne yok?"

"Abi biraz zamanın varsa eve girmeden önce..."

CamScanner ile tarandı

"Daha sonra konuşuruz çok acil değilse."

"Bundan emin değilim Abi ama..."

"Söyle ne diyeceksen," dediğinde gerilmişti Ezel.

"Abi evde..." Cümlesini tamamlamasına kalmadan, kapı açıldı ve Meliha Teyze göründü.

"Kenan, oğlum ne diye kapıda duruyorsunuz yine? Ah kızım, ne kadar güzelleşmişsin sen iki haftada. Yanmışsın!"

"Ezel'in izin verdiği kadar, biraz yanabildim sanırım," dedim kıkırdayarak. Anlayışla gülümserken sarıldı sıkıca. Özlediğimi fark ettim.

"İçeride bir misafiriniz var, bir saattir gelmenizi bekliyor," Meliha Teyze, benden uzaklaşırken.

"Ahmet Baba mı geldi?" diye sordum merakla. Başka kim gelebilirdi ki? Belki de Ezel'in bir tanıdığıydı.

"Hayır, kızım. Açıkçası ismini biliyorum sadece. Cengiz'miş..."

"Kenan!" diye gürledi Ezel. Yerimden sıçradım. Kenan'ın sıkıntısı o kadar belliydi ki üzüldüm haline. Ağzında bir şeyler geveleyerek kıvranmasının sebebi anlaşılmıştı.

"Abi, ben de bunu söylemek istedim. Tanımıyoruz her kimse ama beklemek için ısrarcı davrandı. Üzerini de aradık, bir şey çıkmadı. Meliha Abla da izin verince üsteleyemedik."

"Tanımadığın adamı neden eve alıyorsun Meliha Abla!"

"Ona bağırma Ezel, çok ayıp," diye atıldım aradan ama bir azar da ben yedim.

"Sen karışma Meyra."

"Oğlum Meyra'yı yakinen tanıdığını söyleyince..."

"Ne dedi?"

CamScanner ile tarandı

"Beni mi?" dedim, Ezel'le aynı anda. Ezel de en az benim kadar şaşkındı. Beni, kim nereden tanıyabilirdi?

"Meyra'yı aradığını, onunla konuşması gereken önemli şeyler olduğunu söyledi." Meliha Teyze, bunu çok normal bir şeymiş gibi söylüyordu ama bunda normal olan hiçbir şey yoktu.

"Sen de beni aramaya gerek duymadın, öyle mi Kenan!" Ezel çatacak yer arıyordu.

"Abi yoldaydınız. Her şeyi kontrol altına aldım ama Yengeden başka kimseyle konuşmayacağını söyledi. Ben de bir şeyler öğrenebilmek adına bekleyeyim dedim."

"Belli kontrol altına aldığın..." Sinirle elimden tutarak eve yürümeye başladığında, diğerleri de peşimizden geliyordu. Eve girdiğimizde, merak içinde salona geçecekken, Ezel önümde durdu.

"Sen odamıza çık, ben geleceğim."

"Benimle konuşmaya gelmiş..."

"Meyra üsteleme."

"Sen üsteleme..."

"Bak, önce benim tanışmama izin ver sonra seni çağırırım." Ahmet Baba'dan başka kimseyi tanımamıştım hayatım boyunca ve şimdi bu eve biri gelip beni soruyor, beni tanıdığını söylüyordu. Ezel'in beni bunun dışında tutmasına izin veremezdim. Kimdi bu adam? Duyduğumdan beri aynı soru dönüp duruyordu kafamda...

"Önce Meyra'yla konuşmalıyım," dedi Ezel'in arkasında kalan biri. Adamı görmek için bir adım kenara kaymaya çalıştığımda Ezel beni ardına sakladı. Boşa uğraşıyorsun Ezel, dedim içimden. Bu adam her kimse, öğrenmeden bir yere adım atmayacaktım.

* * *

CamScanner ile tarandı

Ezel'in tutuşundan yakaladığım bir boşlukla sağa doğru adım atarak adamla yüzleştim. Ama bu adam... Bu kesinlikle tesadüf olamazdı. Ağzımı birkaç saniye içerisinde kaç kere açıp kapadığımdan emin olamadım. Sonunda anlamlı sayılabilecek kısacık bir kelime oluşturmayı başardım.

"Siz..."

"Demek hatırladın," dedi, aksi mümkünmüş gibi.

"Hatırladım ama beni nereden tanıyorsunuz ki?"

"Nereden hatırladın?" Ezel kulağımın dibinde gürledi bir kez daha. Bakışlarımı zorlukla ayırdım adamdan.

"Nikâhtan önce alışverişe çıktığımızda yolda çarpışmıştık," diye cevap verdim. Anında bakışları bir ton daha karardı.

"Bundan benim neden haberim yok?"

"Biriyle çarpıştığımda söylemem mi gerekiyor?"

"Kenan!" Tüm evi inletecek kadar yükseldi sesi, ama yabancı adam gözünü dahi kırpmadı. Kenan koşarak yanımıza gelip, gerginliği fark edince birkaç adım geride durdu. Bunun ona ne kadar faydası olacağı, tartışılırdı.

"Ne kadar sorumsuzsunuz! Nasıl dikkat etmezsin Kenan? Adamın biri Meyra'ya çarpıyor ve siz şüphe uyandıracak hiçbir şey görmeyip bana haber dahi vermiyorsunuz."

"Ne zaman?" Kenan'ın durumu oldukça iyi idare ettiğini söyleyebilirdim. Aklım şu an tamamen karşımda dikilen adamda olmasa olduğum yere siner kalırdım herhalde Ezel'in bu halleri karşısında.

"Nikâh alışverişine çıktıkları zaman..."

"Ama Abi ben orada yoktum bile."

"O gün kim varsa bul onları, beklesinler."

"Ezel Bey, buna gerek yok. Şüphe uyandıracak bir dav-

CamScanner ile tarandı

ranışta bulunmadım. Orada siz de olsanız tuhaf bir şey algılamazdınız."

"Kendine bu kadar güvenme! Hem sen kimsin de önce dışarıda karşısına çıkıyor şimdi de buraya, evimize gelmeye cesaret edebiliyorsun?"

"Kim olduğumu açıklayacağım ama bunu önce Meyra'yla konuşmam lazım."

"Buna izin vereceğime, sizi yalnız bırakacağıma gerçekten inanmıyorsundur herhalde."

"O zaman bir çıkmazdayız demektir." Araya girmemin zamanının geldiğini düşünerek bir adım daha öne çıktım. Böyle giderse adamın kim olduğunu öğrenemeden en iyi ihtimalle buradan yaka paça atılacaktı.

"Her ne konuşmak istiyorsanız bunu Ezel'in yanında da yapabilirsiniz. O benim kocam ve ondan saklayacak herhangi bir şeyim yok."

"Ona güveniyor musun?" Ne söyleyeceksin diye bağırmak istedim. Neden bu kadar sorguluyordu, anlayamıyordum.

"Seni iki saniye içinde yok etmemi istemiyorsan söylediklerine dikkat et. Hakkın olmayan şeylere karışıyor ve yine hakkın olmayan şeyler soruyorsun." Ezel ne derse desin gözlerini benden ayırmamıştı adam. Söyleyecekleri her ne ise önemli oldukları belliydi. Bunları yalnızca Ezel'e güveniyorsam söyleyecekti. Ya da buradan elim boş bir şekilde çıkmasına müsaade edecektim. Tabii Ezel salarsa...

"Tabii ki güveniyorum Cengiz Bey. İsterseniz salona geçelim. Orada daha rahat konuşuruz." Bir Ezel'e bir bana baktıktan sonra kafasını sallayarak onayladı ve kendi evindeymiş gibi bir rahatlıkla arkasını dönerek yürümeye başladı.

"Sana karışmamanı söylemiştim."

CamScanner ile tarandı

"Gördüğün üzere ben olmadan zaten bir şey öğrenemeyeceksin ve ben söyleyeceklerini merak ediyorum."

"Seni korumaya çalıştığımı neden anlayamıyorsun?"

"Anladığımı biliyorsun sevgilim. Senin yanındayken bana ne olabilir ki söyler misin?" Bunları söylerken bir yandan da kolunu okşuyor, onu rahatlatmaya çalışıyordum. Gözlerini yumup kendini sakinleştirmeye çalışırken Kenan'a döndü. İşe yaradığını anlayarak rahat bir nefes aldım.

"Kapıda bekle."

"Tamam Abi."

"Meliha Teyze'ye söyler misin, bize çay getirsin," dedim Kenan gitmeden.

"O adama bir de çay mı ikram edeceğiz?"

"Elbette, varsa kurabiye de süper olur."

"Allah'ım sen benim aklıma mukayyet ol!" diyerek ellerini saçlarından geçirdi. Onu bu hale soktuğum için gülmek istesem de şu an hiç uygun olmadığını düşünerek, dudaklarımı ısırdım. Kenan, hâlâ ne yapacağını bilemez halde beklerken, Ezel'in kafa sallayarak verdiği onayla uzaklaştı.

"Sakin ol biraz, lütfen."

"Sen de benim sabrımı sınama o zaman."

"Ezel, hadi bak adam bekliyor ve ben de sabırsızlanıyorum artık."

"Ben seninle ne yapacağım acaba..." Kendi kendine söylenerek birkaç adım attıktan sonra kendini toparlayarak salona girdi.

Cengiz Bey aynı rahatlıkla kurulmuştu koltuğa. Bacak bacak üstüne atmış salonu inceliyordu.

"Nasıl bu kadar rahatsın ya da böyle görünmek için çaba mı harcıyorsun, anlamış değilim," dedi Ezel, düşün-

CamScanner ile tarandı

celerini sakınmadan.

"Sence rol gibi mi görünüyor?" Ezel'in çenesi kasıldı. Karşımdaki bu adam her kimse gerçekten canına susamış olmalıydı. Ezel'i ve çevresindeki kötülükleri az çok öğrenmiş biri olarak, ona bulaşılmaması gerektiğini düşündüğüm anlar bile olmuştu. Bu adam ya Ezel'i tanımıyordu ya da güvendiği bir şey vardı.

"Ne için geldiğinizi duymak isterim," diyerek karşısındaki koltuğa oturdum. Ezel de yanıma otururken, eli sahiplenici bir tavırla dizimi kavradı. Adam da bu dokunuşa dikkat ederek Ezel'in elini takip etti ve gülümsedi.

"Evet, sanırım açık konuşabilirim."

"Lütfen," dedim heyecanla. Tam o sırada Meliha Teyze, elinde tepsiyle çıkageldi. Cengiz Bey'den başlayarak çayları dağıtırken Ezel, burnundan soluyordu.

"Zahmet oldu size, teşekkür ederim."

"Afiyet olsun."

"Tamam, Meliha Hanım, yalnız bırakabilirsiniz bizi." Yine, hanım, olmuştu kadıncağız ama buna aldırmayarak gülümsedi.

"Tabii ki Ezel Bey," dedi belki de yalnızca bizim anlayacağımız alaycı bir tınıyla.

"Konuya girin." Emreden sesiyle adam tek kaşını çatarak cevap verdi.

"Nereden başlasam ben de bilmiyorum aslında. "

"Kendini tanıt." Sakin kalmaya çalıştığını biliyordum, bunun, onun için çok zor olduğunu da.

"Cengiz Alazlı. Ben de bir zamanlar bu pisliklerin içindeydim. Şimdi ise hiçbir şeyi olmayan ya da yokmuş gibi görünen, sokaktan geçen sıradan biriyim."

"Alazlı..." diye mırıldandı Ezel sanki bir şey yakalamaya çalışırmış gibi. Başaramamış olacak ki devam etmesi

CamScanner ile tarandı

için bekledi. "Buraya geliş sebebim ise Meyra'nın iyi olduğunu görmek." Bana döndüğünde bakışları yumuşadı. "Babanı tanıyorum Meyra, dolayısıyla seni de." Saniyeler içinde ağzından dökülen bu sözlerle olduğum yere daha bir çöktüm. Sanki koltuk içine çekiyordu beni. Göğsümün sıkıştığını hissettim. Omuzlarıma tonlarca ağırlık binmiş gibi kelimeleri tane tane sindirmeye çalışırken, aklım o an bir yere takıldı.

"Tanıyordum demek istediniz sanırım."

"Neden?"

"O öldü ve sanırım sizin haberiniz yok." Sıcak bakışları karardı.

"Ondan nasıl haber aldınız?" diye sordu açık bir merakla.

"Sen onu nerden tanıyorsun?" diye sordu Ezel benim adıma. Bu kadar kısa zamanda üstü üste ailemle ilgili haber almak ya da bir şeyler öğrenmek ağır gelmeye başlamıştı.

"Babasının çok yakın arkadaşıyım."

"Arkadaşıydım olacaktı," dedim yine istemsizce.

"Öldüğü haberini nereden aldınız?"

"Ne fark eder ki," dedim. "Ölmüş işte."

"Fark eder. Doğru olduğundan nasıl emin olabilirsiniz ki?" Mantıklı bir soruydu ama Ezel'in söylediklerinden şüphelenmemi gerektirecek bir şey yoktu. Adam, üzgün olması gereken yerde öfkeli görünüyordu şu an. Ölmüş olmasına mı kızıyordu?

"Kaynağım güvenli diyelim," dedi Ezel.

"Peki, Meyra'nın babası olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bu seni neden bu kadar ilgilendiriyor? Bu soruları sormak için gelmediğin belli. Hem madem arkadaşısın ona

CamScanner ile tarandı

ne olduğunu da bilirsin. Ayrıca senin Meyra'dan nasıl haberin oldu? Bunca zaman neredeydin?" Adamın sorular karşısında omuzları çökmeye başlasa da bakışlarındaki öfke geçmemişti.

"Bunların cevaplarını alacaksınız ama önce bu haberin nereden çıktığına dönelim ve tabii doğru kişi olup olmadığına." Ezel bunu hiç istemiyormuş gibi itiraz etmeye hazırlansa da ölmüş bir adam hakkında bilgi vermemek anlamsız geldi bana. Dediği gibiyse arkadaşı olarak gerçeği bilmek hakkıydı. Ya da kandırılan taraf bizdik. Eğer kandırılmışsak, bunca zaman babam neredeydi? Başıma ağrı saplandı! İçinden çıkamayacağım bir bataklığa giriyormuş gibi hissediyordum.

"Anlat Ezel, lütfen."

"Ona güvenemeyiz."

"Babamı tanıdığını iddia ediyor, belki bir şeyleri öğrenmemizi sağlayacak kişi odur." Sıkıntıyla yüklü, derin nefeslerinin ardından bakışlarını Cengiz Bey'e dikti.

"Yetimhanede yaşıyordu Meyra. Onunla tanıştıktan sonra ailesine ne olduğunu merak edip araştırdım. Bir abimden aldım bilgileri. Neden orada kalmak zorunda olduğunu, varsa ailesini öğrenmek istedim." Bu sefer hüzünlü bakışları beni bulunca, ona benim için sorun olmadığını göstermek isteyerek gülümsedim. "Annesi öldürülmüş ve babası da iki buçuk sene kadar önce kalp krizinden ölmüş."

"İsmi neymiş babanın?"

Dalga mı geçiyordu, bizi mi deniyordu anlamasam da, "Elime geçen mektupta Ali yazıyordu," dedim,

"Ali Sadıkoğlu," diye tamamladı Ezel sözlerimi. Cengiz Bey birkaç saniye gözlerini yumdu. Bunu, öğrendiği gerçekleri hazmetmeye çalışmasına bağladım. Gözlerini

CamScanner ile tarandı

açtığında yepyeni bir duygu yüklüydü ama isimlendiremedim.

"Bu çok tuhaf..."

"Tuhaf olan ne?"

"Annene çok benziyorsun Meyra," dedi bakışlarını üzerime çevirirken. "O da senin gibi çok güzel bir kadındı." Zorlukla yutkundum. Ağlamaya başlamam an meselesiydi. Kedimi tutmalı, sakinliğimi korumalıydım. Ne olmuş anneme benziyorsam? Hiç merak etmemiştim sanki değil mi?

"Ben... İkisinin de fotoğraflarını görmedim."

"Bende bir tane olacaktı, bir dahaki sefere sana getirebilirim. Benzerliğiniz şaşırtıcı. Babandan aldığın bir şey göremiyorum doğrusu."

"Onun da var mıdır fotoğrafı?"

"Sanırım," dediğinde, burukça gülümsedim. Beni terk eden adamın nesini merak ediyordum ki?

"Bu kadar yeter, ne için geldiysen gidebilirsin artık."

"Evet, gitmeliyim ama tekrar konuşmalıyız."

"Konuşacak bir şey yok. Görmüyor musun onu ne kadar üzdüğünü!" Sinirli çıkışıyla elini tuttum. Sabrının sonuna gelmişti ve bunun için kendime kızdım. Üzüntümü belli etmemem gerekiyordu.

"Ben iyiyim Ezel. Cengiz Bey de uzun zamandır haber alamamış olmalı."

"Evet ya... Bunca zamandır neredeydin?" Ezel, sorgulamaktan asla bıkmıyordu.

"Yurtdışındaydım. Sizi de Ahmet Bey sayesinde buldum." Doğru ya başka kim söyleyebilirdi nerede olduğumuzu.

"Demek ki yetimhaneye bırakıldığından haberin vardı. Söylesene, senden başka kimler biliyordu bunu?"

CamScanner ile tarandı

"Kimse, sadece bana güvenirdi bu konuda."

"Ve sen de bunca zaman iyi mi değil mi bakmaya gelmedin."

"İyi olduğundan emindim, ta ki oradan çıkacağı ana kadar."

"Şimdi de iyi. Onun yanında ben varım. Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Anladığımdan emin olabilirsin. Ona çok dikkat et Ezel ve kimseye güvenme." Neden bana çok dikkat edecekti ki? Tüm bu olan biteni anlamakta güçlük çekmeye başlamıştım.

"Güvenmediğimi görüyor olmalısın!" Yeniden tartışmalarından korkarak aralarına girdim.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim Cengiz Bey, duyduklarınız sizi de üzmüş olmalı."

"Tahmin bile edemezsin kızım. Kendine dikkat et, yine görüşeceğiz." Ben daha onaylayamadan, Ezel, "Sanmıyorum," dedi ve çıkışa doğru yol gösterdi. Cengiz Bey sadece gülümseyerek karşıladı Ezel'in bu çıkışını.

"Son bir şey daha... Meyra'nın varlığını şu an kimler biliyor?" Ezel, sürekli beni korumaya mı çalışacaktı?

"Kimse biliyor olamaz ama onu görenler tanıyacaklardır. Dediğim gibi annesine çok benziyor."

"Tamam, teşekkür ederim," dedi Ezel'den o an beklenmeyecek bir şekilde. Cengiz Bey de son kez kafasını salladıktan sonra dış kapıya yöneldi. Babam kim olursa olsun, kimin benimle ne derdi olabilirdi ki? Zaten ölmüştü. Bana kim ve neden ulaşmak isteyecekti ki? Ezel, bana zarar vermek isteyenler sana ulaşır, diyordu ama bunun onunla bir alakası yoktu. Biraz sakinleşmeyi denemesi gerekiyordu.

"Olanları tekrar konuşmak zorunda kaldığın için üzgünüm, keşke beni dinleyip yukarı çıksaydın."

CamScanner ile tarandı

"Hayır, benim iyi olup olmadığımı görmeye gelmiş adam. Ben de ne söyleyecek merak etmiştim."

"Bir şey söyledi denemez."

"Haklısın sadece biz konuştuk gibi. Onun öldüğünü duymak şaşırtmıştır."

"Sanırım öyle Küçüğüm."

"Neden beni bu kadar saklamaya çalışmış anlamıyorum."

"Keşke bilsem." Onun da en az benim kadar kafası karışıktı. Aklı başka yerlerdeydi, görebiliyordum.

"Neyse ne, bu saatten sonra fark etmez. Bu zamana kadar yoktu bu zamandan sonra da ne olduğu önemli değil."

"Böyle konuşuyor ama böyle hissetmiyorsun, biliyorum." Beni benden daha iyi tanıması sinir bozucuydu. Düşünmekten kaçtığım şeyleri yüzüme vuruyordu.

"Beni açık bir kitap gibi okumandan rahatsız oluyorum bazen."

"Oysa ben bunu çok seviyorum," diyerek sarıldı bana. Sırtımı hafif hareketlerle okşarken, sıkıntımın, dokunduğu yerlerden buhar olup uçtuğunu hissediyordum.

"Odamıza gidelim," dedim, ona sarılıp uyuma isteğiyle dolarken.

"Önce yemek."

"Canım istemiyor."

"Ben sana yediririm. Sen geç odamıza, hafif bir şeyler hazırlayıp geleyim."

"İnatçısın."

"Sen de Meyra'm, sen de," derken gülümsüyordu.

"Gitmesen," dedim ondan ayrılmak istemeyerek.

"Tamam, yukarı çık ben Meliha Abla'ya söylerim."

"Ona da zahmet olacak ama..."

"Yemek yemekten kaçamazsın küçük hanım, hadi ba-

CamScanner ile tarandı

Adımı yukarı." Büzdüğüm dudaklarımı öperek mutfağa doğru yürüdü. Bana diyordu da esas ben ne yapacaktım bu adamla?

* * *

CamScanner ile tarandı

Mantıksızdı. Söylenen hiçbir şeyin mantıklı tarafı yoktu ve bu beni geriyordu. Meyra olmasa o adamla çok daha farklı konuşurdum ama kendimi tutmak zorunda kalmıştım. Selim Abi'nin anlattığı hikâyede aklıma yatmayan bir sürü şey olmuştu zaten. Aradaki onca seneye ait hiçbir bilgi olmaması, Cengiz'in duyduklarına verdiği tepkiler, hayra alamet değildi. İnatla Meyra'nın babası yaşıyormuş gibi konuşup durmuştu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Selim Abi'nin bulduğu Ali, doğru kişi değil miydi?

"O adama ulaşabileceğim bir telefon ya da adres var mı?"

"Çıkarken bıraktı Abi. Hatta dedi ki, 'eğer ulaşmak isterse peşime boşuna adam takmasın, istediği zaman arayabilir.' " Kesinlikle elimde kalacaktı bu adam! Nereden alıyordu bu deli cesaretini.

"Tamam. Seninle de işimiz bitmedi Kenan, bilesin."

"Ama Abi..."

"Seni uyardım. Uçan sinekten haberim olacaktı ama sen ne yaptın? Haklı çıkarmaya çalışma kendini boşuna."

"Haklısın Abi, kusura bakma."

Hatalı da olsa sinirimi ondan çıkarmam yersizdi ama elimde değildi. Bir yerleri kırıp parçalama isteğimi bastıramıyordum. Bu işte bir bit yeniği vardı ama ne? Hem

CamScanner ile tarandı

neden bu bilgileri nereden aldığımı sorup durmuştu? Bu çevreden olduğunu söylerken uyduruyor muydu? Ne adamı ne de adını hatırlamıyordum. Sadece içimde bastıramadığım bir şey vardı. Onu tanımam gerekiyormuş gibi hissediyordum, ama nereden? Selim Abi'ye gidip konuşmam gerekiyordu acilen.

Tabii önce karımın yanına gidecek, onun içinin rahat olmasını sağlayacaktım. Bana da anca o iyi gelirdi zaten.

Ah be Meyra'm... Belli ki sen, sandığımız kişi değilsin.

* * *

"Konuşmamız lazım."

"Halinden belli. Yine ne oldu? Yoksa balayı istediğin gibi geçmedi mi?"

"Evet, ben de sana yakınmaya geldim! İleri gitme istersen Abi."

"Tamam, öfkelenme hemen. Geç otur da anlat ne olduğunu."

Üç gündür Meyra'yı bırakmak gelmemişti içimden. Onun da bana ihtiyacı vardı, farkındaydım. Hatta her fırsatta bunu dile getirmişti. Gitme demişti. Biraz daha kalsan olmaz mı? İşlerin çok mu acil, diye yakınmıştı. Üç günümüzü evde film izleyip Meliha Abla'yla yemek yaparak, bolca uyuyup sevişerek geçirmiştik. Ama geçen üç günde merakım artmış, sorularım aklımı rahat bırakmaz olmuştu.

"Cengiz Alazlı diye birini tanıyor musun?" diye sordum vakit kaybetmeden. Gözlerinin saniyelik parlayışını yakalamıştım. Ama bir an sonra oldukça rahat bir tavırla söyledikleri bakışıyla örtüşmüyordu.

"Ali Sadıkoğlu'nu araştırırken adını duydum. Meyra'nın babasının yakınıymış. Sağ kolu gibi... Seneler-

CamScanner ile tarandı

dir yokmuş ortada. Bu soruyu sorduğuna göre görmüş ya da bir şey duymuş olmalısın."

"Gördüm. Döndüğümüz gün evde bizi bekliyordu."

"Niye gelmiş?"

"Meyra'nın iyi olup olmadığını merak etmiş."

"Aklına yeni mi gelmiş!" dedi öfkeli bir tavırla. Açıkçası ben de onun gibi düşünüyordum. Yurt dışında olması, bu kadar ilgisiz kalmasını gerektirmezdi. Tabii altında başka bir şey yoksa. Bir kapı açılsa bir diğeri kapanıyor, yine ortada kalıyordum.

"Bilemiyorum."

"Bu kadar mı yani, iyi mi değil mi diye sordu ve sen de gitmesine izin mi verdin?"

"Evet, ama takipteyim. Huzursuz ediyor o adamın ortaya çıkışı."

"Dediğim gibi adı Ali'yle beraber geçiyordu ama... Güvenmemek lazım. Meyra'yı mümkün olduğunca uzak tut."

"Bunu söylemene gerek yok."

"İstersen ben de ilgilenebilirim."

"Başka bir adım daha atarsa haber veririm. Ben de fazla bulaşmak istemiyorum artık biliyorsun."

"Biliyorum ve en doğrusunu yapıyorsun."

"Aklında bulunsun, sen de başka bir şey öğrenirsen haber ver bana. Neden geri dönmüş öğrenelim."

"Tamam, merak etme oğlum." Uzun zamandır bu şekilde hitap etmemişti bana. Aslında onu uyardığım zamandan beri. Ben kimsenin oğlu değildim! Gerildiğimi anlamış olacak ki konuyu değiştirdi. "Devir işlerini de konuşalım bir ara o zaman. Tabii hâlâ kararlıysan..."

"O bataklıktan ne kadar uzak durabilirsem kâr... Hiç birini istemiyorum."

CamScanner ile tarandı

"Gelirinin çoğunluğu oralardan biliyorsun."

"Nereden ne kazandığımı gayet iyi biliyorum ve onlar olmadan da kazandıklarım yeter bize."

"Ne çabuk bir aile olmuşsunuz. Bunu gördüğüme inan çok seviniyorum."

"Ben de..." diye mırıldandım. Sıkılmıştım. Elimin sürekli boş kalmasından sıkılmıştım! "Her neyse, bir dahaki gelişimde detayları konuşuruz."

"Konuşulacak ne kaldı ki?" Telaşının kokusunu buradan alabiliyordum da artık benim için bir anlam ifade etmiyordu.

"Her şey senin üzerinde olacak Abi, söz verdim aklın kalmasın."

"Sanki bedavaya alıyormuşum gibi konuşma." Hı hı demek istedim çocukça. Bedavaya alıyordu basbayağı.

"Salak değilim Abi, o barların getirisini düşününce ederinden az aldığım kesin."

"O arsa bundan birkaç sene sonra değerlenecek dedim sana."

"Birkaç sene sonra göreceğiz."

"Bana güvenmediğini düşünmek üzereyim."

"Güvenmesem Meyra hakkında seninle konuşmaz, değil evime girmek önünden dahi geçmene izin vermezdim."

"Sözde uzaklaşmak istiyorsun, ama hâlâ aynısın."

"Amacım bunu değiştirmek. Gitsem iyi olacak, yardımın için sağ ol."

"Ne demek Ezel, her zaman biliyorsun."

Evet, her zaman yanımdaydı. Babam öldüğü andan beri hem de. O yüzdendi ya ona olan güvenim. Ne yapacağımı bilemediğim o anların her birinde yanımda durup ön ayak olmuş, beni bugünkü Ezel yapmıştı. Ben baba-

CamScanner ile tarandı

nın saçtıklarını toplarken, o ismimi korkuyla yayılacak hale getirmiş, ayakta durmamı sağlamıştı. Şimdi ise, alt sokaklarda bana ait olan tüm barları çıkarmaya çalışıyordum elimden. Birçoğu kumarhaneymiş de başta umursamadığımdan fark etmemiştim bile. Öğrendikten sonra da umurumda olmamıştı ya neyse... Artık o kirli paraları istemiyordum. Selim Abi'ye devretmek başta onun fikri olsa da senelerdir çoğu şeyle zaten kendisi uğraştığı için bana da mantıklı gelmişti. Ondan başka kimse bulaşmak istemezdi, isteyenlerin de çekip çevirmeye gücü yetmezdi. Paragöz olduğu gerçeğini değiştirmiyordu tabi. Güç ve paraya tutkundu Selim Abi. Hepsinin karşılığında alacağım arsa laf olsun diye alacağım bir ödemeydi. Haklı olabilir, verdiği arsa ilerde bana kazanç sağlayabilirdi ama kimin umurundaydı ki...

Ben her şekilde bize bakmanın bir yolunu bulurdum.

Onun yanından ayrıldıktan sonra kapıda merakla bekleyen Kenan'la arabaya doğru yürümeye başladık.

"Ne oldu Abi?"

"Bir şey olduğu yok. Selim Abi'nin de dediğine göre Meyra'nın babasının sağ koluymuş. Tekin biri olmayabilir, dedi, o kadar."

"Belki de olmayan bir şeyi eşeleyip durduk."

"Bilmiyorum Kenan. Hâlâ oturtamadığım şeyler var kafamda."

"Haklısın Abi."

Kafam o kadar dalgındı ki Kenan'ın burada olmaması gerektiğini o an fark ettim.

"Lan ne işin var senin burada!"

"Abi hemen celallenme, Yengeyi eve bıraktım. Canı sıkıldı ofiste bir başına."

"Evde neden yalnız? Lan Kenan, sen ölmek mi istiyorsun?"

CamScanner ile tarandı

"Ayıp ediyorsun Abi. Yengeyi korumasız bırakır mıyım? Yığınla adam var kapısında. Hem bana ihtiyacın olur diye geldim."

"Olsaydı seni baştan yanıma alırdım. Beni delirteceksin oğlum sen."

"Beş dakikada bir haber alıyorum evden."

"Dakikada bir al. Hatta ne yap biliyor musun? Toz ol gözümün önünden Kenan!" Bir hışım kendimi arabaya atarak kökledim gazı. Bir elim telefona uzandı hemen. Her bir çalışta ellerim titremeye başladı. Ona bir şey olduysa önce Kenan'ı sonra da kendimi öldürürdüm. *Lanet olsun, aç şu telefonu Meyra'm... Aç ne olur...* Dördüncü çalıştan sonra bir sonrakini beklerken, açıldı.

"Ezel?"

"Sen beni öldürmek mi istiyorsun be kadın! Neden açmıyorsun o telefonu?" Sesini duymuştum ya... Şükürler olsun.

"Sesi çıkmıyor ki... Ne oldu ben de anlamadım. Bugün Ahmet Baba ararken de aynı şey oldu. Titremese hiç anlamayacağım."

"Hemen yeni bir telefon alıyoruz sana. O zamana kadar da ben yanında olmadığım sürece elinden bırakma. Hatta dur, ben hemen alıp geliyorum."

"Ezel, sakin olur musun? Neden bu kadar telaş yapıyorsun anlamıyorum. Kenan beni eve bıraktı zaten, bilmiyor musun?"

"Biliyorum ama yine de merak ediyorum. Bunu sorgulamayı bırakıp da kabullensen artık ne olur?"

"Tamam, acele etme. Dikkatli ol."

"Ben gelene kadar kıpırdama bir yere. Geç açtığın için cezalısın. Hatta eve benden habersiz döndüğün içinde..."

"Ama..."

CamScanner ile tarandı

"Kapatıyorum." Onun sesini duyana kadar belki aradan birkaç saniye geçmişti ama benim ömrümden kaç sene gitmişti? Sürekli ona bir şey olacak korkusuyla nasıl yaşayacaktım ben? İçine girdiğim ve şu an ait olduğum bu dünyadan belki de ilk defa bu denli nefret ettim. Ne kadar istesem de bir süre daha ona hak ettiği o güzel, masum dünyayı sunamazdım. İlk başta düşündüğüm gibi onu buradan almalı, bizi kimsenin tanımayacağı bambaşka bir şehre ya da ülkeye götürmeliydim. Kimliklerimizi bile değiştirmenin bir yolunu bulabilirdim. Yeter ki o güvende ben ise huzurlu olayım.

Eve nasıl vardım bilmiyorum. Bir süreliğine nerede olursa olsun güvende değildi ve ben onu görene kadar ne bu sinirden ne bu lanet korkumdan kurtulamayacaktım.

Meliha Abla kapıyı açıp, "Hoş geldin oğlum," dediğinde, sadece kafamı sallayıp aceleyle, "Meyra nerede?" diye sordum.

"Buradayım," dedi salona bağlanan antrede dururken. Hemen yanına gidip kollarımın arasına aldım narin bedenini. Şaşkınlık dolu bir inleme döküldü önce dudaklarından sonra o da sardı ufak kollarını belime.

"Ezel, ne oldu?"

"Sadece iyi olduğunu görmek istedim."

"Neden kötü olayım ki?"

"İşten erken çıkmışsın."

"Bunda anormal olan ne var? Sen yoktun. İstediğin dosyaları hazırladım ve eve dönmek istedim."

"Bir dahakine, her ne olursa olsun ya da ben nerede olursam olayım, bana haber veriyorsun." Geri çekilip yüzüme bakmasını sağladım. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık ama..."

"Ama yok Meyra."

CamScanner ile tarandı

"Hep böyle susturacak mısın beni?"

"Gerekmedikçe hayır."

"Bence şu an gerekmiyor."

"İtiraz etmeni engellemeye çalışıyorum."

"Düşüncemi paylaşmak benim de hakkım."

"Haklısın," dedim iç çekerek. Onu sürekli susturamaz, geçiştiremezdim. Bu ona hem saygısızlık hem de haksızlıktı. "Peki, söyle ne istiyorsan." Memnuniyetle gülümsedi. Bu kadarcık bir şey için bile mutlu mu oluyordu? *Ne kadar garip bir kadınsın sen Meyra, aklımı başımdan alıyorsun her defasında.*

"Ben de sen yokken seni merak ediyorum. Aklımın sende kalmasına aynı senin gibi engel olamıyorum. Sana göre ben daha savunmasız olabilirim ve belki haklı olabilirsin ama bu senin de dışarıda tehlike altında olabileceğin gerçeğini değiştirmiyor. O yüzden lütfen, sen de gideceğin yerleri bana söyle ki güvende olduğunu bileyim ve lütfen Kenan'ı yanına al. Belli ki ona güveniyorsun. Sen dışarıdayken senin yanında olması benim içimin daha rahat olmasını sağlar." Onu sıkboğaz etmemem için yakınacağını düşünürken, tek istediği bunları söylemek miydi? Kendini savunmak yerine benim güvenliğimden endişe ediyor ve bunu dile getiriyordu. Yaşadığım anlık şaşkınlıkla ne söylemem gerektiğini bilemedim. Benim için endişelenmesine sevinsem mi yoksa üzülsem mi bilemiyordum. Bir yanım mutlulukla dolup taşarken, diğer yanım onu sıkıntıya soktuğum için üzülüyordu.

"Sen ne kadar mükemmel bir kadınsın," dedim dilimin ucuna gelen ilk kelimelerle. Yanakları hafifçe pembeleşirken, saçlarıyla kendini saklamaya çalıştığında izin vermedim. "Utanma Meyra. Bunu o kadar sık duyacaksın ki, utanma artık benden."

CamScanner ile tarandı

"Bunları söylerken, gözlerin nasıl kararıyor biliyor musun? Sanki bir hortum çıkıyor ve beni içine hapsediyor. Elimde olmadan utanıyorum. Bir de ben... Bakmaya doyamıyorum sana." Yanakları pembeliğini korusa da bu sefer kaçırmadı bakışlarını. Ben farklı mıydım ondan? Okyanus misali gözlerinin derinliğinde kaybetmiyor muydum kendimi? İçine çekmiyorlar mıydı beni? Işıl ışıl parlarken gözleri, yanmıyor muydu ruhum güzelliğiyle?

"Benim de senden farkım yok ki Küçüğüm." Kafası göğsümde, ben mis kokusunu solurken, bir süre daha kaldı kollarımda. Doyasıya çektim nefesimi içime.

"Karnım acıktı, yemek yiyelim," dedi kollarımdan uzaklaşırken. "Meliha Teyze, bir şeyler hazırlamıştı. Sen git, elini yüzünü yıka ben de her şey hazır mı bakayım." Saçlarını kavrayıp tek omuzu üzerine saldım. Alnına sonra da dudaklarına birer öpücük kondurup onu bıraktım.

Mutfağa doğru ilerlerken, gözüme minicik göründü. Benim yanımda dikkat çekecek kadar minik. Daha ilk anda onu koruma ihtiyacıyla dolup taşmama neden olacak kadar minik. Sorgusuz sualsiz hapsetmiştim onu hayatıma. Daha iyisini hak etmiyor muydu? Hem hayatım boktandı hem de otuz dört yaşına gelmiştim. Canımdan çok sevmem verdiğim karara, onu bırakmayışıma yeterli bir bahane miydi? Ona olan duygularım; bildiğim, savunduğum, inandığım her şeyi yerle bir ederken, kör olmuştu gözlerim. Ne olacaktı bundan sonra? İçindeki bitmek tükenmek bilmeyen hayat enerjisini fütursuzca etrafa yaydığını seyrederken daha çok korkuyordum ona verebileceğim gelecekten. Ya ilerde mutsuz olursa? Ya ona yetmeyi başaramazsam?

Hayır, hayır! Kimi kandırabilirdim kendimden başka? O benim cennetim. O benim mucizem, hediyem... Ondan

CamScanner ile tarandı

kopmam nasıl mümkün olabilirdi! Varlığından mahrum kaldığımı düşündüğüm an kanım kaynıyordu. Yine alevleniyordu arzum. Ona sahip olmazsam gerçekliğinden şüphe edebilirmişim gibi!

Mutfaktan çıkar çıkmaz elinden tutup merdivenleri çıkmaya başlarken, şaşkınlıkla, "Ne oluyor?" diye sordu. "Yemek yiyecektik, neden yukarı çıkıyoruz?"

Nasıl açıklayabilirdim ki delinin teki olduğumu? Ona olan ihtiyacımla ölüp bittiğimi?

Odamıza girer girmez kapadığım kapıya yasladım benim yanımda ufacık kalan bedenini. "Lütfen," diye fısıldadım kulağına. "Sev beni."

Onca his tek bir kelimede buluştu. Meyra, saniyeler içinde sarıldı boynuma, öpücüklere boğdu yüzümü. Daha o anda duruldum. Korkularım terk etti bedenimi. Adım adım yatağa yaklaşırken sabırsız ellerimiz, kıyafetlerden arındırdı tenimizi. Uzandım. Bekledim. İstedim ki baksın bana. Dinmeyen utancı terk etsin yanaklarını. İstedim ki tanısın beni. Bilmediği yer kalmasın vücudumda.

Dizlerinin üzerinde doğrulup da ağır ağır yaklaşırken bana yumdum gözlerimi, bıraktım kendimi dokunuşlanna. Parmakları gezindi dudaklarımda, boynumda, göğsümde, karnımda. Sonra dudakları... Ah o dudakları... Dişlerimi sıktım kıpırdamadan durabilmek için. Keşfetmesini istedim ona ait olan ne varsa.

Sertliğime değen serin eliyle iniltimi bastıramadığımda hızla çekti elini. Uzanıp tuttum elini, öptüm tüm parmaklarını defalarca. "Kaçma benden Meyra'm," dedim gözlerinin içine bakarak. Kaçmasın istedim benden. Benim hissettiklerimi hissetsin... Utanca, korkulara, kaçışlara yer yoktu aramızda. Ürkekçe gülümsedi ve dokundu bana. Bittim. Tutamadım kendimi çektim onu kucağıma.

CamScanner ile tarandı

"Kaçmam," dedi. Gülümsedi bana. Uzanıp yanağımı okşadı, öptü dudaklarımdan usulca. Yavaşça aldı beni içine. Korktum belini saran ellerim canını yakarsa diye, tutuşumu gevşettim. Alnımdan boşalan terleri hissedebiliyor, böyle devam edersek çıldıracağımı biliyordum. Ona gerçek anlamda dokunmaya cesaret edemiyor, bunu yaparsam kendime hâkim olamayacağımdan çekiniyordum. Vücudumu keşfederken, Meyra'nın yüzünde farkında olmadan oluşan ışıltılı gülümseme ile kalbim duracak gibi oluyordu. Üzerimde ağır ağır hareket ederken bir rüyada gibi kapalıydı gözleri. Başı geriye sarkmış, o narin boynu açığa çıkmıştı. Kendi duygularını keşfederken onu seyretmek... Bundan daha büyük bir haz düşleyemezdim.

Sevdi beni Meyra'm. Dakikalarca, belki saatlerce sevdi. Kendimden geçtim. Kendinden geçti. Birbirimize doymak nedir bilemeden aktı gitti zaman. Ta ki ikimizin de sarsıntıları kesilene ve Meyra göğsüme yığılana dek. Ta ki inlemelerimiz, sık nefes alışverişlerine dönüşene dek.

Kendimi bir daha asla hareket edemeyecek kadar yorgun hissediyor ama kalbimin üzerinde atan kalp atışlarıyla huzur buluyordum. Gülümsedim kendi kendime. Bana bu sevgiyi, bu mutluluğu veren kadınımı daha bir sıkı sardım. Sanki şeker gibi erimiş, üzerime akmıştı.

"Ben seni hak etmek için ne yaptım?"

"Peki, ya ben?" diye sordu, her şeyi açıklamaya yetiyormuş gibi.

* * *

CamScanner ile tarandı

Yine dalıp gitmişti Ezel. Birkaç gündür böyleydi. Aklı hep başka yerde, dakikalarca aynı yere bakıp duruyordu. Canını sıkan bir şey vardı belli ki ama sorduğum zaman, başım ağrısı gibi bahanelerin arkasına sığınıyor ya da hiçbir şeyinin olmadığını, işlerin yoğunluğundan kaynaklandığını söylüyordu.

"Yemek yemeyecek misin?" diye sordum, dalıp gittiği yerden çıkarmak için.

"Devir işlemleri için gelecekler. Akşam yerim."

"Neden devrediyorsun?"

"Hiçbirine ihtiyacım yok."

"O zaman neden almıştın daha önce?" diye sordum. Evrakları ben hazırlamıştım. İyi kazanç sağlayan yerlerdi ve neden devretmek istediğini anlayamıyordum.

"Babam ölmeden önce yığınla borç bıraktı arkasında. Elimizde ne varsa hepsine o borçlar yüzünden el konuldu. Bir yerlerden hızlı bir şekilde para kazanmam gerekiyordu ve ben de o barları aldım. Gördüğünden çok daha fazla getirisi var Meyra ve bunların birçoğu yasal sayılmaz." Ah... Bu hiç aklıma gelmemişti. Tamam, hoş olmayacak şeyler yaptığını az çok biliyordum da, yasadışı işler... Benim tanıdığım Ezel'e uymuyordu.

"Peki, neden şimdi o paradan vazgeçiyorsun?"

CamScanner ile tarandı

"Haklı bir kazanç değil. Ayrıca tehlikeli. Oralarda ne kadar olay çıktığını tahmin bile edemezsin. Benim yüzümden ya da oradan gelecek olan paralar yüzünden zarar görmeni istemiyorum." Bu zamana kadar kendisini düşünmemiş miydi bu adam hiç? Madem bu kadar tehlikeliydi, sadece para kazanmak için bu işlere girmesine değer miydi?

"Uzaklaşmana sevindim o zaman." Başka ne diyeceğimi bilemedim açıkçası. Buruk bir şekilde gülümserken aklı yine göçüp gitmişti. Gözleri camdan dışarı doğru kaydı, sıkıntılı bir iç çekişten sonra ağır ağır saldı nefesini. Canım sıkıldı. Onu böyle görmeyi sevmiyordum. Keşke açılsaydı bana, özgür bıraksaydı içindekileri.

Yazın yoğun sıcaklarının başladığı bir dönemde olmamıza rağmen, ofisin içine tıkılıp kalmıştık. Dışarı çıktığımızda bize eşlik eden korumaların sayısı iki katına çıkmış hatta evin içinde bile dolanmaya başlamışlardı. Ezel, bazı akşamlar beni önden eve gönderiyor, yemeğe zar zor yetişiyordu. Bir iki kere geç kaldığı da olmuştu. Barları ziyaret etmek zorunda olduğunu söylüyordu ve ben de başına bir şey gelecek diye endişe etmekten, Ezel eve dönene kadar tırnaklarımı kemirmekten kendimi alamıyordum. Onun gergin olduğunu bildiğim için de sakinliğimi korumaya çalışarak, onu gülümsetebilmek için uğraşıyordum. Çok da zor olmuyordu aslında ama o gülümsemelerin çoğunun gözlerine yansımadığını görüyordum ve bu da daha çok üzüyordu beni.

Kapı iki kere tıklandıktan sonra Ezel'in onayıyla Kenan içeri girdi. "Abi geldiler."

"Tamam, içeri al ama..."

"Ben çıksam iyi olacak, acıktım," dedim, o benim çıkmam için bahane üretmeden önce.

CamScanner ile tarandı

"Teşekkür ederim. Kenan, yanında ol."

"Tamam Abi." Yanına gidip yanağından öptükten sonra çantamı alarak çıktım. Merdivenlerden inerken Kenan'ın ayak sesleri eşlik ediyordu arkamdan. Son basamağa gelmeden barın yanında dikilen adamları gördüm. Altı kişiydiler. Neden bu kadar kalabalıklardı? Ürkütücü görünüyorlardı. Bir kez daha onlara bakmadan yanlarından geçerken Kenan, durdu.

"Patron yukarıda bekliyor. Yalnız bu şekilde giremezsin."

"Neden korkuyor mu yoksa?"

"Bunu ona sormak istemezsen senin adına ben iletebilirim. O zaman korkup korkmadığını anlamış oluruz, ne dersin?" Kenan da Ezel gibiydi. Sinirlerine hâkim olmaları mümkün değildi sanki.

"Denediğini görmek isterim," diye diklenmeye devam etti adam.

"Buraya iş için mi geldin Fırat yoksa bela bulmaya mı? Ya yalnız gireceksin ya da bir kişiyi alacaksın yanına. Sorun çıkarsa, Selim Abi'ye sen hesap vermek zorunda kalırsın." Selim Bey mi alacaktı barları? Bunu bilmiyordum işte. Sanırım iyi bir şeydi. En azından güvendiği bir adamla iş yapıyor olacaktı.

"Burada kalın," dedi sinir bozucu esmer. Hemen yanında, kafasında derin bir yara izi olan adam, esmerin peşinden merdivenlere doğru ilerledi. Kenan'ın sinirle çenesini sıktığını görebiliyordum ama yine de sakinliğini koruyarak diğer adamları bir yere oturttu. Onun planlı hareketlerini izlerken, alıştığım halinden ne kadar farklı bir karaktere büründüğünü gördüm. Kendinden emin, suratsız, hatta biraz korkutucuydu. "Başlarından ayrılmayın," dedi Yasin'le Umut'a.

CamScanner ile tarandı

Öğle saati olmasına rağmen kafe çok kalabalık sayılmazdı. Okullar kapanmıştı. Sıcaklar da çekilecek gibi olmadığı için çoğu kişi tatile çıkmıştı. Trafik bile azalmıştı. Bu dönemin tek çekilir yanı da buydu herhalde.

Yine de işlerin düşmesinden endişe ediyordum bazen. Hatta bunu Ezel'e söyleme hatasında bulunmuştum. O ise bu düşünceme gülmüş, endişe edilecek hiçbir şey olmadığını dile getirmişti. Kendi işi olduğuna göre haklıydı muhtemelen ama nereden bilebilirdim ki işleyişi.

Kenan, herkesi toparladıktan sonra iki sokak ötedeki restorana gitmeye karar vererek çıktık. Sıcak havanın altında yürürken Kenan şikâyet edip arabayı alsaydık deyip durdu.

Yemeklerimizi terasta, gölgede ve olabildiğince esen bir noktada sessizlik içinde yerken, ikimizin de aklı başka yerdeydi. Kenan'a bazı sorular sormak istiyordum ama birkaç denemem başarısızlıkla sonuçlandığı için ondan hayır gelmeyeceğini anlamıştım. Cengiz Bey'den o günden beri ses çıkmamıştı. Merak ediyordum. Ezel mi izin vermiyordu yoksa adam yeniden kayıplara mı karışmıştı? Konuşmalarımızı aklımdan defalarca geçirdikten sonra onunla görüşüp annem ve babam hakkında konuşmak istediğime karar vermiştim. Tabii bu karardan henüz Ezel'in haberi yoktu. Ne tepki vereceğini kestiremediğim için doğru anı kolluyordum.

Bir saate yakın oyalandıktan sonra kafeye geri dönerken, işlerinin bitmiş olmasını umdum. Umduğum gibi olmadı. Kenan, benim aşağıda kalmamı isteyerek Ezel'in yanına çıkarken, çocuklardan bir kaçının göz hapsine alındım.

Aradan ne kadar zaman geçti emin değilim. Çayımı içerken, bizimkilerin adamları dışarı çıkardığını gördüm.

CamScanner ile tarandı

Sıkıntı yaratıyorlardı herhalde. Tahir denen adam sanki bu anı bekliyormuş gibi bir anda karşıma oturduğunda kalkmak için hareketlendim.

"Dur, hemen kalkma," dedi pişkin pişkin sırıtırken. "Yoksa beni yeniden gördüğüne sevinmedin mi?"

"Buradan gidersen senin için daha iyi olur," dedim. Ezel'in bir dahaki sefere tek bir yumrukla yetineceğini hiç sanmıyordum.

"Merak etme, çok oturmayacağım. Ezel hakkında bilmediğin bazı gerçekleri öğrenmek ister misin?" Hazırlıksız yakalandığım bu soruyla dikkatimi ister istemez çekmeyi başarmıştı. Ezel hakkında bilmediğim bir sürü şey olabilirdi ama önemli olan bunun benim için ne denli önemli olabileceğiydi. Çok düşünmeme gerek kalmadan, kafamı olumsuz anlamda salladım.

"Bilmek isteyeceklerimi ve bilmem gerekenleri Ezel bana zaten açıklıyor."

"Çok saf olduğunu duymuştum ama bu kadarını beklemiyordum sahiden. Sence sana söyleyeceklerim o kadar sıradan olsa, bununla uğraşır mıydım? Asla ve asla sana söylemeyeceği ama seni de ilgilendiren şeyler var."

Beni ilgilendiren ne olabilirdi? Hem de bana söyleyemeyeceği? Üzüleceğimi bile bile her şeyi açıklamakta sakınca görmemiş bir adamdan şüphe etmemi mi istiyordu? Hayır, kafamı bulandırmasına izin vermemeliydim. Bir an, ne saklıyor olabilir acaba, diye aklımdan geçirdiğimde, içim içimi kemirmeye başladı.

Yine de, "İlgilenmiyorum," dedim. Yeterince kararlı görünmüyordum belli ki. O pis sırıtışı silinmedi suratından. Cebinden çıkardığı kâğıdı masanın üzerinde, tek parmağının altında bana doğru sürükledi.

"Anlatacaklarımda baban da var desem? Beni ara Mey-

CamScanner ile tarandı

ra," dedikten hemen sonra geldiği hızla çıktı kapıdan. Etrafıma göz gezdirerek, bizi gören ya da duyan olup olmadığına baktığımda herkesin kendi halinde olduğunu gördüm. Korumalar, diğerleriyle beraber hâlâ kapının dışındaydılar. Kenan'ın merdivenlerden indiğini fark ettiğimde kâğıt parçasını avucumun içine sıkıştırdım. Ne yapmam gerektiğine karar verene kadar kimseye belli etmemem gerekirdi de bunu nasıl başaracağıma dair fikrim yoktu. Hayatım boyunca kimseden bir şey saklamamıştım ki...

"Yenge iyi misin?"

"İyiyim Kenan, neden?"

"Kızarmışsın, ateşin mi var acaba? Hastaneye gitsek?

"Yaz vakti ne ateşi Kenan, sıcaktandır o."

"Öyle diyorsan..."

"Ezel ne durumda?" diyerek konuyu benden uzaklaştırmaya çalıştım.

"Az bir işi kalmış. Gelir birazdan."

"Tamam, başımda durmana gerek yok, gidebilirsin."

"Çocuklar kapıda, yalnız kalmama..."

"Kafedeyim Kenan." Sözünü biraz sert kestiğimin farkında olarak kendime kızdım. Her şeyi elime yüzüme bulaştırmam an meselesiydi.

"Neyse, bardayım ben o zaman." Omuz silkerek arkasını döndü. İçine sinmemişti belki ama gitmişti en azından.

Of! Babam ve Ezel'i kapsayan ne biliyor olabilirdi ki? Bilinmezlikle dolu kapıların ağzında, kararsızlıkla dolu bir aralıkta bırakıyorlardı beni. Sürekli yeni bir şey öğrenmekten beynim yanmıştı. Doğru düşünmekte zorlanıyordum. Yapmam gereken Ezel'le konuşmaktı da beni korumak için yine sessiz kalacağından endişe ediyordum.

CamScanner ile tarandı

Böyle arada kalmaktansa her şeyi öğrenseydim ne olurdu sanki? Ne değişirdi? Tahir'in dediği gibi gerçekten beni ilgilendirecek bir şey olsa, Ezel saklamazdı aslında. Değil mi? Bilmiyordum. Onun ne düşünerek nasıl bir karar verebileceğinden emin olamıyordum.

"Meyra?" Ezel'in sesiyle içinde boğulduğum düşüncelerden sıyrıldım. "Bu aralar çok dalıyorsun," dedi, sanki kendisi benden daha beter durumda değilmiş gibi.

"Farkına varmamıştım."

"Gittiler."

"Gidelim mi yoksa burada mıyız daha?"

"Aslında senin için sorun değilse bir süre daha kalsak iyi olur."

"Sorun değil ama ben eve gitsem daha iyi olacak sanırım. Burada yapacak bir şeyim kalmadı." O göndermediği sürece genelde yanında kaldığım için kaşları havaya kalktı hemen. Neden dikkatini üzerime çekiyordum sanki!

Üzerinde durmamaya karar vermiş olacak ki onayladı. Hiç bu kadar gerildiğimi hatırlamıyordum. Kendimi suçlu hissetmekten alamadığıma göre doğru bir karar vermiyordum. Peki, neden yaptığım şeyden geri duramıyordum?

"Tamam, Kenan'a haber vereyim."

"Peki."

"Canın mı sıkkın Küçüğüm?" *Tahmin bile edemezsin...*

"Hayır, nerden çıkardın?" *Berbat bir yalancısın Meyra!*

"Keyifsiz görünüyorsun, bir sorun mu var?"

"Hayır, yorgunum sanırım." *Yalancı... Yalancı...*

Elimden tutarak ayağa kalkmama yardımcı olurken, diğer elimde hâlâ kâğıdı sıkmakta olduğumu hatırladım. Çantamı, kâğıdı tutan elimle sıkıca kavrarken, her an açığa çıkma korkusuyla daraldım. Ne yapıyordum ben?

CamScanner ile tarandı

"Eve gidince dinlen. Ben de gecikmem."

"Yemeğe bekleyelim mi?"

"Yemek saatinde evde olurum."

"Tamam."

Arabaya binene kadar sıktığım avucum ter içinde kalmıştı. Kâğıdı çaktırmadan çantaya atarken, numaranın silinmemiş olmasını diliyordum. İçimdeki bu şüphe, hareketlerime daha çok yansımadan Tahir'i arayıp bundan kurtulmalıydım. Daha sonra Tahir'in söylediklerini Ezel'e anlatırdım. Şimdi de söylesem sonra da söylesem kızacaktı nasıl olsa.

Yol bitmek bilmedi. Kenan'ın bakışları aynadan sürekli beni buluyordu, bir şey çaktırmamak için camdan dışarı bakıyordum. Sonunda eve geldiğimizde Meliha Teyze'yi rahatsız etmemek için anahtarımla kapıyı açıp oyalanmadan odama çıkmak için merdivenlere yöneldiğimde, "Kızım bir merhaba bile yok mu?" diye soran sesiyle olduğum yerde kaldım. Tuhaf davranıyordum. Normalde ona sarılmadan asla geçmezdim odama.

"Özür dilerim Meliha Teyze, kafam dalgın," dedim, gerçeklik payı taşıdığı için çok da zorlanmadan. "Nasılsın?"

"İyiyim kızım da sana ne oldu?"

"Bir şey yok, yoğun bir gündü."

"Üzerini değiş, çay yapayım sana hemen kendine gelirsin."

"Uğraşma Meliha Teyzecim, biraz dinleneceğim."

"Öyle olsun bakalım."

"Ezel yemeğe gelecekmiş, haberin olsun."

"Tamam, kızım ona göre ayarlarım yemeği."

Meliha Teyze mutfağa dönerken ben de alelacele merdivenleri tırmandım. Odaya girer girmez, çantanın için-

CamScanner ile tarandı

den buruş buruş olan kâğıt parçasını çıkardım. Numara silinmemişti. Bir elimde kâğıt bir elimde telefon ne yapmam gerektiğini son bir kez daha düşündüm. O kâğıdı almıştım ve bunu kimseye söylememiştim. Belli etmemek için kırk takla atmış, o adamla konuşabilmek için Ezel'i bırakıp eve gelmiştim. Bunların hepsi, zaten ne kadar zayıf olduğumu ve ne yapacağımı göstermeye yetiyordu.

Numarayı tuşladım. Bozulan sinirlerim yüzünden titremeye başlayan elimle telefonu kulağıma yaslarken, duyacaklarımdan korkuyordum.

"Alo!"

"Ben Meyra."

"Ah küçük kız..." dedi, memnuniyet dolu bir sesle. Tiksindim. "Bu kadar çabuk aramanı beklemiyordum."

"Ne söyleyeceksen söyle ve kapat."

"İşin heyecanı nerde kalır o zaman tatlım?" derken berbat bir kahkaha attı. Tüylerim diken diken oldu. Bu konuşmanın sonu her ne olursa olsun Ezel, bunu yaptığım için çok kızacaktı.

"Seni dinliyorum."

"Ezel'le babanın geçmişini öğrenmek istersin diye düşündüm."

"Onlar tanışıyorlar mıydı?"

"Oldukça yakından..."

"Anlamıyorum," dedim. Tanışıyor olsalar Ezel bunu bana neden söylemesindi ki? O da aynı benim gibi neler olup bittiğini anlayamamış, öğrenmek için o kadar zaman uğraşmıştı.

"Güvendiğin adam kim biliyor musun tatlım?"

"Bana tatlım deme!"

"Tırnakların da varmış ha?" Yine o iğrenç gülüşe maruz kalırken kulaklarım, telefonu uzaklaştırdım.

CamScanner ile tarandı

"Oyun oynuyorsun."

"Hayır hayır hayır... Oyun oynayan Ezel. Sana söylediği yalanların ortaya çıkacağını düşünmedi."

"Ezel bana yalan söylemez."

"Öyle düşünmen normal tabii... Onu gerçekten tanıdığını mı düşünüyorsun?"

"Yeter! Böyle konuşmaya devam edeceksen kapatıyorum." Benimle, bir kedinin fareyle oynadığı gibi oynamasına izin vermeyecektim.

"Acele ettiğine pişman olacaksın. O evden çıkmak istersen beni arayabilirsin tatlım. Neyse Ezel..."

* * *

CamScanner ile tarandı

Kötü bir şey olacağını hissediyordum. Bu her insana olur muydu yoksa ben mi paranoyak davranıyordum, bilmiyordum. Ama bu duygu o kadar güçlüydü ki içime işliyordu. Bir şey olacaktı. Ya da oluyordu, emindim bundan. Yola çıkana kadar defalarca Kenan'ı aramış, bir sorun var mı diye sorup durmuştum. Meyra'yı huzursuz etmemek için bir kere aramış ulaşamayınca deliye dönüp Meliha Abla'yı aramıştım. O da uyuyacaktı, o yüzden açmamıştır demişti ama yetmemişti. Geçmemişti sıkıntım. Göğsüme bir fil oturmuş baskı yapıyordu.

Kafeden ayrılırken canının sıkkın olduğunu fark etmiştim de yalnız olmadığımız için üzerine gidememiştim. Onu öyle sıkıntılı görmek miydi beni bu hale getiren? Neden canı sıkkındı? Neden bir şey yok diye yalan söylemek zorunda hissetmişti kendini? Of! Keşke yanımdan ayrılmasına izin vermeseydim. Kendini bana açmak isteyene kadar beklerdim de yanımda olmadığında hiç iyi hissetmiyordum. Ya ona bir şey olursa ve ben bunun önüne geçemezsem? Ya onu kaybedersem? Soluğunu duymadığım her an haramdı bana. Cennetimden uzakta, cehennemin yakıcı ateşi altında, karanlık sarıyordu etrafımı. Her şey boğucu, her şey çirkin geliyordu. Her şey yanlış...

Evin önünde durduğumda Kenan'ı kapının önünde

CamScanner ile tarandı

elinde kupayla oturmuş, çocuklarla konuşurken buldum. Arabayı duyar duymaz hepsi birbirinden ayrılıp beni beklemeye başladılar. Bundan da kurtulmak istiyordum artık! Saçmalıklar yığını... Yanımda neredeyse hiç tanımadığım adamların sürekli dolanıyor olması, ağzımdan çıkan bir söze bakmaları... Böyle bir güç istemiyordum artık. Hiçbir zaman istememiştim zaten... Gözlerimi huzurla ve güvenle kapayamayacak mıydım ben?

"Abi neden telaş yaptın bu kadar?"

"Yolunda olmayan bir şey var."

"Ne gibi?"

"Bilsem telaşlı olmazdım Kenan!" Beni tanıdığı için cevap vermemesi gerektiğini biliyordu. Sessizliği seçerek kenara çekilirken, kapıyı çaldım.

Meliha Abla açar açmaz, "Odasında mı?" diye sordum.

"Evet oğlum. Az önce seslendim ama cevap vermeyince rahatsız etmek istemedim."

"Ya başına bir şey geldiyse Meliha Abla?" Lanet olsun! Ne diye kadına sesimi yükseltiyordum! İyi niyetini benden hiç esirgemezken onu kırmamayı öğrenmem gerekiyordu. Pişmanlıkla yüzüne bakarken, yine anlayışla gülümsedi.

"Odasında ne olabilir ki oğlum? Eve geldiğinde sadece yorgun görünüyordu."

"Kusura bakma Meliha Abla, sana çıkışmak istemedim."

"Biliyorum. Hadi git karının yanına da için rahatlasın." İnşallah, dedim kendi kendime. İçimi rahatlatmayı ölesiye istiyordum şu an.

Odamıza girer girmez, yatağımızda uzandığını gördüğümde ilk rahat nefesimi aldım. İyiydi. Buradaydı. Ama... Ağlıyordu... Dizlerini kendine çekmiş, kollarını etrafına

CamScanner ile tarandı

dolamış yatarken sertçe çektiği nefesini duyabiliyordum. Neden ağlıyordu? Bilmeden üzmüş müydüm onu? Kırmış mıydım? İçine kapanıp ağlayacağı kadar ne olmuş olabilirdi? Yoksa başkası mı zarar vermişti ona? Yanına nasıl gittim bilmiyorum.

"Küçüğüm ne oldu sana?" derken, kollarıma almak için uzandığımda kendini hızla geri çekti.

"Dokunma!" diye bağırdı.

İşte, ancak bu şekilde ölebilirdim. Sanki kalbimi ellerine almış, avucunda sıkarak parçalara ayırıyordu. Daha önce kurşun yiyen bedenim böylesine bir acı çekmemiş, ruhum böylesine ezilip kavrulmamıştı. Tek bir söz... Neden? Sormaya korkuyordum. Hiçbir şeyden korkmayan, çekinmeyen ben, şimdi minicik bir kadının kocaman kalbinden kovulmaktan korkuyordum. Cennetimden atılmaktan, onu bir daha görememekten... Duyacaklarımdan ölesiye korkuyordum. Titreyen sesi, bastırmaya çalıştığı hıçkırıkları, bende yeni ve derin izler açıyor, canımı çok yakıyordu.

"Meyra'm?" Benden daha çok uzaklaşıp doğrulurken gördüm o güzel suratını. Dağılmış saçlarını yüzünden çekmeye çalıştı. Gözlerinin etrafı, burnu kızarmıştı. Dudakları ağlamaktan ve ısırmaktan şişmişti. Bin bir parçaya bölündüm. Onu kollarımın arasına almak, saklamak istedim. Her ne olduysa hepsinin geçeceğine söz vermek... Yapamadım. Onu ağlatan, üzen belli ki bendim. Bunu anlamamak için salak olmam lazımdı. Lanet ettim kendime. Nefret ettim. Ne hakkım vardı onu bu hale getirmeye?

"Bana yalan söyledin." Tüm konuşmalarımızı düşündüm saniyeler içinde. Ona nasıl bir yalan söylediğimi bulmaya çalıştım. Çıkamadım işin içinden, bulamadım.

"Ne yalanı Küçüğüm? Anlat bana ki yardımcı olabile-

CamScanner ile tarandı

yim sana." Dudakları alayla kıvrıldı. Bunu görmek canımı daha çok yaktı. Benim Meyra'm bana böyle bakmaz, böyle gülmezdi ki... Her zaman parlardı gözleri. Gülüşü kalbimi ısıtırdı.

"Keşke gerçekleri söyleseydin," dedi hayal kırıklığıyla. "Keşke bunu senden duymuş olsaydım."

"Meyra, ne diyorsun anlamıyorum gerçekten. Lütfen açık konuşur musun?"

"Gözlerime baka baka yalan söyledin. Bu yüzden mi aldın beni yanına? Hatalarının bir telafisi olmam için mi? Yoksa daha da acı tarafı bitmek tükenmek bilmeyen intikamına devam edebilmek için mi?" Eline kalın bir çivi almış, her bir sözü çekiç darbeleriyle derinlere açıyordu yaraları. Anlatmak istediklerini anlamak için kendimi zorladıkça, beynime sanki kilit vuruluyor, bu andan öteye ya da geriye gidemiyordum. Sözlerinin yalın anlamı ile dahi ona zarar verdiğimi görmek her şeyden önce geliyor, tek bir kurşunla gereksiz varlığımı yok etme isteğiyle doluyordum.

"Ne intikamı?" diye sordum kalbimi sıkıştıran iç çekişlerinin üzerine. Zaman geriye doğru aksın istedim. Ayrı kaldığımız anlarda her ne olduysa silinseydi. Biz yine biz olsaydık, eskisi gibi. Ama olmayacaktı. Kendi sonumu kendim yazmıştım haberim olmadan.

"Babamı öldürmen yetmedi mi Ezel?"

Aldığım son nefesi duydum yalnızca. Kulaklarım uğuldamaya, dünya tersten dönmeye başladı o anda. Masmavi gözlerini kapatarak benden sakladı. "Gerçeği söylemeyi düşündün mü hiç?" diye sordu öfkeyle. Bu gerçek olamazdı. İnanmak istemedim. Uykuda olmalıydım. Kesinlikle bir kâbusun içine sıkışıp kalmıştım.

* * *

CamScanner ile tarandı

Milyarlarca insanın yaşadığı yeryüzünde bu kadarı denk gelemez demek istiyorum. Bu kadarı da olmaz, olmamalı diye isyan etmek geliyor içimden. On dokuz senemi harcadığım yetimhanenin sınırlarından çıkıyor ve Ezel ile tanışıyorum, hayatımı birleştirdiğim adamla... Kocamla... Aylarca acımasız bir rüya olmasından korktuğum mutluluğu tadıyorum. Öyle bir mutluluk ki bu, eşi benzeri yok, diyorum. Sonra hayatın tadının berbat olduğunu bir kez daha görüyorum. Babamın metresi annemi öldürüyor, babam beni yetimhaneye bırakıyor. Senelerce beni merak etmediği gibi döneceğini söyleyip dönmüyor. Ölüyor. Alışıyorum. Ezel, alışmama yardım ediyor. O yanımda nasıl olsa, gerçekler tozlu rafların ardında kalıyor.

Keşke her şey burada bitseydi. Mutlu son. Olmuyor tabii. Dünya ters yüz oluyor adeta ve ben yüzleşiyorum. Geçmişle. Bugünle. Ezel'le. Onunla olan bilmediğim geçmişimle...

Ezel, babamı öldürmüş. Komik değil mi? Kader, benimle oyun oynuyor olmalı? Beni seyrederken gülüyor mudur? Delirecek gibiydim.

Neden? Ezel, neden babamı öldürdü? Tahir'e bunu sormadım. Gücüm yetmedi. Aynı şu anda Ezel'le konuşacak gücümün olmadığı gibi. Bana neden yalan söyledi-

CamScanner ile tarandı

ğini anlayamıyorum bile diyemiyordum. Neden gerçeği söyleyecekti ki? Planları beni yanında tutmak üzerineydi. Belki. Bu düşünce içime karlar yağdırıyordu, üşüyordum. Tüm ilklerimizin, tüm o tarifsiz ama muhteşem duyguların yalanlar üzerine kurulu olduğuna inanmak istemiyordum. Kafamı iki yana sallayıp duruyordum. Sanki silkelensem bu berbat düşüncelerden sıyrılabilecekmişim gibi. Acınacak halime gülesim geliyordu. Gerçekten, çok komik değil mi? Nasıl bu hale gelmiştik? Nerede kaçmıştı ipin ucu? Nasıl bu kadar kör olabilmiştim? Ezel, bu kadar iyi bir oyuncu muydu sahi? Ben ufak bir kâğıt parçasını saklamak için yalan söylemeyi beceremezken, o aylardır uyutmayı nasıl başarmıştı beni? Kalbim acıyordu. Kabul etmiyordu bu gerçekliği. Her şeyim olan bu adam, gerçekten yalan söylemiş miydi? Hâlâ aksi için inandırmaya çalışıyordum kendimi.

"Bana o adamı öldürdüğünü anlatırken babam olduğunu söylemedin." Neden sessiz kalıyordu? Verecek hiçbir cevabı yok muydu? Bir şey söyle, diye bağırmak istiyordum. İnkâr et! Bekliyordum da, gözlerindeki yenilmişlik anlatmıyor muydu her şeyi? İnkâr etmeyecekti. Çünkü gerçekti. Gözlerine bakmaya dayanamadım, kafamı çevirdim. Nefes almak zor geliyordu. Soğuk terler boşalıyordu tenimden. Tutmaya çalıştığım hıçkırıklarım, boğazıma diziliyordu. Canım yanıyordu be! Ezel'in babamı öldürmesine değil de yalan söylemesine dayanamıyordu, onu sevmekten usanmayan aciz kalbim.

"Kim, ne söyledi bilmiyorum ama onun baban olduğunu bilmiyordum."

"Yalan söylemeye devam etme bari. Nasıl bilmiyor olabilirsin? Her şeyden haberi olan sen, istediği her bilgiye bir şekilde ulaşan sen, gerçekten babamın kim olduğunu

CamScanner ile tarandı

bilmediğini söyleme bana!" Olanca gücümle bağırdım ona. Az önce inkâr etmesini beklemiyormuşum gibi düşüncesizce çıktı kelimeler ağzımdan. Dizginlenemeyen kalbim, ya doğruyu söylüyorsa, diye fısıldasa da ruhuma, tutamadım kendimi. "Neden öldürdün Ezel?" diye sordum. Nedeninin bir fark yaratması mümkünmüş gibi.

"Babamı öldürdüğü için."

"Bu mu yani? Sen yaptın ben de yaparım mı? Peki, şimdi ne olacak? Planın ne? Aldığın intikam yetmemiş belli ki. Söylesene, sıradaki de ben miyim?" Hiçbir anlamı olmayan kuru çığlıklardan ibaretti yakarışlarım. Oysa istememiştim, böyle olmasını. Gözlerinde gördüğüm acının kaynağı olmaktan nefret ettim. Kendi canımı daha çok yakmak istedim.

"Neler dediğinin farkında mısın sen? Bunu nasıl söylersin Meyra, bunu nasıl düşünebilirsin!"

"Ne düşünmeliyim? Beni bulman tesadüf müydü gerçekten? Komik!"

"Sus Meyra sus!"

"Hayatım boyunca sustum zaten Ezel. Konuşacak kimsem yoktu. Sonra sen çıktın karşıma. Sana Güvendim. Bak ne oldu? Sus, deme bana!"

Sözlerimi takip eden sessizlikten birkaç saniye sonra Ezel, yanımdan kalkıp kapıyı ardından çarptığı gibi çıktı. Kapıdan çıkan o sert ses ile Ezel'in kalbinin kapılarının kapandığını ve dışarıda kaldığımı hissettim. Buz gibi bir soğuk esti yüreğime, bittiğini sandığım gözyaşlarım yeniden akmaya başladı. Kaybettiklerimin acısını çıkarmaya yetermiş gibi yastığı yumrukladım. Yetmedi. Hıçkırıklarımı yastığa gömüp bastırmaya çalıştım. Canım öyle çok acıyordu ki...

Ne çok isterdim şimdi onun kollarında yeniden huzur

CamScanner ile tarandı

bulmayı. Bana her şeyi düzelteceğini söylemesini... Ona yeniden güvenebileceğimi... Çok geçti. Söylenmemesi gerekenler söylenmiş, kaybedilmemesi gereken değerler elimden uçup gitmişti.

* * *

CamScanner ile tarandı

Dokuz sene önceydi...

Çocukluğumu cehenneme çeviren adam ölmüştü. Üstüne üstlük etrafındaki pislik adamlara olan borçlarını kapamak için bankalara borçlanmış, varı yoğu ne varsa hepsi ipotek altına girmişti. Her şeyi satacaklarmış. Ev hariç her şeyi...

Bu bok çukurundan seneler önce kaçmıştım. Ne onu ne de sahip olduklarından bir kuruşu istemediğimi söylemiş, defolup gitmiştim. Şimdi, elime geçene bakın! Pislik herif, öldüğünde bile rahat yüzü göstermemişti. Annem olacak o kadın gittikten sonra önüne geçilemez bir hal almıştı. Denemiştim. Onu kendine getirmek için yapabileceğim ne varsa yapmıştım da hâlâ çocukmuşum gibi bana vurmaya kalkması son damlayı taşırmıştı. Ayakta duramayacak hale gelene kadar içiyor, leş gibi alkol kokusu ve kolunda orospularla gelip kendinden geçiyordu. Hayatımı dar etmişti bana. Çocukluğumu harcamıştı. Lanet olsun! Öldüğünde bile bırakmıyordu yakamı.

Sormadan etmeden yanıma bıraktıkları viski bardağını yere fırlattım. Herkesin bakışları üzerime dönünce pis pis sırıttım onlara. Atmaca sürüsüydü hepsi. Kim bilir kaçı babamın boka batmasını zevkle izlemişti. Günlerdir biri gi-

CamScanner ile tarandı

diyor diğeri geliyor, utanmadan taziyelerini sunuyorlardı. Sanki babamı çok seviyorlarmış gibi! Neden buradaydım ki ben hâlâ? Doğru ya Selim Bey, öyle rica etmişti! Karmaşanın arasından, yanıma geldiğini gördüm. Bardağı fırlattım diye kızacak mıydı yoksa? Kahkaha atmak istedim. Hepsine siktir olup gitmelerini söylesem ne olurdu sanki?

"Konuşmamızın zamanı geldi sanırım," dedi karşımda dikilirken. Heybetli adamdı. Etrafına yaydığı korkuyu görmemek için kör olmak gerekirdi de benim umurumda değildi.

"Ne olduğunu öğrenmek umurumda bile değil. Yapmam gerekeni söyleyin, gideyim."

"Haldun öldürüldü Ezel, öylece çekip gidemezsin."

"Kendi ettiğini buldu işte, ne yapmamı bekliyorsun benden?"

"Akan kanı kurutmanı, ödeşmeni... Bunu ben değil herkes bekliyor senden."

"Herkes dediğin o insanlar da, sen de umurumda değilsiniz!"

"Umurunda olmak zorunda yoksa buradan çıktığında senin gideceğin yer de babanın yanı olacak."

"Tehdit ediyorsun."

"Ben değil. Hiç bir bilgin yok değil mi bu insanlar hakkında? Bulaştığı bataktan haberin yok."

"Olmasını da istemiyorum," dedim kararlılıkla. Ona dair hiçbir şey zerre ilgilendirmiyordu artık beni.

"Senin ne düşündüğünün önemi var mı sanıyorsun? İstesen de istemesen de babanın oğlu, tek varisisin. Birçok şey değişecek, değişmek zorunda ama ilk adım seninle başlıyor."

"Bunların arasında olmak istemediğim için gittiğim aklına gelmiyor mu hiç?" Ne zannediyorlardı anlayamıyor-

CamScanner ile tarandı

dum. Belime silah takıp onlar gibi hükmetmek istediğimi mi? Kan dökerek, güç sahibi olmak için savaşacağımı mı?

"Öğreneceğin çok şey var Ezel," dedi istifini hiç bozmadan. Söylediklerimin tek bir kelimesini bile takmadığı her halinden belliydi.

"Seni dinlemekten başka bir şey yapacağımı sanma ki dinlemek de bir yere kadar..."

"Baban da senin gibi güçlü olsaydı bunlar başına gelmezdi."

"İçkisini elinden bırakıp orospuların koynundan çıkmayı başarsaydı bunlar başına gelmezdi."

"Sen onun yaptıklarını yapmayacaksın. Yanında olacağım."

"Yanımda durmana ihtiyacım olmadığı gibi kimseye boyun eğecek de değilim."

"Şimdilik."

"Ne istiyorsun benden?"

"İntikamımızı almanı."

"Babama o kadar değer veriyor olsaydın ona durması gereken yeri söylerdin."

"Söylemedim mi sanıyorsun?" Ne fark ederdi sanki. Kendinden başka kimseyi umursamayan bencil herifin tekiydi. Kendini bile düşünmeyi başaramamış ve sonunda ölmüştü işte. Hiçbiri umurumda değildi. Bu adamların birine bile güvenecek kadar salak değildim.

"Bu da umurumda değil."

"Baban güvendiği bir adam tarafından öldürüldü Ezel. Ona şans tanımadılar. Senin de yakana yapışırlar."

"Sadece buradan gitmek istiyorum."

"Bu mümkün değil."

"Kim?" diye sordum sonunda dayanamayarak. Kim arkasından bıçaklamıştı onu? Kim benim peşime takıla-

CamScanner ile tarandı

caktı? Lanet olsun! Beni de sürüklüyordu peşinden. Beni de tehlikeye atıyordu. Ben kaçmaya çalıştıkça bir lanet gibi kovalıyordu, bırakmıyordu peşimi.

"Yusuf Barın. Karısı..."

"Duymak istediğim bu kadar," dedim. Adını hatırlamıştım. Ufaktım o zamanlar, tipini de hayal meyal hatırlayabildim.

"Benimle gel, öğreneceklerin bitmedi."

"Daha kaç kere söylemem gerekiyor?" dedim sinirle. "İstemiyorum!"

Sadece gülümsedi.

* * *

O gün hayatım istemediğim şekilde değişti. Kaçtığıma yakalandım. Bitmeyen alacaklılar kapıya dayandığında bir şeyler yapmam gerektiğinin farkına vardım. Ya ölecektim ya savaşacaktım. Bir aptal gibi savaşmayı seçtim. Karanlığa çekileceğimi bile bile Selim'i dinledim. Tüm bunlar bittikten sonra, kanı temizlendikten sonra hayatıma çekidüzen verebilirim sandım... İşler böyle yürümüyordu. Elimi uzatırken kolumu kaptırdım.

Selim, silahı elime tutuşturup da tek şansım olduğunu, ancak bundan sonra rahat edebileceğimi söylediğinde, ona inanacak kadar aptaldım. Tetiği çeken elim bir saniye olsun titrememişti. Buzdan yapılmış bir heykelden farksızdım. Kurşun namludan çıkmıştı. Aldığı darbeyle sendelerken yalnızca bir an için gözlerime bakan gözlerini hayatım boyunca aklımdan çıkaramadım. O an hissetmiştim yaptığım şeyin ağırlığını. Geri dönemeyeceğim bir yola adım atmıştım. İntikam alınmıştı alınmasına da, kurtuluş umutları boşaydı. Biliyordum ki her gün cehennem ateşinde kavrulacak, bu izi ömrüm boyunca taşımaya

CamScanner ile tarandı

devam edecektim. Yere çarpan bedenine gözlerimi yumup koşmaya başlamıştım. Ne kadar koşarsam koşayım, kendimden kaçamayacağımı işte o zaman anladım.

* * *

Her şeyi geride bırakmak için boşu boşuna uğraşmıştım.

Meyra... Küçüğüm... Ona yaşattığım hayal kırıklığını görmüştüm ya gözlerinde, canımın bu kadar yanabileceğini asla düşünmemiştim. İşlediğim günahın bedelini, onsuz kalmaktansa, derimin defalarca kez soyulmasına, yanarak kül olup yeniden dirilmeye, yeniden yanmaya, kemiklerimin parça parça edilmesine razıydım. Bunların hepsinin acısını her an her zerremde hissederek ödemeye razıydım.

Kolumu kadınıma dolamak isteyerek uzandım. Oysa soğuktu sağ yanım. Kokusu burada hiç var olmamıştı. Onu göremeyeceğimi bile bile açtım gözlerimi. Olmam gereken yer burası değildi. Bu ev değildi. Burası ev bile değildi. Beton parçalarından ibaretti yalnızca. İçinde Meyra'nın olmadığı bir yer nasıl evim olabilirdi? Her şey o kadar yanlıştı ki...

Eve gitmeliydim. Onu görmem gerekiyordu. Tanıştığımız günden bugüne, onun olmadığı bir yerde, bir kez olsun kapanmamıştı gözlerim. Kaç gece onun nefesinin sesiyle uykuya dalmıştım? Kaç gece eşsiz kokusu burnuma dolarken, huzur bulmuştum?

Sinirle kalktım yataktan. Ayakkabılarımı bile çıkarmamıştım kendimi yatağa atarken. Kırışan kıyafetlerime sevimsizce baktım. Rezil durumdaydım. Onsuz kaldığım bir gece, yetmişti beni tüketmeye. Ne yapardım eğer beni affetmezse?

CamScanner ile tarandı

"Efendim Abi?"

"Bana Cengiz'i bul," dedim Kenan'a. "Kadıköy'deki eve getir."

"Tamam Abi, ne zaman?"

"Sen bul da bi nerede olduğunu, gerisine bakarız."

"Olmuş bil."

Soluğumu Meyra'mın yanında almak isteyerek kısa süre sonra eve geldim. Meliha Abla, üzgün bir suratla açtı kapıyı.

"Ne oldu Meliha Abla?" dedim telaşla.

"Sen söyleyeceksin oğlum, dün akşamdan beri Meyra'nın suratını görmedim... Ne yemek yedi ne de bir kelime etti."

"Tamam."

Ne diyebilirdim ki? Babasını öldürdüm, normaldir mi? Lanet olsun! Odaya çıkarken göreceklerimden mi duyacaklarımdan mı daha çok korkuyordum, bilmiyorum. Kapıyı açıp da içeri girdiğimde yatağın ucunda oturmuş boş gözlerle yere bakarken buldum onu. Ağlamıyordu. Uyumuyordu. Bu hali... Tenimde derin kesikler açtı.

"Meyra..." Boş bakan gözleri beni bulurken kafamı çevirip gördüklerimden kaçmak istedim. Pes etmişlik miydi gözlerindeki? Belki vazgeçmişlik... Hayır! Bu olmasın. Lütfen...

"Gitmek istiyorum." İki kesik daha açıldı ruhuma. Oluk oluk akıyordu kanlar. Dokunma, demişti ya bana... Şimdi de, gitmek istiyorum, diyordu. Cennetimden kovulan ben... Işığım gün batmadan yitip giderken, soluğum boğazımı sarmışlar gibi kesilip, kalbim ellerinde erirken, bedenen yaşıyor olmanın ne anlamı vardı? Binlerce kez süzdüğüm zarif hatlarında çaresizce dolandı gözlerim. Sanki unutmam mümkünmüş gibi ezberlemek istedim.

CamScanner ile tarandı

Sanki onu uzun süre görmemeye dayanabilirmişim gibi.

"Bir yere gitmiyorsun, ben giderim." Son kez içinde kendimi kaybettiğim, orada ölüp gitmek istediğim buz mavisi gözlerine baktım. Soğuktu o gözler. İki küçük buz parçası... Kanımı donduran...

Çıktım odadan. Ne olursa olsun ondan vazgeçmeyeceğim, demiştim. Yıllar sürse de onu geri kazanmanın bir yolunu bulacaktım. Buz tutan gözlerinin, ışığına kavuşmasını sağlayacaktım. Yıllar sürmemesi için dua ederken buldum kendimi. Kabul olur muydu bu günahkâr ruhumun duaları?

Kadıköy'e dönerken Kenan'ı aradım. Cengiz'i bulur bulmaz eve getirmesini söyledim. Geçmişin anahtarı ondaydı. Ya karanlığı aydınlatacak ya daha çok karartacaktı ama bu sefer elim boşlukla değil gerçeklerden parçalarla dolacaktı. Selim'e güvenip Cengiz'i erteleyerek en büyük hatayı yapmıştım. Nasıl bu kadar körleşmişti gözlerim? Onu aramak, böylesine büyük bir gerçeği nasıl gözden kaçırdığını sormak istiyordum da tutuyordum kendimi. İçgüdülerim, bekle, diyordu. Meyra bu kadar tanınan bir adamın kızıysa Selim'in bir şeyler yakalayamamış olması mantıklı gelmiyordu. Ya her şey onun başının altından çıkmışsa? Kendi kızını bile bana emanet etmeye çalışan bir adam, bana neden yalan söylerdi ki? Yüzüp yüzüp kuyruğuna geliyordum, büyük bir dalga çıkıyor beni geriye savuruyordu. Elimde olanlar boşa çıkıp duruyor, koca bir hiçle ortada kalıyordum.

Kapı çaldığında zifiri karanlıktı. Aklımda dolanan tilkilerin birinin kuyruğu diğerine değmiyordu. Hepsine açıklık getireceğimi umarak açtım kapıyı. Cengiz, yine olanca rahatlığıyla dikiliyordu karşımda. Geçmesi için kenara çekilirken, içeri adım atan Kenan'ı durdurdum.

CamScanner ile tarandı

"Meyra'nın yanına gidiyorsun."

"Umut da Hasan da orada Abi, merak etme."

"Geç oldu. Senin orada olmanı istiyorum."

"Ama..."

"Kenan bir kez de itiraz etme."

"Çocuklar aşağıda."

"Tamam, bir sorun olursa hemen ara." Kafasını sallayıp bu durumdan memnun kalmadığını saklamadan uzaklaştı. Salona geçtiğimde onu camdan dışarıyı izlerken buldum.

"Bu sokaklarda her zaman hayat var," dedi sanki buraya sohbet etmek için gelmiş gibi.

"Havadan sudan konuşmayacağız."

"Demek ki sert yüzünü göstereceksin," derken gülümsüyordu. Suratına yumruğumu indirmemek için beni durduran neydi?

"Görmek istemeyeceğimden eminim."

"Ah çocuk, otur da merakını giderelim haydi."

"Babalık mı taslıyorsun bir de! Kimsin ki sen bu kadar rahat davranıyorsun?"

"Senin olduğun gibi Allah'ın bir kuluyum sadece." Başka zaman olsa bu adamı sevebilirdim. Saygımı sonuna kadar hak ediyordu boyun eğmeyişiyle. Tabii Meyra'yla konuşan o değilse...

"Meyra'nın babası hakkındaki gerçekleri ona sen mi söyledin?" Kaşlarını çattı. Bu habere sevinmiş görünmüyordu.

"Hangi gerçekleri?"

"Bilmiyormuş gibi davranma. Yusuf'un katiliyle konuştuğunun gayet farkındasın."

"Demek kim olduğunu öğrendin. Ali'nin bir kazada ölmediğini..."

CamScanner ile tarandı

"Ali?"

"Yusuf Ali Barın."

"Neden eve geldiğinde söylemedin?"

"Seni kimin yönlendirdiğini öğrenmeden gerçekler bir süre daha saklı kalmalıydı."

"Önce bildiklerini anlatacaksın."

"Bir konuya açıklık getirelim. Beni istersen öldürebileceğini biliyor olmama rağmen senden korkmadığımın farkındasın. Bilmen gerekenleri söyleyeceğim Ezel, fakat sabırlı olmalı ve her söylediğimi sorgulamadan önce tamamını dinlemelisin."

Korkmuyor olması sorundu zaten. Korkan insan zor yalan söyler, ağzından çıkacaklar gerçeğe daha yakın olurdu. Elimde olanla yetinmek zorundaydım.

"Dinliyorum," dedim, tilkilerin karnının doymasını umarak.

"İki kadeh içki koy da ağzımız yumuşasın önce."

"Buraya..."

"İçki içmeye gelmedim ama gece uzun ve konuşacaklarımız başka türlü çekilmez."

İçkileri alıp yerime otururken, ilk yudumu aldıktan sonra başladı anlatmaya.

* * *

CamScanner ile tarandı

Gitmem gerektiğini düşünmüştüm o geceden sonra. Gitmek istiyorum, demiştim. Ne beklediğimi bilmiyorum da; hiçbir yere gitmiyorsun ben giderim, demesini beklemediğimi biliyorum. Gitmişti. Üç gündür onu görmüyor, sesini duymuyor, varlığını hissetmiyordum. Sanki hiç olmamış gibiydi.

Korkuyordum. Gidersem, yalnız kalmaktan değil, onsuz kalmaktan korkuyordum. Kim olacaktım buradan çıktıktan sonra? Öyle çok alışmıştım ki onun Küçüğü olmaya... Büyük bir çıkmazın içine sıkışıp kalmıştım.

Neredeydi şimdi? Nasıldı? Kenan ve diğer çocuklar evin etrafında dönüp duruyordu o gittiğinden beri. Ne Kenan ne de diğerleri gerek olmadıkça konuşmuyorlardı benimle. Kenan, bir kere, Yenge, demişti de tutunacak bir dal bulmuşum gibi sığınmıştım bu kelimeye. Kendi düşen ağlamazdı ya neyse...

"Kızım bir şeyler ye artık. Bir deri bir kemik kaldın üç günde."

"İstemiyorum Meliha Teyze."

"Kızım ne ağzından bir kelime çıkıyor ne de bir lokma giriyor."

"Ne söyleyeyim ki..."

"İşinize karışmak istemiyorum ama siz daha yeni ev-

CamScanner ile tarandı

lisiniz. Hemen ilk problemde böyle ayrı kalmamalısınız."

"Sıradan bir kavga olsa haklı olabilirdin."

"Orasını bilemem ama fark etmez. Aranızdaki aşkı görmemek için gerçekten kör olmak gerekir. Her ne olmuş olursa olsun böyle bir sevgi kolay kolay harcanmamalı. Kızım, doğru karar vermiş olsanız, şu anda mutlu olman gerekmez miydi?"

Haklıydı haklı olmasına ama... O kadar basit değildi. Düşüncelerimi değiştirmek için tek söz etmiş miydi? Konuşmamayı tercih edip de giden o değil miydi? Hem de saf kalbim ona sığınmak için hazır beklerken? Ne konuşacağımızı da bilmiyordum aslında. Bana nasıl da güzel yalan söylediğini mi?

Offf! Sakin kafayla düşündüğümde eksik olan parçalar çıkıyordu açığa. Bazı şeyler mantıklı gelmiyordu. Yalan söylediğine inanmak istemeyen yanım her geçen gün tüm düşüncelerimi ele geçiriyordu. Sevgiyi gözlerinde bulmamış mıydım ben onun? Her seferinde söylememiş miydim, güzel sözlerine ihtiyacım olmadığını. Görüyordum kalbini. Bunların hepsi koca bir yalandan ibaret olamazdı. Olmamalıydı. Açıklama istiyordum. Onca kötü sözümden sonra bunu istemeye hakkım var mıydı bilmiyordum ama o açıklamaya ihtiyacım vardı. Tanrı aşkına! Biz evliydik. Onu kaybetmeye nasıl dayanacaktım? Göğsümü sıkıştırıp duran bu hisle nasıl başa çıkacaktım?

Daha fazla duramadım salonda. Odamıza gittim. Yalnızlığım bir kez daha çarptı yüzüme. Bu, bildiğim bir yalnızlık değildi. Çünkü o vardı. Buradaydı, tam kalbimde. Varlığın içindeki o devasa yokluk hissi... Bu yalnızlık başkaydı. Nefesini hissetmezken, yastığından kokusu yitmeye yüz tutarken çekilen bir yalnızlık... Kendi ellerimle yarattığım yalnızlık.

CamScanner ile tarandı

Yatağımıza uzandım. Yastığını, günlerdir yaptığım gibi, yine kollarımın arasına alıp kafamı yasladım. Kalan kokusunu çekmeye çalıştım içime. Gerçekler bir kez daha dalga dalga vurdu üzerime. Onsuz yapamazdım. Bunu düşünmek bile acıtıyordu canımı. Geçmişte olanların iç yüzünü bilmiyordum hâlâ ama önemli olan şu andı. İtiraf etmeliydim kendime. Onu dinlemeyi dahi denemeden yargılamış, açıklama istemeden saldırmış, hem kendimi hem onu yaralamıştım. Tanımadığım bir adamın tek sözüyle yerle bir etmiştim her şeyi. Gerçekti. Babamı öldürmüştü. Yenilir yutulur cinsten değildi belki yaptığı ama, bilmiyordum, demişti. Ona inanmamayı seçerken yummuştum gözlerimi. Onu, sebebi belirsiz bir geçmişin tek suçlusu haline getirirken bir saniye olsun düşünmemiştim. Bunu yapmaya hakkım yoktu. Onunla konuşmalıydım. Bu geceden sonra bir daha onsuz kalmayacaktım. Karşımıza her ne çıkarsa çıksın onunla mücadele etmeyi öğrenmek zorundaydık. Hiçbir şey bizden, sahip olduklarımızdan değerli olamazdı.

Günler sonra derin bir nefes aldım. Göğsüme oturan ağırlığın hafiflediğini hissederek yumdum gözlerimi. Burnuma dolan kokusunu içime çekerken, güzel gözleri düştü zihnime. Çenesindeki çukur, hafif kıvrımlı dudakları... Parmaklarımın arasındaki hissini özlediğim saçları... Kolları dolandı belime hayalimde. Nefesi nefesime karıştı. Ben yine onun oldum uykunun bilinmezliğinde.

* * *

Gözlerimi açtığımdan beri yerimde duramıyordum. Kalkar kalkmaz günlerin stresini vücudumdan kazımak istercesine bir saate yakın banyoda kalmış, moraran gözaltlarımı kapatıp kendime çekidüzen vermekle uğraş-

CamScanner ile tarandı

mıştım. Günlerin tükenmişliğiyle karşısında durmak istemiyordum. Güçlü görünmeliydim. Kararlı. Söylediklerim yüzünden onu kaybetmiş olabileceğim düşüncesi, içimi yiyip bitiriyordu. Beni önemsediğine inanmak istiyor, kapıdaki korumaların nedenini kendime bağlıyor, kendi kendime cesaret vermeye çalışıyordum. Bana yalan söylememiş, birini öldürdüğünü açıkça dile getirmişti. Bunun babam olması kötü bir tesadüften başka bir şey olmamalıydı. Ona inanmak istiyordum. Hatta inanıyordum. Bilmiyor olabilirdi. Böylesine büyük bir tesadüf olabileceğini aklına getirmemiş olabilirdi.

Dokunma, demiştim. Nasıl çıkmıştı o söz ağzımdan? Bana sevgiyle bakan gözlerine bakarken, nasıl kıymıştım ona? İhtiyacım olan şeyden ne de kolay vazgeçmiştim bir anlık sinirle! Elimizdeki her anın kıymetini bilmeden, koskoca üç günü harcamıştım.

Evden çıkmadan önce kendini günlerdir benim için yiyip bitiren Meliha Teyze'nin yanına gittim.

"Karar verdim," dedim, mutfak masasında karşısına otururken.

"Doğru bir karar vermiş olmalısın," dedi bu anlık değişimime şaşırmadan.

"Öyle olmasını umuyorum."

"Gülen yüzün gösteriyor kızım her şeyi."

"Fevri davrandım Meliha Teyze. Bunu hak etmedi."

"Boş yere yapmadığından eminim. O da bunu anlayışla karşılayacaktır."

"Peki, neden üç gündür gelmedi?" diye sordum, benden vazgeçmiş olmasından korkan yanımla.

"Sana da kendine de zaman vermek istemiştir."

"Bilemiyorum. Geri dönülemez bir şekilde kaybetmiş olmaktan korkuyorum."

CamScanner ile tarandı

"Bunun mümkün olabileceğini sanmıyorum kızım. O da en az senin kadar seviyor." Ben de buna güveniyordum. Sevgimizle her şeyin üstesinden gelebilirdik, öyle değil mi?

Beklemeye tahammül edemeyerek ayaklandım. Kenan'dan beni Ezel'in yanına götürmesini isteyecektim. Umarım kabul ederdi. Ya etmezse, Ezel'in beni görmek istemediğini söylerse?

Of! Daha fazla düşünerek zar zor edindiğim cesaretimi kaybetmeden kapıya yürüdüm. Kapıyı açar açmaz Ezel'in tüm heybetiyle arabadan indiğini görünce şaşırmadan edemedim. Arabasının sesini duymamıştım. Bana doğru yürürken onu ne kadar çok özlediğimi fark ettim. Bakmaya doyamayacağım suratını ezberledim yeniden. Tüm hatlarında gezindi gözlerim. Özlemle sızladı burnum bir an önce kokusuna sığınmak için. Gelmişti işte.

"Neden kapıdasın Meyra? Bir sorun mu var?" diye sorarken öfkeliydi de öfkesi bana değildi, görebiliyordum. Sert bakışları bana bakarken yumuşamış olsa da yetiyordu başka şeyler olduğunu anlatmaya. Kafamı olumsuz anlamda salladım.

"Hayır," dedim, gözlerine bakmaya devam ederken. Bana sarılmasını bekleyen bedenim titredi. "Hoş geldin."

"Hoş buldum." İçeri geçmesi için kenara çekildim. Neyse ki tereddüt etmeden girdi.

"Hoş geldin oğlum," dedi Meliha Teyze, mutfaktan kafasını uzatarak.

"Hoş buldum Meliha Abla. Bize biraz müsaade edebilir misin?" Demek o da konuşmak istiyordu. Ne konuşmak istiyordu? Korkmalı mıydım?

"Dün yaptığım yemekler duruyor hâlâ, ısıtsanız yeter. Sizin için de uygunsa alışverişe çıkayım ben?"

CamScanner ile tarandı

"Ellerine sağlık, Meliha Abla tabii ki çıkabilirsin." Koskoca kadın bana göz kırptı yanımızdan ayrılmadan önce. Şaşkınlıkla baktım arkasından. Ezel'e dönmeden önce kendime zaman tanıdım toparlanmak için. Kalbim, günlerdir uzak kaldığı bir sevinçle çarpıyordu, o burada diye. Derin bir nefes alarak döndüm arkamı. Ellerini cebine atıp pencerenin kenarına yaslanmış, bakışları tek bir noktada, benim üzerimde sabitlenmişti. Tenim karıncalandı. Her bir zerrem ona hasret, kıvranıyordu.

"Konuşmamız lazım." Aynı anda ikimizin de ağzından dökülen kelimeleri takip eden sessizlik, sağır ediciydi. Ne konuşmak istediğini kestiremiyor, olabilecek en kötü şeylerin zihnime üşüşmesine engel olamıyordum. Avucunda duran kalbimi, söküp atmasından korkuyordum.

Bakışları bir an olsun üzerimden ayrılmadan sırtını yasladığı yerden uzaklaşarak, bana doğru ilk adımını attı. Bakışlarıyla olduğum yere mıhlanırken, ruhum beni terk edip ona koşmaya başlamıştı bile. Her ne söyleyecekse duymak istemiyordum şu an. Önce ben konuşmalı, içimdeki fırtınayı dindirmeliydim. Eğer tahmin ettiğim şeyi düşünüyorsa, benden vazgeçmek aklının ucundan dahi geçtiyse, belki bunu kafasından atmak için bir şansım olabilirdi. Bana dokunmasına bir adım kala durdu. Kafamı geriye eğerek ölüp bittiğim gözlerinden ayırmadım gözlerimi.

"Ezel..."

"Meyra..." Buruk tebessümüm onun yumuşamak bilmeyen ifadesinde kayboldu. Uzanıp dudaklarına dokundum. Ne yaptığımı fark ederek, elim yanmış gibi geri çekildiğimde, ona olan özlemim kanımı alevlendirmeye yetmişti bile.

"Önce beni dinlemeni istiyorum," dedim. Tereddütle

CamScanner ile tarandı

dolu birkaç saniyeden sonra kafasını sallayarak onayladı.

Koltuğa geçip oturduk yan yana. Sırtımı koltuğun koluna yaslayıp bacaklarımı kendime çekerek kollarımı sardım etrafına. Sanki ancak bu şekilde kendimi ona temas etmekten alıkoyabilirmişim gibi. Kuruyan dudaklarımı yalayarak ıslattım. Konuşabilmek için almam gereken cesareti ondan bekleyemeyeceğimi anlamıştım. Haklıydı, onu evden resmen kovmuş, hayatından çıkmak istediğimi düşünmesine neden olmuştum. Ne bekliyordum ki... Bana kucak açmasını mı? Evet, bunu bekliyordum ama söyleyeceklerim bittikten sonra. Çaresizce hâlâ eskisi gibi beni sevmesini, sımsıcak bakışlarında terlemeyi umuyordum. Nereden başlayacağımı bilemedim. Sadece özür dilemenin kar etmeyeceğinden emindim. Günlerdir neler düşündüğümü bilmesini istiyor, beni anlamasını umuyordum.

"O adamı... Babamı öldürdüğünü duyduğumda sadece o kelimeler dönüp duruyordu zihnimde. Babanı öldüren adam Ezel..."

"Kim söyledi?" diye sorarken sanki emin olmak istiyordu bir şeylerden. Çenesinin kasıldığını, gözlerinin öfkeyle dolup taştığını görebiliyordum. Amacım onu daha çok sinirlendirmek değildi, yanlış adım atıyordum.

"Bunu daha sonra konuşalım olur mu? Önce beni dinlemeni istiyorum."

"Tamam." Gömleğinin bir düğmesini daha açarken, kollarını yukarı sıyırarak kendini rahatlatmaya çalıştı.

"İnsan, hiç sahip olmadığı bir şeyi kaybettiği için üzülmez," dedim düşüncelerimi toparlamaya çalışırken. "Ailemin kim olduğunu öğrendiğin ilk gün de bunu düşünmüştüm. Evet, yaslarını tuttum, ağladım, belki üzüldüm ama bunların hiçbiri yokluklarından değil onlara hiç sahip olamadığımdandı. Yaşayamayacaklarımın yasıydı

CamScanner ile tarandı

Ezel." Kafamı iki yana salladım. Söylemek istediklerim bunlar değilken, istemeden dökülüyordu içimden. Şu an bu konuşmayı yapmak yerine sadece ona sarılsam ve o, her şeyi bir anda anlasa ne güzel olurdu. Duraksamamı umursamadan söyleyeceklerimi sabırla beklemeye devam etti. Ona ihtiyacım o kadar tahammül edilemez haldeydi ki kelimelerimi seçmeye çalışarak, bir çırpıda aklımdakileri dökmeye karar verdim.

"Bana karşı dürüst oldun. Bundan seneler önce yaptığın bir şeyi açıkladın ve ben, sana, bunun artık önemli olmadığını söyledim. Üç gün önce söylediklerimle bu sözümü çiğnediğimi fark ettim. Ölen kişinin babam olması bir şeyi değiştirmez diyemiyorum, ama bunun için seni suçlayamayacağımı da biliyorum. Bunu yapmak zorunda olduğundan ve bu berbat çevrenin getirdiklerinden az da olsa bahsettin. Yargılanması gereken kişi sen değilsin, seni bu yola sokanlar Ezel. Ben... Özür dilerim. Gitmeyi düşündüğüm için, seni kendimden uzaklaştırdığım, sevgine ve sözlerine güvenip dinlemeyi seçmediğim için, kalbini kırdığım, bana bakarken parlayan gözlerini soldurduğum için özür dilerim." Bacaklarımı ve sırtımı saran kollarla kendimi onun kucağında buldum. Elleri hemen yüzümü kavrayıp kendine çekerken, parmakları fark etmediğim yaşların üzerinde gezindi. Bir an sonra boğazımdan kopan hıçkırıkla, kolları arasında her zaman ait olduğum yerdeydim. Yaydığı eşsiz güçle sarmalanırken, tüm korkularım etrafa savruldu.

"Sana bakan gözlerim nasıl solar Küçüğüm? Gördüklerin sadece seni yaraladığım için acıyan kalbim. Seni kaybetme korkusuyla baş etmeye çalışan ruhum. Söylediklerin için sana asla kızmadım, kızamam. Buna hakkım yok. Kendime kızdım Meyra'm, sana yaşattıklarım yüzünden

CamScanner ile tarandı

kendimden hiç olmadığı kadar nefret ettim."

"Sus n'olur," dedim, kendisine daha fazla acı çektirmesini istemediğim için. "Kendinden nefret etme. Sana ait olmayan suçların yükümlülüğü altına girme." Üzerine yeni yağmur düşmüş ormanları andırıyordu gözleri. Onun gözyaşlarına sebep olduğumu bilmek, yaralıyordu beni. Birbirimize neler yaşatıyorduk böyle? "Bana yalan söylemediğini biliyorum. Sana inanıyorum."

"Gerçekten, inanıyor musun?" Duyduklarına tutunma ihtiyacı duyduğunu anlayabiliyordum. Kafamı sallarken, özür diledim.

"Yargısız infazdı benimkisi, hatalıydım."

"Şşşş Küçüğüm... Haklıydın, sana açıklama yapacak bilgiye sahip değildim o zaman." Susturdum onu, elim yeniden dudaklarına giderken. Hissettiklerimi bilsin, ondan şüphe ettiğim için pişman olduğuma tamamen inansın istedim.

"Sensiz hiçbir şeyin anlamı kalmadı geçen üç günde. Meğer her şeyim olmuşsun. Kocam, sevgilim, sevdiğim, arkadaşım, canım, ilkim, nefesim... Kokunu aradım yatağımızda, sıcaklığını... Daha sen çıkar çıkmaz hata ettiğimi anlayan kalbimi dinlemeyi beceremedim. Ruhum ıssız kaldı sensiz. Yalnızlık beni esir aldı yine, sessizlik attı çığlıklarını. Bu yalnızlık bambaşkaydı, Ezel. Senin yokluğunun yerini alan yalnızlık bana yoldaş değil, karanlık bir zindanın bekçisiydi."

"Meyra'm... Canım... Asla yalnız kalmayacaksın. Ne olursa olsun senden vazgeçmeyeceğimi söylemedim mi? Sen istesen de gidemem ben senden. Ne kendimi sensiz bırakmaya dayanabilirim ne de seni bensiz bırakmaya yetecek güce sahibim." Daha fazla dayanamayarak sokuldum dudaklarına. Bana hayat veren öpücüğümü alırken,

CamScanner ile tarandı

kapandı gözlerim. Kollarımı boynuna sımsıkı dolayıp kendime bastırdım. Öyle yoğun bir özlemdi ki bu, bir nefes ötesi fersah fersah uzakmış gibi hissettiriyordu. Vücudumu kendine doğru çekerken karşı koymadım, daha çok yaklaşmak için çabaladım. Tenine temas etmek için çırpınıyordu tenim. Ah aptal kafam... Ondan bir an olsun ayrı kalmayı düşündüğüme inanamıyordum.

Birkaç saniye içinde kıyafetlerimiz yere saçılmıştı. Ben yine Ezel'in dokunuşlarının esiri olmuştum. Ruhum, eşini bulmuş, ona sığınmıştı. Doymak bilmedik birbirimize. Sıcacık teni, yokluğunda buz kesmiş tenimi ısıttı ağır ağır. "Gitmene asla izin veremem Küçüğüm," dedi aksini istemem mümkünmüş gibi. "Üzgünüm." Verme, diye fısıldadım kulağına. Daha sıkı sarıldım ona. Birlikte hazzın derinliklerinde kaybolurken, sözlerimizi yeniledik. Öpücüklerimizle, dokunuşlarımızla, nefesimizle yeminimizi mühürledik. Geri dönüşü yoktu. Olmamalıydı. Sevgimiz her şeyin üstesinden gelmenin yolunu bulmamızda bize ışık tutacaktı.

Kollarını etrafıma sarıp, ağırlığımı kucaklarken güçsüz düşen bacaklarım sallandı. Odaya çıktığımızda beni yatağa bırakıp yanıma uzandı. Kolunu açıp beni kendine çekerken, koca gövdesine sardım cılız kollarımı. Kulağımın altında, o tatlı melodiyi yeniden duyarken, nefesi yeniden saçlarıma vurur ve kokusu yeniden hem bedenimi hem odamızı sararken huzur buldum.

"Konuşacağımız ve sana anlatacağım şeyler var Küçüğüm."

"Konuşacaksak, sadece babamın ve annemin gerçekte kim olduğunu konuşalım. Bir de Cengiz Bey madem babamı tanıyor, o gün geldiğinde bize dürüst davranmadı değil mi? Bunu da merak ediyorum."

CamScanner ile tarandı

"Bunları ve daha fazlasını öğreneceksin. Senden asla bir şey saklamadım, saklamam da Meyra'm." Sımsıcak hitaplarıyla okşanan ruhum, mırıldandı. Koynuna daha bir kıvrılırken kendimi duyacaklarıma hazırlıyordum. Eskisi kadar rahatsız değildim. Güvendiğim adamın kanatları altındayken ne geçmiş ne gelecek korkutucu geliyordu. "Ama önce bunu sana kimin söylediğini söylemelisin."

"Tahir..." diye fısıldadım çekinerek. Ezel'e onun söylediğini söylememem için tehdit etmişti beni. Olacaklardan ben sorumlu değilim, demişti. Belime sarılı parmakları tenime batarken, vücudu gerildi.

"Ne zaman?"

"Sen Selim Bey'in adamları ile görüşmedeyken kafeye geldi. Bana numarasını verip onu aramamı, sen ve babam hakkındaki gerçekleri bilmem gerektiğini söyledi." Gözlerim dolarken, sesim titremeye başladı. "Özür dilerim, Ezel. Sana güvenmemem değildi onu arama nedenim. Bana söylemediğin ne olabilir ki diye merakıma yenik düştüm ve sonucunda..."

"Ağlama... Sakın bunun için üzme bir daha kendini. Hepsini halledeceğiz, Meyra. Tüm sorunlarımız kalkacak ortadan. Sana bilmen gereken her şeyi anlatacağım."

"Sen yanımda olduktan sonra, umurumda bile değil artık." Yumuşak ve sıcacık dudakları alnımda gezindi.

Ilık bir duşun ardından, kahvelerimizi alıp salona oturduğumuzda, önce babasının nasıl öldüğünü ve ardından başına neler geldiğini anlattı. Selim'le nasıl tanıştığını, onu bu batağın içine nasıl sürüklediklerini ve yaptığı hatanın ona nasıl zarar verdiğini... Engel olamadım kendime. Ağladım yine. Sevdiğim adamın yaşamak zorunda kaldıkları için, nasıl biri olursa olsun babam için... Ezel, sakinleştirdi beni. Daha anlatacakları bitmemişti. Cengiz, babamın,

CamScanner ile tarandı

Ezel'in babasının ve Selim'in bir zamanlar arkadaş olduklarını söylemiş. Çok uzun bir zaman önce...

* * *

CamScanner ile tarandı

Cengiz

Onları tanıdığımda gencecik bir çocuktan başka bir şey değildim. Sokak dövüşlerine kendimi adamış, karnımı bahislerden gelen paralarla doyuruyor ve oradaki birçok insan gibi hiçlikten geliyordum. Annemi hiç tanımamış, ayyaş babam son nefesini verir vermez de kendimi sokakta buluvermiştim. Şans bir yerden gülecek ya da kader iki insanı bir araya getirecek ya, bir gece yarısı dövüşten yine galibiyetle ayrılırken bir adam yolumu kesmişti.

Kaybettiğim paraları alamazsam canını alırım, diyerek alnıma doğrulttuğu silahtan bir an olsun korkmamıştım. Kaybedecek ya da geride bıraktığıma üzülecek neyim vardı? Yokluğuma ağlayacak kimim vardı?

Ağzından çıkan sözlerle az önce yere serdiğim çocuğun sahibi olduğunu anlamam zor olmamıştı. Korkmasam da ölmek için çok erken olduğunu düşünüyordum. Sanki hayatın bana getireceklerinin daha bitmediğini biliyormuşum gibi... Alnıma yönelmiş silahı elinden alıp ona doğrulturken gür bir kahkaha sokağı doldurmuştu. Arkama bakmak gibi bir hata yapmadım tabii. Merakım da uzun sürmeden, esmer bir adam göründü sesin geldiği yönden.

"Güleceğine müdahale etsene Yusuf Ali!" Sinirlendiğinde iki adını birden kullandığını çok geçmeden öğrenecektim. Adı Yusuf Ali olan adam, dalga geçmişti silahın sahibiyle. Bozguna uğradın Selim, demişti. Kahkahası hafiflerken, bana dönmüş, silahımı indirmemi istemişti.

CamScanner ile tarandı

"Neden? Beni öldürmeniz için mi?"

"Hayır, yolumuza devam etmemiz için."

Elleri iki yanına sabit, sözleri yanılma payı bırakmayacak kadar sert ve netti. Silahı indirirken, sahibindense Yusuf Ali'ye atmayı tercih etmiştim. Yerde sürüklenen silahı alırken sırıtışı yeniden yüzüne yerleşmişti.

"Söyle bakalım Cengiz Efendi, benimle çalışmak ister misin?" Dövüşte adıma dikkat etmiş olmasına mı şaşırmalıydım yaptığı teklife mi kestirememiştim.

"Seninle çalışmak mı? Bunu neden yapayım?"

"Sokaklarda dövüşmekten daha iyi para kazanacağın, daha iyi giyineceğin, karnını daha çok doyurabileceğin, başını sokacak rahat bir evin olacağı için. Daha birkaç şey eklenebilir. İstersen sigortanı da ödeyebilirim," derken sırıtışı büyümüştü. Ne çok gülüyor bu adam böyle diye düşünmeden edememiştim.

"Ne iş yapmamı istiyorsun?"

"Gerekirse benim için ölmeni istiyorum."

İstediği şeyi kavrarken sadece birkaç saniye düşünmüştüm. Neden, hayır, diyecektim ki? Kabul ettim ve oradan beraber ayrıldık. Böylece, daha da arka sokaklara adım attım. Herkesin mafya dediği bu adamlar başı çekiyorlardı. Birkaç gün içerisinde Haldun ile tanışmış, bu üçlünün arasında sağlam bir yer edinmiştim. Selim sesini çıkarmasa da benden asla haz etmemişti ki, o hiç kimseden haz etmezdi. Zamanla öğrenmiştim. Üzerine düşme gereği duymadan işimin kolaylığının tadını çıkardım. O güne kadar yalnızca bir kişiyi öldürmüş olmama rağmen sonrasında işler değişti. Etraflarını saran akbabalar, her gün daha büyük bir açlıkla karşımıza çıkıyor, istemesem de elim silahıma gidiyordu.

Kimisinin çabalayarak, isteyerek seçtiği bu hayatı, Yu-

CamScanner ile tarandı

suf Ali tercih etmemişti. Herkese hükmeden meşhur Çakır Ali, kimsesiz Yusuf'u yanına almış, yetiştirmiş ve serveti gibi bu laneti de adıyla beraber ona devretmişti.

Neyse... Üçlü arasında sessiz bir güç yarışı sürüyor, bunu tek fark eden ben miyim, diye düşünüyordum. Yirmili yaşlarının sonunda olan adamların özel hayatları karman çormandı. Haldun'un ailesi hakkında bir eşi ve Ezel adında bir oğlu olduğundan başka bir şey bilmiyordum fakat sevgi dolu olmadıkları kesindi. Kaç defa aldattığına şahit olduğumu sayamadım. Oğlunu, ailesini bir kez olsun yanında görmedim. Haldun'u sarhoş olduğu gecelerden birinde evine bırakırken, pencereden bizi izleyen çocuk, tahminimce on yaşına yakın olmalıydı. İlgimi çok da çekmediğinden umursamayarak kafamı çevirdiğimi hatırlıyorum. Bir de kapıyı açan kadın... O evin önünden bir daha geçmek istememiştim. Karısının da farkı yoktu Haldun'dan. Selim'in sahip olduğu tek aile de, kızıydı. Asla yanımıza getirmez, bizi de yanına yaklaştırmazdı. Evi mabediydi, kirli işlerini kapıdan sokmazdı. Eşini, kızını doğururken kaybettiğini öğrenmiştim.

İçlerinde, beni ilgilendiren tek kişi, patronum olan ama bir zaman sonra bu tanıma sığmayan kocaman kalpli Yusuf Ali'ydi. Onu tanıdığımın üçüncü senesinde ortak oldukları restoranın birinde işe başlayan aşçıda kalmıştı gözleri. İlk günler, bakan göze yasak olmaz ya, diyerek geçip gitmiş olsam da kızda kalan tek şeyin gözleri olmadığı belli olmuştu geçen günler içinde. Adı Mehtap'tı. Saçları beyaz gibi bir sarıydı ve gözleri buzdan yapılmış heykellere benziyordu. Öyle açık maviydi. Ona bakan gözlere engel olmak zordu. En çok da Yusuf Ali zorlanıyordu. İncecik bedenini mutfakta salına salına hareket ettiriyor, iş arkadaşlarıyla çalışırken gülümseyen suratı etrafındaki

CamScanner ile tarandı

kadınları bile kıskandıracak kadar güçlü bir ışık saçıyordu. Sabahın erken saatinde, restorana girerken mutfaktan yükselen sesin eşsizliğinde sanırım ikimiz de kapı ağzında öylece kalakalmıştık. Bilmediğim bir dilde söylediği türkünün nağmeleri kulaklarımızı okşuyor, içindeki hüzün insanın kalbine dokunuyordu. Boşnak'mış meğer.

İşte o gün, Yusuf Ali'nin kalbini tamamen kaybettiği gündü. Bu sırada diğerleri de bu güzelliğin farkına varmış, Haldun, Yusuf'un sert bakışlarından durumu anlayıp kaçarken Selim umursamamıştı. Yalnız kaldıkça Mehtap'a yanaşmasını seyrederken içim içimi yiyordu, Yusuf'a gitmek için. Söylemedim. Belki de ilk hatamı burada yaptım. Çok geçmeden Yusuf, Mehtap'a evlenme teklif ettiğinde; Selim, başka işlerin arkasına gizlenmeye çalışarak tüm öfkesini kustu. Bu öfkesinin ardında, Mehtap'a olan saplantısı olduğundan adım gibi emindim. Ardından, işler sadece kendi aralarında değil, diğerleriyle de kızışmaya başlamıştı. Haldun'un girdiği borçlar, Selim'in düzenbazlıkları...

Kısa süre sonra Mehtap hamile kaldı. Benden başka kimse bilmiyordu, zira hem her zaman açık bir hedef olan Mehtap'ı hem de bebeği sırtlanlardan korumamız gerekiyordu. Yusuf, ortalarda görünmemesi şüphe çekmesin diye Ankara'ya taşındı. Tabii ben de onunla beraber gittim. Meyra doğana kadar Mehtap'ın sessiz öfkesi, gergin zamanların yaşanmasına neden olsa da, kızlarının doğumu tüm sıkıntılarını dağıttı âşıkların.

Meyra üç yaşına girerken İstanbul'a dönme kararı aldılar. Tehditlerin ortadan kalktığına, olayların durulduğuna inanıyorlardı. İçimdeki şüphe tohumları filizlenmeye başladığı için bu fikri doğru bulmasam da onlara uymaktan başka çarem kalmamıştı. Dönmemize rağmen Meyra'yı

CamScanner ile tarandı

saklamaya devam ettik. Mehtap'ın ağır bir şekilde hastalandığını söylemek, eve kimseyi almamamıza yetmiş, dışarı çıkmaması içinde bahane olmuştu. Ta ki bir gün Mehtap Meyra'yı evde bırakıp dışarı çıkana kadar. Neden evden çıktığını hiç öğrenemedik. Mantıklı bir açıklaması yoktu. Ne kendisini ne de kızını tehlikeye atacak kadar mantıksız bir kadın değildi. Korumaları nasıl atlattığı da işin cabası... Evden çıktığını öğrendiğimizde iş işten geçmişti. O güzel sesi bir daha hiç duyamayacak, iki küçük buz parçası olan gözlerindeki perdeyi kaldıramayacaktık. Evin oldukça yakınlarında, yerde baygın yatıyordu. Kollarındaki morluklar boğuşma izlerini gösteriyor, göğsünden yediği kurşun yüzünden Azraille pençeleşiyordu. Yusuf Ali'yle yanına koştuğumuzda; sevdiği adamın gözlerine bakarak, Meyra'yı kendinden uzak tut, demişti son gücünü kullanarak. Ona bunu kimin yaptığını sorduk ama nefesi bir kelime daha etmesine yetmedi. Yusuf Ali sevdiğini orada bırakırken ayakta durmasını sağlayan yegâne şey, Meyra'ydı.

İşte böylece, Yusuf'un zamanında iyilik yaptığını söylediği Ahmet'in yolunu tuttuk. Kimsenin Meyra ile bizim aramızda bağ kurmasına imkân vermemek için, tek bir mektupla kızını bir kadına teslim etti Yusuf. Ve o günden sonra sessiz izleyişlerimiz başladı.

* * *

CamScanner ile tarandı

"Bu anlatacaklarının açıklayıcı olması gerekmiyor muydu?"

"Cengiz ne dediyse aynen aktarmaya çalışıyorum Küçüğüm, kafanı karıştıran ne?"

"Hepsi arkadaşlarmış, öyle değil mi? Ama birbirlerine bile pek güvenmiyorlarmış. Bu nasıl arkadaşlık?"

"Kimseye güvenemezsin Meyra. Hele ki böyle bir ortamda... En yakının, senin en büyük düşmanın olur, ruhun duymaz. Cengiz'in dediğine göre annenin başına gelenlerin sorumlusu babanın arkadaşlarından biriydi."

"Selim..."

"Öyle söylüyor," dedi Ezel, doğruluğundan şüphe etmediğini belli ederek. Anlatacakları bitmemişti, farkındaydım. Duyduklarımı aklım almıyordu hâlâ. Neden annemi öldürmüştü? Cengiz, anneme âşık olduğunu söylemişti Selim'in. Babama sinirli olduğunu... Neden annemden çıkarmıştı ki her şeyin acısını!

"Babama zarar vermek istiyorlarsa neden annemi öldürdüler?"

"Birine zarar vermenin en kolay yolu, sevdiklerini ele geçirmektir." Haklıydı. Ezel'e bir şey olduğunu hayal dahi etmek istemiyordum. Ona zarar gelirse... O, ölürse...

CamScanner ile tarandı

"Anlıyorum sanırım," dedim gözümden akan yaşa engel olamazken. Ne çok ağlıyordum bu aralar... "Ona çok benziyormuşum."

"Söz verdiği gibi bir fotoğrafını bulacakmış, öyle diyor."

"Onu tanımak isterdim sanırım ama babamın beni bırakmasına neden olan da onun sözleriymiş." Nasıl böyle bir şey isteyebilmişti? Onun yanında ne olursa olsun daha mutlu olmaz mıydım sanki!

"Seni korumak istediği için ona ya da babana kızmamalısın."

"Neden böyle bir hayatı seçerler ki..."

"Senin ailen seçmedi Meyra. İstemeden içinde buldular kendilerini."

"Senin gibi..."

"Benim gibi..."

Telefonu çaldı o sıra. Ayağa kalkıp mutfağa doğru yürüdü. Benim duymamı istemediği bir konuşma olduğu belliydi. Geri döndüğünde sinirliydi. Epey sinirliydi.

"Bir yere gitmem lazım," dedi sakinliğini korumaya çalışırken. Anlamamam için uğraşıyordu da boş bir çabaydı.

"Nereye?" diye sordum bilerek. Zaten belliydi nereye gideceği.

"Çok kalmam."

"Nereye Ezel?" diye sordum bir kez daha. Sessiz kalınca,"Tahir'i bulacaksın değil mi?" dedim kendimden emin bir şekilde.

"Onu buldum zaten Küçüğüm. Şimdi konuşmaya gidiyorum."

"Sadece konuşmakla kalmayacaksın." Kafasını olumsuz anlamda sallarken, "Bana gerçekleri söyledi diye ona zarar veremezsin Ezel," dedim. Neden anlamıyordu zarar

CamScanner ile tarandı

görmesinden korktuğumu? Ne olurdu peşini bıraksa sanki?

"Gerçekleri söylediği için değil, haddi olmayan işlere bulaştığı için."

"Yapma..." Yanına gidip beline sarıldım. İşe yarasın istedim dokunuşum, bırakmasın beni.

"Korkma Küçüğüm. Ne bana bir şey olacak ne de sana bir şey olmasına izin vereceğim." Hayır, hayır! Onu öldürmeyi mi planlıyordu? Bunu yapamazdı! Yapmazdı, değil mi?

"Onu öldüremezsin!" dedim bir çırpıda. Babama yaptıklarının pişmanlığını henüz babam olduğunu öğrenmeden önce bile yaşıyordu. Sırf benim güvende olmam için bir daha aynı vicdan azabını yaşamasına izin veremezdim.

"Öldürmeyi düşünmüyorum." Kafamı kaldırıp baktım gözlerine. Doğruyu söylediğinden emin olmak istedim. Ellerini alıp yüzümü avucuna yaslarken, hissetsin istedim çaresizliğimi.

"Aklım sende kalacak."

"Geç gelmemeye çalışacağım." Uzanıp alnımdan öptü. Son kez sıkıca sarıldıktan sonra çıktı.

* * *

Yatağın hareketlenmesiyle gözlerimi araladığımda başucumdaki ışıklı saat sabahın üçünü gösteriyordu. Ezel'i beklerken uyuya kalmıştım belli ki. Arkamı dönüp kendimi göğsüne bırakırken, güçlü kolları etrafımı sardı.

"Uyumaya devam et Küçüğüm."

"İyisin değil mi?"

"İyiyim."

"Tahir..."

"Yaşıyor." Sanırım bu yeterliydi. Kimsenin ölmeyi hak

CamScanner ile tarandı

ettiğine inanmıyordum. Cezaları neyse başka yollarla çekmeliydiler belki, ama öldürmek... Bana fazla geliyordu. Annemin, babamla ve bu çevreyle nasıl yaşadığını, bunların üstesinden nasıl geldiğini merak ediyordum. Sanırım her şeyi geride bırakan, gözleri kör eden ve sanki koskoca dünyayla savaşabilecekmişsin gibi güç veren tek şey, sevgiydi. Beni saran sıcak kolları kaybetmemek için yapamayacağım hiçbir şey yoktu, bundan emindim. Ezel'in de aynı şekilde hissettiğinden emin olduğum içindi ya korkularım zaten.

"Beni korumak için bile olsa, asla gitme olur mu?" Tüm kasları gerilirken, beni kendine daha çok bastırdı. Böyleyken ona yapışmış gibi hissediyor, kimsenin bizi ayıramayacağına inanıyordum.

"Bunu benden isteme," dediğinde gerilen bendim bu sefer. "Ama buna gerek kalmayacak. Senden ayrılmama gerek kalmadan her şeyi çözeceğim."

"Senin yanında güvende olurum yalnızca. Gerisinin bir anlamı yok."

"Seni seviyorum Küçüğüm." Bırakmayacağına inanmak isteyerek yumdum yeniden gözlerimi.

"Seni seviyorum ilkim," dedim sakinleştirici dokunuşlarına kendimi bırakmadan önce.

* * *

Ezel yanıma döndükten sonra huzurlu bir uyku çekmeyi başarabilmiştim. Sabah uyandığımda gitmişti. Kafeye gitmesini gerektiğini, akşam olmadan döneceğini ileten bir mesaj atmıştı. Tüm günümü yatakta pinekleyerek ve şu ana kadar öğrendiklerimi düşünerek geçirmiştim.

Eve döndüğünde hava kararıyordu. İkimizin de kafası karnımızı doyurmayı düşünemeyecek kadar doluy-

CamScanner ile tarandı

du. "Anlatmaya devam et lütfen," dedim daha sonrasını duymak için sabırsızlandığımı saklamadan.

"Haklısın bitirmemiz gerekiyor." Arkasına yaslandı. "Sen yetimhaneye bırakıldıktan sonra, Cengiz ve Yusuf önce ortalığı ayağa kaldırmış. Kimin yaptığını bulabilmek için herkesi elden geçirirlerken, içten içe şüphelendikleri kişiyi göz hapsine almışlar. Ellerini nereye atsalar boş çıkınca sakinleşmeleri gerektiğine karar vererek her yerden ellerini ayaklarını çekip bir süre sonra sırra kadem basmışlar."

* * *

CamScanner ile tarandı

Cengiz

İngiltere'ye kaçarken İstanbul'la olan tüm bağlantılarımızı kestik. En azından onların ulaşabilecek olduklarını. Bir gerçek vardı ki bizim isteğimiz dışında elimizdeki varlıklar birer birer kayıp gidiyordu. Mekânlar talan ediliyor, illegal yoldan ele geçiriliyordu. Biz bunca uzaktayken bunu yapmaları çok da zor değildi tabii. Kimler bu boşluktan faydalanmaya çalışıyor diye araştırırken türlü türlü isimler geçti elimize, hiçbirinin anlamı olmayan. Sonra Tahir'i duyduk. Bizim için çocuktu daha. Birinin adamı olduğu belliydi de kim olduğunu öğreninceye kadar çok zaman geçti aradan. Ciddi ciddi unutmuşlardı bizi. Bu genç adamın işin içine girmesi, bir de bu kadar açık verip rahat olması yaptıkları en büyük hataydı. Onlarca kişinin izini sürmektense Tahir'in izini sürmek çok daha kolaydı. Sadece kulağımıza çalınan haberlerin doğruluğunun bir garantisi yoktu.

"Ne zaman dönüyoruz?" diye sormuştum bir akşam Yusuf Ali'ye. Elinde Meyra'nın gönderilen son fotoğrafı vardı birçok akşam olduğu gibi. Annesine çok benzeyeceği daha o zamandan belliydi. Bir bankta oturmuş, kollarını dizlerine dolamış annesinin tıpkısı mavi bakışları onunkilerin aksine hüzünle dolmuş, etrafı izliyordu. Yalnızca senede bir kere aldığımız fotoğraflardan takip ettiğimiz bu küçük kız, gözlerinde o hüzünle büyüyordu. Yusuf kendini suçlamayı bir an olsun bırakmazken, günler geçtikçe çöktüğünü de görebiliyordum.

CamScanner ile tarandı

"Yakında dönmek zorundayım Cengiz," demişti. "Meyra olmadan daha fazla dayanamam." Mehtap'ın yarattığı boşluk öylesine büyüktü ki sanki koskoca dünyayı içine hapsediyordu. Nefes almasının son nedeni olan o güzel kız da ellerinden uzaktayken, nasıl dayanabildiğini ben bile anlamakta zorlanıyordum. O kadar uzun zamandır yan yanaydık ki nefreti nefretim haline gelmiş, kızını kendi kızım gibi sahiplenmiştim içten içe. Dönmeliydik. Sorunları çözdükten sonra Meyra'yı alıp uzaklaşacaktık.

"O olduğu bu kadar belliyken neden duruyoruz?" diye sormuştum. Anlamıyordum. En başından beri haz etmiyordum Selim'den. Ne Mehtap'a olan hislerinden kurtulabildiğine inanıyordum ne de bize olan hasedinden sıyrılabildiğine. Mehtap'ın ölüm sebebi Yusuf'tan intikam almak değildi bence. Ona olan saplantılı sevgisi normalde onu öldürmesine izin vermezdi ama o gün narin vücudunda gördüğümüz boğuşma izleri büyük ihtimalle onu kaçırmak istediğini ve Mehtap'ın da buna karşı koyduğunu gösteriyordu. Silahın kimin elinde patladığından emin olamazdım ama Selim'in gözünün döndüğü an önünde hiçbir şeyin duramayacağını, biliyordum.

"Asla kabul etmez. Tahir'i yok eder, kendi de bu işten sıyrılır gider. Kanıtlara ihtiyacımız var."

"Devlet adamı değiliz biz Yusuf! Sıkayım kafasına olsun bitsin." demiştim o anki öfkeyle. Gerçi o öfkem azalacağına günden güne katlandı ya... Neyse... Ben deli dolu saldırmaya hazır beklerken, Yusuf sakinliğini korudu belli bir zamana kadar. Elinde kalan az şeyden biri olan Mehtap'la yaşadığı ev de elden gidecekken sabrının sonuna gelmişti artık. O ev geriye kalan en değerli şeylerden biriydi. Belki orda uzun zaman yaşamamışlardı ama içinde sakladıkları anıların derinliğini kim sorgulayabilirdi?

CamScanner ile tarandı

Soluğu İstanbul'da alırken, olacakları hiçbir şekilde beklemiyorduk. Yusuf ilk defa heyecanla hareket etmiş ve bu da birçok şeyin sonunu getirmişti. Selim'in nasıl olup da bu kadar zeki davrandığını aklım hâlâ almıyor.

Döndüğümüz gün Haldun öldürüldü. Tetikçiyi Yusuf'un ayarladığını düşündüler tabii. Suç Yusuf'un üzerine kalmıştı. Birkaç gün içinde ayarlamalar yapıldı. Selim'le yüzleşmenin zamanı gelmişti. Plan hiç içime sinmiyordu da emir büyük yerdendi. Yusuf beni buluşma noktasından uzak tutmaya karar verip beklemeye aldı. Gözüm üzerlerinde olacaktı. Herhangi beklenmeyen bir durumda devreye girecektim. Birimizin hayatta kalması şarttı, korunması gereken on yaşında bir çocuk vardı.

"Bana bir şey olursa Meyra'nın güvende olduğundan emin ol, Cengiz."

"Benim işim seni korumak, bırak ben gideyim."

"Senin burada olduğunu bilmemeliler. Olay çıksın istemiyorum."

"İçime sinmeyen bir şey var Yusuf. Seninle görüşmeyi kabul etmesi saçmalık!"

"Belki öyle belki değil, gitmeden bilemem artık değil mi?"

"Biraz daha beklesek..." derken bunu söylediğime ben bile inanamıyordum. Her zaman saldırmaya hazır olan ben, ilk defa adım atmak istemiyordum.

Karşı sokakta karşılaşmayı beklerken Selim'in gülen yüzü olacaklara işaret etmişti. Yanında duran genç delikanlıyı nereden tanıdığımı silah tutan elini havaya kaldırdığında anladım. Haldun'un oğlunu kullanarak kendini her konuda tamamen temize çıkarması mümkündü. Herkesi birbirine düşürüp döktüğü kanların her birini başka yere saçtı. Belimdeki silahı çıkarmamak ve o ana engel

CamScanner ile tarandı

olmamak hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi. Verdiğim sözü tutmak ve hayatta kalmak zorundaydım. Meyra'dan hiçbir şekilde haberleri olmamalıydı.

* * *

CamScanner ile tarandı

Duyduklarıma inanamıyordum. Nasıl her şey bu kadar karışabilmişti? Selim'e olan nefretim gözlerimi karartacak kadar büyürken, Ezel'in bana endişeyle bakan gözlerine odaklanmaya çalışıyordum.

"Gerçek olamayacak kadar karmaşık..."

"Film gibi geliyor değil mi insana?" diye sordu dudakları hüzünle kıvrılırken. Şimdi, yaptığı ona daha ağır gelmiyor muydu?

"Bunu bilemezdin, Ezel."

"Bilemezdim elbette ama bu beni haklı çıkarmaz."

"Haklı haksız aramak için çok geç. Ama sorumlusunu artık bildiğimize göre bir şeyler yapmak zorundayız. Polisi arasak?"

"Ne diyeceğiz polislere? Bir adamın bize anlattıkları yeterli kanıt olmaz."

"Kanıt ararız o zaman. Babamın bıraktığı yerden biz devam edelim. Eminim Cengiz Bey de bize yardım edecektir."

"Edecek canım ama sen bunu düşünme lütfen. Senin iyi olacağına emin olmadan bir şey yapamam." Tahir'in, en başından beri işin içinde olduğunu duyduğumda daha çok şaşırmıştım. Değil Ezel, o gün orada olanlar dışında kimse bunu bilemezdi.

CamScanner ile tarandı

"Cengiz Bey neredeymiş peki bu zamana kadar?"

"İşte bunu ona sorman gerekecek Küçüğüm. Eminim geçerli bir açıklaması vardır."

"İlk kaçışlarına benziyor bu da..." diye mırıldandım, düşüncelerim birbirine girerken. Beni korumak, ortalığın yatışmasını bekleyip harekete geçmek için İngiltere'ye gitmişlerdi ve babam öldükten sonra da Cengiz kaldığı yerden hayatına devam etmeye karar vermiş olmalıydı. Benim Ezel'le evlendiğimi duyduğu zaman ne düşündüğünü merak ettim. Belki de o yüzden gelmişti. Sormamış mıydı zaten iyi olup olmadığımı? Bu evliliğin de bir tuzak olduğundan şüphelenmiş olmalıydı.

"Sana nasıl güveniyor?"

"O da senin gibi düşünüyor. Selim'in piyonlarından biriydim sadece."

"Mantıklı bir adam olmasına sevindim. Zaten babam aksi olsa ona güvenmezdi değil mi?" İnsan hiç tanımasa da babasının doğru kararlar verdiğini düşünmek istiyordu. Gerçi anlatılanlarla onu hayalimde canlandırabiliyordum az da olsa, yavaş yavaş tanıyor gibiydim. Geçmişi değiştiremeyecek olsam da bundan sonrası değişmeli, hak edenler cezalarını çekmeliydi. Bunu sağlamak zorunda olduğumu hissediyordum.

"Bizi, evimizi Ahmet Baba'dan öğrenmedi," dedim. Sorudan çok kendimi doğruluyordum.

"Hayır. Nasıl olduğunu söylemedi ama bizi izliyormuş zaten."

"Ahmet Baba'ya sormayacağımızı nereden bildi?"

"Sen sormadın belki ama ben biraz gecikmeli de olsa sordum." Tabi ki sormuştu.

"Ve?"

"Cengiz'in adını seneler önce duyduğunu ama bir daha görmediğini söyledi."

CamScanner ile tarandı

"Yalanlarının ortaya çıkacağını biliyordu."

"Biliyordu ve sanırım istediği de buydu. Tahir söylemese de gerçekleri bir şekilde öğrenmemizi sağlayacaktı."

"Onu sevdin," dedim sesindeki saygılı tonu hissederek.

"Bu şekilde tanışmasak daha çok sevebilirdim," dedi sırıtarak.

"Onu görmek isterim."

"O da seni görmek isteyecektir ama şimdi değil Küçüğüm." Kafamı sallayarak onayladım. Doğru zamanı onun daha iyi belirleyeceğinden emindim. Kötü bir şeylerin olabileceği korkusunu taşıdığını görebiliyor, ona daha fazla yük olmak istemiyordum. Ayağa kalkıp elimi uzattım.

"Odamıza gidelim."

"Daha anlatacaklarım bitmedi."

"Sonra devam ederiz," dedim o an daha fazlasını duymak istemeyerek. Ezel'in yokluğunda geçen zamanda hissettiğim boşluğu tamamen dolduramıyormuşum gibi hissediyor, onun dokunuşlarını, sıcaklığını arıyordum. Sadece gözlerime bakması beni anlamasına yeterken, uzattığım eli tutmak yerine ayağa kalkıp beni kucağına aldı. Kollarımı boynuna dolayıp burnumu kokusunu en çok alabildiğim noktaya sürterken ona sahip olmanın zevkini çıkardım. Beni yatağa bırakmadan önce, ayaklarımın üzerinde durmamı sağlayıp usulca soymaya başladı. Kumaş parçalarından açığa çıkan tenimin üzerinde gezinen parmaklarını dudakları takip ediyor, bana olan sevgisinin derinliğini ve özlemini göstermek için çabalıyordu.

Tüm çıplaklığımla karşısında kaldığımda aynı özeni ben de ona göstererek kıyafetlerinden kurtulmaya başladım. Ezel, okuduğum kitaplarda yunan tanrılarına benzettikleri o adamlardan daha güzel geliyordu gözüme ve

CamScanner ile tarandı

onu anlatacak kelimeleri bulmakta hâlâ zorlanıyordum. Ona has kokusu burnumun sürttüğü yerlerden taşarken ellerim her yanına dokunmak isteyerek kıpırdanıyordu. Sıcak, soğukla buluştu. Dev yatağın her yanına sürüklenirken bedenlerimiz, terlerimiz birbirine karıştı. İniltilerimiz bir şarkı gibi döküldü dudaklarımızdan. Yumuşacık olduğuna inandığım bulutların üzerinde yuvarlanıyormuş gibi hissediyor, arzunun olduğu kadar sevginin de doruklarına çıkıyordum.

Öpücüklerimiz sessiz yeminlerimiz oldu, nefeslerimiz geleceğimiz. Saatin tik takları durdu adeta, sadece ikimiz kaldık koskoca dünyada. Onun olmadığı tek bir günü değil bir anı dâhi düşünemeyen zihnim, sarılıyordu tenindeki sıcaklığa.

"Ezel..."

Adına sığdırdığım onlarca anlam gözlerinde hayat bulurken bir kez daha açlıkla örttü dudaklarını dudaklarıma. O yumuşacık bulutların üzerinden tüy hafifliğinde düşerken, tutundum omuzlarına. Kulağımda kendi adım, gözlerinde ben... Hayat aktı içime. Biz olduk yeniden ve yeniden.

* * *

"Anlatacakların ne zaman bitecek?" diye sordum çaylarımızı koyarken. Meliha Teyze'nin durumlar düzelene kadar kızının yanına gitmesine karar vermişti Ezel. Sabah kahvaltımızı beraber hazırlamış, beraber toparlamıştık da uyandığından beri keyifsizdi sanki.

"Aslında çok az kaldı." Neden böyle olduğunu anlayamasam da günlerin yorgunluğuna vermek istiyordum. Fakat Ezel sanki oturduğu yerde kaşınıyormuş gibi sürekli hareket ediyor, sabırsızlığını sergiliyordu.

CamScanner ile tarandı

"Bir şey oldu," dedim. Bu kesinlikle bir soru değildi. Onu, değişen ruh hallerini kavrayabilecek kadar tanıyordum artık. Öfkeliyken çenesi kasılıyordu mesela. Mutluyken gülümsemesi dudaklarından gözlerine ulaşıyor, yeşilleri daha bir açık oluyordu. Düşünceliyken bakışları tek bir noktada sabit kalıyor, çenesiyle oynuyordu. Sabırsız olduğu anı az önce görmüştüm, yerinde duramıyordu birçok insan gibi. Onun hakkında keşfedeceğim şeylerin bitmediğinden emindim. Her hareketini dikkatle izliyor, minicik bir ifadesini dahi kaçırmak istemiyordum. Bir solukta okuyacağım, içinde insanın içini kemiren sırların saklı olduğu bir kitap gibiydi. Sonunu getirmemek için her satırı birkaç kez okuyor, her kelimesini özümsüyor, tadını çıkarıyordum.

"Sana yalan söylemek istemiyorum ama ne olursun sana anlatacaklarımdan fazlasını da sorma." Bu yalan söylemeyeceği ama bildiklerini saklayacağı anlamına gelmiyor muydu? Daha fazla sırrı kaldırabileceğimden emin olmasam da onun sıkıntılı hali, üzerine gitmeme engel oluyordu. Büyük bir hata yaparak bana olan sevgisine ve dürüstlüğüne güvenmemiş, onsuz geçen günlerle sınanmıştım. Aynı hatayı bir kere daha yapmayacaktım.

"Sürekli bilinmezliklerin içinde sıkışıp kalmaktan fazlasıyla yorulmuş olsam da bunu isteyerek yapmayacağını da anlıyorum Ezel. Sen ne kadarını anlatırsan o kadarını dinlerim."

"O zaman şimdilik anlatacak bir şey yok. Sadece Selim'i düşürmek için plan yapmamız gerekiyor."

"Ne yapacağız?" dedim heyecanla. Ufak bir kahkaha atarak, dudağımdan ufak bir öpücük aldı.

"Sen değil Küçüğüm, Cengiz ve ben."

"Ben ne yapacağım?" Sesimdeki hayal kırıklığını gizle-

CamScanner ile tarandı

yememiştim. Babamın intikamını hatta Ezel'in babasının intikamını almak istiyordum. Tabii ki bunu onların yoluyla yapmayı kabul etmiyordum. Kana kan gibi bir düşünce bana ters geliyordu. Ezel ne kadar kanunların bu durumlarda yeterli gelmediğini açıklamış olsa da başka bir yolu olmak zorundaydı. Eğer yeterli kanıt elde edersek, kanunlara karşı gelemezdi. Kaç insanı canından etmiş bir adam ne kadar uzun süre ayakta kalabilirdi ki?

"Güvende olmanı sağlayacağım. Burada kalacaksın Küçüğüm."

"Gitmesen olmaz mı?"

"Küçüğüm," dedi yanaklarımı kocaman elleriyle sararak. "Bunu halletmek zorundayım."

"Hemen geleceksin ama?"

"İşlerimi bitirir bitirmez geleceğim."

"Çabuk bitir işlerini," dedim ondan uzun süre ayrı kalmak istemediğim için.

"Merak etme. Sen sadece evden ayrılma."

"Bir şartım daha var."

"Neymiş o?"

"Kenan'ı da yanına alacaksın."

"Olmaz. O, seninle kalacak."

"Hayır, Ezel. Kenan, senin yanındayken içim daha rahat edecek. Ben zaten evdeyim. Herkesi zebani gibi diktin başıma. Bari onu yanına al," dedim kabul etmesini umarak. Kenan'a güveniyordu. Ben de güveniyordum. Ne pahasına olursa olsun Ezel'i koruyacağını biliyordum.

Gözlerime dalıp gittiği saniyeler içinde yumuşadığını gördüm. "Tamam," dedi sonunda pes ederek.

"Teşekkür ederim." Boynuna sarılıp yanaklarına, dudaklarına bir sürü öpücük bıraktım. Gülerek beni sıkıca sarıp kendine çekti. Saçlarımı öptükten sonra uzaklaştı.

CamScanner ile tarandı

"Şimdi izin verirsen eğer Cengiz'le buluşup ne yapacağımızı konuşmak istiyorum."

"Tamam," dedim mecburen. "Ara beni olur mu?"

"Tamam Küçüğüm."

* * *

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

Meyra'nın yanından ayrılmak zor geldi. Hele ki Kenan'ı da yanıma alarak... Öyle bir bakışı vardı ki bana, ona hayır dememin imkânı yoktu. En son isteyeceğim şey aklının bende kalması, korkuya kapılmasıydı. Yeterince şey yaşamıştı şu kısacık zamanda. Benim yüzümden... Eğer hayatına girmeseydim, her şeyden habersiz belki de daha huzurlu bir hayat sürecekti. Tabii bu faslı geçmiştik. Yanımdan ayrılmasına asla izin veremezdim. Her şeyden önce Selim'den kurtulacak, onun güvende olmasını sağlayacaktım. Sonra... Sonrasına o karar verecekti. Henüz anlatacaklarım bitmemişti. Öğrenecekleri her şeyi değiştirebilirdi. Belki de gitmek isterdi. Ona nasıl dur diyebilirdim? Yalnızca bir gün dönmesini bekleyebilirdim. Bensiz yapamadığını fark etmesini, kollarıma koşmasını dileyebilirdim.

"Sürekli irtibatta ol evdekilerle, Kenan," dedim arabadan indiğimizde. "Beş dakikada bir haber al."

"Merak etme Abi." Merak ediyordum. Selim'i buraya çekecek olmamıza rağmen, evde güvende olmasına rağmen aklım onda kalıyordu.

Terk edilmiş depoya girdiğimizde Cengiz sigarasını yere atarak, ayağının ucuyla ezdi. "Ne söyleyeceğinden emin olamayız," dedi şüpheyle yine.

CamScanner ile tarandı

"Oluruz," dedim. "Herkes önce kendi canını düşünür. Kafasına silah dayalıyken nasıl konuşması gerektiğini bilecektir."

"Selim'e gidip kafasına sıksak olmazdı sanki!" diye yakındı Cengiz. "Ne diye onun gelmesini bekleyeceğiz? Önce Yusuf şimdi de sen! Bak, evvelden de plan yaptık, ne oldu? Kaç sene kaybettik." Hâlâ o eski, deli adamdı karşımdaki. Seneler öncesini anlatırken bahsettiği yerinde duramaz hallerini, şimdi de sergilemekten çekinmiyordu. Zamanında yaptığı hataları yapmamak için çaba gösteriyor ve daha dikkatli davranıyor olsa da insanlar kolay kolay değişemezlerdi. Yusuf'u ve Meyra'yı gerektiği gibi koruyamadığını düşünmekten bir an olsun alıkoyamamıştı kendini. Ona inanıyordum. Aynı şeylerin tekrar yaşanmaması için elinden ne gelirse yapacağını biliyordum. Ona göre bunu yapmanın tek yolu Selim'i yok etmekten geçiyordu. Düşüncesine katılmadığımı söyleyemezdim. Onların yaşadıklarını yaşamamış olsam da beni bu bataklığa atan Selim'den başkası değildi. Ama umurumda olan bu değildi. Geçmiş, eskisi kadar yakmıyordu canımı. Selim'in babamı öldürmesinden bile rahatsızlık duymuyordum. O yapmasa başkası çekerdi tetiği. Canımı sıkan Meyra'ya ve ailesine yaptıklarıydı. Kötülerin arasında iyiler de kaynamıştı Selim yüzünden.

"Bu sefer tuzağa düşecek olan o. Beklemiyor olacak."

Kahkaha attı. "Sabırsızlanıyorum," dedi senelerdir intikam ateşiyle yanıp tutuştuğunu göstermekten çekinmeyerek.

"Hadi," dedim, "Arasın da bitsin bir an önce şu iş." Sonra Meyra'ma dönecektim. Onu sarıp sarmalayacak, hepsi geçti, diyecektim.

Tahir'i tuttuğumuz odaya girerken, Cengiz geride kal-

CamScanner ile tarandı

dı. Kenan, Tahir'in baygın halini görünce güldü. "Ne de güzel süslemişler iti," dedi aldığı hazla.

"Kes zevzekliği Kenan." Gerçekten de gece boyunca rahat bırakmamışlardı belli ki. Daha fazlasını hak ediyordu da neyse. Şimdilik ona ihtiyacımız vardı. "Şunu uyandırın sonra da çıkın," dedim çocuklara. Karnına yediği yumrukla öksürükler saça saça, mor ve şiş gözlerini zorlukla araladı.

"Şimdi sana söylediklerimi yapma zamanın geldi," dedim belimdeki silahı çıkarıp.

"Siktir git!" dedi ağzında toplanan kanı tükürürken.

Meyra aklıma düştü bir kez daha. Her şey onun içindi, bizim için... Tetiği çekip bacağına sıkarken, yakın mesafeden yediği kurşunla etinin dağılışını izledim. Çığlığının kulaklarımı delip geçmesini umursamadım. Duygularıma yer veremezdim. Şimdi değil.

"Seni adi, piç kurusu!"

"Bir kurşun daha yemek istemiyorsan kes sesini. Şimdi Selim'i arayacak ve sana söyleyeceğim yere gelmesini isteyeceksin. Sakın ama sakın ağzından bir şey kaçırdığını duymayayım Tahir, yoksa bir sonraki kurşunu kafana yersin."

"Siktir oradan! Yusuf'tan başka leşin varmış gibi..." Bunu biliyor olmasına şaşırmamalıydım. Haklıydı, ben öldürmezdim belki ama...

"Ben yaparım Tahir, sıkma sen hiç canını." Cengiz, yaslandığı kapıdan uzaklaşarak yanımıza doğru yürürken, Tahir'in suratı gerildi. Gözlerine yerleşen korkuyu keyifle izledim.

"Selim Abi yaşadığını söylediğinde inanmamıştım."

"Hadi lan oradan! Beni görmekten korktuğunu söylemiyorsun da..."

CamScanner ile tarandı

"Elinize hiçbir şey geçmeyecek."

"Bunu beraber göreceğiz. Şimdi, eğer Ezel'in dediklerini söylemezsen başına ne geleceğini anlamışsındır." Cengiz silahını kaldırıp Tahir'in alnına dayarken, çocuklardan aldığım telefonu çıkardım. Tahir'in kaybolduğundan elbette haberi vardı. Benden şüphe etmese de Cengiz'in yaşadığını bildiği için ondan şüpheleniyor olmalıydı. Bu da ona, yarım bıraktığı işi tamamlaması için büyük bir fırsat yaratıyordu. Cengiz'in tek olduğunu düşündüğü için saldırmakta gecikmeyecekti.

"Abi acele et. Bilmen gerekenler var. Onu durdurmalısın."

* * *

CamScanner ile tarandı

O gittikten saatler sonra farkına vardım; plan yapmaya değil, planı hayata geçirmeye gittiğini. Elbette bana söylememişti. Meraktan deliye döneceğimi biliyordu. Kendini ele vermemek için aradığımda açmadığı gibi Kenan'ın beni aramasını sağlamıştı. İyiydiler. İyiydim. Bu kadar. Son konuşmamızın üzerinden bir saat geçmişti. Hâlâ iyiler miydi? İkisi de cevap vermiyordu telefonlarıma. Nasıl böyle bir sorumsuzluk yapabiliyorlardı, aklım almıyordu. Planları neydi? Tehlikeli miydi? Olmasa şaşardım. Beklemek yerine en kısa yoldan çözmenin bir yolunu bulmuştu muhakkak. Beni kanser etme pahasına da olsa bildiğini okuyordu işte.

Evin içinde bir başına döne döne bir hal olmuştum. Kapıdaki çocuklar hiçbir soruma cevap vermiyorlardı. Neredeler? Ses yok. Ne zaman dönecekler? Ses yok. Beni ona götürün. Ses yok.

Keşke Meliha Teyze yanımda olsaydı. En azından onunla konuşup korkumu yatıştırmaya çalışabilirdim.

Bekledim durdum. Bir saat daha geçti. Hava birkaç saat içerisinde kararacaktı. Bir an önce dönmezse, gecenin karanlığında bu ıssız evde beni tek başıma bırakırsa, döndüğünde ona iyi bir azar çekecektim. Dönerdi, değil mi? Polise haber vermeli miydim acaba? Ne diyecektim onla-

CamScanner ile tarandı

ra? Eşimin başı belada olabilir, sanırım birini öldürmeyi planlıyorlar, mı? Delilikti! Beni bu durumda bıraktığına pişman edecektim onu.

O anda patlama sesi duydum. Silah sesi. Aklım çıktı. Oturduğum yerden kalkıp saklanacak yer ararken, ardı ardına devam etti patlamalar. Neler oluyordu? Ezel'i aramalıydım. Telefonum neredeydi? Lanet olsun! Ne diye mutfakta bırakmıştım sanki! Kapıya vuruldu. Defalarca. Birileri resmen kapıyı kırmaya çalışıyordu. Bir silah sesi daha... Çığlıklar. Bağırışlar.

Umut, Yasin, Hasan... Diğerleri... *Lütfen Allah'ım onlara bir şey olmasın.*

"Aç kapıyı Meyra!" diye bağırdı biri. Selim miydi o? Ne yapacaktım şimdi? Yemek masasının ardından çıkmaya cesaret edemedim. Ne yapıp edip Ezel'i aramam gerekiyordu, ama mutfağa geçersem camdan görürlerdi beni. "Burada olduğunu biliyorum, küçük kız. Aç kapıyı!"

Bana bir şey olursa Ezel mahvolurdu. Bunu ona yapamazdım. Bahçeden kaçmayı başarabilir miydim? Onlar burada olmadığıma inanıp evi terk edene kadar ağaçların arkasına saklanabilirdim belki. Ama evin tek çıkışı vardı. Burada olduğumu biliyordu. Beni bulmadan gitmezdi. Tek çarem Ezel'i aramaktı.

"Ezel'in zarar görmesini istemiyorsan, aç şu kapıyı dedim sana!" Ezel... Kalbim bin bir parçaya bölündü. Ona bir şey olmuşsa...

Koşarak gidip kapıyı açtım. Bana ne olacağı umurumda bile değildi. Ezel, onun elindeyse benim güvende olmamın ne anlamı vardı ki? İki adam içeri girip kollarımı sertçe kavradı. O anda gördüm yerde yatanları. Hepsi... Hepsi dağılmıştı.

"İzin ver, bakayım onlara..." diye bağırdım. Yardım ça-

CamScanner ile tarandı

ğırmalıydık. Kan kaybediyorlardı. Midem bulandı. Tutamadığım yaşlar gözlerimden sicim gibi akarken kollarımı tutanlardan kurtulmak için çabaladım. Onlara yardım etmem lazımdı.

"Bakacağın bir şey yok, ya ölmüş ya da bayılmışlardır."

"Nasıl bu kadar cani olabilirsin? Bırak, bakayım lütfen, sonra ne istersen yaparım. En azından ambulans çağırmama izin ver." Güldü. Umurunda bile değildi.

"Bizi bekleyenler var Meyra. Ezel'in sana ihtiyacı olduğundan eminim şu an." Ezel'im. Canım. Ona bir şey olduysa biterdim ben.

"Ona ne yaptın?" dedim. Yalan söylüyor olmalıydı. Ezel güçlüydü. Kendini korumasını bilirdi. Bu adam, ona zarar veremezdi. İnanmak istemedim. Yine de, "O..." dedim hıçkırıklarım konuşmama engel olurken. "O iyi öyle değil mi?"

"Şimdilik iyi olduğunu umuyorum." Resmen benimle oyun oynuyordu.

"Beni ona götür."

"Onun için geldim de anlamadığım bir nokta var. Babanı öldüren bir adamı hâlâ nasıl sevebiliyorsun?" Pislik herif! Utanmadan bunu nasıl sorabiliyordu?

"Hepsi senin yüzünden!" diye bağırdım. "Bilmiyor muyum sanıyorsun? Beni bir daha asla kandıramazsınız, asla!" Yeniden kurtulmak için çekiştirdim kollarımı. Tuttukları yerlerin ezildiğini hissediyordum ama acı umurumda bile değildi. Sadece havaya savurabildiğim tekmeler attım. Bağırıp durdum beni bırakmaları için. Hiçbir işe yaramadı. Adam, gördüğü şeyden memnundu. Yüzünde tuhaf, sapıkça bir sırıtmayla izliyordu beni. Hastalıklıydı. Bunca zaman bu yüzünü kimsenin görmemiş olduğuna inanamıyordum. Bakışları sanki aklı burada değilmiş gibi

CamScanner ile tarandı

uzaklaşıyor, kelimeler ağzından, hayal dünyasından kopup geliyor gibi çıkıyordu.

"Gidelim," dedi Selim. Kolumu kelepçe gibi saran adamlar peşlerinden çekiştirmeye başladılar beni. Yerde uzanan adamların yanından geçerken, gözüm Yasin'e takıldı. Parmaklarının hareket ettiğini görerek heyecanımı bastırmaya çalıştım. Yaşıyor olmalıydı. Kendine gelmesini diledim. Kendine gelirse diğerlerine de yardım edebilirdi belki. Hiçbiri, hiç kimse bizim yüzümüzden, benim yüzümden ölmeyi hak etmiyordu. Selim'den hiç olmadığı kadar nefret ettim bir kez daha. Ezel'i şimdi daha iyi anlıyordum sanki. Yapılan haksızlık yenilir yutulur cinsten değildi.

"Onu aramama izin ver. İyi mi duymak istiyorum."

"Yanına gidiyoruz zaten Meyra, merak etme son kez görmene izin vereceğim." Son olmayacaktı, olamazdı. Söylediği her şeyi inkâr eden zihnim sayıklayıp duruyordu.

Yanımda iki adamla arabanın arkasına otururken, kıpırdamamam için bileklerimi bağladılar. Sanki bağlamasalar onlara zarar vermeye gücüm yetebilecekmiş gibi! Selim, koca gövdesiyle karşı koltuğa oturdu. Pis suratına bakmaya tahammül edemiyordum.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum. "Zaten her şeye sahip değil misin? Herkesi yok etmedin mi? Daha ne istiyorsun bizden?" Gülümsedi. Mide bulandırıcıydı. Tüm pisliklerini bu gülümsemenin ardına saklıyordu besbelli.

"İstediğim her şeyi elimden aldılar, benim olması gereken her şeye sahip oldular. Bir oğlum olsun istedim ama Haldun oğlunun kıymetini dahi bilmedi. Mehtap'ı istedim, çok sevdim ama Yusuf onu kandırıp benden çaldı. Sen benim kızım olabilirdin Meyra..." Ne saçmalıyordu bu

CamScanner ile tarandı

adam böyle! Anneme olan saplantısını öğrenmiştim ama bu boyutlara ulaşmış olması... Aklım almıyordu. Utanmadan sevgiden bahsediyordu. Annemi sevdiğinden!

"Sevseydin onu öldürmezdin!" Boş yere ölmüştü annem. Akıl sağlığı yerinde olmayan bu adamın hastalıklı sevgisi öldürmüştü onu. Bileklerimdeki bağlardan kurtulup var gücümle saldırmak istedim ona.

"Onu ben öldürmedim! Hepsi kendi suçuydu. Ona susmasını söyledim." Kafasını olumsuz anlamda sallıyor, sanki o ana dönmüş ve kurtulmak için çabalıyormuş gibi görünüyordu. Bu herif yüzünden kaç tane can gitmiş, kaç aile dağılmış... Kim bilir daha neler yaşanmıştı.

"Hastasın sen!" diye bağırdım kendimi tutamayarak. Suratıma yediğim tokatla başım savrularak yanımdaki adamın omzuna çarptı. Hayatımda yediğim ilk tokadın acısıyla, bağlı ellerimle yüzümü kapattım. Çenemden yanağıma doğru çıkan acı gözlerimi sulandırdı. Gözlerimi yumarak yaşları yok etmeye çalıştım. Acı önemli değildi. Ağlamamalıydım. Hayatımızı cehenneme çeviren bu adamın karşısında zayıf duramazdım. Ben, Ezel'in karısıydım! Güçlü olmak zorundaydım. Ezel gibi güçlü olmalı, son ana kadar onun için bizim için savaşmalıydım. *Ne olur iyi ol Ezel'im ne olur... Sana bir şey olursa yaşayamam ki ben...*

Ellerimi tutup yüzümden çekti. Kirli eliyle yanağıma dokunurken kusmak istedim. "Özür dilerim kızım," dedi suratını buruşturarak. Delinin tekiydi. "Özür dilerim. Ben... Ben canını bu şekilde yakmak istemedim." Az önce beni öldürmek isteyen o, değil miydi? Korkutucuydu. Delilliği gözlerini kör etmişti. Dokunuşundan kaçmak için kafamı çekmeye çalıştım.

"Nasıl olsa beni öldürmeyecek misin?"

Cevap vermedi. Kendini geri çekip kafasını yola çevir-

CamScanner ile tarandı

diğinde ben de bakışlarımı ellerime indirerek, iplerle oynamaya başladım. Onları gevşetebilsem, gerektiği zaman kurtulabilir miydim? *Ah be Ezel... Neden yanına almadın beni? O zaman ikimiz de daha güvende olmaz mıydık?*

Onu görürsem, her şeyin yoluna gireceğine olan inancım geri gelecekti, biliyordum. Ne olursa olsun bırakmazdı beni. Korurdu ikimizi.

Bomboş bir araziye girdiğimizde yaklaştığımızı anladım. Kocaman, terk edilmiş gibi görünen deponun önüne gelene kadar ilerlemeye devam ettik. Yanımdaki adamlardan seçebildiğim kadar etrafı taradığımda kimseyi göremedim. Bu iyi bir şey miydi kötü mü bilemedim. Selim, arabadan indikten sonra adamlar beni de indirdiler. Belime yaslanan sert cismin bir silah olduğunu anlamam zor olmadı. Bunu yaşamak zorunda kalmamızdan nefret ettim. Karanlığın içinde gizlenen her şeyden, bu insanlardan, tüm bu kötülüklerden, acımasızlıklardan, tatminsizliklerden nefret ettim. Ezel olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Varlığı, içime işleyen sevgisi olmasaydı nasıl ayakta kalırdım? Onunlayken güçlüydüm ben. Birlikte olduğumuz sürece; ateşe atlar, mücadele eder, zorlukların üstesinden bir şekilde gelir ve onu her zamankinden daha çok sevmeye devam edebilirdim. Onsuz bir dünyayı hayal edemeyişim saçmalık mıydı? Biraz sonra Ezel'i görecek ve her şeyi geride bırakacaktım.

"Yürü..." diye fısıldadı yanımdaki adam. Böyle sessiz konuştuğu için içeriye gizli girdiğimizi kavrayarak, çığlık atmamın ne kadar doğru olacağını düşündüm. Eğer bu Ezel'e kurulan bir tuzaksa, burada olduğumuzdan haberi olmalıydı. Ne pahasına olursa olsun, dedim kendime cesaret vermek için. Ne pahasına olursa olsun...

Binalardan birine yaklaşıp demir kapıyı açtığında ru-

CamScanner ile tarandı

tubetli hava suratımı yaladı. Tam zamanıydı. "Ezel!" diye haykırdım var gücümle. Sesim, taş duvarlara çarparak dağıldı. Suratıma yediğim bir tokatla acım daha da arttı. Başım zonkladı. Gözlerim sulandı. Eli, ağzıma kapanıp çığlıklarımı bastırırken, çok geçmeden nefesim kesildi. Kapıdan girdiğimiz gibi çıkarken, yürümüyor, Selim tarafından sürükleniyordum.

"Şimdi, işin bitti küçük kız..." Kulağıma fısıldanan sözler ve boğazıma yaslanan silahla kanım dondu. Görüşüm bulanıklaştı. Gözlerimi yumdum. Bana bir şey olursa Ezel, kahrolurdu, biliyordum. Korkum ölmek değildi. Onu bensiz, kendimi onsuz bırakmaktı. Yaşayacak şeylerimiz bitmiş olamazdı, değil mi?

"Bırak onu Selim!" Ezel'in sesini duyunca hızla açtım gözlerimi. Öfke kıvılcımları saçan gözleri, tüm yeşilliğini kaybetmiş, kara bulutlar ardına gizlenmişti. Öylesine korkutucu görünüyordu ki...

"Ezel..." dedim neredeyse fısıltıyla. Oysa içimde kopan çığlıklar kulaklarımda yankılanıyordu.

Ezel'in hemen arkasından çıkan Cengiz ve Kenan'dan sonra çevremizi onlarca adam sardı. Ezel'in arkasında duranlar diğerlerine yaklaşırken, Kenan silahını çekerek yalnızca Selim'i hedef aldı ve bir anda ortalık karıştı. Silahlar çekildi, bazıları göğüs göğse girdi birbirlerine. İki el silah sesi yankılanırken, çığlıklarıma engel olamadım. Bakışlarımı Ezel'den ayıramadım. O, iyiydi. Sapasağlam duruyordu ayakta. *Lütfen, ona bir şey olmasın Allah'ım,* lütfen.

Selim birkaç adım daha gerileyerek kendini ve dolayısıyla beni, bu kaos ortamından uzağa çekti. Birkaç dakika içinde adamların çoğu yerde yatıyordu. Gördüğüm manzara canımı yaktı. O kadar insan... Neden kendilerini ateşe atıyorlardı? Bunu neden yapıyorlardı? Aileleri var mıydı?

CamScanner ile tarandı

Onlara bir şey olsa içleri parçalanacak sevdikleri? Nefret ettim. Nefret ettiğim gibi üzüldüm. İnsanların kendilerini harcamalarına, aldıkları nefesleri değerli bulmayışlarına üzüldüm. O an, Kenan'ı gördüm. Bacağından oluk oluk akan kanla yere çöktü. Acı çekiyorsa bile yüzüne baktığımda bunu anlamam mümkün değildi. İçim çekildi. Bir elini koluna götürdüğünde hedefin o olduğunu anladım. Kenan, bunu neden yapıyordu? O kadar mı değerliydi Ezel, onun için? Bunların hiçbirini aklım almıyordu.

Biri topallayarak Selim'in yanına geçerken, ayakta kalan diğer iki kişiden biri Kenan'ın yanına çöktü. Diğeri de Ezel'in yanında durdu. Hâlâ kurtulmak için şansımız olduğuna inanmak istedim. Buradan kurtulmak ve Ezel'i de alıp bu hayatın içinden kaçıp gitmek istiyordum.

"Hadi Selim, bırak artık!" Sesindeki sabırsızlık o kadar belliydi ki, kendini zor kontrol ettiğini biliyordum. Tüm bu kargaşa arasında kılını dahi kıpırdatmamış, gözlerini sadece bir kere Kenan'a bakmak için benden ayırmıştı. Gücü, buram buram yayılıyordu etrafına.

"Bunu yapmayacağımı biliyorsun. O, benim buradan çıkış biletim."

"Her ne olursa olsun buradan çıkabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Evet, Ezel. Sevdiğin kadının gözlerinin önünde öldüğünü görmek istemeyeceğinden eminim." Sesi tüylerimi diken diken ediyordu. Duygularım had safhada, sürekli bastırmaya çalıştığım hıçkırıklarım nefesimi kesiyordu. Selim'in kollarından ne kadar kurtulmaya çalışsam da gücüm yetmiyor, boğazıma bastırdığı silah canımı yakıyordu.

"Senin kapanmayan hesabın benimle Selim, bırak kızı."

"Seni piç kurusu! Arkadaşın geberirken neredeydin ha? Korkağın tekisin, biliyorsun değil mi Cengiz? Bunca zaman saklanacak kadar korkaksın!"

CamScanner ile tarandı

"Kendimi senin önüne atmayacak kadar akıllıydım. Şimdi ne oldu Selim? Yediğin tüm boklar açığa çıktı. Şimdi ne yapacaksın?"

"Ben hiçbir şey yapmadım, hepsi kendi eseriniz."

"Mehtap'ı öldürdün!"

"Benimle gelmesi için ona şans vermiştim. Beni dinlemedi!"

"Ya Haldun? Yusuf?"

"Hepsi yaşadıklarını hak ettiler. Hiçbir zaman onlardan biri olamadım ben. Kendilerini herkesten üstün gördüler ama ben olmasam hepsi birer hiçtiler!"

"Bu söylediklerinle ancak kendini kandırırsın. Hasta beynin artık kurduğun hayallere inanmaya başlamış. Oyun bitti Selim."

Ezel'in fırtınalar kopan gözlerinden ayıramıyordum gözlerimi. Çaresizlik yoktu bakışlarında ama acı çekiyordu, görebiliyordum. Ona iyi olduğumu gösterebilmek için zorla da olsa gülümsemeye çalıştım. Şimdi yıkılma zamanı değil, birbirimize güç verme zamanıydı. Ezel'in dudakları kıpırdadı. *Seni seviyorum.* Aynı şekilde cevap vermek için gözyaşlarımla ıslanan dudaklarımı yaladım. Tuzlu tat ağzıma yayılırken, sessizce hareket etti dudaklarım. *Seni seviyorum.*

Bakışlarını üzerimden çekip Selim'e dikti. "Bu sana son uyarım. Karımı bırak, Selim."

Selim'in kulaklarımı tırmalayan kahkahasıyla sarsıldım.

"Her zaman cesaretine hayran kaldım, Ezel. Sevgili karına veda etme zamanın geldi." Silahın namlusunu boğazıma iyice bastırdı. Sanki saplayarak öldürecekmiş gibi. Olanların hiçbiri doğru gelmedi. Bu gerçekten oluyor olamazdı. Gözlerimi yumdum. Ne ona bir şey olduğunu gör-

CamScanner ile tarandı

meye dayanabilirdim ne de onun gözlerinde gördüğüm acıya...

Pansiyondan beni kucaklayıp çıkardığı günü getirdim gözlerimin önüne. Hayatının ve kalbinin kapılarını açtığı günü... İlk öpücüğümü aldığım anı düşledim. İlk sevişmemizi... Yeminlerimizi, birbirimize verdiğimiz sözleri... Bir çocuk gibi lunaparkta nasıl eğlendiğimizi hatırladım. Bana yüzmeyi öğretişini... Bisiklete binişimizi... Beceriksiz adımlarla dans edişimizi... Her bir anının üzerinde gezinmek istedim. Ya ölürsem... Keşke sıkıca sarılsaydım ona da gitmesine izin vermeseydim kollarımın arasından. Kokusunu solumak istedim. Nasıl da özlemiştim şimdiden. Keşke sarılsaydı bana şu anda. Her şey geçecek deseydi.

"Sakın Selim. Bunu sakın yapma!" Ezel'in çaresiz haykırışıyla silahın boğazımdaki baskısı azaldı. Dayanamadım araladım gözlerimi. Ezel'in elindeki silahı gördüm. Kararlı, soğuk bakışlarını... Doğru anı kolluyordu. Oysa biliyordum, onun kalbi öyle güzeldi ki... Ona fırsat verilmiş olsaydı kimsenin canını yakmazdı.

"Önce Cengiz," dedi Selim, silahını benden uzaklaştırıp Cengiz'e doğrulturken. Vücudunu tamamen arkama alıp kafasını boynuma gömdü. "Daha sonra hanginizi öldüreceğime henüz karar vermedim."

"Korkak olan sensin, Selim. Küçük bir kızın arkasına sığınıyorsun. Gerçi, sen her zaman korkak değil miydin? Biliyorsun ki azıcık yanıma yaklaşsan, seni yine tek hareketle alt edebilirim." Cengiz'in ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum. Söyledikleri Selim'i daha fazla kışkırtmaktan öteye gitmiyordu. Kötü şeyler olacaktı. Çok kötü şeyler olacaktı.

"Aynı aptallığı bir kere daha yapacak değilim, seni o gün, orada öldürmeliydim." Ardı ardına patlayan üç silah

CamScanner ile tarandı

sesiyle, kulağımın dibinde adeta çanlar çaldı. Cengiz'in yere yığıldığını gördüm. Eli karnına uzanırken, yumdum gözlerimi. Bu, gerçekleşiyor olamazdı. O, ölmeyi hak etmiyordu. Parçalara bölündüm. O anda dizlerim sertçe yere çarptı. Korku ve acıyla haykırdım. İşe yaramaz bağlı ellerimden destek almayı başaramadım, yere yığıldım. Selim de vurulmuştu. Üç patlama olmuştu. Ya Ezel... Hayır! Bu asla olamazdı. "Ezel..." diye bağırdım ama sesim çıkmadı. Kalbim, güçlü eller tarafından eziliyordu sanki. Yaşadığını, iyi olduğunu görmeye ihtiyacım vardı. Önümdeki karmaşanın arasında dolandı gözlerim. Ayağa kalkmalıydım. Onu bulmak zorundaydım. Yaralanmış ellerimi yere yaslayıp doğrulmaya çalıştım. Azıcık daha kalksam... Dizlerim acıdı. Umursamadım. Yeniden kafamı kaldırdığımda gördüm onu. Bunun bir hayal olmasından korktum. Koşarak geliyordu yanıma. Ben de kalkıp koşmak istedim kollarına.

Saniyeler içerisinde kollarındaydım. "Meyra'm..." Yaşıyordu. Yaşıyordum. Hayal olmadığından emin olmak istercesine soludum kokusunu derin derin. "Küçüğüm. Karım. Canım." Her sözünün ardından yüzümün her yerine öpücükler kondurdu. Elleri saçlarımı, yanaklarımı okşadı.

"İyisin," dedim, ona sıkıca sarılmak isteyerek. Bileklerimi uzattım. İpleri hızla çözüp yaralarımı incelerken ellerimi kurtarıp sarıldım ona. Canımdı o benim. Her şeyimdi. İyiydi.

"İyiyim Küçüğüm," dedi. "İyiyiz." Uzaklaşıp yüzünü kavradım. Eğilip öptüm dudaklarından. Bir daha asla bunu yapamayacak olduğumu düşündüğüm o anlara olan nefretimi kustum, öpücüklerimle.

"İyisin..." Bilinçsizce aynı sözü tekrarlayıp durdum öpücüklerimin arasında. Korkumu hâlâ atabilmiş değildim.

CamScanner ile tarandı

"Meyra'm..." Yaşlarımı parmaklarıyla temizlerken yerde yatan ölü bedene baktım. Selim'in gövdesinin altından sızan kanlar gri zemine yayılıyordu.

"Onu öldürdün. Bitti değil mi her şey?"

"Emin ol ben öldürmüş olmak isterdim. Sana sadece parmağının ucuyla dahi dokunmuş olduğu için onu zevkle öldürebilirdim."

"Kim?" Ezel'in bakışları karşıdaki bir noktaya kaydı. Onu takip eden gözlerim Cengiz'i buldu. Hâlâ yerde yatıyordu. Birinin onun üzerine eğildiğini gördüm. O mu öldürmüştü Selim'i? Peki, ya Cengiz? O da ölmüş müydü? Ayağa kalkmaya çalıştım. Onu unuttuğuma inanamıyordum.

"Ezel, ambulans çağıralım. Cengiz..."

"Meyra'm dur," dedi beni yerimde tutmaya çalışırken.

"Hayır, Ezel. Bırak beni. Gidelim yanına. Yardım etmeliyiz." İçten içe biliyordum Ezel'in neden beni ondan uzak tutmak istediğini. Dinlemedim onu. Dizlerimin acısını umursamadan koştum. Biliyordum, Ezel takip ediyordu beni. Yanlarına varmadan duydum Cengiz'in sesini. "Senin için ölmeyi kabul etmiştim, unuttun mu?" dedi. Yanı başında duran adam kafasını salladı. Hayır, diye fısıldadığını duydum. Bir yandan da kan gölüne dönmüş gömleğinin üzerine baskı yapıyordu. Çöktüm yeniden dizlerimin üzerine. Gücüm yetmedi.

Çok kan vardı. Çok fazla kan. "Ezel," dedim. "Çok kan var."

"Ambulans geliyor," dedi tanımadığım adam. Cevabı bana değildi. Cengiz, ağzından akan kanları umursamadan gülümsedi.

"Benim işim bitti," dedi sanki buna hazırmış gibi.

"Teşekkür ederim," dedi adam, Cengiz'in elini sımsıkı

CamScanner ile tarandı

kavradı. Cengiz konuşmadı. Uzanamadım ona. Dokunamadım. Teşekkür edemedim. Hiçbir şey yapamadım, gözlerini yumarken. Engel olamadım. Hiçbir işe yarayamadım. Öylece gitti. Yüzünde ufak bir tebessümle verdi son nefesini. O, ölmemeliydi. Hak etmemişti. Bizim yüzümüzden ölmeyi hak etmemişti. Hastalıklı bir adam yüzünden ölmeyi hak etmemişti. O... O babamla aramdaki tek bağdı. Daha bana anlatacakları vardı. Anlatamadı... Gözyaşlarım boğazımı yaktı. Boğazıma koca bir yumru oturdu. Tutamadım hıçkırıklarımı.

Ezel, beni kollarına aldı. Gözyaşlarım sel oldu sanki, durdurmayı başaramadım kendimi.

* * *

Üçüncü kurşun boşa çıkmıştı. Bunu öğrenince az da olsa rahatladım da neredeyse hiç tanımadığım bir adamın kaybının acısını uzun süre üzerimden atabileceğimi sanmıyordum. Öfkeliydim de... Herkese, her şeye... Adaletin kan dökerek sağlanmaya çalışılmasına...

İki adam ölmüştü bugün. Polislerin haberi yoktu. Burada olanlar dışında kimsenin haberi yoktu. Ambulans geldiğinde önce Kenan'la ilgilendiler. Cengiz ölmüştü. Onun için yapacak bir şey yoktu!

Ambulansla gelenlerden birinin Ezel'le konuşmasından anladığım kadarıyla, burada olanları gerçekten kimse öğrenmeyecekti. Her şey düşünülmüştü. Durumun çirkinliği canımı daha çok yaktı. Cengiz'e olanların saklı kalacak olması haksızlıktı.

"Burada gerekli tüm müdahaleyi yapamayız Ezel," dedi içlerinden biri. Kenan'ı gösterdi. "Kolundakini hallettim ama bacağındakini burada çıkarmam imkânsız."

"Gerekeni yapın," dedi Ezel. O tanımadığım adam yar-

CamScanner ile tarandı

dım etti Cengiz'in cansız bedeninin kaldırılmasına. Uzun uzun baktı arkasından. Gözlerini sildiğini gördüm. Kimdi o adam? Düşünmeye bile mecal bulamadım kendimde. Ambulans uzaklaştı. Morga gidecekti. Sonra onun için cenaze düzenleyecektik. Yeniden doldu gözlerim. Bu yaşlar yalnızca Cengiz'e değildi, biliyordum. Ezel'i neredeyse kaybedecek olmama yanıyordu içim. Annemin çektiklerine, babamın yaşadığı haksızlıklara, Kenan'a...

Elimi tuttu Ezel. Gözlerime bakıp sessiz özürler diledi. Hayatta olmamızın sevincini yaşamakta zorlanıyorduk. Ne kadar süre orada kaldığımızdan emin değilim. Olanların ağırlığıyla Ezel'den destek alarak zorlukla duruyordum ayakta. Geriye kalan yaralılara yardım etmek için başka bir araç geldi. Ezel, Selim'in adamlarını serbest bıraktı. Onlar da piyondan başka bir şey değillerdi. Selim, yüzünden dağılan onca hayat...

Tabii bu sırada, evde olanları da Ezel'e anlatmış, orada olanlar için de yardım göndermesini istemiştim. Gözlerindeki öfke bir türlü dinmemişti. Onun da dayanmakta güçlük çektiğini görebiliyordum.

Bir de o adam vardı hâlâ yanımızda duran. Ara sıra kafasını kaldırıp tuhaf tuhaf bakıyordu yüzüme. Anlayamıyordum. Ezel'e sorduğumda, sonra, demişti.

"Eve gidelim mi?" diye sordum yaslandığım duvardan kendimi zorlukla ayırırken.

"Bizim evimize daha sonra döneceğiz Küçüğüm, ama evet, gidiyoruz artık. Özür dilerim," dedi yeniden. Elimi uzatıp kısa sakallarının üzerinde gezdirdim parmaklarımı.

"Yapılması gerekeni yaptın Ezel, bunun için özür dileme."

"Ne dersen de, bunları sana yaşatmış olmaktan nefret ediyorum."

CamScanner ile tarandı

"Hâlâ yanındayım öyle değil mi? Bence önemli olan bu."

"Annene ne kadar çok benziyorsun." İlk defa konuşmuştu yanımıza geldiğinden beri. O da Cengiz gibi tanıyor muydu yoksa annemi? Kimdi ki?

"Siz de tanıyordunuz demek... Bu karmaşada tanışamadık," dedim. "Meyra ben." Az önce Selim'i öldüren adama elimi uzattığıma inanamıyordum. Cengiz'in arkadaşı olduğu için bir de Ezel yanımızda durmasına ses etmediği için kötü biri olamazdı, değil mi? Belki, o da zorla çekilmişti bu hayatın içine.

"Ben..." Duraksadı. Uzattığım elimi sıkmadı. Şaşırdım. "Tanışma faslını eve bıraksak iyi olacak sanırım," diyerek arabaya doğru yürüdü.

"Ne oldu şimdi?"

"Yok bir şey canım, eve gidelim konuşuruz."

Yol boyunca sessizlik hâkimdi arabaya. Başım ağrıdığı için bundan şikâyetçi değildim. Herkesin morali bozuktu. Canımız yanıyordu. Ezel'in gözlerinde bile bunu görebiliyordum. Kendini suçluyordu. Her zaman olduğu gibi... Onca şeyin ağırlığını taşımış kalbine bir yük daha almaktan çekinmiyordu.

Onu diriltip diriltip defalarca kez öldürmeliyim, demişti Ezel, Cengiz'in başından beni ayırırken. Bir de çenemi görmüştü tabii... Etrafında zarar görmüş bunca insan varken, öfkesini dindirmeyi başaramıyordu. Haklıydı. Ben bile yapamıyordum. Değer miydi? Ne içindi? Aynı şeyleri düşünüp duruyordum saatlerdir.

Ezel, arabadan indikten sonra sarıldı bana. Sanki bir adım öteye gitmek istemiyormuş gibiydi. O, hayatta olduğu için şükrettim. Hayatta olduğumuz için... Cengiz'in ölümünü bile kaldırmakta zorlanırken, Ezel'e... Hayır,

CamScanner ile tarandı

bunu artık düşünmeyecektim. Yeterince yanmıştı canım. Buradaydık. Yan yanaydık. Önemli olan tek şey, buydu.

Eve girdiğimizde yabancı adam tekli koltuğa otururken ben büyük kanepeye uzandım. Yanımızda tanımadığımız birilerinin olması umurumda değildi. Ezel, birilerini arayıp evdekilerin durumunu öğrendi. Biri komada, dedi telefonu kapatırken. İsim vermedi. Hatırladıklarımı saydım.

"İyiler, Meyra'm. Yeter, üzme kendini," dedi. Yanıma otururken, başımı kucağına koydu. "Dinlen biraz." İster istemez kapandı gözlerim. Karanlık, göğsümü sıkıştırdı ama yine de yenik düştüm uykuya. Ezel'in sesini dinledim. Saçlarımdaki dokunuşlarının tadını çıkardım. Az da olsa rahatladım.

* * *

Kendime geldiğimde her yerim ağrıyordu. Kalbimde hâlâ kaybın ağırlığı vardı ama daha iyiydim. İyi olmak zorundaymışım gibi hissediyordum. Bu günleri atlatmak için daha güçlü olmak zorundaydım.

Ezel, başımın altına bir yastık koyup kalkmıştı. Yerimde doğrulurken, camın kenarından yürüyüp yeniden yanıma oturdu.

"Biraz daha iyi misin?"

"Evet. Su getirir misin?"

"Hemen," dedi kalkarken. Yabancı adam karşımda oturmuş beni izliyordu. Neden sürekli bana bakarken buluyordum onu? Ayıp olmasın diye, "Bir şey içer misiniz?" diye sordum.

"Zahmet olmazsa sert bir şey iyi olur."

Ezel, kafasını sallayıp çıktı salondan. Bu ev de mi onundu? Hâlâ bilmediğim ne kadar çok şey vardı. Yorulmuştum. Kaş'a gitmek istiyordum. Orası herkesten, her şey-

CamScanner ile tarandı

den uzaktı. Sakindi. Huzur veriyordu insana. Buradan, bu şehirden uzaklaşmaya ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Ezel, elinde bir bardak su ve cam bardakta kehribar rengi bir içkiyle geldi. "Sanırım ben de bir içkiye hayır demem," dedim. Sonra söylediğim şeye şaşırdım, kendi kendime güldüm. Bunu istediğime inanamıyordum, ama şu anda alkolün vereceği dinginliğe ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Ezel de, adam da güldüler.

"Sen suyunu iç, bakalım senin için ne ayarlayabilirim," diyerek yeniden içeri geçip elinde bardakla geri döndü.

"Neden rengi açık?" diye sordum merak ederek.

"Biraz hafiflemesini sağladım diyelim."

"Ne bu?"

"Viski." Yarısını içtiğim suyu bırakarak viski bardağına uzandım. Kokusu sert olsa da aldığım yudumla tadı hoşuma gitti. Ta ki yutana kadar! Boğazımdan mideme kadar inen yangınla rakı içtiğimde olduğu gibi öksürük krizine girdim.

"Bu mu hafifletilmiş hali!"

"Kesinlikle annene benziyorsun," dedi adam gülerken.

"Bunu söyleyip duruyorsunuz ama sanırım bu sadece görünüşümle alakalı değil."

"Hayır, değil," dedikten sonra Ezel'e baktı. Neyin onayını aldığını anlamadım. Yeni bir şeyler öğreneceğimi fark ettim o an.

"Sana daha sonra anlatmam gereken bir şey daha olduğunu söylemiştim ya Küçüğüm... Bunun, bu şekilde olmasını planlamamıştım aslında."

"Bu şekilde derken?" Gözleri yine adama kaydı. Kimdi bu adam? Adı neydi?

"En iyisi kaldığım yerden devam etmek."

CamScanner ile tarandı

"Bunu ben yapsam daha doğru olur," dedi yabancı adam.

"Tamam." Ezel, iç çekerek arkasına yaslandı. Bu kadar şeyin üstüne neler olduğunu anlamaya çalışmak başımın yeniden ağrımasına neden oluyordu. Yine de öğrenmem gereken şey neymiş, merak ediyor, bir an önce duymak istiyordum.

* * *

Tüm bu olanlara inanmak o kadar zor ki. Biri çıkıp dese ki delisin sen, aklın uyduruyor tüm bunları, hak verebilirdim. Son bir saattir kendimi odaya kapamış, yatağa uzanmış, duyduklarımı sindirmeye çalışıyordum. Sürekli ama sürekli söylediklerini tekrar ediyor, yanlış duymuş olma ihtimalimi değerlendiriyordum. Elbette bu mümkün değildi. Yanlış duymuş olamazdım.

O anda bana ne olmuştu, bilmiyordum. Koşup boynuna atlamam gerekirdi belki de. Filmlerde öyle olmaz mıydı? Mutlu bir an değil miydi bu? Yapamamıştım. Onca senenin yokluğunu taşırken, ne kalbim ne aklım kabul etmemişti varlığını. İster istemez sorguluyordum gerçekliğini. Ya bu da bir yalansa, diye düşünmeden edemiyordum. Ama değildi. Neden onca sene çıkıp gelemediğini açıklamıştı. Vurulduktan sonra dört sene boyunca ayağa kalkamadığını... Ayağa kalktıktan sonra da uzun süre tedavi görmeye devam ettiğini... Kalçasına platin takmışlar. İlk başta dikkat etmemiştim ama az da olsa topallıyordu yürürken. O günden sonra ölü sayıldığı için varını, yoğunu kaybetmiş. Diyememiş tabii ben buradayım, yaşıyorum diye. Cengiz'in elinde ne varsa onunla yetinmişler bir süre. Hatta Cengiz çalışmak zorunda bile kalmış. Bizim için yaptıklarından sonra nasıl öderdik hakkını. Şim-

CamScanner ile tarandı

di, daha çok yanıyordu canım. Bana, babamı vermişti o. Teşekkür bile edememiştim. Cennet ve cehennem varsa Selim'in cayır cayır yanmasını diliyordum. Yanlıştı belki bu düşüncem ama kendime engel olamıyordum. Bize çektirdiği bütün acıları çeksin istiyordum.

Bu sefer hata yapma lüksüm yoktu, demişti babam, durumu açıklamaya devam ederken. *Seni kaybetmeyi* göze alamazdım. Ezel'i öğrenmişler, korkmuşlar o zaman da. Yine Selim'in planlarının içine sıkıştıklarını sanmışlar. Hak vermeden edemiyordum. Kendimi onun yerine koyduğum zaman, aynısını ben de yapardım, demekten alıkoyamıyordum kendimi. Bir de annemin son sözü vardı işin içinde. Benden uzak durmasını istemişti. Bu sözlerin, onun canını hâlâ yaktığını görebilmiştim kara gözlerinde.

O veya bu şekilde geçip gitmişti onca sene. Gözlerimi kapatıp düşündüğüm zaman aklıma geldi de... Çocukken beni kollarından aldıklarını gördüğüm rüyadaki adam o muydu? Sarılsam hatırlar mıydım o kolların ona ait olup olmadığını? Belki kokusunu hatırlardım. Bilmiyordum. Sahi ya, yalnızlıkla geçen yıllarımızın üstesinden gelebilir miydik konuşarak?

Babam. Yaşıyordu.

Defalarca ama defalarca gerçeklere ulaştığımızı sandıktan sonra aklım almıyordu anlatılanları. Şu an aynı evin içindeydik. Salonda, yalnızca birkaç adım ötemde. Ona sormak istediğim onlarca şey vardı da dilim varmamıştı işte. Sessizce kabullenip ayrılmıştım yanlarından. Uzun zaman sonra ilk defa yalnız kalmak istedim. Biliyordum, çok zaman geçmeden gelecekti Ezel yanıma. Sokulup saçlarımı okşayacaktı. Ben yine huzur bulacaktım da... Çıkaramıyordum babamı aklımdan. Sadece bir an için yanlarından ayrılmadan hemen önce sarılmak istedim aslında

CamScanner ile tarandı

ona. Nasıl olurdu baba, kız kucaklaşması? Güvende mi hissettirirdi? Huzurlu? Mutlu? Onunla ne paylaşacağımı bile bilmiyordum ki. Ne konuşurdu bir kız, babasıyla? Ne yaparlardı?

Kendime itiraf etmekte zorlandığım, onun yine gidebilecek olmasıydı. Ya giderse? Ben kendimi bırakır da ona sarılırsam... Sonra o yine beni terk ederse? İşte, bu yüzden yapamamıştım.

Kapının açıldığını duydum. Kıpırdamadım. Ezel, üzerindekileri çıkardı. Sonra yanıma geldi. Kolunu belime sarıp beni iyice kendine çekti. Yüzünü boynuma yaslayıp derin derin soludu kokumu.

"İstediğin kadar zamanın var Küçüğüm." Kafamı sallayarak kendimi ona daha çok ittim. İyi hissetmemi sağlayan tek şey, onun yanımdaki varlığıydı. "Düşünmeyi sonraya bırakmayı dene ve güzel bir uyku çek."

"Seni seviyorum," dedim, kafamı ona doğru çevirip gözlerine bakarken. "Seni her şeyden çok seviyorum, Ezel. Bu iki kelimeye sığdıramayacağım kadar çok..." Dudaklarımı öptü. Sonra yanaklarımı, burnumu, çenemi, boynumu...

"Ölesiye korktum seni kaybetmekten," diye fısıldadı kulağıma. "Az da olsa zarar görmenden... Senin canın biraz olsun yansa, benim içim sızlar Küçüğüm. Seni seviyorum."

* * *

"Ezel..." dedim gözlerimi açar açmaz aklıma gelen soruyla. Gün daha yeni doğuyordu ve ben ancak birkaç saat uyumayı başarabilmiştim.

"Söyle Küçüğüm."

"Merak ediyordum da... "

CamScanner ile tarandı

"Evet?"

"Tahir'e ne oldu?" Anında kararan bakışlarından durumunun kötü olduğunu anladım. Birçok şey onun başının altından çıkmışken bunun yanına kâr kalacağını düşünmüyordum elbette.

"Öldü," dedi Ezel soğukkanlılıkla. Sormadım kim öldürdü diye. Bunun sebebi vereceği cevaptan korkuyor olmam değildi. Ezel'in bunu yapmadığından emindim ama yapmış olsa da onu yargılayamayacak kadar çok şey öğrenmiştim. "Cengiz öldürdü," dedi hemen ardından. Bizim için yaptıklarının gerçekten haddi hesabı yoktu.

"Fark etmez," derken ben, Ezel'in gözleri irileşti. Beklemediği cevabıma verdiği tepkiye gülümsedim. "Hepsi geride kaldı. Bunları düşünmek istemiyorum artık. Sadece merak ettiğim için sordum, bundan sonrasını düşündüğüm için."

"Merak etme Küçüğüm, kimse ama kimse zarar veremez bundan sonra ne sana ne de sevdiklerimize. Ben, üz..." Elimi dudaklarına götürerek engel oldum söyleyeceklerine. Artık benden özür dilemesini ya da üzgün olduğunu söylemesini istemiyordum. Elbette üzgündü, benim gibi... Babam gibi...

Sabahın erken saatlerinde Kenan hastaneden döndüğünde içim rahatladı. Onun evde, çevremizde olmasına o kadar alışkındım ki sarılı kolu ve bacağıyla gülerek içeri girdiğinde gülümsedim.

"Ne diye inat ediyorsun Kenan!" diye bağırdı Ezel... Kenan sağlam kolu yerine sarılı koluyla anahtarı masaya bırakamıyormuş gibi yaparken, niyeti hepimizi biraz güldürmekti belli ki.

"İyiyim Abi ben, bu kadar ilgi gösterirsen sonunda şımaracağım bak." Onu daha önce bu kadar rahat görme-

CamScanner ile tarandı

miştim sanırım. Ağrıları olduğu belli olmasına rağmen yüzü gülüyor sanki dün hiçbir şey yaşanmamış gibi davranabiliyordu. Bunu bilerek yaptığını biliyordum. Cengiz'in yokluğu kara bir bulut gibi çökmüştü üzerimize. O da bu bulutları dağıtmak için çabalıyordu. Yarın cenazesi kalkacaktı. Kenan, ne yaparsa yapsın, unutmak ya da düşünmemek pek mümkün olmuyordu.

İstemsizce kafamı kaldırıp babama bakınca bir kez daha gözlerimiz buluştu ve bir kez daha ne yapacağımızı bilemeden kaçırdık gözlerimizi birbirimizden. Suçüstü yakalanmışım gibi hissettiğimden kızarıyordum bir de.

"Sen bir iyileş, ben biliyorum sana yapacaklarımı."

"Kapıdakiler..." dedim bir anda aklıma gelince. Onları nasıl olup da unutmuştum! Ezel'in yüz hatları gerildi. Anladım ki sonuç iyi değildi. "Öldüler mi?" diye sordum sesimin titrek çıkmasına engel olamadan. Bu kadarını da gerçekten kaldıramazdım!

"Yalnızca biri." Komada olan çocuk... Bir kayıp daha... Ezel, bilerek ismini söylemedi bana. Aklımdaki siluetini gerçek kılmak istemediği içindi. Şikâyet edemezdim. Daha fazlasına ihtiyacım yoktu. Diğerleri iyiydi. Bunun, içimi rahatlatmasına izin verdim.

"Daha fazla sıkma canını Yenge, hepsi geride kaldı." Bana destek olmaya çalışması çok güzeldi. Ona minnettar bir gülümseme yolladım. Bu sırada babam, buruk bir gülümsemeyle bakıyordu bana. Neden öyle bakıyordu ki?

"Bize çok benziyorsunuz," dedi sanki bakışlarımdan sorumu anlamış gibi. "Yani... Cengiz, Mehtap ve bana." Annemin adını duydukça içimi kaplayan hüzün, boğazıma bir yumruk gibi oturdu. Yetmezmiş gibi bir de Cengiz...

"Cengiz Bey bana söz vermişti. Annemin fotoğrafını getirecekti."

CamScanner ile tarandı

"Sadece adıyla hitap etsen daha çok hoşuna giderdi," dedi sesindeki acıyı saklayamadan. Gözlerimin dolmasına engel olamadım. Hızla sildim, düşmek üzere olan yaşı. "Ben gösterebilirim." Elini cebine götürüp cüzdanını çıkardı. İçinden katlanmış, zamanla sararıp kenarları yıpranmış bir fotoğraf çıkardı. Ona doğru uzanan elim, titriyordu. Katlanan fotoğrafı zorlukla açarken, kendimi görmeyi beklemiyordum. Kendim derken... Öylesine çok benziyorduk ki... Siyah beyazdı fotoğraf. Babamla sarılmışlardı. Fotoğrafı çeken kişiye, yüzlerinde kocaman gülümsemeleriyle bakıyorlardı. Saçlarımın aynı annem gibi olduğu o kadar belliydi ki... Babamın omzuna dağılmışlardı. Gözlerindeki aşk ve mutluluk elimdeki bu kâğıt parçasından dışarı taşacak kadar belirgindi. İkisinin de birleşen elleri annemin karnında...

Fotoğrafın ortasına düşen bir damlayla elim gözlerime gitti. Hiçbir zaman onlarla böyle bir fotoğrafım olamayacaktı. Hem annem hem babamla...

"Orada annenin karnındasın." Kulağıma ulaşan kelimelerle yaşlar durmadan akmaya devam etti sessizce. Annemin gözlerinden alamıyordum gözlerimi. Ne uğruna ölmüştü? Koca bir hiç!

"Gerçekten ona çok benziyorum." Sessiz bir hıçkırığın arasından döküldü kelimelerim.

"Sadece görünüşünle değil." Kafamı kaldırdığımda Ezel'in Kenan'ı kaldırmaya çalıştığını gördüm. Gitmeden önce omzumu sıvazladı, güç vermek ister gibi. Bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Sanırım o da ben de ne söylememiz gerektiğini bilmiyorduk. Parmağımı annemin yüzünde gezdirip duruyordum. "Seni gördükten sonra onu kaybetmediğimi anladım. Sanki seninle yaşıyor gibi. Sanki sende

CamScanner ile tarandı

hayat bulmuş gibi." Gülümsedi. "Eminim sesin de onun kadar güzeldir."

"Sanmıyorum," diye mırıldandım, arabada şarkı söylediğimi hatırlarken. Daha önce bunu hiç yapmamıştım.

"Üzgünüm Meyra. Yokluğumun affı olamaz."

"Kaybedilen zamanı geri alamayacağımız kesin."

"Onu kaybettikten sonra ne yapacağımı bilemedim. Senin için döndüm ama..." diye açıklamaya başladı yeniden.

"Biliyorum," dedim, sözünü keserek. Dün gereken her şeyi söylemişti. Selim'in oyununa gelmişti. Bunun için Ezel'e kızamadığım gibi ona da kızamazdım. Ben öldüğünü zannederken, o hayatta kalmak için mücadele vermiş senelerce ve doğru anın gelmesini beklemiş.

"Her şeyin sebebi, benim en başında Selim'e karşı gözlerimi kapamış olmamdı."

"Bence artık geçmişi orada bırakmalıyız." Bu söylediğimde ciddiydim. Neyin nasıl olduğu umurumda değildi ki zaten her şeyi biliyordum artık. Ne geçmişi değiştirebilirdik ne de o günleri konuşarak bugüne şekil verebilirdik. Birçok kişi hatalı davranmış, yanlış adımlar atmıştı. Ben ise bunca şeyden uzakta kalmıştım. Kendilerince beni korumak istemişlerdi. Şimdi, kalkıp da hiç kimseyi sorgulayamazdım. Kendi isteğimle uzak kalmayı seçmemiştim belki ama bu neyi değiştirirdi. Onların yerinde olsam ne tercih yapacağımı kim bilebilirdi?

"Sana layık bir baba değilim, Meyra. Mehtap'a layık bir koca olamadığım gibi. Ellerim kirli, ruhum yaralı... Ve sana verebileceğim sevgimden başka sahip olduğum hiçbir şey yok. Şimdi de Selim'i..."

"Yapman gerekeni yaptın, beni ve Ezel'i kurtardın," dedim. Onca sene sonra sırf bizim için birini öldürmüş olması, onu kötü biri yapmazdı değil mi? "Bunun için sana

CamScanner ile tarandı

teşekkür etmeliyim." Yaşananları geride bırakacaktım da bugün ne yapacağımı bilmiyordum. Buruk bir tebessümle, "Bir babanın kızı nasıl olunuyor, bilmiyorum," dedim. Kara gözlerini ıslatan yaşlardan hoşlanmamıştım. Ezel'i kaybetsem neler hissedebileceğimi az çok bildiğim için onun acısını hayal dahi edemezdim. Artık hiçbirimizin acı çekmesini istemiyordum. Gülmenin, mutlu olmanın ve geriye kalan günlerimizin kıymetini bilerek yaşamanın zamanı gelmişti.

"Ben de nasıl baba olacağımı bilmiyorum. Sanırım damadın kulağını çekmekten başlamalıyım, seni asla üzmemesi gerektiğini anlaması için." Kıkırtıma engel olamazken eli uzandı elime. Koyu teni beyazlığımla tezat, sıcacık bir şekilde kavradı elimi. O ayağa kalkarken ben de peşinden ayaklandım. O nasıl bir sarılmaydı öyle... İliklerime işleyen, boğazımı düğümleyen... Yaşlarımı durduramadığım, her yanımı saran sıcaklıkla göğsümün sıkıştığı... Sanki hep ordaymış da bir temas bekliyormuş gibi saklı kalmış... Tanıdıktı bu kucak. Seneler önce beni saran aynı kollardaydım yine. Emindim bundan. Ben değil; ruhum, belki de tenim tanımıştı onun varlığını. Kokusunu çektim içime. Hatırlayamadığıma üzüldüm. Öyle güzeldi ki... İçim sızladı. Nasıl da güçlüydü beni saran kollar... Onca sene bunu tadamadığıma yandım.

"Kızım. Aşkımın canı. Canım." Baba, dedim içimden... Boğazımdaki o yumru engel oldu sesimin çıkmasına. On dokuz sene kayboldu sanki kolları arasında. Kolaylıkla alışabilirdim varlığına. Gitmesin, dedim içimden. *Ne olur gitmesin Allah'ım.*

"Kıskanıyorum sanırım," diyen Ezel'in sesiyle ayrıldık birbirimizden. Islak gözlerimize inat boğuk ama içinde hâlâ hüzün saklı kahkahalar döküldü dudaklarımızdan.

CamScanner ile tarandı

Her şeye rağmen, hayatta kalanlar olarak birbirimize sahiptik. Zaman ve sevgimizle yaralarımızı saracak bundan sonrası için umut besleyecektik.

"Gel buraya," dedim babamdan ayırdığım kollarımı ona açarken. Yanıma gelip sıkıca sardı beni her zaman olduğu gibi. Geri çekilirken dudaklarıma sokuldu. Öyle bir öptü ki...

Babam gürültüyle öksürdü. "Burada bir baba var, unuttunuz sanırım..." Ben utanıp kafamı gömerken bu sefer Ezel gülüyordu, tabii hemen ardından babam...

* * *

Bir sene sonra...

CamScanner ile tarandı

Otelden çıkıp eve dönmek için arabaya binerken hiç olmadığım kadar heyecanlıydım. Bugün bana açılmasını bekliyordum artık. Hiçbir şey saklamayı beceremeyen sevgilim, böyle bir şeyi benden gizleyebileceğini nasıl düşünmüştü, anlayamıyordum. O kadar komikti ki...

Bir haftadır, her sabah tuvalete koşuyor, kustuktan sonra kızarmış yanaklarıyla yanıma yatıp, Kaş'ın baharı çarpıyormuş. Islak saçla gezmesem iyi olacak, diyordu. Buna gerçekten inanmamı mı bekliyordu? Her seferinde gülmemek için zor tutuyordum kendimi. İki aydır regl olmuyordu. Bunu bilmemem ya da farkında olmamam imkânsızdı. Sormamıştım yine de. Kendisi söyleyene kadar beklemek istemiştim.

Sanırım ilk başlarda o da bilmiyordu hamile olduğunu. Normalden uzun süre uyumaya, sevdiği yemeklerden hoşlanmamaya başladığında ben, durumun farkına varmıştım. Ama o gerçekten buna inanıyormuş gibi hava değişikliğini bahane ediyor, tavuğun bozuk olabileceğini söylüyordu. Nasıl bu kadar saf olabildiğini, aklım hayalim almıyordu.

Bugün söyleyecekti ama. Biliyordum. Sabah evden çıkmadan kaçta döneceğimi sormuştu. Kaş'a taşınıp da oteli aldığımdan beri, hiçbir zaman bunu sorduğunu duyma-

CamScanner ile tarandı

mıştım. Burada huzurluydu. Korkmuyordu. Artık ben de korkmuyordum. Ona hayalini kurduğum hayatı vermek için taşınmıştık buraya. Her şeyden, herkesten uzağa... Akşam hamilelik müjdesi vereceğini adım gibi bilmeme rağmen, heyecanlanıyordum. Neredeyse iki aydır içimde tuta tuta patlayacak hale gelmiştim. Sevincimi onunla paylaşmak için sabırsızlanıyordum.

Evin önüne arabayı park edip heyecanla kapıya yürürken, verandada sabırsız adımlar attığını gördüm. Nasıl da güzel görünüyordu... Bembeyaz teni yanmıştı birkaç ayda. Mavi gözleri daha bir açığa çıkmıştı. Saçları iyice açılmış, kaşları bile neredeyse beyaza bulanmıştı. Nefesimi kesiyordu ona her bakışımda.

"Küçüğüm..." dedim, merdivenleri çıkıp sarılması için kollarımı açarken. Beyaz elbisesinin etekleri uçuşarak döndü bana doğru. İçimi aydınlatan gülümsemesi yerleşti dudaklarına.

"Hoş geldin, canım," diyerek, kollarımın arasına girip dudaklarıma ufak ama beni hızla etkisi altına alan bir öpücük bıraktı. Şimdiden daha fazlasını isteyen bedenim geriliyor, kanım ona olan arzumla kaynıyordu. Benim kadınım. Küçüğüm. Çocuğumuza hamileydi. Bundan daha güzel bir hediye verebilir miydi bana? O kadar kutsaldı ki...

"Çok güzel olmuşsun," dedim elbisenin askılarını düzeltirken. Göğüsleri büyümeye başlamıştı. Yalnızca buna bakarak bile anlayabilirdim ondaki değişikliği. Onu, vücudunu, kendimden daha iyi tanıyordum. Bunu nasıl akıl edemiyordu?

"Teşekkür ederim. Hadi gel," dedi sabırsızlıkla elimden tutup verandaya hazırladığı masaya götürürken beni. Şaşırmış gibi davran, dedim kendime. Onu üzmemeliy-

CamScanner ile tarandı

dim. Son günlerde zaten yeterince hassastı. Böyle bir haberi benimle paylaşırken, onu mutlu edecek şekilde davranmalıydım.

Birkaç çeşit zeytinyağlı duruyordu masanın üstünde. Tabaklarımızın yanına şarap kadehleri yerleştirilmişti ama o çoktan kendisine vişne suyunu çıkarmıştı bile. Bunun bile benim için büyük bir ipucu olduğunu göremiyor muydu? Bir de kutu vardı tabağımın yanında. İçinde ne olduğunu deli gibi merak ettim. Bir not yazıyordu belki. Büyük haberi böyle mi verecekti? Sabırsızlandım. Bir an önce söyleseydi de sımsıkı sarsaydım onu. Beni ne kadar mutlu ettiğini söyleseydim.

"Bunlar ne için?"

"Bekle, yemekleri servis edeyim ondan sonra söyleyeceğim," dedi, tabakları eline alıp mutfağa yürürken. Masadaki kutuyu merak ederek elimi uzatmıştım ki, "Ben gelmeden kutuya dokunma," diye seslendi içeriden. İşte, şimdi daha çok meraklanmıştım. Kesin bu kutudaydı alacağım en güzel haber.

Dolu tabaklarla döndükten sonra, "Hadi otur," dedi. Tirbuşonu uzattı. "Açmayı becerebileceğimi sanmıyorum."

"Beni meraklandırıyorsun Küçüğüm." Şarabı açıp kendi kadehimi doldururken, "Sen istemiyor musun?" diye sordum bilerek.

"Meyve suyu istiyorum."

"O zaman ben de sana eşlik edebilirim."

"Hayır, gerek yok. Lütfen sen şarabını iç." Gülümsedim ama daha çok kahkaha atmak geliyordu içimden. O meyve suyundan ben şarabımdan bir yudum aldıktan sonra "Hadi, başlasana yemeğe," dedi sabırsızlığını iyice belli ederek. Yemeği boğazıma tıkmamı beklerken, nasıl

CamScanner ile tarandı

bilmiyormuş gibi davranmaya devam edebilirdim? Hem her şeyi çok önce anladığımı söylediğimde kızacaktı bana. En iyisi uzatmamaktı.

"Merakım gitmeden yemek yiyebileceğimi sanmıyorum Küçüğüm." Yanakları pembenin tatlı bir tonunu alırken, eline almış olduğu çatalı bıraktı. Dudaklarını kemirmekten kanatacaktı yakında. *Hadi, Küçüğüm. Söyle de sen de kurtul ben de kurtulayım.* "Meyra?" dedim, teşvik etmek isteyerek. Bir an önce söylesin, söylesin ki onu alıp odamıza çıkarayım. Çocuğumuzu taşıyan bedenine saatlerce tapınayım. Onu ne kadar çok sevdiğimi tenine işleyeyim...

Birkaç saniye daha boş boş kutuya bakmaya devam etti. Sonunda, "Kutuyu aç istersen," dedi. Hiç vakit kaybetmeden kurdeleyi çözdüm. Parlak hediye paketini hiç de kibar olmayacak bir şekilde yırttıktan sonra kaldırdım kutuyu. İki çift patik duruyordu içinde, biri mavi biri pembe. O kadar miniklerdi ki... Gerçekten doğduklarında ayaklarının bu kadar minik olacağını hayal etmekte zorlandım. Küçüğüm, canım... Olabilecek en güzel şekilde yapmıştı büyük itirafını.

"Ezel..." Titreyen sesiyle kendime gelip kafamı kaldırdığımda dolu gözleriyle karşılaştım. Alt dudağı dişlerinin kıskacında kalmış, ellerini nereye koyacağını bilemiyormuş gibi birbirine sürtüyordu. "Sevinmedin," diyerek gözyaşlarına boğuldu bir anda. Masadan kalkıp hızla yanına gittim. Kolundan tuttuğum gibi çektim kucağıma. Patikler o kadar büyüleyici gelmişti ki gözüme, ona cevap vermekte gecikmiştim. İçimde birikip büyüyen sevinçle sarıldım sonunda sıkıca. Yüzünü avuçlarım arasına alıp ısırdığı dudaklarını dudaklarımın arasına aldım. Öptüm defalarca. Güzel gözlerini, minik burnunu, yaşlarla ıslanan yanaklarını... Kokusunu içime çeke çeke öptüm yü-

CamScanner ile tarandı

zündeki her noktayı. "Meyra'm..." dedim, öpücüklerimin arasından. "Güzel karım... İlkim, sevdiğim... Beni bundan daha çok mutlu edemezdin!"

"Sahi mi?" derken yüzünü saran ellerimin üzerine koydu ellerini.

"Sahi," dedim, eğilip bir daha öperken. Tutamıyordum kendimi. "Haykırmak geliyor içimden Meyra. Tüm dünyaya duyurmak istiyorum beni nasıl mutlu ettiğini." Günlerdir o uyurken yaptığım gibi, bir elimi karnına götürdüğümde içim içime sığmıyordu. O basit bir sarılma sanıyordu belki ama ben çocuğumuzun varlığını hissetmek için uğraşıyordum. Onu karnından öpmek istiyordum bazen. Zorlukla tutuyordum kendimi. Şimdi, söylemişti. Doya doya yaşayabilirdim sevincimi. Gözlerim doldu. Kalbim mutluluktan öyle bir sıkıştı ki, içime sığmaz oldu.

Hamile olduğunu anladığım andan beri, baba olmayı nasıl başarabileceğimi düşünüp duruyordum. Bunu hak edip etmediğimi... Yine de öylesine saf bir sevgi filizleniyordu ki içimde, bunu başarabileceğimi içten içe hissediyordum. "Ne bir anne ne de bir baba... Ben ikisine de sahip olmadım. Becerebilir miyim inan bilmiyorum Meyra'm, ama sen varsın ya yanımda... Bunu başarabileceğime inanmak istiyorum. Önce sen çıktın karşıma, kocaman kalbini açıp geldin. Şimdi de bana ikimizden bir parça hediye ediyorsun. Bana bir aile veriyorsun. Küçük ama mükemmel bir aile... Söylesene Küçüğüm, daha başka ne isteyebilirim ben senden?" Dudaklarının kenarlarından kayıp giden yaşların her birini dudaklarımla yakaladım. Bu aralar çok duygusaldı benim kadınım. Kıyamazdım ki ben ona... Ne isterse yapardım.

Belime sarılıp başını göğsüme yasladı. Hıçkırıkları kesilene kadar sırtını okşayarak onu rahatlatabilmek için ku-

CamScanner ile tarandı

lağına onu ne kadar çok sevdiğimi fısıldadım. Tüm dünyam, her şeyim kollarımda nefes alıyordu şu an. Benden daha mutlusu olamazdı.

"Ben çok şanslı bir kadınım."

"Evet, öylesin," derken kafasını kaldırdım, güzel yüzünü görebilmek için. Ağlamıştı ya fırtınalı denizler gibi dalgalanıyordu gözleri.

"Yaaa..."

"Çünkü kimse sevemez benim kadar seni." Dudakları kocaman bir tebessümle kıvrılırken, inci gibi dişlerini ortaya çıkardı. "Biri pembe diğeri mavi..." dedim, masanın üzerinden kutuyu alırken.

"Kız mı erkek mi olacağını bilemediğim için ikisinden de aldım çarşıdan."

"Erkek olacak tabii ki," dedim, onun vereceği tepkiyi merak ederek. Oysa hiç fark etmezdi. Nasıl fark edebilirdi ki? Kanımızdandı o, canımızdı.

"Umarım kız olur. Çünkü sen ve Kenan'dan sonra bir de babam var başımda. Sizinle ancak iki kız baş edebiliriz."

Güldüm. Onu utandıracağımı bilerek, "Fark etmez, biz de erkek olana kadar çalışmaya devam ederiz," dedim.

"Of Ezel!" diye yakınmasına aldırmadan aşkla kapandım dudaklarına.

CamScanner ile tarandı

TEŞEKKÜR

Öncelikle Nevra Mutlu Karataş'a teşekkür etmek istiyorum. Bana telefon açarak, aklına gelen fikirleri heyecanla paylaşıp, 'bunu sen yazmalısın' demişti. İyi ki beni aramış! Ezel ve Meyra'yı yazabildiğim için çok mutluyum.

Komik yorumlarıyla hayatıma renk katmaya devam eden ve Ezel'i benden daha çok sahiplenen, Aslı Yılmaz'a...

Sevgili editörüm Can Kara'ya... Nereye parmak basacağını iyi biliyor! Ne yazık ki beklediği mutsuz sonu ona veremedim. Üzgünüm.

Şükrü Karakoç'a... Diğer üç kitabımın kapak çalışmalarında harikalar yaratmıştı ama bu sefer onu fazla zorladım galiba. Yine beni yanıltmadı ve en güzelinin olmasını sağladı. Onunla çalıştığım için şanslıyım.

Eşime, aileme ve tüm dostlarıma...

Hayal dünyamı benimle paylaşan sizlere... İyi ki varsınız demekten asla vazgeçmeyeceğim.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

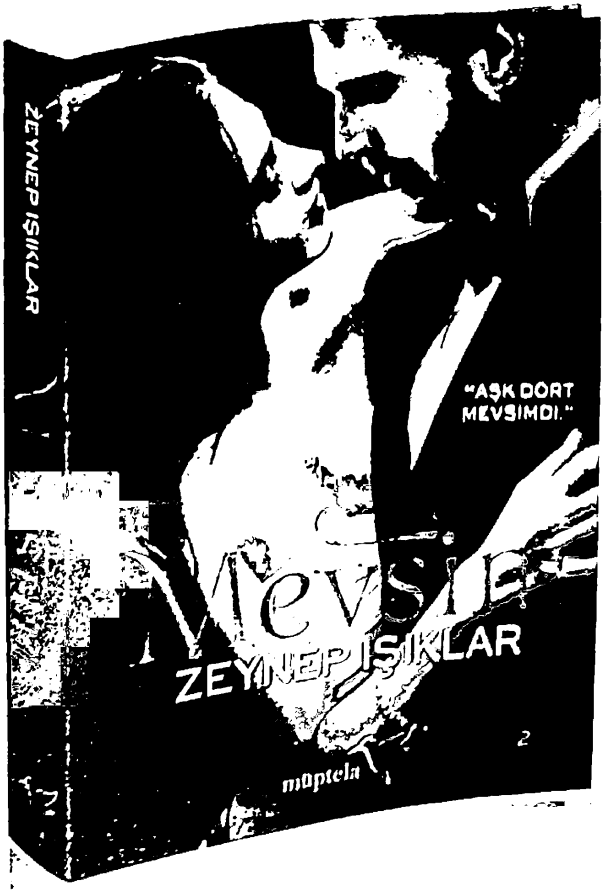

CamScanner ile tarandı

Ancak iki yarım tamamlar birbirini...

Ezel, hapsolduğu karanlıkta,
hiç olmak istemediği birine dönüşürken

Meyra, bir anda karşılaştığı dünyanın,
buz gibi gerçekliğiyle ilk defa yüzleşiyordu.

İki yaralı, iki yalnız ruhtu onlar.
Geçmişin getireceklerinden habersiz
sığınmışlardı birbirlerine.

Her şey güzel olabilirdi...

Kader, hediyeleriyle birlikte
kötü sürprizler de getirmeseydi...

25 TL

CamScanner ile tarandı